

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

L V C I A N I

SAMOSATENSIS

O P E R A

GRAECE LATINE

CVM NOTIS SELECTIS

T O M V S I

C V R A V I T

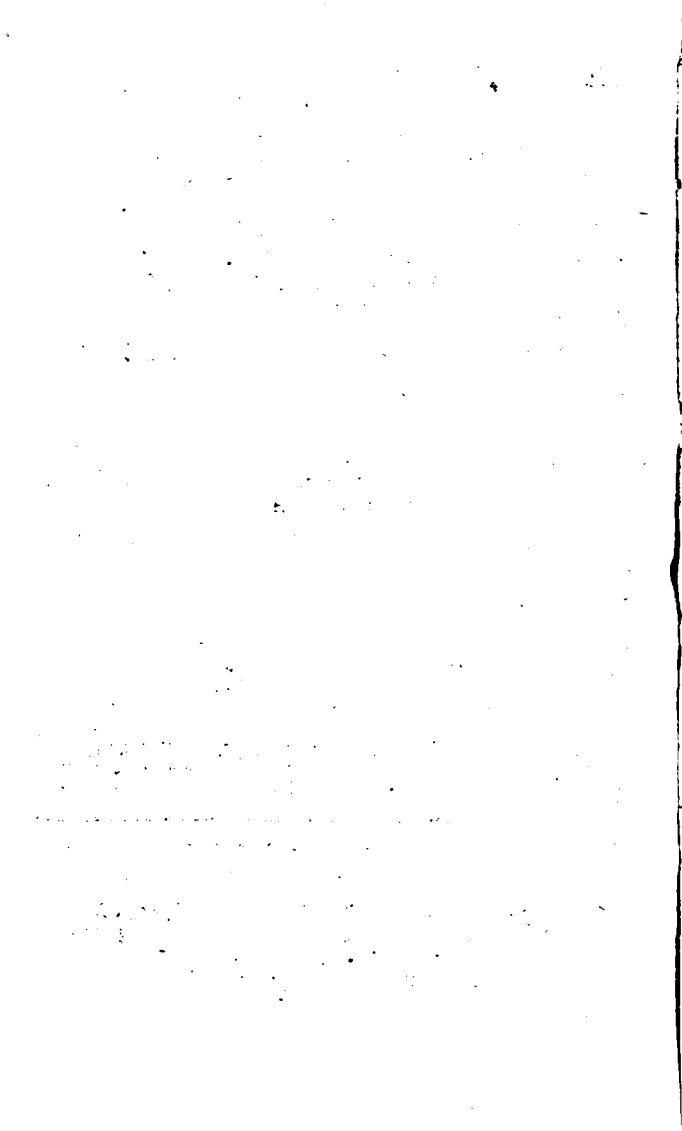
IO. PETR. SCHMIDIUS

M I T A V I A E

A P V D I A C O B V M F R I D E R. H I N Z I V M

M D C C L X X V I.

Vix erat necesse, vt nouae huic Lucia-
ni editioni praefationis aliquid adde-
retur, cum neque laudandi commendan-
dique, vt fit, scriptoris adesset materia,
praecepta iam ab aliis, neque de subsidiis,
quae, ad eum vel emendandum vel il-
lustrandum, adhibita sint, longa deberet
institui oratio. Breuiter tantum indican-
dum est, quamquam viam sibi sequutus in
virorum doctorum, qui in hoc scripto-
ptore studium suum collocauerunt, notis
vel deligendis vel in compendium redigen-
dis. Textus Luciani et Graecus et Lati-
nus repetitus est ad editionem, quae
Amstelodami tomis tribus in quaternis
MDCCXLIII studio *Ioannis Friderici Reitzii*,
post varios aliorum doctorum virorum co-
natus, absoluta est. Notas et obseruatio-
nes haec habet omnium fere, qui Lucia-
num tractauerunt, multas illas quidem et
copiosas, at si verum dicas, Luciano non
multum utiles, neque adeo necessarias, vt

---

sine illis scriptor intelligi nequeat. At enim vero cum notarum bonitas non ex multitudine, et doctrina, quam prae se ferant, sed ex perspicuitate, et breuitate iusta spectetur, et spectari debeat, id studui, ut ad hanc legem notae deligerentur. Qua de causa omnes fere illas omisi, quae et grammaticam rationem negligerent, et sine quibus, versione adhibita, nemo facile de sensu scriptoris videbatur dubitaturus. In quo, an ita sim versatus, ne, vel necessaria omitendo, vel aliena retinendo, in alterutram partem peccauerim, aequorum peritorumque iudicum sententia edoceri percupio.

PHOTIVS COD. CX XII X.

Ανεγνώσθη Λουκιανού ὑπὲρ Φαλαίριδος,
καὶ νεκρικοὶ καὶ ἑταιρικοὶ διάλογοι διά-
φοροι, καὶ ἕτεροι διαφόρων ὑποθέσεων λό-
γοι. ἐν οἷς σχεδὸν ἀπασι τὰ ἑλλήνων κωμω-
δεῖ, τὴν τε τῆς θεοπλασίας αὐτῶν πλάνην
καὶ μωρίαν καὶ τὴν εἰς ἀσέλγειαν ἄσχετον
ὀρμὴν καὶ ἀκρασίαν, καὶ τῶν ποιητῶν αὐ-
τῶν τὰς τερατώδεις δόξας καὶ ἀναπλάσεις,
καὶ τὸν ἐντεῦθεν πλάνον τῆς πολιτείας, καὶ
τὴν ἄλλαν βίαν τὴν ἀνώμαλον περιφοράν, καὶ
τὰς περιπτώσεις, καὶ τῶν φιλοσόφων αὐ-
τῶν τὸ φιλόκομπον ἦθος, καὶ μηδὲν ἄλλο,
πλὴν ὑποκρίσεως καὶ κενῶν δοξασμάτων με-
τὰ, καὶ ἀπλῶς, ὥς ἔφημεν, κωμωδία τῶν
ἑλλήνων ἐστὶν αὐτῶ ἢ σπερδὴ ἐν λόγῳ πεζῶ.
ἔοικε δὲ αὐτὸς τῶν μηδὲν ὅλως πρεσβευόν-
των εἶναι. τὰς γὰρ ἄλλων κωμωδῶν καὶ δια-
παίζων δόξας, αὐτὸς ἦν θειάζει, ὃ τίθησι.
πλὴν ἢ τις αὐτῷ δόξαν ἔρει, τὸ μηδὲν δοξά-
ζειν. τὴν μὲν τοι φράσιν ἐστὶν ἄριστος, λέ-
ξει εὐσήμῳ τε καὶ κυρίῳ, καὶ τὸ ἐμφατικῶς
διαπρεπὲς καὶ κεχρημένος· εὐκρινείας τε καὶ
καθαρότητας, μετὰ τῷ λαμπρῷ καὶ συμ-
μέτρῳ μεγέθει, εἴ τις ἄλλος, ἐραστὴς· συν-
θήκη

Δήκη τε αὐτῷ ἔτως ἤρμωται, ὥτε δοκεῖν τὸν
ἀναγνώσκοντα, μὴ λόγους λέγειν, ἀλλὰ μέ-
ρος τι τερπνὸν χωρὶς ἐμφανὲς ὡδῆς τοῖς
ὥσιν ἐναποσάζειν τῶν ἀκροατῶν. καὶ ὅλως,
ὥσπερ ἔφημεν, ἄριστος ὁ λόγος αὐτῷ, καὶ
ἐπρέπων ὑποθέσειν, ἅς αὐτὸς ἐγνώσυν
τῷ γελοίῳ διαπαῖζαι. ὅτι δὲ αὐτὸς τῶν
μηδὲν ἦν ὅλως δοξαζόντων, καὶ τὸ τῆς βί-
βλος ἐπίγραμμα δίδωσιν ὑπολαμβάνειν, ἔ-
χει γὰρ ὡδε·

Λεκιανὸς τὰς ἔγραψα παλαιὰ τε μωραῖ
τε εἰδώς·

Μωραὶ γὰρ ἀνθρώποις καὶ τὰ δοκοῦν-
τα σοφά.

Οὐδὲν ἐν ἀνθρώποις διακρίδόν ἐστι νόημα·
Ἄλλ' ὃ σὺ θαυμάζεις, τῷ ἑτέρῳ
γέλως.

ERASMVS Epist. L. 29. Ep. 5. in *Lu-*
ciani Somn. Omne tulit punctum (vt scri-
psit Flaccus) *qui miscuit utile dulci.* Quod
quidem aut nemo, mea sententia, aut no-
ster hic *Lucianus* est affecutus; qui priscae
comoediae dicacitatem, sed citra petulan-
tiam referens, Deum immortalem! qua
vafricie, quo lepore perstringit omnia,
quo naso cuncta suspendit, quam omnia
miro sale perfricat, nihil vel obiter
attingens, quod non aliquo feriat
scom-

scornate, praecipue philosophis infestus, atque inter hos *Pythagoricis* potissimum, ac *Platonicis* ob praestigias: *Stoicis* item propter intolerandum supercilium, hos punctim ac caesim, hos omni telorum genere petit; idque iure optimo: quid enim odiosius, quid minus ferendum, quam improbitas virtutis nomine personata? Hinc illi *Blasphemi*, hoc est maledici vocabulum addidere; sed hi nimirum, quorum ulcera tetigerat.

IDEM *ibid.* Tantum obtinet in dicendo gratiae, tantum in inueniendo felicitatis, tantum in iocando leporis, in mordendo aceti, sic titillat allusionibus, sic seria nugis, nugas seriis miscet: sic ridens vera dicit, vera dicendo ridet; sic hominum mores, affectus, studia, quasi penicillo depingit: neque legenda, sed plane spectanda oculis exponit, ut nulla comedia, nulla satyra cum huius *Dialogis* conferri debeat, seu voluptatem spectes, seu spectes utilitatem.

GER. VOSSIVS de philosophorum Sectis p. 57. Lucianus Samosatensis metuo ne haud satis iusta de causa a Deos apud Christianos audiat. Scio Suidam tradere eum
ita

---

ita appellatum, quod in *Christum* debacchetur; verum nusquam in eum maledicus invenitur, praeterquam in persona *Peregrini*, ubi *Christum* appellat *Sophistam*, quae vox non solum *Impostorem* significat, sed etiam in bonam partem sumitur. *Christiani* vero vocem illam aestimarunt, quasi ex *Luciani*, non ex *Philosophi*, in quo τὸ πῆπον servandum erat, persona dictum fuerit. Non tamen recte scenae seruitur, cum de *Deo* agitur; eoque culpa *Lucianus* haud plane vacat.

TIB. HEMSTERHVSIVS in prolegom. notarum ad *Luciani* Dial. Mortuor. Edit. minor. Ad nostram certe aetatem nullum ingeniosi hominis moumentum, quod cum *Luciani* Dialogis possit comparari, peruenit.

IOH. MATTH. GESNERVS in *Epist.* ad *Reitzium*. IVPITER CONFUTATVS, et alter ille TRAGOEDVS multum mihi videntur ad euertendam superstitionem, et fidem Diis illis abrogandam contulisse. Referendi hi libelli ad Apologias pro Religione Christiana, in quantum harum princeps fere argumentum est, destruere superstitionem et cultum Deorum.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ

ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ

ΔΙΑΛΟΓΟΙ

L V C I A N I

SAMOSATENSIS

D I A L O G I

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

PHYSICS DEPARTMENT

1952-1953

RESEARCH ASSISTANTS

JOHN H. COOPER

1952-1953

Περὶ τοῦ ἐνυπνίου

ἦτοι

Βίος Λουκιανοῦ

Αρτι μὲν ἐπεπαύμην εἰς τὰ διδασκαλεῖα
Φοιτῶν, ἤδη τὴν ἡλικίαν πρόσηβος ^Ι) ὦν
ὁ δὲ πατὴρ ἐσκοπεῖτο μετὰ τῶν φίλων, ὅ,
τι καὶ διδάξαιτό με. Τοῖς πλείοσι ἔν ἔδοξε
παιδεῖα μὲν καὶ πόνος πολλῆ, καὶ χρόνος μα-
κρῆ, καὶ δαπάνης ἔ σμικρᾶς, καὶ τύχης δεῖ-
σθαι

De somnio,

feu,

Vita Luciani

Nuper admodum cum defissem in scholas
ventitare, iam pubertati proximus, tum
pater consilium inire cum amicis, quid me do-
ceret: plerisque igitur eruditio visa fuit et la-
bore multo, et longo tempore, et sumtu non
exiguo, et fortuna indigere splendida; reculas

A 2

autem

- Ι. Τὴν ἡλ. πρόσηβος] Idem est prope finem
huius scripti ἀντίπαις. Glossae: Πρόσηβος
proximus pubertati. Hemst.

σθα λαμπρᾶς 2) τὰ δὲ ἡμέτερα μικρά τε εἶναι, καὶ ταχεῖάν τινα τὴν ἐπικερίαν ἀπαιτεῖν. Εἰ δὲ τινα τέχνην τῶν βαναύσων 3) τέττων ἐκμάθοιμι, τὸ μὲν πρῶτον εὐθύς ἂν αὐτὸς ἔχειν τὰ ἀρκούντα παρὰ τῆς τέχνης· καὶ μηκέτι οἰκόσιτος εἶναι, τηλικῶτος ὧν· ἐκ εἰς μακρὰν δὲ καὶ τὸν πατέρα εὐφρανεῖν, ἀποφέρων αἰεὶ τὸ γιγνόμενον. 4)

Δευτέ-

autem nostras tum tenues esse, tum promptum quoddam subsidium postulare: sin aliquam vilium istarum artium, quae manu constant, edidicissem, primum me quidem ipsum statim inde habiturum, quo vitam tuear, neque amplius domi coenaturum (paternae mensae grauem) id aetatis: dein non diu fore, quin patrem sim hilaraturus, allato usque, quod mihi natumerit mercedis.

2. Er-

2. Τύχης δ. λαμπρᾶς] Λαμπρὰν τύχην aliter hic intellige, quam λαμπρὰν εἶσιαν apud Alciphronem I, 38. p. 182. opes splendidas et lautas. Hemst.

3. Τέχνην τῶν βαναύσων] Generaliter pro qualibet mechanica. Bourd.

4. Τὸ γιγνόμενον] Quod mercedis ex opera locata nascitur. Hemst.

Δευτέρως ἔν σκέψεως ἀρχὴ πρᾶτέθη, τίς ἀρί-
στη τῶν τεχνῶν, καὶ ῥάση ἐκμαθεῖν, καὶ ἀνδρὶ
ἐλευθέρῳ πρέπῃσα, καὶ πρόχειρον ἔχῃσα τὴν
χορηγίην, καὶ διαρκῇ τὸν πόρον. Ἄλλ᾽ τοίνυν
ἄλλην ἐπαινῶντος, ὡς ἕκαστος γνώμης ἢ ἐμπει-
ρίας εἶχεν, ὁ πατὴρ εἰς τὸν θεῖον ἀπιδὼν, (πα-
ρῆν γὰρ ὁ πρὸς μητρὸς θεῖος, ἄριστος) ἑρμογλύ-
φος εἶναι δοκῶν, καὶ λιθοξόος 6) ἐν τοῖς μύ-
λῃσα εὐδόκιμος,) ἃ θέμις, εἶπεν, ἄλλην τέχ-
νην

2. Ergo secundae deliberationis initium est
propositum, quae optima sit artium, et ad edi-
scendum facillima, et hominī libero conueniens,
et expedito sumtu parabilis, et quaestu commo-
do: alio aliam commendante, ut cuiusque sen-
sus aut experientia ferebat, pater ad auuncu-
lum conuersus (aderat enim maternus auuncu-
lus, qui optimus esse statuarius videretur, et
poliendis lapidibus in primis laudatissimus) fas
non est, inquit, aliam artem primas tenere, Te

A 3

prae-

5. Ἑρμογλύφος — καὶ λιθοξ.] Ἑρμογλύ-
φος, qui statuas siue hermas fabricat ex
quauis, ut ego putem, materia: λιθοξόος,
qui e lapidibus id praestat. Iensf.

6. Ἐν τοῖς μαλ. εὐδ.] Graeci solent, in-
primis Attici, ἐν τοῖς μάλα, μάλισα, πά-
νυ, σφόδρα εὐδόκιμος, ἄριστος, ἀρχαῖος. vbi
perspicuum est intelligi, ἐν τοῖς μάλα vel
μάλισα εὐδοκίμοις εἶναι εὐδόκιμος. Hemstf.

νην ἐπικρατεῖν, σὲ παρόντος· ἀλλὰ τῷτον
 ἄγε, δείξας ἐμὲ, καὶ δίδασκε παραλαβὼν λί-
 θων ἐργάτην ἀγαθὸν εἶναι, καὶ συναρμολογή-
 καὶ ἐρμολυφέα· δύναται γὰρ καὶ τῷτο, Φύ-
 σσῶς γε, ὡς οἶσθα, ἔχων δεξιῶς· ἐτεκμαίρε-
 το δὲ ταῖς ἐκ τῆ κηρῆ παιδιαῖς. ἐπότε γὰρ
 ἀφεθείην ὑπὸ τῶν διδασκάλων, ἀποξέων ἄν-
 τὸν κηρὸν, ἢ βόας, ἢ ἵππους, ἢ καὶ νῆ Δι' ἄν-
 θρώπους ἀνέπλαττον, εἰκότως, 7) ὡς ἐδόκην τῷ
 πατρί· ἐφ' οἷς παρὰ μὲν τῶν διδασκάλων πλη-
 γὰς ἐλάμβανεν· τότε δὲ ἔπαινος εἰς τὴν εὐ-
 Φύταν καὶ ταῦτα ἦν· καὶ χρηστὰς εἶχον ἐπ' ἐμοὶ
 τὰς

praesente: quin Tu illum ducito, me demon-
 strans, tuamque in curam receptum effice lapi-
 dum artificem bonum, et coagmentatorem, ac
 statuarium: potest enim, idque ingenio prae-
 ditus, ut nosti, dextro. Scilicet argumentum
 capiebat ab istis e cera ludicris: nam dimissus a
 magistris, derasa cera, boves aut equos, aut,
 ita me Iupiter amet, homines effingebam, sci-
 tulle, ut videbar patri: ob quae quidem a ma-
 gistris vapulabam; at tunc ad ingenii felicitis lau-
 dem et ista quoque pertinebant: quare bonate-
 neban-

7. Εἰκότως] *Ad veram imaginem*, Πρὸς τὴν
 εἰκόνα. *Bourd.*

τὰς ἐλπίδας, ὡς ἐν βραχεὶ μαθήσομαι τὴν τέχνην, ἀπ' ἐκείνης γε τῆς πλαστικῆς.

"Αμα τε ἂν ἐπιτήδειος ἐδόκει ἡμέρα τέχνης ἐνάρχεσθαι, καὶ γὰρ παρεδεδόμην τῷ θεῷ, μὰ τὸν Δί' ἔσφονδρα τῷ πράγματι ἀχθόμενος· ἀλλὰ μοι καὶ παιδιάν τινα ἔκ ἀτερπῆ ἐδόκει ἔχειν, καὶ πρὸς τὰς ἡλικιώτας ἐπιδείξιν, ἐφ' αἰνείμην θεὸς τε γλύφων, καὶ ἀγαλματίαντινα μικρὰ κατασκευάζων ἐμαυτῷ τε, καὶ κείνοις, οἷς προηρέμην. Καὶ τότε πρῶτον ἐκεῖνο καὶ σύνθηδες τοῖς ἀρχομέναις ἐγίγνετο· ἐγκοπέα γάρ τινα μοι δὲς ὁ θεῖος, ἐκέλευσέ μοι ἡρέμα κηδεύεσθαι πλακὸς ἐν μέσῳ κειμένης, ἐπεικὼν τὸ κοινόν, Ἀρχὴ δέ τοι ἡμισυ παντός· Σκλη-

ρότε-

nebantur de me spe fore, vt breui artem discerem, idque ex ista fingendi dexteritate.

3. Simul igitur atque idonea videbatur dies arti auspicandae, committebar auunculo, rem haud fane quam valde grauatus: quin et ludum quendam non iniucundum mihi videbatur habere, et ad aequales ostentationem, si Deos sculperem, et simulacra quaedam parua concinnarem mihi met ipse, et quibus vellem. Tum primum illud, et quod solet incipientibus, contigit: scalpro mihi dato auunculus iussit leniter perstringere tabulam in medio iacentem, addens vulgatum illud, *Dimidium facti, qui coepit, habet*: me vero durius impingente prae-

ρότερον δὲ κατενσγκόντος ὑπ' ἀπειρίας, κατὰ-
 γη μὲν ἢ πλάξ· ὁ δὲ ἀγανακτήσας, σκυτάλην
 τινὰ κειμένην πλησίον λαβὼν, ἔ πρώως, ἔδὲ
 προτρεπτικῶς μὲ κατήρξατο, 8) ὥς δ' ἀκρυά μοι
 τὰ προοίμια τῆς τέχνης. 9)

Ἀποτ

imperitia, confecta est tabula: ille indignatus,
 scutica, quae sub manu erat, capta, haud pla-
 tide, neque adhortantis more me initiauit, sic
 ut lacrimae mihi prooemium essent artis.

4. Hinc

8. Κατήρξατο] Vt hic locus recte intelligatur, vocis κατάρχομαι sensus adstruendus est, quem lexica non satis diserte notarunt. De ritibus proprie vsurpatur, qui victimae mactationem antecedunt. His idem valet; quod προτέλεια Μισθ. c. 14. du Soul.
9. Τὰ πρ. τῆς τέχνης] Eleganter in hac voce transferenda Graeci luxuriant, praefertim recentiores. In *Sophili* fabula *Phylarcho* apud *Athen.* III. p. 100. A. parasitus, dum prima mensae fercula imponuntur, bene sibi fore ominatur, τὰ προοίμια, inquiens, ὄρω. Praeterea *Lucianus*, ut arbitror, solennem huius vocis in sacris usum spectauit; eoque magis, quod praecedat in didem petiit κατήρξατο: nam προοίμια sunt praeludia hymnorum, qui victimis in aram impositis decantabantur. *Hemst.*

Ἀποδράς ἐν ἐκαστῷ ἐπὶ τὴν οἰκίαν ἄφηνῶ-
μαι, συνεχῆς ἀνολολῶν, 10) καὶ δακρύων τὰς
ὀφθαλμούς ὑπόπλεως· καὶ διηγῶμαι τὴν σκυ-
τάλην, καὶ τὰς μώλωπας ἐδείκνυον. καὶ κατη-
γόρεον πολλὴν τινα ὁμότητα, προσθεῖς, ὅτι
ὑπὸ φθόνης ταῦτα ἔδρασε, μὴ αὐτὸν ὑπερβά-
λωμαι κατὰ τὴν τέχνην. Ἀγανακτησαμένης δὲ
τῆς μητρὸς, καὶ πολλὰ τῷ ἀδελφῷ λοιδόρησα-
μένης,

4. Hinc ergo me domum proripio, crebros
singultus ducens; lacrimisque oculos oppletus:
commemoro scuticam, vibicibusque ostensis, et
incusata multa quadam (auunculi) crudelitate,
adiei, haec illum ex invidia fecisse, (meruen-
tem) ne arte se superarem. Indigne ferens
mater quum multa fratri dixisset conuicia, ego

A 5.

primis

10. Ἀνολολῶν] Vira lectio palmam mereat-
tur, haec an ἀνχλύζων, diiudicare prom-
tum non est. Olim de faustis acclamatio-
nibus et ululatibus, quos mulieres ad sacra
vel furore divino percitae ingeminabant,
ὀλολύζειν, ὀλολυγμόν et ὀλολυγὴν proprie
posuerunt. certe, nisi in rebus laetis, ὀλο-
λύζειν apud veteres vix reperiatur usurpatum.
attamen ad fletus et lamentationem tradu-
cta sunt a posterioribus haec vocabula. Ne-
que tamen diffiteor praeferendum mihi vi-
deri ἀνχλύζων, propter illud συνεχῆς, cre-
bros singultus ducens. Hemst.

μένης, ἐπεὶ νύξ ἐπῆλθε, κατέδαρθον ἔτι ἔνδοκρος, καὶ τὴν νύχθ' ὅλην ἐννοῶν.

Μέχρι μὲν δὴ τῶν γελάσιμα, καὶ μαιρᾶ-
κιώδη τὰ εἰρημένα· τὰ μετὰ ταῦτα δὲ ἐκέτι
εὐκαταφρόνητα, ἃ ἄνδρες, ἀκῆσεσθε, ἀλλὰ
καὶ πάνυ Φιληλόων ἀκροατῶν δεόμενα· ἵνα γὰρ
καθ' Ὀμηρον εἴπω, Θεὸς μοι ἐνύπνιον ἤλθεν
ὄνειρος, Ἀμβροσίην διὰ νύκτα, ἐναργῆς ἔτως,
ὥς μὴδὲν ἀπολείπεσθαι τῆς ἀληθείας· ἔτι γὰρ
καὶ μετὰ τοσούτον χρόνον τάτε σχήματά μοι
τῶν Φανέντων ἐν ταῖς ὀφθαλμοῖς παραμένει,
καὶ ἡ Φωνὴ τῶν ἀκῆσθέντων ἐναυλος· ἔτω σα-
φῇ πάντα ἦν.

Δύο

primis tenebris obdormiui adhuc in lacrimis, totamque noctem cogitabundus.

5. Haecenus quidem, quae dixi, ridicula sunt et puerilia: quae vero deinceps consequuntur, non iam contemptu digna, o viri, accipietis, sed talia, quae valde diligentes auditores requirant: ut enim cum Homero dicam, Divinum mihi secundum quietem venit insomnium almam per noctem, tam clarum, ut nihil abesset a veritate: quare post tantum tempus species rerum visarum in oculis usque inhaeret, et sonus auditorum auribus infonat; tam erant omnia manifesta.

6. Duae

Δύο γυναῖκες λαβόμεναι ταῖν χερσῶν εἰληκόν
 με πρὸς ἑαυτὴν ἑκατέρα μάλα βιαίως καὶ καρ-
 τερώς· μικρῷ γὰρ με δισπάσαντο πρὸς ἀλλή-
 λας Φιλοτιμέμεναι· καὶ γὰρ ἄρτι μὲν ἂν ἡ ἑ-
 τέρα ἐπεκράτει, καὶ παρὰ μικρὸν ὅλον εἶχε με.
 ἄρτι δὲ ἂν αὐθις ὑπὸ τῆς ἐτέρας εἰχόμεν. ἑ-
 βόων δὲ πρὸς ἀλλήλας ἑκατέρα, ἡ μὲν, ὡς αὐ-
 τῆς ὄντα με κεντῆσθαι βέλαιτο· ἡ δὲ, ὡς μά-
 την τῶν ἀλλοτρίων ἀντιποιεῖτο. ἦν δὲ ἡ μὲν
 ἐργατικὴ, καὶ ἀνδρική, καὶ αὐχμηρὰ τὴν κόμην,
 τῷ χεῖρει τύλῳ ἀνάπλεως, διεζωσμένη τὴν
 ἐσθῆτα, τιτάνη καταγέμεσσα, οἷος ἦν ὁ θεός,
 ὁπότε ἕοι τὰς λίθους. ἡ ἑτέρα δὲ μάλα εὐ-
 πρόσωπος, καὶ τὸ σχῆμα εὐπρεπὴς, καὶ κόσ-
 μιος τὴν ἀναβολήν. τέλος δ' ἔν ἐφ' ἡμῶν μοι δι-
 κάζειν,

6. Duae mulieres, prehensis manibus me utra-
 que ad se trahebant vehementer sane et valide,
 sic ut parum abesset, quin me discerperent illo
 mutuo contendendi studio: namque modo haec
 superior pene me totum habebat, modo rursus
 ab altera tenebar: interea vociferabantur inui-
 cem ambae; haec, eam me suum possidere vel-
 le: illa, frustra res alienas istam sibi vindicare.
 Erat autem una operaria, virilis, squallida coma,
 manibus callo plenis, fuccincta vestem, calce
 referta, qualis erat auunculus, quum poliret la-
 pides: altera vero facie valde formosa, habitu
 decora, atque eleganti vestitu. Tandem ergo
 mihi

κάζειν, ὁποτέρᾳ βελοίμην συνεῖναι αὐτῶν. προ-
τέρᾳ δὲ ἡ σκληρὰ ἐκείνη καὶ ἀνδρώδης ἔλεξεν·

Ἐγὼ, Φίλε παι, Ἑρμογλυφικὴ τέχνη εἰμί,
ἣν χθὲς ἤρξω μανθάνειν, οἰκεία τέ σοι καὶ συγ-
γενῆς οἴκοθεν· ὃ, τε γὰρ πάππός σε, εἰπῶσα
τῆνομα τῷ μητροπάτορος, λιθοδόος ἦν, καὶ τὴν
θεῶν ἀμφοτέρω καὶ μάλα εὐδοκιμεῖτον δι' ἡμᾶς.
εἰ δὲ θελοῖς λήρων μὲν καὶ Φληνάφων τῶν πα-
ρὰ ταύτης ἀπέχεσθαι, δείξασα τὴν ἐτέραν,
ἔπυσθαι δὲ καὶ συνοικεῖν ἐμοί, πρῶτα μὲν θρέ-
ψη γεννικῶς (1), καὶ τὰς ὤμας ἔξεις καρτερὰς.
Φθό-

mihī permittunt arbitrari, vtri malim adesse.
Prior autem inculta illa et virilis sic est locuta:

Ego, care puer, ars sum Statuaria, quam he-
ri coepisti discere, et domestica tibi et cognata
genere: etenim et auus tuus, (matris ipso no-
mine patrem appellabat,) lapidum erat scul-
ptor, et auunculi vtrique magnam sunt adepti
laudem ex nobis: siquidem optes nugis et quis-
quiliis, quas illa praebet, abstinere (monstra-
bat alteram) et me sectari mecumque degere,
primum tu quidem aleris firmo cibo, et hume-
ros

II. Θρέψη γεννικῶς] Male verterunt: *genero-
se educaberis*: hoc voluit *Lucianus*: *aleris
firmo cibo*, vnde validos humeros laborique
aptos nanciscaris: nam delicatae dapēs, qui-
bus isti nutriuntur, robur corporis ener-
vant.

Φθόνῳ δὲ παντὸς ἀλλότριος ἔση, καὶ ἔποτε ἄπει 12) ἐπὶ τὴν ἀλλοδαπὴν, τὴν πατρίδα καὶ τὰς οἰκείας καταλιπὼν· ἔδὲ ἐπὶ λόγοις ἐπαινεῖσονται σε πάντες.

Μὴ μυσυχθῆς δὲ τοῦ σώματος τὸ εὐτελές 13), μηδὲ τῆς ἐσθῆτος τὸ πιναρὸν· ἀπὸ γὰρ

ros habebis robustos; ab omni autem invidia eris alienus, neque unquam abibis in peregrinas regiones, patria familiaribusque relidis: nec te sane ob declamatiunculas laudabunt cuncti.

8. Caue autem, fastidiueris habitus vilitatem, aut illud vestimenti sordidum: a talibus enim initiis

vant. Porro Atticorum est θρέψῃ pro τρεφῇση. Hemst.

12. Ἄπει] Attico more pro ἀπελεύση. Hemst.

13. Τῷ σώματι τὸ εὐτ.] Imo verò σχῆματος, vestis ornatus: nemini enim suum ipsius corpus vile est. Vertendum ergo; ne abhorreas a vili ornatu, aut, a sorde vestium. Cleric.

Τῷ σώμ. τὸ εὐτ.] Subscribo I. Clerico: quemadmodum iungitur hic τῆς ἐσθῆτος τὸ πιναρὸν, eodem modo paulo ante σχῆμα et ἀναβολή· tum c. 13. quod emendationi probandae solum sufficit, χιτῶνιον πιναρὸν καὶ σχῆμα δαλοπρεπές· quod quid est aliud quam τῷ σχήματος τὸ εὐτελές; Σχῆμα vero corporis habitus, qui, si liberalis, ingenium

γὰρ τῶν τοιούτων ὀρμώμενος καὶ Φειδίας ἐκείνος
 ἔδειξε τὸν Δία (14), καὶ Πολύκλειτος τὴν Ἥραν (15)
 εἰργάσατο, καὶ Μύρων ἐπηνέσθη, καὶ Πραξιτέ-
 λης ἐθαυμάσθη· προσκυνῶνται γὰρ αὐτοὶ μετὰ
 τῶν θεῶν. εἰ δὴ τέτων εἰς γένοιο, πῶς μὲν
 ἂ κλεινὸς αὐτὸς παρὰ πᾶσιν ἀνθρώποις γένοιο;
 ζηλωτὸν δὲ καὶ τὸν πατέρα ἀποδείξεις, περι-
 βλεπτον δὲ ἀποφανεῖς καὶ τὴν πατρίδα. ταῦ-
 τα καὶ ἔτι τέτων πλείονα διαπταίεσθαι, καὶ
 βαρβα-

iniliis profectus etiam Phidias ille Iouem exhi-
 buit, et Polycletus Iunonem effinxit, et My-
 ron in laude, et Praxiteles in admiratione fue-
 runt: hi nunc propterea cum Diis adorantur.
 Iam si tu vnus eorum fias, qui potest fieri, quin
 celebris apud omnes homines ipse habere?
 imo patrem efficies, vt beatus praedicetur te
 filio, patriamque insuper reddes illustrem.
 Ista, atque istis itidem plura titubans et vsque-
 quaque

genium bene natum prodit; si vilis et in-
 decorus, turpe atque abiectum. *Hemst.*

14. Ἐδειξε τὸν Δία.] Cape: tantam simula-
 chro dignitatem addidit, vt Iouem ipsum mor-
 talibus ostendisse videretur. Δεικνύουαι picto-
 rum est, fictorumue, qui expressissima si-
 militudine imagines animant: *Hemst.*

Τὸν Δία.] Iouis Olympii statuam, quae
 inter VII. orbis miracula habita est. *du Soul.*

15. Τὴν Ἥραν.] Argiuam. *Bourd.*

βαρβαρίζεσθαι πάντοθεν, εἶπεν ἡ Τέχνη, μά-
λα δὴ σπασθῇ συνείρεσθαι, καὶ πείθειν με πει-
ρωμένη· ἀλλ' ἐκέτι μέμνημαι· τὰ πλείεστα γὰρ
ἤδη με τὴν μνήμην διέφυγεν. ἐπεὶ δ' ἔν ἐπαύ-
σατο, ἀρχεται ἡ ἑτέρα ὧδέ πως·

Ἐγὼ δὲ, ὦ τέκνον, Παιδεία εἰμὶ ἤδη συνή-
θης σοί, καὶ γνωρίμη, εἰ καὶ μηδέπω εἰς τέλος
με πεπείρεσθαι. ἡλικία μὲν ἔν τὰ ἀγαθὰ ποιεῖ
λιθοξόος γενόμενος, αὐτὴ προεῖρηκεν· ἔδεν γὰρ
ὅτι μὴ ἐργάτης ἔσῃ, τῷ σώματι πονῶν, καὶ
τέτρω τὴν ἅπασαν ἐλπίδα τῷ βίῃ τεθειμένος,
ἀφανὴς μὲν αὐτὸς ὢν, ὀλίγα καὶ ἀγεννῆ λαμ-
βάνων, ταπεινὸς τὴν γνώμην, εὐτελὴς δὲ τὴν
πρόοδον,

quaque barbare locuta dixit statuaria, perquam
fane sedulo composita, ut quae mihi persuadere
conaretur: sed non amplius recordor: nam plu-
rima iam quidem memoriam effugerunt. Post-
quam igitur desit, infit altera hunc fere in
modum:

9. Ego, fili, Eruditio sum, iam tibi familia-
ris et nota, etsi necdum ad finem usque me
pertentaveris. Quanta quidem tu bona sis con-
secuturus, si statuarius fias, ista praedixit: ni-
hil utique nisi operarius eris, corpus labori im-
pendens, in eoque spem vitae omnem habens
repositam; dum ipse sis obscurus, parvam eam-
que illiberalem accipias mercedem, humilis ani-
mo, vilisque prodeas et incomitatus in publi-
cum

πρόοδον, ἔτε Φίλοις ἐπιδικάσιμος 16), ἔτε
 ἐχθροῖς Φοβερός, ἔτε τοῖς πολίταις ζῆλωτός·
 ἀλλ' αὐτὸ μόνον ἐργάτης, καὶ τῶν ἐκ τῆ πολ-
 λῆ δῆμῃ εἷς, αἰετὸν πρᾶχοντα ὑποπτήσων,
 καὶ τὸν λέγειν δυνάμενον θερραπέων, λαγῶ
 βίον (ζῶν 17), καὶ τῆ κρείττονος ἔρμαιον ὦν. εἰ δὲ
 καὶ Φειδίας, ἡ Πολύκλειτος γένοιο, καὶ θαυ-
 μασιὰ πολλὰ ἐξεργάσαιο, τὴν μὲν τέχνην ἅ-
 παντες ἐπαινέσονται, ἐκ ἑστ' δὲ ὅσις τῶν ιδόν-
 των, εἰ νῦν ἔχοι, εὐξαιτ' ἂν σοι ὁμοίος γενέ-
 σθαι

cum, neque amicis utilis aduocatus, nec inimi-
 cis metuendus, nec quem tui ciues aemulen-
 tur; sed ipsum illud operarius, unusque e ple-
 be multa, qui semper praestantiorum reueren-
 tur, dicendo promptum colat, lepore vitam vi-
 uens, potentiorisque praeda facilis. Fac au-
 tem te Phidiam aut Polycletum fieri, multaque
 admiranda affabre perficere, artem cuncti lau-
 dabunt; at nullus eorum, qui spectant, siqui-
 dem sapiat, optet se tibi similem esse: qualis-
 cum-

16. Ἐπιδικάσιμος] Optime me iudice, *L. Fr.*
Gronovius, amicis aduocatus. Hemst.

17. Λαγῶ βίον ζῶν] Ad eos spectat, qui
 aliis obnoxii et humiles in perpetuo timo-
 re viuunt, nec suis se opibus et virtute ab
 alieno nutu pendentes tutari possunt; quor-
 um etiam refertur elegans illud, τῆ κρείτ-
 τονος ἔρμαιον ὦν. *Hemst.*

εἶθαι· οἷος γὰρ ἂν ᾗς, βάνυστος, καὶ χειρῶ-
ναξ, καὶ ἀποχειροβίωτος νομισθήσῃ.

Ἦν δέ μοι πείθῃ, πρῶτον μὲν σοι πολλὰ
ἐπιδείξω παλαιῶν ἀνδρῶν ἔργα, καὶ πράξεις
θαυμασὰς, καὶ λόγους αὐτῶν ἀπαγγέλλεσθαι, καὶ
πάντων, ὡς εἰπεῖν, ἐμπειρον ἀποφαίνεσθαι καὶ
τὴν ψυχὴν, ὅπερ σοι κυριώτατόν ἐστι, κατα-
κοσμήσω πολλοῖς καὶ ἀγαθοῖς κοσμήμασι, σω-
φροσύνη, δικαιοσύνη, εὐσεβεία, προύτῃτι,
ἐπιεικεία, συνέσει, καρτερίᾳ, τῷ τῶν καλῶν
ἔρωτι, τῇ πρὸς τὰ σεμνότατα ὁρμῇ· ταῦτα
γὰρ ἐσὶν ὁ τῆς ψυχῆς ἀκήρατος ὡς ἀληθῶς κό-
σμος· λήσει δέ σε ἔτε παλαιὸν ἔδεν, ἔτε νῦν
γενέσθαι δεόν, ἀλλὰ καὶ τὰ δεόντα προύψει
μετ'

cumque enim fueris, vilis artifex mercenarius-
que et manibus vitam quacrens habebere.

10. Quod si mihi morem geras, primum
equidem tibi multa ostendam veterum virorum
acta, resque gestas admirabiles, dum eorum
scripta tibi recito, atque omnium, ut plane di-
cam, te peritum reddo. Quin et animum, quae
tui pars est primaria, excolam multis bonisque
ornamentis, temperantia, iustitia, pietate, pla-
ciditate, aequitate, prudentia, constantia, ho-
nesti amore, acri denique praestantissimarum
rerum studio; ista enim vere sunt sincera mentis
decora. Praeteribit autem te nec vetustum quic-
quam, nec quod nunc fieri expediat: quin et futura
B prospici-

μετ' ἐμῶ· καὶ ὅλως, ἅπαντα, ὅποσα ἐς τὰτε
θεῖα, τὰτε ἀνθρώπινα, ἔκ εἰς μακράν σε δι-
δάξομαι.

Καὶ ὁ νῦν πένης ὁ τῷ δαίμονι, ὁ βελευσάμενός
τι 18) περὶ ἀγενεῶς ἔτῳ τέχνης, μετ' ὀλίγον
ἅπασιν ζηλωτὸς καὶ ἐπίφθονος ἔσῃ, τιμώμενος
καὶ ἐπαινέμενος, καὶ ἐπὶ τοῖς ἀρίστοις εὐδοκι-
μῶν, καὶ ὑπὸ τῶν γένει καὶ πλάτῳ πρεχόντων
ἀποβλεπόμενος, ἐσθῆτα μὲν τοιαύτην ἀμπε-
χόμενος, (δείξασα τὴν ἑαυτῆς· πάντῃ δὲ λαμ-
πρὰν

prospicies mecum; et in vniuersum quicquid
est rerum diuinarum humanarumque non diu
erit, quod te docebo.

11. Tum qui nunc pauper audis, et istius, cu-
ius nomen vix constat, filius, qui deliberas ad-
huc dum de tam ignobili arte, paulo post omni-
bus eris aemulationi et inuidendus: honores lau-
demque consequeris, ob rerum optimarum cul-
tum insignis, quique genere ac diuitiis excel-
lunt te suspicient: porro tali veste, (sua, quam
splen-

18. Ὁ βελευσ. τι.] Litera detrata est: lege
ὁ βελευσάμενός ἐστι, quod sententiam mul-
tum ornat: Tu qui adhuc deliberas, neque
vtram sectari velis decreuisti: haecenus enim
auditor tantum Lucianus, Ὁ τῷ δαίμονι, fi-
lius hominis ignoti, nulla re praecleara
commendabilis. Hemst.

καὶ τὸν πατέρα τῆς εὐποτμίας. ὃ δὲ λέγουσιν,
ὡς ἄρα ἀθάνατοι γίνονται τινες ἐξ ἀνθρώπων,
τῆτό σοι περιποιήσω. καὶ γὰρ ἦν αὐτὸς ἐκ τῆ
βίβ' ἀπέλθης, ἔποτε παύσῃ συνὼν τοῖς πεπαι-
δευμένοις, προσομιλῶν τοῖς ἀρίστοις. ὄρξας τὸν
Δημοσθένην ἐκείνον, τίνας υἱὸν ὄντα ἐγὼ ἡλί-
κον ἐποίησα; ἔρξας τὸν Αἰσχίνην, ἐς τυμπανι-
στρίας υἱὸς ἦν; ἀλλ' ὅμως αὐτὸν δι' ἐμὲ Φίλιπ-
πος ἐθεράπευσεν· ὃ δὲ Σωκράτης 20) καὶ
αὐτὸς

prolis felicitatem. Quod autem ferunt immor-
tales fieri quosdam ex mortalibus, id tibi con-
ciliabo: etenim quum e vita discesseris, non tu
desines vnquam adesse doctis, et consuetudi-
nem habere cum optimis. Viden Demosthe-
nem illum, quo patre natum, ego quantum
reddiderim? viden Aeschinem, qui piatricis
tympanum pulsantis erat filius? et tamen ipsum
propter me Philippus coluit. Socrates autem
et

20. Σωκράτης]. Phaenareta obstetrix, pri-
mum, vt quidem videtur, Sophronisco mar-
marario nupta Socratem; deinde Chaere-
demo Patroclum peperit. vterque statua-
riam artem didicerunt. Ceterum qua re-
λιθοξόοι differant et ἐρμολύφοι, quo-
niam Viri Docti non satis enucleate defi-
niunt, paucis exponendum videtur. Ἐρ-
μολύφος proprie, qui statuas Mercuriales
sive Ἐρμῆας sculpsit. Ab hoc principio dein-
ceps

αὐτὸς ὑπὸ τῇ ἑρμογλυφικῇ τέχῃ τραφεῖς,
ἐπειδὴ τάχιστα συνῆκε τῷ κρείττονος, καὶ δρα-
πετεύσας παρ' αὐτῆς ἡτομόλησεν ὡς ἑμεῖς, ἁ-
μέεις ὡς παρὰ πάντων ἄδεται;

Ἄφεις δὲ αὐτὰς τηλικέτες καὶ τοιάτῃς ἄν-
δρας, καὶ πράξεις λαμπράς, καὶ λόγους σεμνὰς,
καὶ σχῆμα εὐπρεπές, καὶ τιμὴν, καὶ δόξαν,
καὶ

et ipse sub ista Statuaria nutritus, simul atque
meliora percepit, illaque deserta transfugit ad
me, audis, ut ab omnibus celebretur?

13. His tu missis tantis talibusque viris, re-
bus splendidis, sermonibus sapientissimis, habi-
tu decoro, honore, gloria, laude, principe

B 3

confi-

ceps in latiore significandi ditionem, quae
statuariam artem vniuersam complecteba-
tur, ea vox peruenit: hinc ἑρμογλυφία,
statuarius officinae. Verum λιθοξόος, qui
lapides et marmora radendo polit, ut apte
coagmentari possint: id enim ἔστιν λίθος
c. 5. Horum itaque munus praecipuum
non erat statuas perficere, sed marmora
lapidesque expolire: nec tamen non sae-
pissime contigit, ut, quia utraque ars in
eadem versabatur materia, vnus homo
vtramque exerceret; quod in auunculo Lu-
ciani clarum est: idcirco minime miran-
dum, si ad statuarios vocabulum hoc saepis-
sime pertineat. Hemst.

καὶ ἔπαινον, καὶ προεδρίας, καὶ δύναμιν, καὶ
 ἀρχάς, καὶ τὸ ἐπὶ λόγοις εὐδοκίμεῖν, καὶ τὸ
 ἐπὶ συνέσει εὐδαιμονίζεσθαι, χιτῶνιόν τε πι-
 ναρὸν ἐνδύσῃ, καὶ σχῆμα δελσπρεπὲς ἀναλήψῃ,
 καὶ μοχλία, καὶ γλυφεῖα, καὶ κοπέας, καὶ κο-
 λαπτῆρας ἐν ταῖν χερσὶν ἔξεις, κάτω νενευκῶς
 εἰς τὸ ἔργον, χαμαιπετῆς, καὶ χαμαιζήλος, καὶ
 πάντα τρόπον ταπεινός· ἀνακύπτων 21) δὲ ἔ-
 δέποτε, ἔδὲ ἀνδρῶδες, ἔδὲ ἐλευθέρικον ἔδὲν
 ἐπινοῶν, ἀλλὰ τὰ μὲν ἔργα ὅπως εὐρυθμα καὶ
 εὐσχῆ-

confidendi loco, opibus, dignitate, 'facundae
 orationis fama, publica prudentiae gratulatione,
 tuniculam indues sordidam, et habitum susci-
 pies servilem, vesticulos, caela, malleolos, scal-
 pra in manibus habebis, vultu ad opus pronus,
 humilis et humilia consecretans, omnemque in
 modum abiectus: nunquam tu rectum caput
 efferes, virile nihil, nihil liberale cogitabis;
 sed opera quomodo tibi concinna et elegantia
 proce-

21. Ἀνακύπτων] Ἀνακύπτειν *emergere et re-
 cto capite sese erigere*, quod animi genero-
 sioris est indignam se conditionem aspernan-
 tis: hoc ipsum postulant ταπεινός, ac ce-
 tera quae praecedunt. Adhibuit ea verba
Lucianus hoc in loco; quae utramque vim
 propriam et translatam venuste contineant.
Hemst.

εὐσχήμονα ἔσαί σοι πρηνῶν, ὅπως δὲ αὐτὸς
εὐρυθμός τε καὶ κόσμιος ἔση, ἤκιστα πεφροντι-
κῶς, ἀλλ' ἀτιμότερον ποιῶν σεαυτὸν λίθων.

Ταῦτα ἔτι λεγέσης αὐτῆς, ἔπεριμεινάμεν ἐγὼ
τὸ τέλος τῶν λόγων, ἀνασὰς ἀπεφηνάμεν·
καὶ τὴν ἀμορφὴν ἐκείνην καὶ ἐργατικὴν ἀπολι-
πὼν, μετέβαινον πρὸς τὴν Παιδείαν μάλα γε-
γηθώς· καὶ μάλιστα ἐπεὶ μοι καὶ εἰς νῦν ἤλθεν
ἡ σκυτάλη, καὶ ὅτι πληγὰς εὐθύς ἐκ ὀλίγας
ἀρχομένῳ μοι χθὲς ἐνετρίψατο. ἡ δὲ ἀπο-
λειφθεῖσα τὸ μὲν πρῶτον ἡγανάκτει, καὶ τῷ
χεῖρε συνακρότει, καὶ τὰς ὀδόντας ἐνέπρις· τέ-
λος δὲ, ὥσπερ τὴν Νιόβην ἀκόομεν, ἐπεπήγει,
καὶ εἰς λίθον μετεβέβλητο. εἰ δὲ παράδοξα
ἔπαθε,

procedant, prouidebis; vt ipse sis concinnus
et honestis moribus ornatus, minime curabis,
sed lapidibus te viliores reddes.

14. Haec quum adhuc diceret, ego, non
expectato sermonum fine, surgens litem decreui:
mox illa deformi atque operaria spreta, conse-
crebam me ad Eruditionem. valde laetus: maxi-
me. quandoquidem in mentem mihi venit scu-
tica, et plagas statim non paucas inchoanti mi-
hi hesterno die fuisse impositas. Illa deserta
primum indignabatur manibus complosa, et
dentes infrendens: tandem, quomodo. Nioben
audimus, fixa dirigit, inque lapidem fuit
veria. Si vero passa videatur incredibilia,

ἔπαθε, μὴ ἀπισήσητε· θαυματοποιοὶ γὰρ οἱ ὄντιροι.

Ἡ ἑτέρα δὲ πρὸς με ἀπιδῶσα, τοιγαρὶν ἀμαίφομαι σε, ἔφη, τῆς δὲ τῆς δικαιοσύνης, ὅτι καλῶς τὴν δίκην ἐδίκασας. καὶ ἔλθε ἤδη, ἐπίβηθι τάδε τὰ ὀχήματος, (δειξάσα τι ὄχημα ὑποπτέρων ἵππων τινῶν, τῷ Πηγάσῳ εἰκότων) ὅπως ἴδῃς οἷα καὶ ἡλίκᾳ μὴ ἀκολαθήσας ἐμοὶ ἀγνοήσῃς ἐμελλες. ἐπεὶ δὲ ἀνῆλθον, ἡ μὲν ἤλαυνε, καὶ ὑφηνιόχευ· ἀρθεῖς δὲ εἰς ὕψος ἐγὼ ἐπεσκόπευ, ἀπὸ τῆς ἐὼ ἀρξάμενος ἄχρι πρὸς ἐσπέραν, πόλεις, καὶ ἔθνη, καὶ δήμους, καθάπερ ὁ Τριπτόλεμος ἀποσπείρων τι εἰς τὴν γῆν. ἐκείτι μὲν τοι μέμνημαι ὅ, τι τὸ σπειρόμενον ἐκεῖνο

ne tamen non credatis; miras enim somnia praestigias obijciunt.

15. Tum altera, quum ad me respexisset, at ego iam, inquit, tibi vices rependam causae iustissime diiudicatae: age ergo, inscende in hunc currum (currum aliquem ostendebat equorum alatorum, Pegaso similium) ut perspicias qualia et quanta, si te mihi non dedisses, ignoraturus fueras. Simul autem adscendi, agitabat illa et moderabatur: atque ego in altum euectus contemplantur, ab Aurora cursu instituto ad Occidentem usque, vrbes, gentes, populosque, quasi Triptolemus seminis quiddam in terram proiciens: quanquam haud sane memini, quale-

nam

ἐκεῖνο ἦν· πλὴν τῆτο μόνον, ὅτι κάτωθεν ἀφορῶντες οἱ ἄνθρωποι, ἐπὴνκεν, καὶ μετ' εὐφημίας, καθ' ἃς γενοίμην τῇ πτήσει, παρέμπον.

Δείξασα δέ μοι τὰ τσαῦτα, καὶ με τοῖς ἐπαινεῖσιν ἐκεῖνοις, ἐπανήγαγεν αὐθις, ἐκέτι τὴν αὐτὴν ἐσθῆτα ἐκεῖνην ἐνδεδυνότα, ἣν εἶχον ἀφιπτάμενος· ἀλλ' ἐμοὶ ἐδόκεν εὐπάρουφός τις ἐπαινέσειν. καταλαβῆσα ἔν καὶ τὸν πατέρα ἐσῶτα καὶ περιμένοντα, ἐδεῖκνυσεν αὐτῷ ἐκεῖνην τὴν ἐσθῆτα, καὶ με, οἷος ἦκοιμι· καί τι καὶ ὑπέμνησεν, οἷα μικρῶ δεῖν περὶ ἐμῶ ἐβελεύσατο. ταῦτα μέμνημαι ἰδὼν, ἀντίπαις ἔτι ὢν, ἐμοὶ
δοκεῖ

nam esset sparsum illud semen, nisi hoc tantum, homines ad me suspicientes laudare, et faustis acclamationibus, quoscumque volatu adiissem, prosequi.

16. Postquam igitur tot res mihi, meque laudantibus istis ostendisset, reduxit iterum non ista quidem veste indutum, quam habebam, quum volucris curru efferrer: sed videbar omnino mihi in amictu honoratiore et praetextato redire. Quin et, ut patrem inuenit adstantem, meque opperientem, monstrabat ipsi vestem illam, et me, qualis reverterer: imo etiam submonefecit, quam fere de me consilii rationem iniisisset. Ista me vidisse memini pueritiam tan-

δοκεῖ ἐκταραχθεῖς πρὸς τὸν τῶν πληγῶν φό-
βον.

Μεταξὺ δὲ λέγοντος, Ἡράκλεις, ἔφη τις,
ὡς μακρὸν τὸ ἐνύπνιον, καὶ 22) δικανικόν. εἴτ' ἄλ-
λος ὑπέκρυσσε, χειμερινὸς ὄνειρος, ὅτι μήκισαί
εἰσιν αἱ νύκτες· ἢ τάχα περ τριέσπερος, ὥσπερ
ὁ Ἡρακλῆς καὶ αὐτός ἐστι. τί δ' ἐν ἐπῇλθεν αὐ-
τῷ ληρῆσαι ταῦτα πρὸς ἡμᾶς, καὶ μνησθῆναι
παιδικῆς νυκτός, καὶ ὀνείρων παλαιῶν, καὶ ἤδη
γεγνηρακότων; ἔωλος γὰρ ἡ ψυχρολογία· μὴ
ὀνείρων τινῶν ἡμᾶς ὑποκριτάς τινας ὑπείληφεν;

tum quod egressus, ut mihi quidem videtur,
conturbatus ex verberum metu.

17. Haec dum exsequor, Hercules, inquit
nonnemo, quam longum somnium et iudiciale:
tum alius interpellat; hibernum scilicet, nam
longissimae sunt noctes: aut si forte trinoctiale,
quemadmodum Hercules est et ipse: quid vero
ipsi in mentem venit, ut ista nugaretur ad nos,
puerilemque noctem commemoraret, et somnia
vetera, iamque obsoleta: futile profecto hoc
narrationis frigus: num nos somniorum inter-
pretes, esse quosdam statuit? minime certe, o
tu,

22. Ἐνύπν. δικαν.] *Somnium absurdum et au-
ribus graue*; qualia nimirum multa caufidici
deblaterare solent. Parum distat illud Plato-
nis in *Apol.* p. 25. Α. ἐγὼ δὲ ὑμῶν φορτικὰ
μὲν, καὶ δικανικὰ, ἀληθῆ δέ. Hemst.

ἐκ ᾧ γὰρ. ἔδὲ γὰρ ὁ Ξενοφῶν ποτε διηγόμενος
τὸ ἐνύπνιον, ὡς ἔδοκει αὐτῷ 23) καὶ ἐν τῇ πα-
τρῷα

tu, quisquis es: neque enim Xenophon, quum
narraret aliquando somnium, fulmen sibi visum
in

23. Ὡς ἔδοκει αὐτῷ] Satis est ad fidem vitii
faciendam, quod in hoc loco illa expedita
styli Luciani facilitas desideretur. Dum
meliorum Codd. opem expectamus, ita con-
iecto, periisse descriptoris negligentia ver-
sum vnum, quem si ex *Xenophonte* reuoca-
re licet, sensus saltem et oratio tolerabilis
exibit: ἔδὲ γὰρ ὁ Ξ. π. δ. τὸ ἐν. ὡς ἔδοκει
αὐτῷ βροντῆς γενομένης σκηπτὸς πεσεῖν ἐν
τῇ πατρῷα οἰκίᾳ, καὶ τὰ ἄλλα (ἴδε γὰρ)
ἔχ. ὡς ὑπεκρίσιν τὴν ὁ. ἔ. Φλ. ἔ. αὐτὰ δ.
quae sic interpretor; neque enim Xenophon
aliquando somnium enarrans, quo videbatur
ipsi facto tonitru fulmen in paternam cecidisse
domum, et cetera (nostis enim) veluti sceni-
cam actionem hoc visum, aut ipse de industria
nugaturus ista referebat etc. illud ὡς ἔδοκει
αὐτῷ plane videtur postulare partem istam
a nobis intersertam, praecipue si *Xenophon-*
tis verba perpendas K. A. III. p. 175. μι-
κρόν δ' ὕπνε λαχὼν, εἶδεν ἑναρ' ἔδοξεν αὐ-
τῷ βροντῆς γ. etc. Ceterum vereor, ne
duo *Xenophonis* somnia diuersa confuderit
Lucianus: hoc certe, cuius modo memini-
mus, apud suos commilitones expōsuisse
non legitur, sed aliud lib. IV. p. 191. cum
Chiri-

τρώα οἰκίᾳ, καὶ τὰ ἄλλα, (ἴσῃ γάρ) ἔχ' ὑπό-
κρισιν τὴν ὄψιν, - ἔδὲ ὡς Φλυαρεῖν ἐγνωκῶς αὐ-
τὰ διεξήσει. καὶ ταῦτα ἐν τῷ πολέμῳ, καὶ
ἀπογνώσει περχμάτων, περιεσώτων πολεμίων,
ἀλλὰ τι καὶ χρήσιμον εἶχεν ἡ διήγησις.

Καὶ τοίνυν καὶ γὰρ τῆτον ὄνειρον ὑμῖν διηγή-
σαμένη ἐκείνη ἐνεκεν, ὅπως οἱ νέοι πρὸς τὰ βλα-
πίω τρέπωνται, καὶ παιδείας ἔχωνται· καὶ μά-
λιστα, εἴ τις αὐτῶν ὑπὸ πενίας ἐθελοκακεῖ, καὶ
πρὸς τὰ ἥττω ἀποκλίνει, φύσιν ἔκ ἀγεννῆ
διαφθεύρων. ἐπιρρώσθησεται εὖ οἷδ' ὅτι κα-
κεῖνος, ἀνέσας τῆ μύθη, ἱκανὸν ἑαυτῷ παρά-
δειγμα

in paternam cecidisse domum, et reliqua (no-
stis enim) velut histrionicam, visionem istam,
neque nugaturus de industria persequeretur, id-
que in bello et desperatione rerum, urgente
hoste; sed sane et utile quiddam habebat ista
narratio.

18. Similiter et ego somnium istud meum
enarraui vobis eius rei causa, ut iuvenes ad me-
liora conuertantur: imprimis si quis eorum ob
paupertatem animo deficiat, seque deterioribus
applicet, indolem haud ignobilem corrumpens:
hic, sat scio, confirmabitur, audita somnii no-
stri fabula, meque sibi idoneum exemplum ob-
oculos

Chirifopho communicauit, idque etiam in
magna rerum desperatione. Hemst.

δεῖγμα ἐμὲ προσητάμενος, ἐννοῶν οἷος μὲν ὦν
 πρὸς τὰ κάλλιστα ὤρμησα, καὶ παιδείας ἐπεθύ-
 μησα, μηδὲν ἀποδειλιάσας πρὸς τὴν πενίαν τὴν
 τότε, οἷος δὲ πρὸς ὑμᾶς ἐπανελήλυθα, εἰ καὶ
 μηδὲν ἄλλο, ἔδενός γ' ἐν τῶν λιθογλύφων ἀδο-
 ξότερος.

oculos ponet considerando, ex quali conditione
 ad pulcherrima me contuli; eruditionemque
 concupiui, nequaquam ignaue cedens rei fami-
 liaris, quae tum premebant, angustiis; item-
 que qualis ad vos me recepi, si nihil aliud, at
 saltem nemine sculptorum obscurior.

Πρὸς τὸν Εἰπόντα, Προμηθεὺς

εἰ ἐν λόγοις.

Οὐκ ἔν Προμηθεῖα με εἶναι Φῆς; εἰ μὲν κατὰ
 τῆτο, ὧ ἄριζε, ὡς πηλίνων καί μοι τῶν
 ἔργων ὄντων, γνωρίζω τὴν εἰκόνα, καὶ Φημί
 ὅμοιος

Ad eum qui dixerat, Prometheus

es in verbis

1. Prometheus igitur me esse ais? si ea ratio-
 ne, o optime, quod et mea opera lutea
 sint, agnosco imaginem, meque similem illi esse
 fateor:

ὅμοιος εἶναι αὐτῷ· ἔδ' ἀνχίνεμχι πλητοπλάθος
 ἀκχεῖν, εἰ καὶ Φαυλότερος ἐμοὶ ὁ πηλὸς, οἷος
 ἐκ τριόδου, βόεβορός 1) τις παρὰ μικρόν. εἰ δὲ
 ὑπερεπαινῶν τὰς λόγους ὡς δῆθεν εὐμηχάνους ὄν-
 τας; τὸν σοφώτατον τῶν Τιτάνων ἐπιφημί-
 ζεις αὐτοῖς, ὅρα μὴ τις εἰρωνεῖαν Φῆ, καὶ μυ-
 κτῆρα, οἷον τὸν Ἀττικόν, προσεῖναι τῷ ἐπαί-
 νῳ. ἢ πόθεν γὰρ εὐμήχανον τῶμόν; τίς δ' ἡ πε-
 ριττὴ σοφία καὶ προμήθεια ἐν τοῖς γράμμασιν;
 ὡς ἐμοὶ γε ἰκανόν, εἰ μὴ πάνυ σοὶ γῆνα ἔδοξε,
 μηδὲ κομιδῇ ἄξια τῇ Καυκάσῃ. καίτοι πόσω
 δικαιο-

fateor: neque luti figulus dici recusor: tamen si
 lutum mihi vilius sit, quale ex triuiis colligitur,
 coenum propemodum. Sin vero extollens ora-
 tionem meam, perinde ut artificiosam, doctissi-
 mi illius Titanum nomine eam cohonestas, vide
 ne quis ironiam dixerit, et quasi quandam At-
 ticam subfannationem subesse huic laudi: vnde
 enim artificiosum est, quod ego facio? Quae
 vero eximia sapientia et prudentia in scriptis
 meis? Mihi certe illud satis fuerit, si non lutea
 prorsus, aut digna Caucaſo tibi videantur. At
 vero

1. Βόεβορος] Eo differt a πηλῷ, quod et ma-
 le oleat, et nulli sit vsui; quum contra πη-
 λὸς, *terra liquore adfuso subacta*, ad tin-
 gendum sit idoneus. Nihilo minus fieri non-
 nunquam potest, ut in eandem propemo-
 dum significationem conueniant. *Hemst.*

δικαιότερον ὑμεῖς ἂν εἰκάζοισθε τῷ Προμηθεῖ,
ἐπ' ὅσοι ἐν δίκαις εὐδοκιμεῖτε, ζῶν ἀληθείᾳ
ποιέμενοι τὰς ἀγῶνας; ζῶντα ἔν ὥς ἀληθῶς,
καὶ ἐμψυχα ὑμῖν τὰ ἔργα. καὶ νῆ Δία, καὶ τὸ
θερμὸν αὐτῶν ἐς δὶ δίαπυρον. καὶ τῷτο ἐκ τῷ
Προμηθεὺς ἂν εἴη, πλὴν εἰ μὴ διαλλάττοιτε,
ὅτι μὴδ' ἐκ πηλῷ πλάττετε, ἀλλὰ χρυσᾷ ὑμῖν
τοῖς πολλοῖς τὰ πλάσματα.

Ἡμεῖς δὲ οἱ ἐς τὰ πλήθη παριόντες, καὶ τὰς
τοιαύτας τῶν ἀκροάσεων ἐπαγγέλλοντες, εἰ-
δῶλα ἅττα ἐπιδεικνύμεθα. καὶ τὸ μὲν ὅλον,
ἐν πηλῷ, καθάπερ ἔφην μικρὸν ἐμπροσθεν, ἡ
πλασικὴ κατὰ ταῦτά τοις κοροπλάθοις. τὰ δ'
ἄλλα

vero quanto iustius vos comparari Prometheo
poteratis, quicunque in causis agendis celebres
estis, vera certamina subeunt? Viua enim re
vera atque animata vobis opera sunt, et per
Iouem etiam calor illorum ignitus est. Quod
ipsum a Prometheo profectum videri possit, nisi
quod hoc discriminis inest, quod ex luto vos
non fingitis, sed aurea vobis plerisque figmen-
ta sunt.

2. Nos autem, qui ad multitudinem prodii-
mus, atque ibi huiusmodi declamationes profi-
temur, simulachra tantum quaedam spectanda
exhibemus. Et in summa, circa lutum, uti
paulo ante dixi, haec figulina versatur, quem-
admodum puparum figuli: ceterum neque mo-
tus

ἀλλὰ, ἔτε κίνησις ὁμοία πρόσθεν, ἔτε ψυχῆς
 δεῖγμά τι, ἀλλὰ τέρεψις ἄλλως, καὶ παιδιὰ τὸ
 πρᾶγμα. ὥς ἐ μοι ἐνθυμεῖσθαι ἔπεισι, μὴ ἄ-
 ρα ἔτω με Προμηθεῆα λόγοις εἶναι, ὡς ὁ Κωμι-
 κὸς τὸν Κλέωνα Φησιν· οἶσθα περὶ αὐτῷ.
 Κλέων Προμηθεὺς ἐστὶ μετὰ τὰ πρᾶγματα. καὶ
 αὐτοὶ δὲ Ἀθηναῖοι τὰς χυτρεάς, καὶ ἱπυδοποιάς,
 καὶ πάντας, ὅσοι πηλαργοὶ, Προμηθεῆας ἀπε-
 κάλυν, ἐπισκώπτοντες ἐς τὸν πηλὸν, καὶ τὴν
 ἐν πυρὶ οἶμαί τῶν σκευῶν ὀπτήσιν. καὶ εἶγε
 σοι τῆτο βέλεται εἶναι ὁ Προμηθεὺς, πάνυ εὐ-
 σόχως ἀποτετέξευται, καὶ ἐς τὴν Ἀττικὴν
 δριμύτητα τῶν σκωμμάτων, ἐπεὶ καὶ εὐθρυ-
 πτα ἡμῖν τὰ ἔργα, ὥσπερ ἐκείνοις τὰ χυτρίδια.

καὶ

tus similis inest, neque animae significatio vlla,
 sed delectatio quaedam ad summum, et lusus
 merus est. Vt cogitare incipiam, num ita me
 Prometheum dixeris, vt Comicus ille Cleonem,
 nosti siquidem. *Cleon*, inquit, *Prometheus ipse,*
post negotia est. Ipsi etiam Athenienses figulos
 ollarum, furnorum constructores, et quicunque
 circa lutum versantur, Prometheos vocabant
 olim, alludentes ad lutum, opinor, et ad illam,
 quae fit in igne, vasorum cocturam. Quod si
 hoc sibi vult Prometheus iste tuus, admodum
 directe iaculatus es, et secundum Atticam illam
 mordendi acerbiteratem; quoniam et nostra ope-
 ra fragilia sunt, perinde vt illorum ollulae: et
 modli-

καὶ μικρὸν τις λίθον ἐμβαλὼν, συντρίψειεν ἅπαντα.

Καίτοι Φαίη τις παραμυθόμενος 2), ἔταυ-
τα εἰκάσαι τῷ Περμηθεΐ, ἀλλὰ τὸ καινεργὸν
τῆτο ἐπαινῶν, καὶ μὴ πρὸς τι ἄλλο ἀρχέτυπον
μεμιμημένον· ὥσπερ ἐκεῖνος ἐκ ὄντων ἀνθρώ-
πων, τέως ἐννοήσας αὐτὴς ἀνέπλασε. τοιαῦτα
ζῶα μορφώσας, καὶ διακοσμήσας, ὡς εὐκίνητά
τε εἶη, καὶ ὀφθῆναι χαρίεντα. καὶ τὸ μὲν ὅλον,
ἀρχιτέκτων αὐτὸς ἦν. συνειργάζετο δὲ τοι καὶ
ἡ Ἀθη-

modicum quispiam lapillum iniiciens, facile con-
triuerit omnia.

3. Atqui, dixerit aliquis, consolando nos,
nequaquam ista assimilasse te Prometheo, sed
nouitatem hanc, laudans, et ad nullum aliud
exemplar effectum opus; quemadmodum ille,
cum nondum essent homines, sua sollertia ex-
cogitatos illos finxit, ac talia animantia forma-
vit atque adornauit, quae et mouerentur facile,
et aspectu gratiosa forent; et in summa, archi-
tectus ipse erat, sed cooperabatur tamen etiam
Miner-

2. Παραμυθόμενος] Paulo reconditiorem ver-
bi venustatem non adsecuti sunt Interpre-
tes: tu cape: *mollius, in meliorem partem in-
terpretatus*, quod scilicet duriuscule dictum
videri poterat, atque adeo ipsum illud Lu-
ciani, quod paulo post sequitur: πρὸς τὸ
εὐφημοτάτον ἐξηγόμενος. Hemst.

ἡ Ἀθηνᾶ ἐμπνέουσα τὸν πηλὸν, καὶ ἐμψυχα
 ποιῶσα εἶναι τὰ πλάσματα. ὁ μὲν ταῦτα ἂν
 εἴποι, πρὸς τε τὸ εὐφημότατον ἐξηγούμενος τὸ
 εἰρημένον. καὶ ἴσως ἔτος ὁ νῆς ἦν τῷ λελεγμέ-
 νῳ· ἐμοὶ δὲ ἔ' πάνυ ἱκανὸν, εἰ καινοποιεῖν δο-
 κοῖν· μηδὲ ἔχει τις λέγειν ἀρχαιότερον τι τῆ
 πλάσματος, ἔ' τῆτο ἀπόγονόν ἐστιν· ἀλλὰ εἰ μὴ
 καὶ χάριεν φαίνοιτο, αἰσχυνομένην ἂν, εὖ ἴαθι,
 ἐπ' αὐτῷ, καὶ ξυμπατήσας ἂν, ἀφανίσαιμι.
 εἴ' ἂν ὠφελήσειεν αὐτὸ, παρὰ γὰρ ἐμοὶ, ἡ
 καινότης, μὴ ἔχῃ συντετρεῖσθαι ἄμορφον ἔν.
 καὶ εἴγε μὴ ἔτω φρονοῖν, ἄξιος ἂν μοι δοκῶ
 ὑπὸ ἐκκαίδεκα γυπῶν κείρεσθαι, ἔ' συνιείς, ὡς
 πολὺ

Minerva, quae et lutum inspirabat, et figmen-
 ta illa animata reddebat. Talia quidem ille di-
 xerit, in meliorem partem dictum istud expo-
 nens. Et fortassis haec sententia etiam dicti
 fuit: sed mihi non sane satis est, si videar noua
 finxisse, figmentoque nostro nihil vetustius affer-
 ri possit, cuius progenies censeatur. Sed nisi
 elegans videatur, pudeat me sane (sat scias)
 illius, et conculcans comminuerim. Neque illi
 profuerit apud me nouitas, quo minus contra-
 tur, si non et formosum videatur. Ac nisi ita
 sentiam, dignus mihi videor, qui a sedecim
 vulturibus arrodar: ut qui non intelligam, lon-
 ge de-

πολὺ ἀμορφότερα τὰ μετὰ τῷ ξένῃ αὐτὰ πεποιθότα.

Πτολεμαῖος ἦν ὁ Λάγῃ δύο καινὰ ἐς Αἴγυπτον ἄγων, κάμηλόν τε Βακτριανὴν παμμέλειναν, καὶ δίχρωμον ἄνθρωπον, ὡς τὸ μὲν ἡμίτομον αὐτῷ, ἀκριβῶς μέλαν εἶναι, τὸ δ' ἕτερον, ἐς ὑπερβολὴν λευκόν, ἐπίσης δὲ μεμερισμένον, ἐς τὸ θέατρον συναγαγὼν τὰς Αἰγυπτίους, ἐπεδείκνυτο αὐτοῖς ἀλλὰ τε πολλὰ θεάματα, καὶ τὸ τελευταῖον καὶ ταῦτα, τὴν κάμηλον, καὶ τὸν ἡμίλευκον ἄνθρωπον· καὶ ὥστε ἐκπλήξειν τῷ θεάματι. οἱ δὲ, πρὸς μὲν τὴν κάμηλον, ἐφοβήθησαν, καὶ εὐλὴν δεῖν ἔφυγον ἀναθορέντες·

ge deformiora ea esse, quae cum peregrinitate coniunctam habent turpitudinem.

4. Ptolemaeus igitur Lagi filius, cum duas res novas in Aegyptum adduxisset, camelum Baetrianam totam nigram, et hominem bicolorem, cuius dimidia pars plane nigra, altera autem supra modum candida erat; congregatis in theatrum Aegyptiis, exhibuit illis cum alia multa spectacula, tum inter postrema, haec quoque, camelum et semialbum hominem: putabatque, se magnam admirationem isto spectaculo concitaturum esse. At illi ad cameli quidem conspectum perterriti sunt, et parum absuit quin exilientes profugerent,

τες· 3) καίτοι χρυσῷ πᾶσα ἐκεκρόσμητο, καὶ ἀλχεργίδι ἐπέσρωτο, καὶ ὁ χαλινὸς ἦν λιθοκόλλητος, Δαρεῖς τινός, ἢ Καμβύσε, ἢ Κύρου αὐτῆς κειμήλιον. πρὸς δὲ τὸν ἄνθρωπον, οἱ μὲν πολλοὶ ἐγγέλων· οἱ δέ τινες, ὡς ἐπὶ τέρατι ἐμυσάττοντο. ὥς ὁ Πτολεμαῖος συνίεις ὅτι ἐκ εὐδοκιμεῖ ἐπ' αὐτοῖς, ἔδὲ θαυμάζεται ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων ἢ καινότης, ἀλλὰ πρὸ αὐτῆς τὸ εὐρυθμον καὶ τὸ εὐμορφον κρίνει, μετέστησεν αὐτά· καὶ τὸν ἄνθρωπον ἐκείνι διὰ τιμῆς ἤγεν ὡς πρὸ τῆς· ἀλλ' ἡ μὲν κάμηλος ἀπέθανεν ἀμελμένη·

quanquam tota ea auro exornata, ac purpura instrata erat, frenum etiam gemmis distinctum habebat, ex Darii, aut Cambylis, aut etiam ipsius Cyri thesauris depromptum. Homine autem viso, plerique ridebant: quidam etiam ut monstrum sunt auerfati. Quare Ptolemaeus intelligens se parum laudis capere, neque nouitatem apud Aegyptios in admiratione esse, sed prae ipsa concinnitatem iustamque formam probari, abduci ea iussit; hominemque non amplius eodem honore habuit, quo antea. Camelus neglecta mortua est: homi-

3. Ἀναθορόντες.] Eorum saepe, qui stupefacti sunt et subito casu perculsi, repentinos impetus atque exsiliendi vehementiam significat. Habent *Plato*, aliique veterum; sed parcius: recentiores frequentius. *Hemst.*

λαμένη· τὸν ἄνθρωπον δὲ τὸν διττὸν Θέσπιδι
τῷ αὐλητῇ ἐδώρησάτο καλῶς αὐλήσαντι παρὰ
τὸν πότον.

Δέδοικα δὲ μὴ καὶ τᾶμόν, κάμηλος ἐν Αἰ-
γυπτίοις, ἦ. οἱ δὲ ἄνθρωποι, τὸν χαλινὸν
ἔτι αὐτῆς θαυμάζουσι, καὶ τὴν ἀλαργίδα. ἐπεὶ
δὲ 4) ἔδδ' τὸ ἐκ δυοῖν τοῖν καλλίσοιν συγκεῖσθαι,
διαλόγῃ καὶ κωμῳδίᾳ, ἔδδ' τᾶτο ἀπόχρη εἰς
εὐμορφίαν, εἰ μὴ καὶ ἡ μίξις ἐναρμόνιος, καὶ
κατὰ τὸ σύμμετρον γίγνοιτο. ἔστι γὰρ ἐκ δύο
καλῶν ἀλλόκοτον τὴν ξυνθήκην εἶναι, οἷον ἐκεῖ-
νο τὸ προχειρότατον, ὃ ἵπποκένταυρος. 5) ἔχ' ἄρ' ἂν

hominem autem illum duplicem Thespidi cuidam
tibicini, cum in conuiuio belle cecinisset, dona
dedit.

5. Vereor itaque ne et mea, camelus in Ae-
gypto, sint, cuius homines adhuc frenum et
purpuram admirentur: neque enim ad elegan-
tiam sufficit, quod ex duobus optimis constat,
Dialogo et Comoedia, nisi et ipsa compositio
inter se consentiens, iustaque proportionem tem-
perata fuerit. Ex duobus pulchris certe com-
positio absurda fieri potest, quale illud vulga-
tissimum est Hippocentaurus. Non enim ama-
bile

C, 3

4. 'Επεὶ δὲ] Legendum omnino videtur: ἔτι
δὲ, Porro ne hoc quidem, si quid ex duo-
bus pulcherrimis confletur, ad venustatem
sufficit. *Hampst.*

5. 'Ο Ἴπποκένταυρος] Duplici fere sensu ve-
teres

αὐτὸν Φαίης ἐπέρασόν τι ζῶον τεττὶ γενέσθαι, ἀλλὰ καὶ ὑβρίζοντατον, εἰ χρὴ πιστεύειν τοῖς ζωγράφοις ἐπιδεικνυμένοις τὰς παροινίας, καὶ σφαγὰς αὐτῶν. τί ἔν ἐχὶ καὶ ἔμπαλιν γένοιτ' αὖν εὐμορφὲν τι ἐκ δυοῖν τοῖν ἀρίστοιν ζυντεθέν, ὥσπερ ἐξ εἰν καὶ μέλιτος τὸ ζυμαμφότερον ἡδισον; Φημὶ ἐγώ γε· ἔ μὴν περί γε τῶν ἐμῶν ἔχω διατείνεσθαι ὡς τοιούτων ὄντων, ἀλλὰ δέδια μὴ τὸ ἐκατέρω καίλλος ἢ μίξις συνέφθαιεν. 6)

Οὐ

bile hoc animal esse dixeris, sed potius contumeliosissimum, si modo conuenit pictoribus credere, temulentiam et caedes illorum exhibentibus. Quid ergo? an non rursus ex duobus optimis compositum fieri potest pulchrum? Vt ex vino et melle commistum et temperatum suauissimum? Potest sane. Meas vero compositiones contendere non ausim tales esse; quin potius vereor, ne vtriusque pulchritudinem ipsa mixtura corruerit.

6. Ne-

teres vsurpant: primum ad significandam rem siue insolitam et portenti similem, siue fictam et vera natura vacuam adhibetur: deinde poni solet haec vox deiis, quae dissimili genere in vnum congregantur ac coalescunt. Sic Chaeremon Hippocentaurum fecerat, μικτὴν ῥαψωδίαν ἐξ ἀπάντων τῶν μέτρων, teste Aristot. de Poët. p. 224. v. 24. Hemst.

6. Ἡ μίξις συνέφθαιε] De industria τὸ συμφθαι-

Οὐ πάνυ γὰρ συνήθη καὶ φίλα ἐξ ἀρχῆς ἦν ὁ διάλογος, καὶ ἡ κωμωδία· εἶγε ὁ μὲν, οἴκοι, καὶ κατ' ἑαυτὸν νῆ Δία ἐν ταῖς περιπάτοις μετ' ὀλίγων τὰς διατριβὰς ἐποιεῖτο· ἡ δὲ, παραδῶσα τῷ Διονύσῳ ἑαυτὴν, θράτρω ὁμίλει, καὶ ξυνέπαιζε, καὶ ἐγελωτοποιεῖ, καὶ ἐπέσηωπτε, καὶ ἐν ῥυθμῷ ἔβαινε πρὸς αὐλόν. ἐνίοτε καὶ τὸ ἅλιν ἀναπαύσεις μέτροις ἐποχασμένη 7), τὰ πολλὰ

6. Neque enim omnino consueta inter se atque affinia ab initio Dialogus et Comoedia fuerunt. Siquidem ille domi et seorsum, mehercle, in ambulacris cum paucis quibusdam disputationes suas habebat: Haec vero, Baccho se totam tradens, in theatris versabatur, simulque ludebat, et risum mouebat, gaudebatque salibus, et dicacitate, et ad numeros tibiae incedebat. Interdum etiam anapaesticis versibus prorsus vecta,

C 4

Dia-

συμφθεῖρειν, cuius significatio sit ambigua, *Lucianum* posuisse, credo. Pictoribus, vnguentariis ac tinctoribus propria Φθεῖρειν, Φθοραὶ et συμφθεῖρεσθαι de colorum vnguentorumque diuersi generis mixtura: hac quidem temperatione sua cuique perit pulchritudo, et corrumpitur; sed arte tamen alius existit color, qui naturalem saepe vincat. *Hemst.*

7. Ἀναπ. μέτροις ἐποχασμένη] Singularis est quaedam atque elegans in ista loquendi formula

πολλὰ τὰς τῶ διαλόγου ἐταίρους ἐχλεύαζε, Φρον-
τιστὰς 8), καὶ μετεωρολόσχας, καὶ τὰ τοιαῦτα
προσαγορεύσας. καὶ μίαν ταύτην προέλευσιν 9)
ἐπε-

Dialogi sectatores ut plurimum, subannabat,
meditatores, ac vanos sublimium rerum disceptato-
res, et id genus alia vocitando. Eique id cordi erat,
ut

mula potestas: *Plato de LL. IV. p. 818. E.*
ἐπὶ δὲ τῆς ἐλπίδος ὀχήμενοι ταύτης, illa
spevecti et confisi: *Alexand. Aphrodis. de Fa-*
to p. 119. ἐποχεῖσθαι τοῖς ἀπορρομένοις,
dubiis inniti non aliter ac si certissima forent.
Sic igitur comoediam puto μέτροις ἀναπαί-
σοις ἐποχεῖσθαι, quando confidentius in sce-
nam procedit, in philosophis irridendis mo-
dum pene non seruans. Illud insuper, quo
magis vis phraseos elucescat, animaduer-
tendum videtur, versus quasi vehiculum ali-
quod orationis spectari. *Hemst.*

8. Φροντιστὰς] *Xenophontem* adi in *Sympos. p.*
Ed. St. 520, 35. vbi discas eo nomine so-
litum fuisse vocari Socratem. Ἄρα σὺ, ὦ
Σώκρατες, ὁ ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΣ ἐπιναλόμε-
μενος; du Saul.

9. Μίαν ταύτην προέλευσιν] Hoc est, illa
sola de causa procedebat in publicum, ut
eos irrideret. Προέλευσις, τὸ προελθεῖν,
inquit *Hesychius*, hoc est, in scenam prodire,
procedere. Cleric.

Προέλευσιν] Recte *I. Clericus* exponit,
cui prorsus assentior. Qui domo in publi-
cum

ἐπεποίητο ἐκείνης ἐπισκώπτειν, καὶ τὴν Διονυσιακὴν 10). ἐλευθερίαν καταχεῖν αὐτῶν· ἄρτι μὲν ἀεροβατῶντας δεκνύσας, καὶ νεφέλαις
 ξυνέν-

vt eos sugillaret, et Dionysiacam istam libertatem in eos effunderet; nunc in aere ambulantes, et cum nimbis versantes illos exhibens,

C 5

nunc

cum prodeunt, προσέρχονται. Deinde προέρχονται, qui magna cum pompa, eaque publica et quasi triumphali procedunt. Consulium solennes processus vel processiones προόδους Justinianus Nou. CV. προελεύσεις Theophilus Inst. de Ker. Diu. §. 48. vocant. De sacris Ecclesiasticorum festisque processionibus vide I. Meursii et Caroli du Fresne Gloss. in Προόδους recentioribus idem vocabulum pro triumpho in usu fuit. Tum porro alia quaedam huic verbo addita est potestas in concionem prodeundi, orationem in senatu vel cum populo habendi. Eadem plane forma πρόσδον, πρόσδον vel πάροδον ποιῶντα apud Atticos; qui ad Senatum, aut pro concione cum populo agunt, apud Christianos, qui sacras conciones habent. Iam scenicis actoribus haec eadem non dispari ratione conveniunt: Schol. Aristoph. ad Equ. v. 608. τῶ ὑποκρίτῃ προσερχομένῃ, actore in scenam prodeunte. Hemst. 10. Διονυσιακὴν ἐλευ.] Hoc est, libera dictoria, quibus licebat vti festo Dionysiorum. Cleric.

ξυνόντας· ἄρτι δὲ, ψυλλῶν πηδήματα διαμε-
τρᾶντας, ὡς δῆθεν τὰ αἶρια λεπτολογημένους·
ὁ διάλογος δὲ σεμνοτάτας ἐποιεῖτο τὰς συνε-
σίας, φύσεώς τε πέρι καὶ ἀρετῆς Φιλοσοφῶν·
ὥς τε τὸ τῶν μουσικῶν τέτο, δις διὰ πασῶν II),
εἶναι τὴν αἰρμονίαν, ἀπὸ τῆ ὀξυτάτης ἐς τὸ βα-
ρύτατον· καὶ ὁμῶς ἐτολμήσαμεν ἡμεῖς τὰ ἔτι
ἔχοντα πρὸς ἄλληλα ξυναγαγεῖν, καὶ ξυναρμό-
σαι, ἔ πάνυ πειθόμενα, ἐδὲ σῦμαρῶς ἀνεχό-
μενα τὴν κοινωσίαν.

Δέδια τοίνυν μὴ αὔθις ὁμοίον τι τῷ Προμη-
θεῖ τῷ σῷ πεποιηῶς φαίνωμαι, τὸ θῆλυ τῷ
ἀρρενι

nunc pulicum saltus metientes, ut qui de aëreis et
sublimibus istis rebus nimis exiliter argutaren-
tur. Dialogus vero grauissimas disputationes ha-
bebat de natura rerum, deque virtute philoso-
phans: ita ut Musicorum illud, bis per omnes
chordas, ab acutissimo ad grauissimum usque,
inter eos esset. Et tamen ausi fuimus nos, haec
ita sese habentia, inter sese coniungere et co-
aptare, non admodum obsequentia, neque faci-
le societatem sustinentia.

7. Vereor itaque ne denuo simile aliquid Pro-
metheo isti tuo fecisse videar, ut qui foeminam
cum

II. Δις διὰ πασῶν] Vetusiores musici, uti
ex hoc prouerbio patet, scalam suorum to-
norum non ultra duas, quas hodie dicimus
octauas extendebant. du Soul.

ἄρβενι ἐγκαταμίξας, καὶ δι' αὐτὸ δίκην ὑπό-
σχω. μᾶλλον δὲ μὴ καὶ ἄλλό τι τοιῶτο Φα-
νείην, ἐξαπατῶν ἴσως τὰς ἀκρόντας, καὶ ὅς αἱ
παραθεῖς αὐτοῖς κρυπταμένα τῇ πιμελῇ, γέ-
λωτα κωμικὸν ὑπὸ σαρμότητι Φιλοσόφῳ· τὸ
γὰρ τῆς κλεπτικῆς (καὶ γὰρ κλεπτικὸς ὁ θεὸς)
ἄπαγε· τῶτο μόνον ἔκ ἂν εἴποις ἐνεῖναι τοῖς
ἡμετέροις. ἢ παρὰ τὰ γὰρ ἂν ἐκλέπτομεν; εἰ μὴ
ἄρα τις ἐμὲ διέλαθε τοιῶτης πιτυοκάμπτας 12),
καὶ

cum mare commiscuerim, et ob id ipsum nunc
reus agar. Vel potius aliud quid, ne videar de-
cepisse fortasse auditores, atque ossa apposuisse
ipsis pinguedine obducta, risum scilicet Comi-
cum sub philosophica gravitate. Ad furtum enim
quod attinet (nam et furandi arte hic Deus in-
signis est) absit; hoc certe nostris inesse non di-
ces. Unde enim furatus sim? nisi forte
quis me fugit, qui eiusmodi Pityocamptas
er

12. Πιτυοκάμπτας] Graecis πιτυοκάμπτας
explicanti Centauros praeiuit Fr. Lufin.
Par. III. c. 25. quod si ad liquidum deduci
posset, rem haberemus confectam. Negari
quidem non potest, apud Suidam extare in
Πίτυς, ὅθεν καὶ Πιτυοκάμπτης (vel po-
tius, ut Kuster. Πιτυοκ.) ὁ Κένταυρος· ve-
rum his in rebus tantam Suidae auctoritatem
non agnosco, qua sola nos contentos esse
oporteat. Πιτυοκάμπτης est Sinis vel Sin-
nis

nis (ductum a latrocinii et nocendo nomen) quem suo ipsius, quod in alios statuerat, exemplo Theseus interemit: lege *I. Meurs.* in Theseo c. V. Hunc de genere fuisse Centaurorum, quis veterum prodidit? imo tantum abest, ut Theseum ipsum materno genere contingeret. Iam si forte Centauros omnes hoc epitheto existimes affectos, quid tandem proferri poterit, unde nominis, quod a singulari unius Sinidis crudelitate profectum esse satis constat, origo repetatur? nam quod *Lucretius* est commentus, quoniam bello acres habebantur, eorum impetum pictores flexis stratisque arboribus, quacunque furebant, exprimere solitos esse, ut alia mittam, Graeci sermonis normae prorsus repugnat: quis, quaeso, *πιτυοκαμπτας* diceret eos, qui arbores vasto corpore et impetu currendi prosterunt? Non me praetereunt *Aristophanis* in *Ran.* v. 997. *σαρκασμοπιτυοκαμπται*, de quibus ita *Schol.* *ὡς σαρκάζοντας μὲν καὶ προσποιεμένους τὰ πολεμικά, ἐν ἀληθείᾳ δὲ τοιαύτας ἰσχύος δὲ ἐπιμελεμένους*: *Suidas.* *Σαρκασμοπ. ἀντὶ τῆς μεγάλοι, ὡς ἀρπάζοντας μὲν καὶ προσπ.* etc. De Sinide vero quin *Schol.* cogitauerit, quum ista commentaretur, dubitare non licet: neque absurdum est, ut per Comicam facetiam homines in bello timidi, sed inanibus in rebus, quae vero periculo carerent, robur ostentantes, dicti fuerint *πιτυοκαμπται* eoque pertinere non incommode videatur

Hesly-

Hesychii glossa; Ἀεροκέλαδοι, πιτυοκάμπται, ex veteri quodam Comico deprompta, siue vocabulum vtrumque demta distinctione iungas, siue ἀεροκελάδας per se solos intelligas, aërem verberantes, iactatis per aërem manibus inanem strepitum excitantes: vel etiam, aërem implentes clamoribus.

Postquam haec scripseram, coniecturam mecum perquam elegantem communicauit I. Iac. *Weistenius*; quam, quia prope abest, quin veram putem, celare religioni duco. Legendum censet τοιῶτος πιτυοκάμπτης· quasi hunc in modum *Lucianus* ratiocinaretur: *Primus* ego res plane discordes, philosophicam grauitatem, et lepores libertatemque iocorum Comicam consociaui: quod inceptum audax non minorem habet difficultatem, quam si binas arbores rigidas curuando iungere nitaris: imo maioris est artificii καὶ τραγέλαφος συντιθέναι, i. e. non tantum binas arbores eiusdem speciei, verum ETIAM res diuersissimas hircos atque ceruos siue Philosophiam Comoediamque iungere. Si quis ante me idem fuisset conatus, is certe fama facinoris Sinim aequaret, ad meamque sine dubio notitiam peruenisset. Iam tu, quaesio, ad animum reuoca, quae leguntur sub finem §. 6. ΕΤΟΛΜΗΣΑΜΕΝ ἡμεῖς τὰ ἔτως ἔχοντα πρὸς ἀλλήλα ΕΥΝΑΓΑΓΕΙΝ ΟΥ ΠΑΝΤ ΠΕΙΘΟΜΕΝΑ· ecce πιτυοκάμπτην, qui magno nisu in vnum cogit consociatque nixa diuersis radicibus, et materiam minime sequacem tractando mollit. *Hemst.*

καὶ τραγελάφες 13) καὶ αὐτὸς συντεθεικώς;
 πλὴν ἀλλὰ τί ἂν πάθοιμοι; ἐμμενετέον γὰρ οἷς
 ἅπαξ προειλόμην· ἐπεὶ τόγε μεταβλεψέσθαι,
 Ἐπιμηθέως ἔργον, ἔ' Προμηθέως ἐσί.

et Hircocervos et ipse composuerit. Verum
 quid faciam? Perseuerandum enim est in iis,
 quae semel elegi; mutare enim consilium, Epi-
 methei, non Promethei est.

13. Τραγελάφες.] Cervis excepta barba et ar-
 morum pilis similes. *du Soul.*

Νιγρίνος, ἡ περὶ Φιλοσόφου
 ἤθους.

Πρὸς Νιγρίνον ἐπιστολή.

Λουκιανὸς Νιγρίνῳ εὖ πράττειν.

Η μὲν παροιμία Φησὶ, Γλαῦκα εἰς Ἀθήνας,
 ὡς γελοῖον ὃν εἴ τις ἐκεῖ κομίζει γλαῦκας,
 ὅτι

Nigrinus, siue de Moribus Phi-
 losophorum.

Epistola ad Nigrinum.

Lucianus Nigrino salutem.

Noctuas Athenas, inquit proverbiū: quasi
 ridiculum sit, si quis eo noctuas apportet,
 quo-

ὅτι πολλαὶ παρ' αὐτοῖς εἰσίν. ἐγὼ δὲ εἰ μὲν δύναμιν λόγων ἐπιδείξασθαι βεβλόμενος, ἔπειτα Νιγρίνῳ γράψας βιβλίον ἔπεμπον, εἰχόμην ἂν τῷ γελοίῳ, γλαῦκας ὡς ἀληθῶς ἐμπορευόμενος. ἔπει δὲ μόνην σοι δηλώσας τὴν ἐμὴν γνώμην ἐθέλω, ὅπως τε νῦν ἔχω, καὶ ὅτι μὴ παρέργως εἰλημμαι πρὸς τῶν σῶν λόγων, ἀποφεύγοιμ' ἂν εἰκότως καὶ τὸ τῷ Θουκυδίδε λέγοντος, ὅτι ἡ ἀμαθία μὲν θρασεῖς, ὀκνηρὸς δὲ τὸ λελογισμένον 1) ἀπεργάζεται. δῆλον γὰρ ὡς ἔχῃ ἡ ἀμαθία μοι μόνη τῆς τοιαύτης τέλμης, ἀλλὰ καὶ ὁ πρὸς τὰς λόγους ἔρως αἴτιος. ἔρξωσο.

Ἐταῖ-

quoniam apud illos abundant. Ego vero si dicendi facultatem ostendere volens, Nigrino librum a me scriptum mitterem, obnoxius equidem huic ridiculo forem. Nunc autem, cum id solum agam, ut sententiam meam tibi aperiam, et quo nunc sim animo, et quod non leviter oratione tua affectus fuerim, effugero sane merito etiam Thucydidis illud, quum ait: imperitia audaces, res autem cogitata atque considerata cunctatores efficit. Manifestum enim est, mihi non imperitiam solum, verum etiam amorem ac studium orationis, huius audaciae causam esse. Vale.

Ami-

1. Τὸ λελογισμένον] Quod pro λογισμός *Lucianus* dederit τὸ λελογισμένον, in eo *Euripidem* est secutus, cui hoc frequens. *Hampst.*

Ἑταῖρος Λουκιανός.

Ὡς σεμνὸς ἡμῖν σφόδρα. καὶ μετέωρος ἐπα-
 νελήλυθας; ἂ τείνυν προσβλέπειν ἡμᾶς
 ἔτι ἀξιοῖς, ἔθ' ὁμιλίας μεταδίδως, ἔτε κοινω-
 νεῖς τῶν ὁμοίων λόγων 2), ἀλλ' ἄφνω μεταβέ-
 βλησαι, καὶ ὅλως ὑπεροπτικῶ τινι ἔοικας;
 ἡδέως δ' ἂν παρὰ σὺ πωδοίμην, ὅθεν ἔτως ἀ-
 τόπως ἔχεις, καὶ τί τέτων αἵτιυν; Λ. τί γὰρ
 ἄλλο γε, ὦ ἑταῖρε, ἢ εὐτυχία; Ε. πῶς λέ-
 γεις; Λ. ὁδ᾽ πάρεργον 3), ἤκω σοι εὐδαίμων
 τε

Amicus, Lucianus.

Quam oppido grauis nobis et sublimis redii-
 sti? Neque enim adspicere nos amplius
 dignaris, neque conuersaris nobiscum, neque
 sermones vt antea confers, sed repente immu-
 tatus es, et omnino fastidiosus videris euasisse.
 Lubens igitur audierim ex te, vnde ad hoc in-
 solentiae perueneris, et quae eius rei causa sit?
 LVC. Quid enim aliud, o amice, quam felici-
 tas? AM. Quid ais? LVC. Insperatoq feli-
 cem

2. Ὁμοίων λόγων] Ὁμοιοὶ λόγοι. Sermones
 inter pares, pari libertate, et conditione
 habitū vltro citroque. Bourd.
3. Ὁδ᾽ πάρεργον] Non est; ne te morer, vt
 habet Bourdelotius: sed καθ' ὁδ᾽ πάρεργον,
 obiter, aliud agendo. Cleric.

τε καὶ μακάριος γεγενημένος, καὶ τῷτο δὴ τὸ
 ἀπὸ τῆς σκηνῆς ὄνομα, τρισόλβιος. Ε. Ἡρά-
 κλεις, ἔτως ἐν βραχεῖ; Λ. καὶ μάλα. Ε. τί
 δὲ τὸ μέγα 4) τῷτό ἐστιν, ἐφ' ὅτῳ καὶ κο-
 μῶς 5), ἵνα μὴ ἐν κεφαλαίῳ μόνῳ εὐφραινώ-
 μεθα, ἔχωμεν δὲ τι καὶ ἀκριβῶς εἰδέναι τὸ
 πᾶν ἀκέσαντες; Λ. ἔ θαυμασὸν εἶναι σοι δοκεῖ
 πρὸς Διός, ἀντὶ μὲν δέλα με ἐλεύθερον, ἀντὶ
 δὲ πένητος ὡς ἀληθῶς πλάσιον, ἀντὶ δὲ ἀνοή-
 τε τε καὶ τετυφωμένῳ 6) γενέσθαι μετρίωτερον;

E. Mé-

cem et beatum vides factum, et quod in scena
 solet vsurpari, ter beatum, A M. Papae! tam
 subito! L V C. Ita res habet. A M. Quidnam
 autem tantum illud est, quo te sic effers? ut
 non summam modo laetemur, sed et, auditis
 singulis, accurate scire possimus? L V C. An
 non admiratione dignum tibi videtur, per Io-
 vem, pro seruo liberum, pro paupere vere di-
 vitem, pro stulto autem et infano me factum
 modestum?

2. A M.

4. Μέγα] Graeci vsurpant μέγα τι pro *admi-
 rabile quid ac memorandum*. Iungitur ali-
 quando θαυμασόν. Eodem pertinet, ἔδὲν
 μέγα, nihil magnum atque admiratione di-
 gnum. Hemst.

5. Κομῶς] *Superbis*. κομῶν indulgere genio et
 elatum esse. Bourd.

6. Τετυφωμένῳ] τετυφωμένως hebeti ac
 D stolido

Ε. Μέγιστον μὲν ἔν· ἀτὰρ ἔπω μανθά-
νω σαφῶς ὅ, τι καὶ λέγεις. Λ. ἑσάλην μὲν
εὐθὺ τῆς πόλεως βερόμενος ἰατρὸν ὀφθαλμῶν
θεύσασθαί τινα· τὸ γὰρ μοι πάθος τὸ ἐν τῷ
ὀφθαλμῷ μᾶλλον ἐπετείνετο. Ε. οἶδα τέτων
ἑκαστα, καὶ ἠυξάμην σὲ τινὶ σπερδαίῳ ἐπιτυχεῖν.
Λ. δόξαν ἔν μοι διὰ πολλῶν πρσσειπεῖν Νιγρῖνον
τὸν Πλατωνικὸν Φιλόσοφον, ἔωθεν ἑξαναστὰς
ὡς αὐτὸν ἀφικόμην, καὶ κόψας τὴν θύραν, τῷ
παιδὸς εἰσαγγεῖλαντος, 7) ἐκλήθην· καὶ παρελ-
θὼν

2. A M. Immo verò maximum. Sed nondum
tamen plane intelligo quidnam illud sit, quod
dicas. L V C. Recta in urbem profectus sum, ut
ibi oculorum aliquem medicum circumspicerem:
nam ille oculi affectus, quo laborabam, magis
ac magis ingrauescebat. A M. Ordine haec omnia
poni, ideoque etiam optabam, ut in bonum at-
que peritum aliquem incideres. L V C. Cum
igitur statuissem, Nigrinum quoque illum Pla-
tonicum philosophum, ut quem longo temporis
intervallo non videram, compellare, mane sur-
gens, ad ipsum adeo, et pulsata ianua, cum
puer intro de me renunciasset, arcessitus sum.
Ingref-

solido ingenio praeditos significare tradunt
veteres Grammatici, ut sunt, qui fulmine
tacti fuere. Bourd.

7. Εἰσαγγεῖλαντος] Seruorum ad ianuam si-
ve τῶν θυρωρῶν munus εἰσαγγέλλειν. In-
de in regum aulis εἰσαγγελεῖς. Hemst.

θῶν εἶσω, καταλαμβάνω τὸν μὲν ἐν χερσὶ βιβλίον ἔχοντα, πολλὰς δὲ εἰκόνας παλαιῶν σοφῶν ἐν κύβητι κειμένας. πρᾶκετο δὲ ἐν μέσῳ καὶ πινάκιον τι τῶν ἀπὸ γεωμετρίας σχημάτων καταγεγραμμένον, καὶ σφαῖρα χαλὰ πρὸς τὸ πᾶν πάντος μίμημα, ὡς ἐδόκει, πεποιημένη.

Σφόδρα οὖν με φιλοφρόνως ἀσπασάμενος, ἤρώτα, ὅ, τι καὶ πράττομι. καὶ γὰρ πάντα διηγησάμεν αὐτῷ· καὶ δῆτα ἐν μέρει καὶ αὐτὸς ἤξιεν εἰδέναι, ὅ, τι τὲ πράττοι, καὶ εἰ αὐθις αὐτῷ ἐγνωσμένον εἴη σέλλεσθαι τὴν ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος. ὁ δὲ ἀπαρξάμενος, ὧ ἑταῖρε, περὶ τούτων λέγειν, καὶ τὴν ἑαυτῷ γνώμην διηγεῖσθαι,

Ingressus, deprehendo ipsum quidem manibus librum tenentem, circum autem undique multas veterum sapientum imagines positas. In medio autem erat etiam tabella quaedam, in qua Geometricae quaedam figurae descriptae erant, ac sphaera arundinea, ad imitationem uniuersi, ut videbatur, composita.

3. Amantissime igitur me amplexatus ille, interrogauit de rebus meis. Quibus omnibus illi expositis, et ego quoque vicissim ex eo quaesivi, et quid ipse ageret, et numquid apud se statuisset in Graeciam denuo nauigare. Ibi vero ille, o amice, posteaquam coepisset de hisce rebus dicere, suamque sententiam explicare,

σθαι, τοσαύτην τινά μου λόγων ἀμβροσίαν κατεσκέδασεν, ὥς τε καὶ τὰς Σειρῆνας ἐκείνας, εἴ τινες ἄρα ἐγένοντο, καὶ τὰς ἀηδόνας, καὶ τὸν Ὅμηρον λωτὸν ἀρχαῖον ἀποδείξαι· 8) ἔτι θεσπέσια ἐφθέγγετο.

Προήχθη γὰρ αὐτὴν τε Φιλοσοφίαν ἐπαινέσαι, καὶ τὴν ἀπὸ ταύτης ἐλευθερίαν, καὶ τῶν δημοσίᾳ νομιζομένων ἀγαθῶν καταγελάσαι, πλῆττε, καὶ δόξης, καὶ βασιλείας, καὶ τιμῆς, ἔτι τε χρυσῶ, καὶ

tantam verborum ambrosiam mihi affudit, ut mihi plane Sirenes illas, si quae unquam fuerant, et luscinias et Loton illam Homeri obscurasse et oblitterasse videretur. Adeo diuina erant quae loquebatur.

4. Huc enim dicendo prouectus est, ut Philosophiam laudaret, et, quae ab ea manat, libertatem, et ista, quae vulgo pro bonis habentur, irrideret, diuitias nimirum, gloriam, regna, honores: praeterea aurum quoque, et

8. Ἀρχαῖον ἀποδείξαι] Sic intellige: tanta me sermonum suauitate perfudit, ut Sirenas illas, si quae modo fuerint etc. oblitteraret, earumque suae orationis lenociniis memoriam deleret. Ἀρχαῖον aliquando, quod iam vetustate obsoleuit, atque ex usu et animis hominum abiit: ἀρχαῖοι νόμοι, *leges abrogatae*. Hemst.

καὶ πορφύρας, καὶ τῶν πάνυ περιβλέπτων τοῖς πολλοῖς, τέως δὲ καὶ μοι δοκάντων. ἅπερ ἔγωγε ἀ-
 τενεῖ καὶ ἀναπεπταμένη 9) τῇ ψυχῇ δεζόμενος,
 αὐτίκα μὲν ἔδὲ εἶχον εἰκάσαι ὅπερ ἐπεπόνθειν,
 ἀλλὰ παντοῖος ἐγὶννόμην· καὶ ἄρτι μὲν ἐλυπώμην,
 ἐληλεγμένων 10) μοι τῶν Φιλτάτων, πλέττε τε,
 καὶ ἀργυρίε, καὶ δόξης· καὶ μόνον ἔκ ἐδάκρυον ἐπ',
 αὐτοῖς καθρημέναις· ἄρτι δὲ αὐτὰ μὲν ἐδόκει μοι
 ταπεινὰ καὶ καταγέλασα· ἔχαιρον δ' αὖ, ὥσπερ
 ἐκ

et purpuram, et cetera, quae admodum spectabilia
 plerisque, antea vero etiam mihi videbantur.
 Quae ego animo intento atque aperto acci-
 piens, continuo ita affectus fui, ut quid pate-
 rer ipse nescirem: atque in omnes partes ra-
 perer. Nunc quidem dolebam, quod vanitatis
 coarguerentur ea, quae mihi charissima fuerant,
 diuitiae videlicet, argentum, et gloria: ac tan-
 tum non lacrymabar, cum de gradu dimotas
 cernerem: eadem mox mihi videbantur vilia
 atque ridicula esse; gaudebamque rursus tan-

D 3

quam

9. Ἀναπεπταμένη] Eleganter: animo paten-
 te, quique infusam doctrinam cupide reci-
 piat. *Hemst.*

10. Ἐληλεγμένων] Quum hic non tantum,
 verum et alibi apud *Nostrum* etiam in aliis
 huius verbi temporibus, litera χ sit plane
 extrita, forte dicendum, id facilioris enun-
 ciationis causa Graecos fecisse. *Ienſus.*

ἐκ ζοφερῷ τινος αἴρος τῷ βίῃ τῷ πρόσθεν,
 εἰς αἰθρίαν τε καὶ μέγα Φῶς ἀναβλέπων·
 ὥς δὴ (τὸ κακώτατον) τῷ ὀφθαλμῷ μὲν, καὶ
 τῆς περὶ αὐτὸν ἀσθενείας ἐπελανθανόμεν· τὴν
 δὲ ψυχὴν ὀξυδερεζέρος κατὰ μικρὸν ἐγινώσκην.
 ἐλελήθειν γὰρ τέως αὐτὴν τυφλώττεσσαν περι-
 φέρων.

Προῖὼν δὲ εἰς τὸδε περιήχθην, ὅπερ ἀρτίως
 ἡμῖν ἐπεκάλει. γαῦρός τε γὰρ ὑπὸ τῷ λόγῳ καὶ
 μετέωρός εἰμι, καὶ ὅλως μικρὸν ἔαέτι ἔδεν
 ἐπινοῶ. δοκῶ γὰρ μοι ὁμοίον τι πεπονθέναι
 πρὸς Φιλοσοφίαν, οἷόν περ καὶ οἱ Ἴνδοι πρὸς
 τὸν οἶνον λέγονται παθεῖν, ὅτε πρῶτον ἐπίον
 αὐτοῦ. θερμότεροι γὰρ ὄντες Φύσει, πίνον-
 τες

quam ex tenebroso quodam aëre prioris vitae
 ad serenitatem et magnam aliquam lucem re-
 spiciens. Adeo ut, nouo sane exemplo, ne-
 glecto oculo eiusque infirmitate, animo perspi-
 caciore paulatim euaserim, quem ad id tempus
 caecutientem insciens circumtulera.

5. Tandemque in eum statum adductus sum,
 de quo mox querebare. Non et elatus oratio-
 ne illius, et tanquam in sublime euectus sum, et
 omnino humile nihil iam cogito. Videor enim
 mihi a philosophia non aliter affectus, quam In-
 di a vino feruntur, quando primum bibere eis
 contigit. Natura enim calidiores cum iam ef-
 sent,

τες ἰσχυρὸν ἔτω ποτὸν, αὐτίκα μάλα ἐξεβη-
χεύθησαν, καὶ διπλασίως ὑπὸ τῷ ἀκράτῃ ἐξε-
μήνησαν. ἔτω σοι καὶ αὐτὸς ἐνθεός, καὶ με-
θύων ὑπὸ τῶν λόγων περιέρχομαι.

Ε. Καὶ μὴν τῆτό γε, ἔ μεθύειν, ἀλλὰ νή-
φειν τε καὶ σωφρονεῖν ἔστι. ἐγὼ δὲ βελοίμην
αὖν, εἰ οἶόν τε, αὐτῶν ἀκῆσαι τῶν λόγων. ἔδὲ
γὰρ ἔδὲ καταφρονεῖν αὐτῶν οἶμαι θέμις, ἄλ-
λως τε εἰ καὶ Φίλος, καὶ περὶ τὰ ὅμοια ἐσπε-
δακῶς ὁ βελόμενος ἀκῆειν εἴη. Λ. Θάρρει ὦ ἄγε
θέ. τῆτο γάρ τοι τὸ τῷ Ὀμήρῃ, σπεύδον-
τα καὶ αὐτὸν παρακαλεῖς. καὶ εἶγε μὴ ἔφθης;
αὐτὸς αὖν ἐδεήθην ἀκῆσαι με διηγμένον. μάρ-
τυρε γάρ σε παρασήσασθαι πρὸς τῆς πολλῆς
ἐθέλω,

fent, accedente potu adeo vehementi, conti-
nuo bacchari coeperunt, ac duplo quam ceteri
magis ex mero insanire. Ita et ego oratione
eius quasi furore captus, ac ebrius obambulo.

6. A M. Atqui hoc quidem non est ebrium,
sed sobrium atque temperantem esse. Ego ve-
ro optarim, si fieri possit, ipsam illam audire
orationem. Neque enim contemnere eam, opi-
nor, fas est; praesertim si qui audire cupit, et
amicus est, et eodem tenetur studio. L V C.
Bono animo esto, o bone. nam iuxta Homeri-
cum illud, ultro festinantem hortaris. Ac nisi
praeuortisses, iam ipse rogassem, me narrantem
audires. Testem enim te adhibere apud homines

ἐθέλω, ὅτι ἐκ ἀλόγως μαίνομαι· ἄλλως τε καὶ ἡδύ μοι τὸ μεμνήσθαι αὐτῶν πολλάκις, καὶ ταύτην ἡδὴ μελέτην ἐποίησάμην· ἐπεὶ καὶν τις μὴ παρῶν τύχη, καὶ ἔτω δὶς ἢ τρεῖς τῆς ἡμέρας ἀνακυνκῶ πρὸς ἑμαυτὸν τὰ εἰρημένα.

Καὶ ὥσπερ οἱ ἐρασαί, τῶν παιδικῶν ἔπαρόντων, εἰς ἅττα καὶ λόγους εἰρημένους αὐτοῖς διαμνημονεύουσι, καὶ τέτοις ἐνδιατρίβοντες ἐξάπατῶσι τὴν νόσον, ὥς παρόντων σφίσι τῶν ἀγαπωμένων· ἐνιοὶ γὰρ αὐτοῖς καὶ προσλαλεῖν οἴονται, καὶ ὥς ἄρτι λεγομένων πρὸς αὐτὰς, ὧν τότε ἤκουσαν, ἤδοντα, καὶ προσάψαντες τὴν ψυχὴν τῇ μνήμῃ τῶν παρεληλυθότων σχολὴν οὐκ ἄγουσιν ἐπὶ τοῖς ἐν ποσὶν

volo, me non sine ratione insanire. Quin et crebro meminisse, volupe mihi est: et hanc meditando familiarem iam exercitationem feci. Nam etiam si nemo mihi adsit, tamen sic quoque bis terue de die dicta illa mecum ipse revoluo.

7. Et quemadmodum amatores, absentibus amatis, dicta eorum et facta memoria repetunt, iisque immorando morbum fallunt, perinde ac si illi ipsi amati adsint: quidam vero etiam colloqui secum illos putant; atque iis, quae tum sibi audire visi sunt, quasi paulo ante reuera dictis, gaudent, animumque memoriae praeteritorum applicantes, macerandi sese praesentibus otium

εἰν ἀνιάσθαι· ἄτω δὴ καὶ αὐτὸς, Φιλοσοφίας ἔ-
παρέσης, τὰς λόγους, ἔς τότε ἤκιστα, συνεγεί-
ρων, καὶ πρὸς ἑμαυτὸν ἀνατυλίττων, ἔμικρὰν
ἔχω παραμυθίαν. καὶ ἔλως, καθάπερ ἐν πε-
λάγει καὶ νυκτὶ πολλῇ Φερόμενος, ἐς πυρσὸν
τινα τῷτον ἀποβλέπω, πᾶσι μὲν παρεῖναι τοῖς
ὑπ' ἐμῷ πραττομένοις τὸν ἄνδρα ἐκείνον οἰόμε-
νος· αἰεὶ δὲ ὥσπερ ἀκῶων αὐτῷ τὰ αὐτὰ πρὸς
με λέγοντος, ἐνίοτε δὲ, καὶ μάλιστα ὅταν ἐνε-
ρείσω τὴν ψυχὴν, καὶ τὸ πρόσωπον αὐτῷ μοι
Φαίνεται, καὶ τῆς Φωνῆς ὁ ἦχος ἐν ταῖς ἀ-
κοαῖς παραμένει. καὶ γάρ τοι κατὰ τὸν κωμι-
κὸν, ὡς ἀληθῶς ἐγκατέλιπέ τι κέντρον τοῖς
ἀκχοῦσι.

E. Παῦς,

otium non habent; sic sane et ipse, phi-
losophia non praesente, verba, quae tum audi-
vi, recolligens, et mecum crebro reuoluens,
non exiguum capio solatium. In summa, perin-
de ac si in pelago, et per noctem atram ferar,
ad hanc quasi quandam facem respicio, omnibus
illis rebus, quae a me geruntur, virum illum
coram adesse existimans, semperque velut au-
diens ipsum eadem illa sua ad me dicentem.
Interdum etiam, et maxime, quando mente
in id defixa constiti, vultum ipsum illius videre
mihi videor, et vocis sonus in auribus mihi re-
sonat. Etenim iuxta Comicum, reuera aculeum
quendam in auditorum mente relinquit.

Ε. Παῦε, ὦ θαυμάσιε, μικρὸν ἀνακρῶμε-
 νος II), καὶ λέγε ἐξ ἀρχῆς, ἀναλαβὼν ἤδη τὰ
 εἰρημένα· ὥς δ' μετρίως με ἀποκναίεις περι-
 γων. Λ. εὖ λέγεις, καὶ ἄτω χρὴ ποιεῖν. ἀλλ'
 ἐκεῖνο, ὦ ἑταῖρε, ἤδη τραγικὸς, ἢ καὶ νῆ Δία
 κωμικὸς Φαῦλας Εὐρακας ὑποκριτὰς, τῶν συ-
 ριπτο-

3. A M. Subsisite, o admirande, paulumque
 retrocede, et ab initio repetens iam tandem di-
 cta illa enarra, quoniam non mediocriter me his
 ambagibus excrucias. LV C. Recte dicis, atque
 ita factu opus est: sed illud quaeso, vidistine ali-
 quando siue Tragicos, siue etiam, per Iouem,
 Comicos histriones, malos istos dico, qui sibilo
 exci-

II. Μικρὸν ἀνακρῶμενος] Nihil est aliud, μι-
 κρὸν ἀνακρῶμενος, quam μικρὸν ἐπανιών
 apud Xenoph. Κυρ. II. I. Metaphora desumpta
 a re nautica, in qua κρᾶσθαι et ἀνακρᾶ-
 σθαι πρῶμναι dicuntur, qui remis inhibent
 cursum nauis et paulatim retrocedunt. inde
 μεταφορικῶς, κρᾶσθαι et ἀνακρᾶσθαι su-
 muntur pro retrogredi. Praeterea in τῷ
 παῦε similiter alludit Lucianus ad rem nau-
 ticam: ea enim voce Celeusta iubebat re-
 miges quiescere, et non vltius remigare.
 Sensus itaque Luciani hoc loco est: Desine,
 o bone vir, plura loqui, ne perge vltius
 in tua narratione, sed paululum eam in-
 hibe, retrogredere et repete. Hoc sic esse
 euincunt sequentia, καὶ λέγε etc. Bos.

ριττομένων λέγω τῶτων, καὶ διαφθειρόντων
τὰ ποιήματα, καὶ τὸ τελευταῖον ἐκβαλλομέ-
νων· καίτοι τῶν δρχμάτων πολλάκις εὖ ἐχόν-
των τε, καὶ νενικηκότων; Ε. πολλές οἶδα τοιαύ-
της. ἀλλὰ τί τῆτο; Α. δέδοικα μὴ σοι μετα-
ξὺ δόξω γελοίως αὐτὰ μιμεῖσθαι· τὰ μὲν ἀ-
τάκτως συνείρων, ἐνίοτε δὲ καὶ αὐτὸν ὑπ' ἀσθε-
νείας τὸν νῦν διαφθείρων· κατὰ προαχθῆς ἡρέ-
μα καὶ αὐτᾷ καταγνώσας τᾷ δράματος. καὶ τὸ
μὲν ἐμὸν, εἰ πάνυ ἄχθομαι· ἡ δὲ ὑπόθεσις εἰ
μετρίως με λυπήσιν ἔοικε συνεκπίπτεσα, καὶ
τὸ ἐμὸν μέρος ἀσχημονῆσα 12).

Τῆτ'

excipiuntur, quique poëmata agendo corrup-
punt, ac postremo theatri eiiciuntur, tamen si
ipsae fabulae saepenumero bene se habeant, ac
palmam etiam reportarint? A M. Multos novi
tales. sed quorsum hoc? L V C. Vereor ne et
ipse minus apte imitari videar; alia quidem in-
ordinate continuans, interdum autem etiam
ipsam sententiam prae imbecillitate ingenii cor-
rumpens; adeo ut cogaris sensim ipsam damna-
re fabulam. Nam ad historiam meam quod atti-
net, non admodum aegre id feram. Ceterum
argumentum ipsum non mediocri dolore me af-
fecturum esse videtur, si mecum una cadat, et
(mea culpa) indecorum appareat.

9. Pro-

12. Ἀσχημονῆσα] Actor scenicus ἀσχημονεῖ,
quando

Τὲτ' ἔν παρ' ὅλον μέμνησ' μοι τὸν λόγον,
 ὡς ὁ μὲν ποιητὴς ἡμῖν τῶν τοιούτων ἀμαρτημά-
 των ἀνεύθυνος, καὶ τῆς σκηνῆς πρὸρῶ ποι κἀ-
 θηται, ἔδ' ἐν αὐτῷ μέλον τῶν ἐν θεάτρῳ πρατ-
 τομένων. ἐγὼ δὲ ἐμαυτῇ σοι πείραν παρέχω,
 ὅποιάς τίς εἰμι τὴν μνήμην ὑποκριτῆς, ἔδ' ἐν ἀγ-
 γέλῃ τὰ ἄλλα 13) τραγικῇ διαφέρων. ὥς ἐκὰν
 ἐνδεέ-

9. Proinde hoc per totam memineris mihi
 orationem, quod poeta quidem ipse talium pec-
 catorum innocens est, ac procul a scena seiun-
 ctus alicubi sedet, neque quicquam eorum cu-
 rat, quae in theatro aguntur: Ego vero mei
 ipsius periculum tibi exhibeo, qualis scilicet hi-
 strio sim, quantumque memoria valeam, quod
 ad cetera attinet, nihil a nuncio Tragico distans.
 Quare

quando personae, cuius partes agit, digni-
 tatem non tuetur neque implet. Tunc au-
 tem actores a spectatoribus exhibitati, συ-
 ριττόμενοι, solent ἐκπίπτειν. Demosth.
 de Cor. p. 516. F. ἐξέπιπτες, ἀγὼ δὲ ἐσυ-
 ριτταν· et ἐκβάλλεσθαι. Hemst.

13. Τὰ ἄλλα] Hoc quid sibi velit, aequè
 intelligo atque Interpretum, quod ad cetera
 attinet. Rescribe, τάχα. Nunciorum au-
 tem siue ἀγγέλων persona minoris erat mo-
 menti: illi si quid peccarent, μικρὸν
 τὸ πταῖσμα, vt patet ex Ἀναβ. §. 33.
 Hemst.

ἐνδεέσερόν τι δοκῶ λέγειν, ἐκεῖνο μὲν ἔξω πρό-
χειρον, ὡς ἄμεινον ἦν 14)· καὶ ἄλλως ὁ ποιητὴς
ἴσως διεξήει· ἐμὲ δὲ καὶ ἐκσυρίττης, & πάν-
τι λυπήσομαι.

E. Ὡς εὖγε, νῆ τὸν Ἑρμῆν, καὶ κατὰ τὸν
τῶν ρητόρων νόμον πεπροιμίασαί σοι. ἔοικας
γὰρ καὶ κείνῃ προσθήσειν, ὡς δι' ὀλίγῃ τε ὑμῖν
ἡ συνασία ἐγένετο, καὶ ὡς ἔδ' αὐτὸς ἤκεις πρὸς
τὸν λόγον παρεσκευασμένος, καὶ ὡς ἄμεινον εἶ-
χεν αὐτᾶ ταῦτα λέγοντος ἀκεῖν· σὺ γὰρ ὀλί-
γα,

Quare si quid minus pro rei dignitate dicere
visus fuero, illud tibi in promptu sit; quod sci-
licet melius hoc fuerat; et quod ipse poeta ali-
ter fortassis idem dixerat. Me vero si exhibila-
veris, non admodum moleste feram.

10. A M. Vt bene sane, ita me Mercurius
amet, et iuxta rhetorum leges exordium hoc tibi
peractum est. Videris igitur etiam haec additu-
rus, sermonem non fuisse longum, teque ad di-
cendum non venire paratum, et melius futurum
fuisse, si ipsum dicentem audissem; te enim pau-
ca

14. Ὡς ἄμεινον ἦν] Sensus est: Si quid de-
terius, quodque ab argumenti dignitate
longius abeat, videar dicere, hoc tibi sit
in promptu, ista melius ab ipso Nigrino fuis-
se disputata. Hemst.

γα, καὶ ὅσα οἶόν τε ἦν, τυγχάνεις τῇ μνήμῃ συγκομισμένος 15). ἃ ταῦτ' ἐρεῖν ἐμελλες; ἃ δὲν ἂν ἐν αὐτῶν ἔτι σοι δεῖ πρὸς ἐμέ· νόμισον δὲ τάττε γε ἔνεκα πάντα σοι προειρῆσθαι, ὡς ἐγὼ καὶ βοᾶν καὶ κροτεῖν ἑτοιμός εἰμι. ἦν δὲ διαμέλλης, μνησικακήσω γε παρὰ τὸν ἀγῶνα, καὶ ὀξύτατα συρίζομαι.

Λ. Καὶ ταῦτα μὲν, ἃ σὺ διήλθες, ἐβελόμην ἂν εἰρῆσθαί μοι· κακεῖνα δὲ, ὅτι γε ἔχ' ἐξῆς, ἃ δὲ ὡς ἐκεῖνος ἔλεγε, ῥῆσιν τίνα περὶ πάντων ἐρῶ.

πανν

ca quaedam, et, quantum licuit, memoriae mandata depromere. An non haec quoque dicturus eras? Nihil igitur illis apud me tibi opus est: existimes autem, quantum ad hoc attinget, omnia iam tibi praedicta esse: habes enim et acclamare et plaudere paratum. Sin vero moras nectas, cum in rem ipsam ventum erit, alieniore me usum te scias, et acutissime sibilaturo.

II. LVC. Equidem et haec, quae tu commemorasti, dicta volui: et illa quoque, me neque ordine, neque ut ille, iusta quadam et continua oratione de omnibus dictum esse; meae

15. Τῇ μνήμῃ συγκομ.] Alia structura Lucianum dedisse credo: εἰς τὴν μνήμην συγκ. tu quippe pauca, quaeque retinere poteras ex Nigrini colloquio in memoriam collecta recondidisti. Ita meliorum usus iuber. Hemst.

πάνυ γὰρ τᾷθ' ἡμῖν ἀδύνατον. ἐδ' αὖ ἐκείνῳ
 περιθεῖς τὰς λόγχας, μὴ καὶ κατ' ἄλλό τι γένω-
 μαί τοῖς ὑποκριταῖς ἐκείνοις ὅμοιος, εἰ πολλὰ-
 ρις ἢ Ἀγαμέμνωνος, ἢ Κρέοντος, ἢ καὶ Ἑρ-
 κλέως αὐτῷ πρόσωπον ἀνεληφότες, χρυσί-
 δας 16) ἡμφιεσμένοι, καὶ δεινὸν βλέποντες, καὶ
 μέγα κεχηνότες, μικρὸν φθέγγονται, καὶ
 ἰσχνὸν, καὶ γυναικῶδες, καὶ τῆς Ἑκάβης ἢ
 Πολυξένης πολὺ ταπεινότερον. ἵν' ἔν μὴ καὶ αὐ-
 τὸς

meae enim facultatis hoc minime est: neque
 rursum illius personae attribuendo sermonem,
 ne hac etiam in parte histrionibus illis similis
 fiam, qui saepe numero aut Agamemnonis, aut
 Creontis, aut etiam ipsius Herculis persona as-
 sumpta, ac vestibus auro contextis induti, et
 horrendum tuentes, ore in immensum diducto,
 exiguum et gracile, adeoque muliebri quid-
 dam loquuntur, ipsa etiam Hecuba Polyxe-
 nae multo demissius. Ne igitur et ipse de-
 pre-

16. Χρυσίδας] Rarissima vox pro vestimentis
 aureis vel auro intextis. Pene mihi per-
 suadeo, legendum esse ξύσιδας. ξύσις enim
 exponitur, ἐνδυμῖ τι τραγικόν. Harpocr.
 Hesych. in V. Schol. Aristoph. ad Nub. v. 70.
 Χρῶνται δὲ αὐτῷ καὶ οἱ τραγικοὶ βασιλεῖς.
 In hoc etiam instrumento recenset Pollux
 IV, 116.

τὸς ἐλέγχωμαι, πάνυ μείζον τῆς ἐμαυτῆ κα-
 Φαλῆς προσωπεῖον περικείμενος, καὶ τὴν σκευὴν
 καταισχύνων, ἀπὸ γυμνῆ σοι βάλωμαι τέμου
 προσώπῃ προσλαλεῖν, ἵνα μὴ συγκατασπά-
 σω 17) πᾶ πεσὼν τὸν ἥρωα ἐν ὑποκρίνομαι.

Ε. Οὗτος ἀνὴρ ἔπαύσεται τήμερον πρὸς με
 πολλῇ τῇ σκηνῇ καὶ τῇ τραγωδίᾳ χρώμενος;
 Λ. καὶ μὴν παύσομαί γε· πρὸς ἐκείνα δὲ ἤδη
 τρέψομαι. Ἡ μὲν ἀρχὴ τῶν λόγων ἐπαινος ἦν
 Ἑλλάδος, καὶ τῶν Ἀθηνησιν ἀνθρώπων, οἱ
 φιλοσοφία καὶ πενίᾳ σύντροφοί εἰσι, καὶ ἔτε
 τῶν

prehendar maiorem omnino, quam pro capite
 meo, personam induisse, ipsumque ornatum de-
 honestare, ex nuda tecum volo meaque pro-
 pria persona colloqui, ne cadens alicubi, quem
 ago Heroem, mecum vna conuulsum terrae
 affligam.

12. A M. Homo hic non desinet hodie apud
 me crebra illa scena atque tragoedia vii. L V C.
 Immo desinam, et ad incepta me nunc conuer-
 tam. Principium igitur orationis illius com-
 mendatio fuit Graeciae, et eorum hominum,
 qui Athenis commorantur, quod cum phi-
 losophia et paupertate degant, et neque
 ciuium

17. Συγκατασπάσω] Ne lapsus mecum traham
 herosem: hoc est, ne, dum male ago perso-
 nam herois, exhibiter, eumque mecum con-
 temtui obiiciam. Cleric.

τῶν ἁγίων, ἔτι τῶν ξένων ἑδὲνα τέρπονται
ὀρῶντες, ὥς ἂν τρυφὴν εἰσάγειν εἰς αὐτὰς βιά-
ζηται· ἀλλ' εἰ καὶ τις ἀφίηται παρ' αὐτὰς ἔ-
τω διακείμενος, ἡρέμα τε μεθαρμόττεσι, καὶ
παραπαιδαγωγῶσι 18), καὶ πρὸς τὸ καθαρὸν
τῆς διαίτης μεθισῶσιν.

Ἐμέμνητο γέν τινος τῶν πολυχρύσων, ἐξ
ἐλθὼν Ἀθηνᾶζε μάλα ἐπίσημος, καὶ Φορτικὸς
ἀκολέθων ὄχλῳ, καὶ ποικίλῃ ἐσθῆτι, καὶ χρυ-
σῷ, αὐτὸς μὲν ᾤετο ζηλωτὸς εἶναι πᾶσι τοῖς
Ἀθηναίοις, καὶ ὡς ἂν εὐδαίμων ἀποβλέπεσθαι.
τοῖς δ' ἄρα δυστυχεῖν ἐδόκει τὸ ἀνθρώπιον· καὶ

παι-

ciuium neque peregrinorum quenquam intueri
gaudeant, qui luxum ad sese inuehere conen-
tur: sed si quis etiam veniat ad illos ita affectus,
et paulatim transformet ipsum, et veteres mo-
res dedoceant, atque ad puritatem vitae trans-
ferant.

13. Memorabat itaque quendam ex istis mul-
to auro fulgentibus, qui cum Athenas venisset
admodum insignis et turba comitum grauis, va-
ria veste auroque ornatus, Athenientibus omni-
bus sese admirationi esse existimabat, et tan-
quam beatum suspici; cum iis contra infelix
quidam homuncio videretur: quin et eru-
dien-

18. Παραπαιδαγωγῶσι] Verbum elegans,
prauum leniter corrigere, atque in melius mu-
tare. Hemst.

παιδεύειν ἐπεχείρην αὐτὸν, ἔπιμῶς, ἔδ' ἀν-
 τικρυς ἀπαγορεύοντες ἐν ἐλευθέρῃ τῇ πόλει,
 καὶ ὃν τινὰ τρόπον βέλοιο, βιβν· ἀλλ' ἐπεὶ
 καὶ τοῖς γυμνασίοις καὶ λυττοῖς ὁχληρὸς ἦν
 θλίβων τοῖς οἰκέταις, καὶ σενοχωρῶν τὰς ἀπαν-
 τῶντας, ἡσυχῇ τις ἂν ὑπεφθέγγετο, πρυσ-
 ποιούμενος λανθάνειν, ὥσπερ ἔπρὸς αὐτὸν ἐκεί-
 νον ἀποτείνων, Δέδοικε μὴ παραπόληται μετα-
 ξὺ λόμενος. καὶ μὴν εἰρήνη γε μακρὰ κατέχει
 τὸ βαλανεῖον· ἔδὲν ἔν δει στρατοπέδῳ. ὁ δὲ
 ἀκῶν ἃ ἦν 19), μεταξὺ ἐπαιδεύετο. τὴν δὲ
 ἐσθῆ-

diendum eum sibi sumpserunt, non acerbè,
 neque aperte vetantes, ne in libera ciuitate
 pro lubitu viueret: sed cum in gymnasiis, et
 balneis molestus esset, suis seruis premens, et
 in angustum cogens obuios, submissa voce qui-
 dam, quasi latere vellet, neque illum perstrin-
 geret: Metuit, inquit, ne inter lauandum
 pereat? Atqui pax certe longa balneum te-
 net: proinde nihil opus est exercitu. Ille au-
 tem verum audiens, interea erudiebatur. Prae-
 terea

19. Ἀκῶν ἃ ἦν] Istud tam frigidum ἃ ἦν a
 Luciano profectum esse, non inducor vt
 credam: vna litera renocata rem expediet:
 ἀκῶν ἄδην vel ἄδην. sensu sane optimo:
 neque enim credibile est, adolescentem ve-
 cordem, nisi frequentius haec auribus eius
 info-

ἐσθῆτα τὴν ποικίλην, καὶ τὰς πορφυρίδας ἐκεί-
 νας ἀπέδυσαν αὐτὸν, ἄσειώς πάνυ τὸ ἀνθηρὸν
 ἐπισκώπτοντες τῶν χρωμάτων, ἕαρ ἤδη 29),
 λέγοντες, καὶ, πόθεν ὁ ταῶς ἔτος; καὶ, τί-
 χα τῆς μητρὸς ἐσιν αὐτῷ· καὶ τὰ τοιαῦτα.
 καὶ τὰ ἄλλα δὲ ἔτως ἀπέσκωπτον, ἢ τῶν δα-
 κτυλίων τὸ πλῆθος, ἢ τῆς κόμης τὸ περίεργον,
 ἢ τῆς διαίτης τὸ ἀκύλασον. ὥς κατα μικρὸν
 ἐσω-

terea varia illa veste atque purpurea eundem
 exuerunt, urbane admodum floridum colorum
 nitorem irridentes, Iam ver adest, dicebant:
 et, Vnde nobis pauo hic? et, Fortassis mater-
 na est: et similia. Atque eodem pacto cetera
 illius cum risu carpebant, nunc annulorum
 multitudinem, nunc comam iusto curatiorem,
 nunc victus intemperantiam atque luxuriam
 notantes. Quare paulatim ad modestiam est

E 2

reuo-

insonuissent dicta, tam cito ad bonam fru-
 gem fuisse rediturum. *Hemst.*

20. Ἑαρ ἤδη] Athenienses, in primis Attici
 Φιλοσκώρμονες. quamobrem, si quis con-
 spicuo quodam laboraret vitio, mox huic
 veluti notam inurebant iocosiū aliquod
 cognomen. Atque haec est causa, cur Ora-
 torum acerba, quibus pro concione se in-
 vicem impetebant, conuicia tam aequis au-
 ribus acciperentur. Ταῶς de homine, qui
 vestimento versicolore sit indutus, Comir-
 cum est. *Hemst.*

ἔσωφρονίσθη, καὶ παραπολὺ βελτίων ἀπῆλθε,
δημοσίᾳ πεπαιδευμένος.

Ὅτι δ' ἐκ αἰσχύνονται πενίαν ὁμολογῶντες,
ἐμέμνητο πρὸς με Φωνῆς τινος, ἣν ἀκῶσαι πάν-
των ἔφη κοινῇ προεμένων ἐν τῷ ἀγῶνι τῶν
Παναθηναίων. ληφθέντα μὲν γὰρ τινα τῶν
πολιτῶν ἄγεσθαι παρὰ τὸν ἀγωναθέτην, ὅτι
βαπτὸν ἔχων ἱμάτιον ἐθεώρει· τὰς δὲ, ἰδόν-
τας ἐλεῆσαι τε, καὶ παραιτεῖσθαι, καὶ τῷ κή-
ρυκος ἀνειπόντος, ὅτι παρὰ τὸν νόμον ἐπείσθη,
τοιαύτῃ ἐσθῆτι θεώμενος, ἀναβοῆσαι μὲν Φω-
νῇ πάντας, ὥσπερ ἐσκεμμένους, συγγνώμην ἀ-
πονέμειν αὐτῷ τοιαῦτά γε ἀμπεχομένῳ· μὴ
γὰρ

renocatus, et longe melior, publice ita emen-
datus, abiit.

14. Quod autem non pudeat eos paupertatem confiteri, referebat mihi vocem quandam, quam aiebat publice ab omnibus emissam audisse sese in ludis Panathenaicis. Deprehensum enim quendam ex ciuibus fuisse, et ad praesidem ludorum adductum, quod veste tincta amictus spectaculo interesset: quo viso misertos illius, ac veniam precatos esse: praecone autem proclamante contra leges fecisse, quod tali cum veste ludos spectaret, omnes una voce, quasi antea super hoc deliberassent, exclamare coepisse, ut venia ei daretur tali veste induto: neque enim

γὰρ ἔχειν αὐτὸν ἕτερα. ταῦτά τε ἂν ἐπῆνει,
καὶ προσέτι τὴν ἐλευθερίαν τὴν ἐκεῖ, καὶ τῆς
διαίτης τὸ ἀνεπίφθονον, ἡσυχίαν τε καὶ ἀ-
πραγμοσύνην, ἃ δὴ ἀφθονα παρ' αὐτοῖς ἐσι.
ἀπεφαίνετό τε φιλοσοφία συνωδὸν τὴν παρὰ
τοῖς τοιούτοις διατριβὴν, καὶ καθαρὸν ἦθος
φυλάττω δυναμένην, σπικδαίω τε ἀνδρὶ καὶ πλᾶ-
τε καταφρονεῖν πεπαιδευμένῳ, καὶ τῷ πρὸς
τὰ φύσει καλῶ ζῆν προαιετμένῳ τὸν ἐκεῖ βίον
ὡς μέλισσα ἡρμωσμένον.

"Ὅστις δὲ πλᾶτε ἐρᾷ, καὶ χρυσῷ κενήληται,
καὶ πορφύρᾳ, καὶ δυναστείᾳ μετρεῖ τὸ εὐδαιμον,
ἄγευστος μὲν ἐλευθερίας, ἀπείρατος δὲ παρρη-
σίας.

enim aliam habere illum. Haec igitur ille lau-
dabat. et praeterea libertatem, quae illic est,
ac victus frugalitatem, et tranquillitatem, et
otium, quae apud illos sunt cumulatissima. Osten-
debat etiam, conuersationem eorum hominum
philosophiae consonam esse; moresque puros
conseruare posse; viroque graui, et qui diuitias
contemnere didicisset, et qui secundum ea, quae
natura honesta sunt, viuere statuisset, vitam,
quae illic viuitur, quam maxime aptam atque
accommodatam esse.

15. At qui diuitias amat, aurumque super,
purpuraque et potentia felicitatem meritur, qui
libertatem in dictis factisque nunquam gustauit.

σίας, ἀθέατος δὲ ἀληθείας, κολακείᾳ τὰ πάν-
 τα καὶ δολείᾳ σύντροφος· ἢ ὅστις ἡδονῇ πᾶ-
 σαν τὴν ψυχὴν ἐπιτρέψας, ταύτῃ μόνῃ λα-
 τρεύειν δίδυνωκε, Φίλος μὲν περιέργων τραπε-
 ζῶν, Φίλος δὲ πότων, καὶ ἀφροδισίων, ἀνά-
 πλεως γοητείας, καὶ ἀπάτης, καὶ ψευδολογίας·
 ἢ ὅστις ἀκῶν τέρπεται κρυμάτων τε, καὶ τε-
 ρετισμάτων, καὶ διεφθορέτων ἀσμάτων, τοῖς
 δὴ τοιούτοις πρέπει τὴν ἐνταῦθα διατριβήν.

Μεσὰ γὰρ αὐτοῖς τῶν Φιλτάτων πᾶσαι μὲν
 ἀγυιαί, πᾶσαι δὲ ἀγοραί· πάρεσι δὲ πάσαις
 πύλαις τὴν ἡδονὴν καταδέχεσθαι· τῆτο μὲν δι'
 ὀφθαλμῶν· τῆτο δὲ δι' ὠτων τε, καὶ ῥινῶν·
 τῆτο δὲ καὶ διὰ λαιμῶν, καὶ δι' ἀφροδισίων·
 ὕφ'

qui veritatem nunquam vidit, et cum assentatione
 et seruitute enutritus est, aut qui totam animam
 voluptati addixit, eique vni inferuire statuit, amans
 opiparae mensae, indulgens vino ac rebus ve-
 nereis, plenus praestigiarum, fraudis atque men-
 dacii: aut cui chordarum pulsationes, instru-
 mentorumque lasciuos crepitus, cantilenasque
 perditas audire volupe est: talibus videlicet ho-
 minibus conuenire huius vrbs consuetudinem.

16. Hic enim rerum charissimarum ipsis,
 omnes plateas, omniaque fora referta esse: ac
 licere, ipsis omnibus quasi portis voluptatem re-
 cipere, partim per oculos, partim per aures et
 nasum, partim per gulam, et per venerea: qua
 fluente

ὅφ' ἥς δὲ ῥεῖσθης ἀσπινάω τε καὶ θολερῶ ρεύματι, πᾶσαι μὲν ἀνευρύνονται ὁδοί· συνεισέρχεται γὰρ μοιχεία, καὶ Φιλαργυρία, καὶ ἐπίορκία, καὶ τὸ τοιοῦτο Φῦλον τῶν ἡδονῶν· παρασύρεται 21) δὲ, τῆς ψυχῆς ὑποκλυζομένης πάντοθεν, αἰδῶς, καὶ ἀρετῇ, καὶ δικαιοσύνη· τῶν δὲ ἔρημος ὁ χῶρος γινόμενος, δίψης ἀεὶ πιμπλάμενος, ἀνθεῖ 22) πολλαῖς τε καὶ ἀγρίαις ἐπι-

fluente pereanni turbulentoque flumine, omnes viae dilatantur. Una enim irruunt et adulterium et auaritia; et perjurium, et reliqua id genus voluptatum cognatarum natio. A quibus exundantibus, animo undique submerso, verecundia, et virtus, et iustitia abripiuntur: quibus carens iam solum semper siticulofum multis ac feris cupiditatibus

E 4

tibus

21. Παρασύρεται] Fluviorum est et torrentium, qui aquis adauctis praecipitantes violento impetu obstantia secum rapiunt. Hemst.

22. Ἀνθεῖ] Quid audio, δίψης πιμπλάμενον ἀνθεῖν ἀγρίαις ἐπιπυθ. Haec certe ἀκυρολογία ne in poeta quidem dithyrambico sit ferenda, nedum in Luciano; cui qui potuit in mentem venire, ut verbum laetissimae significationis contra Graeci sermonis usum tam male collocaret? Huius criminis ut Luciano absolueretur, refingendum puto αὐχμηῖ. cuius verbi opportunissimi sane fieri vix potest, quin Noster meminerit

ἐπιθυμίαις. τοιαύτην ἀπέφαινε τὴν πόλιν,
καὶ τσάτων διδάσκαλον ἀγαθὸν.

Ἐγὼ γ' ἔν, ἔφη, ὅτε τὸ πρῶτον ἐπανήσειν
ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος, πλησίον πᾶ γενόμενος, ἐπι-
σῆσας

tibus suppullulat. Talem esse urbem, taliumque
magistram bonorum ostendebat.

17. Ego itaque, inquit, quando primum ex
Graecia reuersus iam propius accessissem, consti-
ti,

rit inter ista tam cognata, ἔρημος ὁ χώρος,
δίψης, ἀγρίαις ἐπιθυμίαις. Agriis arenti-
bus et longo aestu squalidis δίψᾳ tribuitur
et διψῶν. Percommode *Dionys. Perieg.*
v. 182. de Libya: Ἡ γὰρ διψῆς τε καὶ αὐχ-
μήσσαι τέτυκται. pariter in *Aristoph. Nub.*
440. iuncta reperies διψῆν et αὐχμειν. *Lu-*
cian. Δ. πρὸς Ησ. §. 7. ἣν δὲ αὐχμὸς ἐπι-
λάβη καὶ διψήσωσιν αἱ ἀεραὶ etc. τῷ δί-
ψει αὐτῶν. Eleganter vero de mente, quae
nullis imbuta virtutibus et rigata, tanquam
aridum aliquod atque incultum solum, no-
xio vitiorum prouentu squalet horretque :
Chrysost. T. I. p. 508. B. τῆς δὲ ψυχῆς
ἡμελημένης, ῥυπώσης, αὐχμώσης, λιμῶ
διαφθειρομένης, etc. *Hemst.*

Sed exempla sunt, vnde satis patet, minime
de rebus laetis id verbi semper adhiberi.
Ira Hippocrati Galenoque ἐξανθήματα et
ἐξανθίσματα esse postulas in cute erumpen-
tes, satis notum. Ipsumque verbum ἀνθεῖν
ad morbi summum gradum significandum,
iisdem est vsitatissimum. *Reitz.*

θήσας ἑμαυτὸν 23) λόγον ἀπῆτεν τῆς δευρο ἀ-
Φίξεως, ἐκεῖνα δὲ τὰ τῷ Ὀμήρῳ λέγων·

Τίπτ' αὖ, ὦ δύσηνε, λιπὼν Φάος ἡελίοιο,
τὴν Ἑλλάδα, καὶ τὴν εὐτυχίαν ἐκείνην, καὶ τὴν
ἐλευθερίαν, ἤλυθες, ὅφρα ἰδῆς τὸν ἐνταῦθα θό-
ρυβον, συκοφάντας, καὶ προσαγορεύσεις ὑπερη-
φάνους, καὶ δεῖπνα, καὶ κόλακας, καὶ μιαι-
φονίας, καὶ διαθηκῶν προσδοκίας, καὶ Φι-
λίας

ti, a meque ipso rationem poposci mei huc ad-
ventus, Homericilla videlicet mecum ipse di-
citans:

Cur autem, infelix, deserto lumine Phoebi

(Graecia, nempe, et felicitate illa atque liber-
tate) *Venisti? ut videas loci huius tumultum, sy-
cophantas, salutationes superbas, epulas, adu-
latores, caedes, testamentorum expectationes,*
E 5 *et ami-*

23. Ἐπισήσας ἑμαυτὸν] Ferri potest, ut in-
ter duo verba medius accusatiuus ad vtrum-
que referatur et ἐπισήσας ἑμαυτὸν positum
sit pro ἐπισάς. At ego distinctione muta-
ta ἐπισήσας, ἑμαυτὸν λόγον ἀπ. verius
esse puto, ut hunc in modum interprete-
mur: *animum aduertens, reque considerata,*
cum memet ipso rationes exigebam. Illam
vim habet ἐπισήσας per se. Plena locutionis
forma ἐπισήσας τὴν διάνοιαν. Hemst.

λίας ἐπιπλάσας; ἢ τί καὶ πράξειν διέγνωκας, μήτ' ἀπαλλάττεσθαι, μήτε χρῆσθαι ταῖς καθεστῶσι δυνάμενος;

Οὕτω δὴ βουλευσάμενος, καὶ, καθάπερ ὁ Ζεὺς τὸν Ἴκτορα, ὑπεξαγαγὼν ἑμαυτὸν ἐκ βελέων, Φασίν, ἐκ τ' ἀνδροκτασίης, ἐκθ' αἵματος, ἔκτε κυδοιμῶ, τολοιπὸν οἰκιστὴν εἰλόμην, καὶ βίον τινα τέτον γυναικώδη, καὶ ἄταλμον τοῖς πολλοῖς δοκῆντα πρατιθέμενος, αὐτῇ Φιλοσοφίᾳ, καὶ Πλάτωνι, καὶ ἀληθείᾳ προσαλαλῶ. καὶ καθίσας ἑμαυτὸν, ὥσπερ ἐν θεάτρῳ μυριάνδρῳ, σφόδρα πρὸς μετέωρος ἐπισκοπῶ τὰ γιγνόμενα, τέτο μὲν πολλὴν ψυχαγωγίαν καὶ
γέλω-

et amicitias simulatas? Aut quid tandem facere decreuisti, cum neque discedere hinc, neque institutis hisce uti possis?

18. Cum ita mecum consultassem, et quemadmodum Iupiter Heclorem, ita me ipsum *celis*, ut ait ille, subducens, *eque hominum caede, atque tumultibus, eque cruore*, de cetero domi me continere statui; et vitam hanc muliebrem et timidam plerisque visam, antepone, cum ipsa philosophia, et Platone, et veritate colloquor. Ac meipsum quasi in frequentissimo theatro collocans, ex sublimi admodum contempler ea quae gerantur: quae partim eiusmodi sunt, ut multum delectationis
ac ri-

γέλωτα παρέχειν δυνάμενα, τᾷτο δὲ πείραν
ἀνδρὸς ὡς ἀληθῶς βεβαίᾳ λαβεῖν.

Εἰ γὰρ χρὴ καὶ κακῶν ἔπαινόν εἰπεῖν, μὴ ὑπο-
λάβῃς μεῖζόν τι γυμνάσιον ἀρετῆς, ἢ τῆς ψυ-
χῆς δοκιμασίαν ἀληθεσέραν τῇσδε τῆς πόλεως,
καὶ τῆς ἐνταῦθα διατριβῆς. ἔ γὰρ μικρὸν ἀν-
τισχεῖν τοσαύταις μὲν ἐπιθυμίαις, τοσάτοις
δὲ θεάμασι τε καὶ ἀκῆσμασι πάντοθεν ἑλκῶσι,
καὶ ἀντιλαμβανομένοις. ἀλλ' ἀτεχνῶς δεῖ τὸν
Ὀδυσσεῖα μιμησάμενον παραπλεῖν αὐτὰ, μὴ δε-
δεμένον τῷ χεῖρε, δειλὸν γὰρ, μηδὲ τὰ ὧτα
κηρῶ φραζάμενον, ἀλλ' ἀκρόντα, καὶ λελυμέ-
νον, καὶ ἀληθῶς ὑπερέφανον.

Ἐνεσι

ac risus exhibere possint: partim talia, in qui-
bus vir vere constans periculum de se ipso faciat.

19. Nam si malorum quoque encomium ali-
quod dicere conuenit, ne credas maiorem vllam
virtutis palaestram esse, aut veriora vsquam ani-
morum experimenta fieri, quam in hac vrbe,
et in ea, qua hic viuitur, consuetudine. Neque
enim parum est resistere tot cupiditatibus, tot
spectaculis atque aurium illecebris vndique at-
trahentibus ac detinentibus: sed oportet omni-
no Vlyssis exemplo praeternavigare illa, non
quidem ligatis manibus, vt ille, (nam hoc for-
midolosum foret) neque etiam auribus cera ob-
turatoris, sed audientem et solutum, et vere ani-
mam supra haec elatum habentem.

20. Li-

Ἐνέσι δὲ καὶ φιλοσοφίαν θαυμάσαι, παραθεωρῶντα τὴν τοσαύτην ἀνοιαν, καὶ τῶν τῆς τύχης ἀγαθῶν καταφρονεῖν, ὀρῶντα. ὥσπερ ἐν σκηνῇ καὶ πολυπροσώπῳ δράματι, τὸν μὲν ἐξ οἰκέτεα δασπότην προΐοντα, τόνδ' ἀντὶ πλυσίε, πένητα· τὸν δὲ, σατράπην ἐκ πένητος, ἢ βασιλέα· τὸν δὲ φίλον τέτε· τὸν δὲ ἐχθρόν· τὸν δὲ φυγάδα. τῆτο γάρ τοι καὶ τὸ δεινέτατόν ἐστιν, ὅτι καί τοι μαρτυρημένης τῆς τύχης παίζειν τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα, καὶ ὁμολογέσης 24) μηδὲν αὐτῶν εἶναι βέβαιον, ὁμῶς ταῦθ'.

20. Licet autem et philosophiam mirari, conferendo cum illa tantam hominum amentiam: bonaque ista fortunae contemnere, vbi aspexeris, velut in scena, ac multiplicium personarum fabula, alium quidem ex seruo dominum prodire, aliam autem ex diuite pauperem: contra alium ex paupere satrapam, aut regem: rursus alium amicum huius, alium inimicum: alium etiam exulem esse. Nam hoc certe vel grauissimum est, quod licet Fortuna ipsa testetur sese in humanis rebus ludere, fateaturque nihil illarum certum ac stabile esse, nihilo minus tamen

24. Ὁμολογέσης] Non video, quo pacto satis apte de fortuna dici possit, eam ὁμολογεῖν μηδὲν τῶν ἀνθρωπίνων εἶναι βέβαιον, quum hoc ad ipsos potius homines pertineat, qui rerum suarum incertam conditionem

ταῦθ' ὁσημέραι βλέποντες, ὀρέγονται καὶ πλε-
τε, καὶ δυναθείας· καὶ μεσοὶ περιῦσι πάντες
ἐ γιγνομένων ἐλπίδων.

Ὁ δὲ δὴ ἔφην, ὅτι καὶ γελαῖν ἐν τοῖς γιγνο-
μένοις ἐνεσι, καὶ ψυχαγωγεῖσθαι, τᾷτο ἤδη
σοὶ φράσω. πῶς γὰρ ἐ γελοῖοι μὲν οἱ πλετᾶν-
τες αὐτοὶ, καὶ τὰς πορφυρίδας προφαί-
νοντες, καὶ τοὺς δακτύλους προτείνοντες,
καὶ

men qui quotidie ista aspiciunt, et diuitias ex-
perunt, et potentiam, ac pleni obambulant
omnes earum rerum spe, quae non contingunt.

21. Quod autem dixi, licere in iis, quae ge-
runtur, ridere, animumque oblectare, illud tibi
iam exponam. Quomodo enim non ridiculi
sint diuites ipsi, qui et purpuram suam spectan-
dam exhibent, et digitorum annulos ostentant,
et

nem quotidianis experimentis discunt, ac
fateri coguntur: quamobrem legerim, ὁμο-
λογᾶντες, hoc sensu: illud enimvero mi-
randum est maxime, et grauissimum, quod
licet testatissimum sit fortunam res huma-
nas habere ludum (nam perperam Interpp.
licet fortuna ipse testetur, quasi scriptum to-
ret μαρτυρήσης) ipsique fateantur, nihil
istorum esse firmum, tamen, quum ista
quotidie videant, diuitiis inhient etc. Παί-
ζειν ἰοκᾶν αὐτοὺς ludum ducere, per ludum ver-
tere ac mutare. Hemst.

καὶ πολλὴν κατηγοροῦντες ἀπειρηαλίαν; τὸ δὲ καινότερον, τὰς ἐντυγχάνοντας ἄλλοτρίᾳ Φωνῇ 25) προσαγορεύοντες, ἀγαπᾶν ἀξιοῦντες, ὅτι μόνον αὐτὰς προσέβλεψαν. οἱ δὲ σεμνότεροι, καὶ προσκυνεῖσθαι περιμένοντες, ἔπὸρρωθεν, ἔδ' ὡς Πέρσαις νόμος, ἀλλὰ δεῖ προσελθόντα, καὶ ὑποκύψαντα, καὶ πὸρρωθεν τὴν ψυχὴν ταπεινώσαντα, καὶ τὸ πάθος αὐτῆς ἐμφανίσαντα τῇ τῷ σώματος ὁμοιότητι, τὸ σῆθος, ἢ τὴν δεξιὰν καταφιλεῖν, ζηλωτὸν καὶ περίβλεπτον τοῖς μηδὲ τούτου τυγχάνουσιν· ὃδ' ἔθηκε παρέχων ἑαυτὸν εἰς πλείω χρόνον ἑξαπα-

et multas produnt ineptias? Quod autem omnium absurdissimum est, etiam obuius aliena voce salutant, et hoc quasi magno aliquo contentos esse volunt, si solum ipsos aspexerint. Quidam vero fastuosiores adorari etiam se patiuntur, non e longinquo, neque ut Persis mos est, sed necesse est propius accedentem, et sese incuruantem, animo diu iam ante demisso, illiusque affectu etiam per corporis similitudinem declarato, pectus aut dextram deosculari: quod beatum atque spectabile videtur iis, qui ne hunc quidem honorem assequuntur. Ille vero diu stat se ipsum praebens deci-

25. Ἀλλοτρίᾳ Φωνῇ] Per nomenclatorem, qui eam in rem sequebatur. Cleric.

ἐξαπατῶμενον. ἐπαινῶ δὲ γε ταύτης αὐτῆς
τῆς ἀπανθρωπίας, ὅτι μὴδὲ τοῖς σώμασιν ἡμᾶς
προσίσταται.

Πολὺ δὲ τέτων οἱ προσιόντες αὐτοὶ καὶ θε-
ραπεύοντες γελοιότατοι· νυκτὸς μὲν ἐξανιστάμε-
νοι μέσης, περι-θέοντες δὲ ἐν κύκλῳ τὴν πόλιν,
καὶ πρὸς τῶν οἰκετῶν ἀποκλειόμενοι, κύνες, καὶ
κίλακες, καὶ τὰ τοιαῦτα ἀκέρει ὑπομέ-
νοντες. γέρας δὲ τῆς πικρᾶς ταύτης αὐ-
τοῖς περιόδου, τὸ Φορτικὸν ἐκεῖνο δεῖπνον 26),
καὶ πολλῶν αἴτιον συμφορῶν· ἐν ᾧ πόσα μὲν
ἐμφαγόντες, πόσα δὲ παρὰ γνώμην ἐμπιόντες,
πόσα

decipiendum. Illorum autem laudo inhum-
nitatem, quod ad ora osculanda nos non admit-
tant.

22. Caeterum his multo ridiculi magis sunt,
qui eos sectantur, atque observant, de media
nocte surgentes, et totam urbem circumcursitan-
tes, et a servis foribus exclusi, canes, et adula-
tores, et id genus alia audire sustinentes. Prae-
mium vero acerbae illius circuitiois, onerosa
illa, atque multorum malorum causa, coena est:
in qua illi, quam multis comesis, epotisque
prae-

26. Φορτικὸν δεῖπνον] Intelligo coenas rectas,
quas beati homines ac potentiores Romae
clientibus suis atque adulatoribus praebe-
bant. Has autem vespertinas epulas matu-
rinae salutationis officio venabantur. Hemst.

πάντα δὲ, ὧν ἐκ ἔχρην, ἀπολαλήσαντες, ἡ μεμ-
 φόμενοι τὸ τελευταῖον, ἡ δυσφορεῖντες ἀπία-
 σιν, ἡ διαβάλλοντες τὸ δεῖπνον, ἡ ὕβριν, ἡ μι-
 κρολογίαν ἐγκαλῶντες· πλήρεις δὲ αὐτῶν ἐμὲν-
 των οἱ σενωποὶ, καὶ πρὸς τοῖς χαμαιτυπείοις
 μαχομένων. καὶ μεθ' ἡμέραν οἱ πλείονες αὐ-
 τῶν κατακλιθέντες, ἰατροῖς παρέχουσιν ἀφορ-
 μὰς περιόδων. ἔνιοι μὲν γάρ, τὸ καινότατον,
 εἰδὲ νοσεῖν σχολάζουσιν.

Ἐγὼ μέντοιγε πολὺ τῶν κολακευομένων ἐξω-
 λεσέρας τὰς κόλακας ὑπέληφα· καὶ σχεδὸν
 αὐτοῖς ἐκείνας καθίσασθαι τῆς ὑπερηφανίας αἰ-
 τίς. ὅταν γὰρ αὐτῶν τὴν περικοσίαν θαυμάσωσι,
 καὶ

praeter animi sententiam, quam multa non di-
 cenda proloquuti, postremo reprehendentes, aut
 aegre ferentes discedunt: et vel ipsam criminan-
 tur coenam, vel contumeliam aut sordes accu-
 sant! Pleni autem et angiportus sunt vomen-
 tibus istis, et circa vilissima quaeque prostibu-
 la depugnantibus. Et plerique eorum in mul-
 tum diem decumbentes, circumeundi causam
 medicis praebent. Quibusdam enim, nouo sa-
 ne exemplo, aegrotandi otium non est.

23. Ego vero adulatōres longē iis, quibus adu-
 lantur, nequiores existimo, et propemodum au-
 diores illis existere superbiae ac fastus istius.
 Nam cum illorum opulentiam admirantur, au-
 rum

καὶ τὸν χρυσὸν ἐπαινέσωσι, καὶ τὰς πυλῶνας
 ἔωθεν ἐμπλήσωσι, καὶ προσελθόντες ὥσπερ
 δεσπότας προσεΐπωσι, τί καὶ Φρονήσῃν ἐκεί-
 νες εὐχός ἐσιν; εἰ δέ γε κοινῷ δόγματι καὶ πρὸς
 ὀλίγον ἀπέσχοντο τῆσδε τῆς ἐθελοδελείας, ἔη
 αὖ οἷσι τ' ἐναντίον αὐτὰς ἐλθεῖν ἐπὶ τὰς θύρας
 τῶν πτωχῶν δεομένων τὰς πλυσίαις, μὴ ἀθέα-
 τον αὐτῶν μὴδ' ἀμάρτυρον τὴν εὐδαιμονίαν κα-
 ταλιπεῖν, μὴδ' ἀνόνητόν τε καὶ ἄχρηστον τῶν
 τραπεζῶν τὸ κάλλος, καὶ τῶν οἰκῶν τὸ μέγε-
 θος· οὐ γὰρ ἔτι τ' ἐπὶ πλατεῖν ἐξῶσιν, ὥς τ' ἐπὶ
 διὰ τὸ πλατεῖν εὐδαιμονίζεσθαι. καὶ ἔτι δέ
 ἔχει, μὴδὲν ὄφελος εἶναι περικαλλῆς οἰκίης τῷ
 οἰκῶντι,

rum laudibus extollunt, vestibula mane com-
 plent, et adeuntes ipsos quasi dominos appel-
 lant, quid quaeso illos cogitare consentaneum
 est? Quod si vero communi decreto vel tantif-
 per abstinerent ab hac voluntaria seruitute, an
 non putas vice versa ipsos diuites ad fores pau-
 perum venturos esse, ultro rogantes, ne igno-
 bilem, et absque teste latentem suam felicitate-
 tem relinquerent, neue inutilem, et ab omni
 usu remotam mensarum pulchritudinem, et do-
 morum magnitudinem esse paterentur? Neque
 enim tantopere diuitias amant, quam propter di-
 vitias beatos atque felices sese existimari. Atque
 ita sane res habet, ut neque pulchrarum aedium,
 F neque

οἰκῇντι, μηδὲ χρυσῶ καὶ ἐλέφαντος, εἰ μὴ τις αὐτὰ θαυμάζοι. ἐχρῆν οὖν ταύτη τοι καθαιρεῖν αὐτῶν, καὶ ἀπευωνίζειν 27) τὴν δυναστείαν,

neque auri, neque eboris vlla domino sit vtilitas, nisi sit qui illa admiretur. Oportebat igitur tali aliqua via diruere ipsorum, et vilem reddere potentiam,

27. Ἀπευωνίζειν.] Εὐωνος paruo pretio parabilis adeoque vilis. Ad multa, variata figuratae locutionis indole, venuste traducitur. Inter locutiones, quibus homo nihili significetur, reponit *Pollux* V, 163. εὐωνότερος τῶν ἀποκεκυρηγμένων, et mox ἐπευωνισμένος. Hinc ductum ἐπευωνίζειν dispari quidem paululum, et ad plures formas communicata potestate, sed quae pretii temperati deminutique virtutem semper contineat. Ita lex frumentaria, quae annonae excandefactae modum adhibet, νόμος σιτικὸς ἐπευωνίζων τοῖς πένησι τὴν ἀγορὰν apud *Plutarch.* in *Gracch.* p. 837. A. atque adeo res, quarum pretia descendunt ac laxantur, ἐπευωνίζονται. Mercatores etiam qui translatis mercibus caritatem semper vilitatemque captant, ἐπευωνίζουσι, quando venalia parue vendunt: verbis igitur ἐπιτιμᾶν, ἀνατιμᾶσθαι, ἐπιτείνειν τὰς τιμας contraria sunt apud *Poll.* III, 125. ἐπευωνίζειν, ἀξία πιπράσκειν. Tum porro attribuitur illis, qui res sub hasta, vel publico

γείαν, ἐπιτειχίσαντα 28) τῷ πλούτῳ τὴν
ὑπερο-

tiam, contemptum hoc (quasi munimentum di-
F 2 vitiis

blico praeconio venum propositas addicunt.
Similiter de foeneratore *Plutarch.* T. II. p.
828. Ε. δανείσῃν, καὶ πωλῆς, ἐπευωνίζον-
τα. In promptu mihi longe plura sunt hu-
ius verbi exempla; quorum partem non
ideo tantum, quod in Lexicis frustra quae-
rantur, duxi notandam, verum etiam, vt
simul monerem, quanquam ἐπευωνίζειν sae-
penumero fuerit oblarum, nusquam tamen
ἀπευωνίζειν, quod in *Luciano* legitur, me
reperisse: neque omnino aliunde, quam
ex hoc solo loco, *Stephanus* protulit: quae
causa mihi videtur satis grauis, cur pro ge-
nuino non agnoscam, donec certioribus ar-
gumentis approbetur. Interea restitutum
nostro scriptori velim, ἐπευωνίζειν τὴν δ.
potentiam diuitum atque opes, quae iam
per pauperiorum adulationes atque admira-
tionem maximi aestimentur, contemptu ac
fastidio ad pretium deducere vilissimum.
Hemst.

28. Ἐπιτειχίσαντα] Ἐπιτειχίζειν et ἐπι-
τείχισμα, nisi quod in compositione po-
testas intendatur, nonnunquam idem atque
τειχίζειν et τείχισμα. At longe aliud est,
si mutata structura dicant ἐπιτειχισματοῖς
ἀνδρωπίνους παθεσι, vel κατὰ τῶν ἀνδρω-
πίνων παθῶν, quorum illud apud veteres,
hoc

ὑπεροψίαν. νῦν δὲ λατρεύοντες, εἰς ἀπέννοιαν ἄγουσι.

Καὶ τὸ μὲν ἄνδρας ἰδιώτας, καὶ ἀναφανδὸν τὴν ἀπαιδευσίαν ὁμολογῶντας τὰ τοιαῦτα ποιεῖν, μετρίωτερον ἂν εἰκότως νομισθεῖη. τὸ δὲ καὶ τῶν φιλοσοφεῖν προσποιουμένων 29), πολλῶ ἔτι τάτων γελοιότερα δεῖν, τοῦτ' ἤδη τὸ δεινό-

vitiis opponendo: nunc vero colendo, ad amentiam perducunt.

24. Ac certe homines indoctos, et ignorantiam aperte confitentes, talia facitare, tolerabilius merito existimetur: verum eos quoque, qui se philosophari simulant, multo etiam ineptiora his, magisque ridicula facere, illud tandem

hoc recentioribus est vſitatius, munimentum ad coërcendos animi adfectus et domandos comparatum. Hanc vim in ἐπιτειχίζειν posuerunt; frequens est ἐπιτειχίζειν Ἀθηναῖς vel τοῖς Ἀθηναίοις Δεκέλειαν et notum e *Thucydide* VI, 93. VII, 18. Hinc ἐπιτειχισμα castellum vel munimentum prope aliam urbem extructum, vt eam inclusam obsideas, vicinosque agros quotidianis excursibus depopuleris. *Hemst.*

29. Τῶν φιλοσοφεῖν προσπ.] Omissum τινὰς, quod Atticis et Platoni frequens. *Hemst.*

δεινότατόν ἐστι. πῶς γὰρ εἶσι τὴν ψυχὴν δια-
τεθεισθαί μοι, ὅταν ἴδω τέτων τινὰ μάλισα
τῶν προβεβηκότων ἀναμειγμένον κολάκων
ὄχλῳ, καὶ τῶν ἐπ' ἀξίας τινὰ δορυφορεῖν τε,
καὶ τοῖς ἐπὶ τὰ δεῖπνα παραγγέλλεσσι κοινολο-
γέμενον, ἐπισημότερον δὲ τῶν ἄλλων ἀπὸ τῆς
σχήματος 30) ὄντα, καὶ φανερώτερον; καὶ ὁ
μάλισα ἀγανακτῶ, ὅτι μὴ καὶ τὴν σκευὴν με-
ταλαμβάνεσσι, τὰ ἄλλα γέ οὐμοίως ὑποκρινόμε-
νοι τῆς δράματος.

Ἄ μὲν γὰρ ἐν τοῖς συμποσίοις ἐργάζονται,
τίνι τῶν κολάκων εἰκάσομεν; οὐκ ἐμφοροῦν-
ται

dem omnium maxime dolendum est. Quomodo
enim me putas animo affectum esse, quoties
video istorum aliquem, maxime eorum, qui ae-
tate prouecti sunt, adulatorum turbis immixtum:
et illorum aliquem, qui honores gerunt, satel-
litum modo sectantem: et cum iis, qui ad coe-
nam vocant, sermones conferentem: ceteris in-
signiorem et magis conspicuum ob habitum? et
quod vel maxime indignari soleo, quando non
itidem habitum mutant, cum utique, quod ad
cetera attinet, easdem partes agant.

25. Nam quae in conuiujs designantur, cui
quaeso adulatorum illa comparabimus? An non

F 3

magis

30. Σχήματος] Pallium intelligit, quod Phi-
losophi ne Romae quidem deponebant. *du*
Soul.

ται μὲν ἀπειροκλώτερον, μεθύσκονται δὲ φανερώτερον, ἐξανίστανται δὲ πάντων ὕδατοι, πλείω δὲ ἀποφέρειν τῶν ἄλλων ἀξιῶσιν; οἱ δὲ ἀξιοῦτεροι πολλὰς αὐτῶν καὶ ἄσας προήχθησαν· καὶ ταῦτα μὲν ἔν γελοιᾷ ἡγεῖτο. μάλιστα δὲ ἐμέμνητο τῶν ἐπὶ μισθῷ φιλοσοφούντων, καὶ τὴν ἀρετὴν ὄνιον ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς 31) προτι-

magis rustice replentur cibo? An non inebriantur magis, quam alii, manifeste? a convivio autem surgunt omnium ultimi: deinde et plura aliis auferre secum volunt: si qui vero ipsorum urbaniores paulo sunt, saepenumero etiam cantare non erubescunt. Atque haec quidem ille ridicula censebat. Praecipue vero eorum mentionem faciebat, qui pacta mercede philosophantur; virtutemque ipsam venalem tanquam de foro

31. Ἐξ ἀγορᾶς] Iunge hoc ordine. πρὸς τὴν ἀρ. ὄν. ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς. Formula consuetata: sic ἀρετὸς ἐξ ἀγορᾶς, qui vilior et in communem usum coctus in foro venum exponebatur: is omnium optimus Athenis, sed eo tamen, quem puriorem domi ditiores confici curabant, semper deterior. Ceterum quod istorum scholas ἐργαστήρια vocabat et καπηλεῖα Nigrinus, a Platone sumtum, apud quem saepe Socrates καπηλῶν et καπηλευόντων nomine Sophistas infamat. Hemst.

προτιθέντων. ἐργασήρια γέν' ἐνάλει καὶ καπη-
λειᾶ τὰς τέτων διατριβάς· ἡξίει γὰρ τὸν πλά-
τε καταφρονεῖν διδάζοντα, πρῶτον ἑαυτὸν
παρέχειν ὑψηλότερον λημμάτων.

Ἀμέλει καὶ πράττων ταῦτα διετέλει· ἔμ-
νον προῖκα τοῖς ἀξιῶσι συνδιατρίβων, ἀλλὰ καὶ
τοῖς δεομένοις ἐπαρκῶν, καὶ πάσης περιστάσεως
καταφρονῶν· τούτῳ δέων ὀρέγεσθαι τῶν ἐ-
δὲν προσηκόντων, ὥς τε μηδὲ τῶν ἑαυτῷ Φθει-
ρομένων ποιεῖσθαι πρόνοϊαν· ὅς γε καὶ ἀγρόν τι
πόρρω τῆς πόλεως κεκτημένος, ἐδὲ ἐπιβῆναι
αὐτῷ πολλῶν ἐτῶν ἡξίωσεν, ἀλλ' ἐδὲ τὴν ἀρχὴν
αὐτῷ εἶναι διωμολόγει. ταῦτ' οἶμαι διειληφώς,
ὅτι

foro proponunt. Hinc et officinas cauponas-
que illorum scholas vocabat. Censebat enim
eum, qui diuitias contemnere alios docere vel-
let, primum se ipsum quaestu superiorem gere-
re debere.

26. Quod et praestabat ipse: non solum gra-
tis conuersando ac differendo cum volentibus,
sed et indigentibus necessaria subministrando,
omnemque omnino opulentiam contemnendo.
Ac tantum aberat ut aliena expeteret, ut ne
suarum quidem rerum, quae corrumpebantur,
curam gereret; ut qui agrum, quem non pro-
cul ab vrbe situm habebat, iam tot annis ne in-
visere quidem dignatus fuerit. Imo ne suum
quidem prorsus esse affirmabat; illud, opinor,
F 4 repu-

ὅτι τέτων μὲν φύσει ἄδενός ἐσμεν κύριοι, νόμῳ δὲ καὶ διαδοχῇ τὴν χρῆσιν αὐτῶν εἰς ἀόριστον παραλαμβάνοντες, ὀλιγοχρόνιοι δεσπότηαι νομιζόμεθα, καὶ πειδάν ἢ προδεσμία παρέλθῃ, τήνκαῦτα παραλαβὼν ἄλλος ἀπολαίει τῷ ὀνόματος. ἔμικρά δὲ ἐκεῖνα παρέχει τοῖς ζηλῶν ἐθέλῃσι παραδείγματα, τῆς τροφῆς τὸ ἀπειριτον, καὶ τῶν γυμνασίων τὸ σύμμετρον, καὶ τῷ προσώπῳ τὸ αἰδέσιμον, καὶ τῆς ἐσθῆτος τὸ μέτριον· ἐφ' ἅπασι δὲ τέτοις, τῆς διανοίας τὸ ἡρμοσμένον, καὶ τὸ ἡμερον τῷ τρόπῳ.

Παρήνει δὲ τοῖς συνᾶσι μὴτ' ἀναβάλλεσθαι τὸ ἀγαθόν, ὅπερ τὰς πολλὰς ποιεῖν, προδεσμίας ὀριζομένους ἑορτάς, ἢ πανηγύρεις, ὡς
ἀπ'

reputans, quod natura istarum rerum nullius domini sumus, lege autem et per successionem usum earum in tempus incertum accipientes, temporarii possesores habemur: quo exacto tempore, alius easdem a nobis accipiens, nomine itidem fruitur. Idem non parva praebehit imitari volentibus exempla, victus scilicet frugalitatem, exercitiorum iustum modum, vultus modestiam, et vestitus mediocritatem, et super omnia haec compositam mentem morumque mansuetudinem.

27. Monebat secum versantes, ne bene agendi tempus prorogarent, ut multis solenne est, certum sibi tempus praefinientibus, aut festos dies,

ἀπ' ἐκείνων ἀρξομένους τῷ μὴ ψεύσασθαι, καὶ
 τῷ τὰ δεόντα ποιήσιν. ἤξι' γὰρ ἀμέλλητον
 εἶναι τὴν πρὸς τὸ καλὸν ὁρμήν. δῆλος δὲ ἦν καὶ
 τῶν τοιούτων κατεγνωκῶς Φιλοσόφων, οἱ ταύ-
 τὴν ἀσκησιν ἀρετῆς ὑπελάμβανον, ἣν πολλαῖς
 ἀνάγκαις, καὶ πόνοις τὰς νέας ἀντέχειν κατα-
 γυμνάσωσι· τῷτο μὲν δεῖν 32) οἱ πολλοὶ κελεύον-
 τες, ἄλλοι δὲ, μασιγᾶντες· οἱ δὲ χαριέστεροι,
 καὶ σιδήρῳ τὰς ἐπιφανείας αὐτῶν καταξύνοντες.

Ἠγε-

dies, aut solennes conuentus, quibus auspicen-
 tur non mentiri, et recte agere. Morae enim
 expertem esse illum ad honesta impetum! debe-
 re volebat. Ostendebat etiam, se philosophos
 illos damnare, qui ad virtutem formare se ado-
 lescentes putant, si multis tormentorum neces-
 sitatibus atque laboribus sustinendis exerceant;
 vincere plerique iubentes, alii flagris caedentes,
 et si qui elegantiores, etiam ferro cutim perra-
 dentes.

F 5

28. Pu-

32. Τῷτο μὲν δεῖν] Exponere licet διὰ τῷτο,
 eam ob rem, vt dolores et incommoda to-
 lerare discant, sed tum oratio est paululum
 impeditior, et habet nescio quid inconcin-
 ni, tum τῷτο μὲν ita solet poni plerumque,
 vt τῷτο δὲ vel semel vel saepius etiam se-
 quatur: quare parum abest, quin scriben-
 tum putem, καταγυμνάσωσιν, ἔτοι μὲν
 δεῖν οἱ πολλοὶ κελεύοντες. Hmst.

Ἦγεῖτο γὰρ χρῆναι πολὺ πρότερον ἐν ταῖς ψυχαῖς τὸ σερρεῖν τῷ καὶ ἀπαθὲς κατασκευάσαι, καὶ τὸν ἄριστα παιδεύειν ἀνθρώπου προαιρέμενον, τῷ μὲν ψυχῆς, τῷ δὲ σώματος, τῷ δὲ ἡλικίας τε καὶ τῆς πρότερον ἀγωγῆς ἐσοχᾶσθαι, ἵνα μὴ τὰ παρὰ δύναμιν ἐπιτάττων ἐλέγχηται. πολλὰς γὰρ καὶ τελευτᾶν ἔφασκεν ἕτως ἀλόγως ἐπιταθέντας· ἓνα δὲ καὶ αὐτὸς εἶδον, ὃς καὶ γευσάμενος τῶν παρ' ἐκείνοις κακῶν, ἐπειδὴ τάχιστα λόγων ἀληθῶν ἐπήκουσεν, ἀμετασχεπτὶ Φεύγων ὡς αὐτὸν εἰσέεικτο, καὶ δῆλος ἦν ῥᾶον διακείμενος.

Ἦδη

28. Putabat enim ille multo prius in animis duritiem istam et firmitatem contra dolores ac perturbationes parandam esse; eumque, qui homines optime instituere velit, partim animi, partim corporis, partim etiam aetatis, et prioris educationis rationem habere debere, ne, ea quae vires excederent imponendo, reprehensionem incurrat. Multos itaque, et mortuos ex eo esse dicebat, dum praeter rationem ita supra vires intenderentur. Vnum autem etiam ipse vidi, qui cum iam ea apud illos mala degustasset, audita; statim vera doctrina, irreuocabili cursu aufugiens inde, ad ipsum venit, quem mox ab eo refectum cernere erat.

29. Iam

Ἦδη δὲ τέτων ἀποσᾶς, τῶν ἄλλων αὐθις ἀνθρώπων ἐμέμνητο, καὶ τὰς ἐν τῇ πόλει ταρχᾶς διεξήκει, καὶ τὸν ὠθισμὸν αὐτῶν, καὶ τὰ θέατρα, καὶ τὸν ἵππόδρομον, καὶ τὰς τῶν ἡνιόχων εἰκόνας, καὶ τὰ τῶν ἵππων ὀνόματα, καὶ τὰς ἐν τοῖς σενωποῖς περὶ τέτων διαλέγους. πολλὴ γὰρ ὡς ἀληθῶς ἡ ἵππομανία, καὶ πολλῶν ἤδη σπερδαίων εἶναι δοκῶντων ἐπείληπται.

Μετὰ δὲ ταῦτα, ἑτέρῃ δράματος ἤπτετο τῶν ἀμφὶ τὴν νεκυῖάν τε καὶ διαθήκας καλινδζμένων, προστιθεὶς, ὅτι μίαν Φωνὴν οἱ Ῥωμαίων παῖδες ἀληθῆ παρ' ὅλον τὸν βίον προΐενται, τὴν ἐν ταῖς διαθήκαις λέγων, ἵνα μὴ ἀπολαύσωσι τῆς σφετέρως ἀληθείας.

29. Iam vero ab istis ad alios digressus, vrbis tumultus, et turbae conflictus, persequutus est, et Theatra, et Circum, et aurigarum statuas, et equorum nomina, deque iis ipsis in angiportis colloquia; frequentissimum enim reuera equorum insanum studium, quod iam et multos summae existimationis viros inuasit.

30. Post haec quasi alteram fabulam orsus est, notando ea, quae circa funera et testamenta agitantur, hoc addens, vnam hanc vocem Romanos per omnem aetatem veram emittere, ea intelligens, quae in testamentis scribuntur, (quia verentur dum in viuis sunt) ne sibi veritas noceat.

θείας. 33) ἃ δὲ καὶ μεταξὺ λέγοντος αὐτῷ γε-
 ceat. Quae vero dum ab eo dicebantur, risum
 tene-

33. Ἰνα μὴ ἀπολαύσωσι τῆς σφ. ἀλ.] In his
 verbis eorumque sensu difficultas haeret
 praecipua. Ad me quod attinet, si vera est
 recepta lectio, τὰς ἀμφὶ τὴν νεκυῖαν τε
 καὶ τὰς διαθήκας καλινθεμένους captatores
 intelligo, quorum sane studium omne in
 funerum iustis et testamentorum tabulis
 versabatur. De isto insidiatorum genere
 quum ageret Nigrinus, hoc quin adderet
 insuper, praeterire non poterat, vnam Ro-
 manos tota vita veram vocem emittere,
 quam non libere quidem et palam expro-
 mant, sed abditam vltimae voluntatis testi-
 monio consignent: cur hoc autem? ne sci-
 licet ex apertis animi veris sensibus magnum
 ad eos malum redundaret: nam haeredipe-
 tae potentiores quoque et in principum
 aulis gratiosi, qui, si vera eorum, quorum
 bonis inhiabant, de se iudicia scirent, ini-
 micos se gererent infestos. Momentum
 aliquod accedit ab ipso καλινθεῖσθαι, cuius
 usus fere frequentissimus in rebus inhone-
 stis ac turpibus. Hoc autem modo fieri pla-
 ne non potest, quin ἀπολαύειν τῆς σφε-
 τέρως ἀληθείας in deteriore partem su-
 matur. Verumtamen nexu orationis ex-
 penso inducor pene, vt in aliam plane sen-
 tentiam discessionem faciam. Primum exi-
 gua

λαὴν προήχθην, ὅτι καὶ συγκατορύττειν ἑαυ-
τοῖς ἀξίῃσι τὰς ἀμαθίας, καὶ τὴν ἀναλγησίαν
ἐγγράφον ἐμολογῶσιν· οἱ μὲν ἐσθῆτας ἑαυτοῖς
κελεύοντες συγκαταφλέγεσθαι, οἱ δ' ἄλλο τι
τῶν παρὰ τὸν βίον τιμίων· οἱ δὲ καὶ παραμέ-
νειν τινὰς οὐκέτας τοῖς τάφοις· ἐνιοι δὲ καὶ ζέ-
φειν

tenerej non potui, (haec nimirum sunt) quod
et secum sepeliri ignorantiam suam velle eos aie-
bat, et stultitiam suam aperte scripto etiam te-
stari, dum hi vestes, alii aliud quid eorum,
quae per vitam fuerant carissima, comburere
eodem rogo secum mandant: alii et seruos cer-
tos ad sepulchra adstare: alii etiam cippos fertis
coro-

gua mutatione scripturae vulgatae subue-
niendum putem: ἵνα μὴ ἀπολαύσῃ τῆς
σφετέρας ἀληθείας, ubi, id est, quibus in
testamenti tabulis nullum capiunt veritatis fru-
ctum: quinam? οἱ Ῥωμαίων παῖδες οἱ ἀμ-
φι τὴν νεκυϊάν τε καὶ διαθήκας καλινθέ-
μενοι, quos tum interpretor Romanos, qui
solicitam curam ac diligentiam condendis te-
stamenti adhibebant. Deinde μίαν φωνὴν
ἀληθῆ προῖεσθαι ita fere accipio, vnos
animi affectus, remotis utilitatibus, cunctisque
ad seuerum examen adductis profiteri. Ἰνα
μὴ ἀπολαύσῃ vero pro ἐν αἰς ἐκ ἀπολαύ-
σι non est, vt multis probem. Hemst.

Φειν τὰς σήλας ἀνθεσίν, εὐήθεις ἔτι καὶ παρὰ τὴν τελευτὴν 34) διαμένοντες.

Εἰκάζειν ἔν ἡξίᾳ, τί πέπρακται τέτοις παρὰ τὸν βίον, εἰ τοιαῦτα περὶ τῶν μετὰ τὸν βίον ἐπισκῆπτει. Τέτλης γὰρ εἶναι τῆς τὸ πολυτελὲς ὄψον ὠνευμένους, καὶ τὸν οἶνον ἐν τοῖς συμποσίοις μετὰ κρέων τε καὶ ἀρωμάτων ἐκχέοντας, τῆς μέσης χειμῶνος ἐμπιπλαμένους ῥόδων, καὶ τὸ σπάνιον αὐτῶν καὶ τὸ παράκαιρον ἀγαπῶντας, τὸ δὲ ἐν καιρῷ, καὶ κατὰ φύσιν, ὥς εὐτελὲς ὑπερφανοῦντας·

τὰ
coronari praecipiunt, stolidi videlicet etiam in ipsa morte manentes.

31. Coniecturam igitur inde fieri volebat, quid in vita ab illis actum sit, quando talia de iis, quae post mortem secutura sint, testamentis mandant. Hos enim illos esse, qui cara obsonia emunt, vinumque in conuiujs cum croco et odoribus effundunt: qui media etiam hyeme rosas opplentur, quas, dum rarae sunt et intempestivae, amant: tempestivas et a natura (nullo cogente) datas tanquam viles fastidiunt.

Hos

34. Παρὰ τὴν τελευτὴν] Rectum hoc quidem, ac non plane abiiciendum: at longe praetulerō πέρα τῆς τελευτῆς, *ultra mortem*, quod si subieceris, convenient utique multo melius ἔτι καὶ et διαμένοντες et mox μετὰ τὸν βίον. Hemst.

τέτῃς εἶναι τὰς καὶ τὰ μύρα 35) πίνοντας· ὁ καὶ μάλιστα διέσυσεν αὐτῶν, ὅτι μηδὲ χρῆσθαι ἴσασι ταῖς ἐπιθυμίαις, ἀλλὰ καὶ ταύταις παρνομεῖσθαι, καὶ τὰς ὄρας συγχέεσθαι, πάντοθεν τῇ τρυφῇ παραδόντες αὐτῶν τὰς ψυχὰς πατεῖν, καὶ τῷτο δὲ τὸ ἐν ταῖς τραγωδίαις τε καὶ κωμωδίαις λεγόμενον, ἤδη καὶ παρὰ θύραν 36) εἰσβιαζόμενοι. Σολοικισμόν 37) ἂν ἐκάλει τὸ τοιῷτοτῶν ἡδονῶν.

Ἀπὸ

Hos illos esse, qui et vnguenta bibunt: et, quo nomine vel maxime eos carpebat, qui ne uti quidem cupiditatibus scirent, sed et in hisce peccarent, finesque earum confunderent, animum voluptatibus undique conculcandum permittentes, et quod in Tragoediis atque Comœdiis dicitur, alia quavis parte potius quam per patentem ianuam, irruentes. Soloecismum igitur vocabat tale voluptatum genus.

32. Ce-

35. Τὰ μύρα] *Vinum vnguento perfusum. Brodaeus.*

36. Παρὰ θύραν] *Neglecto per fores apertas ingressu, alio in aedes aditu perrumpunt. Cum enim liceat vino aut aqua sitim explere, quid aromata aut vnguenta potui miscere conuenit? Brod.*

37. Σολοικισμόν] *Soloecismus per translationem late accipitur, ut quicquid perperam fit, nec recte nec ordine peragitur, dicatur soloecismus. Cognatus.*

Ἀπὸ δὲ τῆς αὐτῆς γνώμης κοίμειν ἐλεγεν, ἀτεχνῶς τῷ Μώμῃ τὸν λόγον μιμησάμενος· ὥς γὰρ ἐκεῖνος ἐμέμφετο τῷ ταύρῳ τὸν δημιουργόν θεόν, ἔπρωθεν τῶν ὀφθαλμῶν τὰ κέρατα, ἔτιω δὴ καὶ αὐτὸς ἤτιχτο τῶν σεφανκμένων, ὅτι μὴ ἴσασι τῷ σεφάνκ τὸν τόπον. εἰ γὰρ τοι ἔφη, τῇ πνοῇ τῶν ἰών τε καὶ ῥόδων χαίρεσσι, ὑπὸ τῇ ῥινὶ μάλισα ἐχεῖν αὐτὰς σεφασθαι, παρ' αὐτὴν ὡς οἶόν τε τὴν ἀναπνοήν, ἴν' ὡς πλεῖστον ἀνέσπων 38) τῆς ἡδονῆς.

Καὶ

32. Ceterum et hoc ex eadem sententia dicebat, prorsus Momidi dictum imitatus. Vt enim ille reprehendebat tauri artificem deum, quod cornua ante oculos non posuisset: ita et ipse inficitiae arguebat eos, qui corollas in capite gestabant. Nam si odore, inquiebat, violarum, rosarumque delectantur, sub naribus potissimum eas collocari oportebat, iuxta ipsum, quam proxime fieri potest, spiraculum, ut quamplurimum inde voluptatis attraherent.

33. Eos

38. Ἰν' ὡς πλ. ἀνέσπων] Ἀντὶ τῷ ἀνασπῶεν, inquit Bud. C. L. G. p. 46. 953. eamque structuram in ἴνα, qua Indicantium varius adsciscit pro Subiunctiuo, exemplis probat. Quidni veritas: ubi quamplurimum attraherent voluptatis, servata vulgari forma. Vtrum malis, haud multum interest. Hemst.

Καὶ μὴν κἀκείνης διεγέλα, τὰς θαυμάσιόν
 τινα τὴν σπερδὴν περὶ τὰ δείπνα ποικιμένους,
 χυμῶν τε ποικιλίαις καὶ περμμάτων περιερ-
 γίαις. καὶ γὰρ αὖ καὶ τέττας ἔφασκεν ἑλιγο-
 χρονίαις τε καὶ βραχείαις ἡδονῆς ἔρωτι, πολλὰς
 πραγματείας ὑπομένειν. ὑπέφαινε γὰρ τεσσά-
 ρων δακτύλων αὐτοῖς εἵνεκα πάντα πονεῖσθαι
 τὸν πόνον, ἐφ' ὅσας ὁ μήκιστος ἀνθρώπου λαι-
 μὸς ἐστίν. ἔτε γὰρ, πρὶν ἐμφαγεῖν, ἀπολαύειν
 τι τῶν ἐωνημένων, ἔτε βρωθέντων, ἡδίῳ γε-
 νέσθαι τὴν ἀπὸ τῶν πολυτελεσέρων πλησμενὴν
 λοιπὸν ἔν εἶναι τὴν ἐν τῇ παρόδῳ γι-
 γνομένην ἡδονὴν τοσάταν ὠνεῖσθαι χρημά-
 των.

33. Eos quoque irridebat, qui miram quan-
 dam diligentiam in apparandis coenis adhibent,
 dum condimentorum varietatem, et cupedia-
 rum bellariorumque curiosam compositionem fe-
 ctantur. Nam et hos brevis ac momentaneæ
 voluptatis amore multa negotia sustinere aiebat.
 Indicabat autem, quatuor illos digitorum caussa
 totum hunc suscipere laborem solere, quorum
 mensuram vix longissimum hominis guttur æ-
 quet: neque enim antequam edant, ullam ex
 emptis tanto pretio cibis voluptatem eos cape-
 re: nec deuoratis, suauiore, quam quae ex
 ceteris vilioribus fit, repletionem reddi. Restat
 igitur, ut illam, quae velut in transcurso
 percipitur, voluptatem, tam grandi pecunia
 G mercen-

των. εἰκότα δὲ πάσχειν ἔλεγεν αὐτὰς, ὑπ' ἀπαι-
δευσίας τὰς ἀληθεσέρας ἡδονὰς ἀγνοῦντας, ὧν
ἀπασῶν Φιλοσοφία χορηγὸς ἐστὶ τοῖς πονεῖν
προαιρουμένοις.

Περὶ δὲ τῶν ἐν τοῖς βαλανείοις δρωμένων
πολλὰ μὲν διεξήκει, τὸ πλῆθος τῶν ἐπομένων,
τὰς ὕβρεις, τὰς ἐπικειμένους τοῖς οἰκέταις, καὶ
μικρὰ δεῖν ἐκφερομένους. ἐν δὲ τι καὶ μάλις α
μισεῖν ἑώρακε, πολὺ δ' ἐν τῇ πόλει τᾶτο καὶ
τοῖς βαλανείοις ἐπιχωριάζον. προϊόντας γὰρ
τινας τῶν οἰκετῶν δεῖ βοᾶν, καὶ παραγγέλλειν
προορᾶσθαι τοῖν ποδεῖν, ἣν ὑψηλὸν τι ἢ κοῖλον
μέλλωσιν ὑποβαίνειν, καὶ ὑπομιμνήσκειν αὐτὰς,
τὸ

mercentur. In haec autem absurda delabi eos
minime mirum, utpote qui imperiti veriorum-
que voluptatum ignari, quas omnes Philosophia
iis suppeditat, qui laborare volunt.

34. De iis autem, quae in balneis aguntur,
multa commemorabat: multitudinem prosequen-
tium, contumelias, eos qui seruis impositi ge-
stantur, ac quasi efferuntur. Vnum autem ma-
xime ac praeter cetera odisse visus est, quod in
urbē frequens, et in balneis valde familiare.
Praeentes enim quosdam ex seruis clamare
oportet et admonere, ut ante pedes prospiciant,
si quid extantius paulo, aut cauum praetergre-
diendum sit, atque commonefacere eos, (id
quod

τὸ καινότετον, ὅτι βαδίζουσι. δεινὸν ἔν ἐποι-
εῖτο, εἰ σώματος μὲν ἀλλοτρίῃ θεκνύντες μὴ
δέονταί, μὴδὲ χειρῶν, μὴδὲ τῶν ὠτῶν ἀκύν-
τες, ἑφθαλμῶν δὲ ὑγιαίνοντες ἀλλοτρίων δέον-
ται προσφόμενων, καὶ ἀνέχονται φωνὰς ἀκύν-
τες δυστυχέσιν ἀνθρώποις πρεπέας, καὶ πε-
πρωμένοις. ταῦτα γὰρ αὐτὰ πάσχεισιν ἐν
ταῖς ἀγοραῖς ἡμέρας μέσης καὶ οἱ τὰς πόλεις
ἐπιτετραμμένοι.

Ταῦτά τε καὶ πολλὰ ἕτερα τοιαῦτα διελ-
θὼν κατέπαυε τὸν λόγον. ἐγὼ δὲ τέως μὲν
ἤκουν αὐτῷ τεθνηπῶς, μὴ σιωπήσῃ πεφροβημέ-
νος. ἐπειδὴ δὲ ἐπαύσατο, τῷτο δὴ τὸ τῶν
Φαιά-

quod absurdissimum est) quo scilicet sese ince-
dere meminerint. Indignabatur itaque, si, cum
ederent, alieno ore non indigerent, aut ma-
nibus: neque cum audirent, aliorum auribus
vterentur: oculis autem aliorum, valentes ac
sani, ad prospiciendum opus haberent, ac sus-
tinerent voces audire, quae miseris hominibus
et excaecatis conuenirent: audiunt enim easdem
in foro, et medio die, (viri amplissimi) quibus
demandata est urbium cura.

35. Haec atque huiusmodi alia multa oratio-
ne persecutus, dicendi finem fecit. Ego vero
interim, dum loquebatur, stupens auscultabam,
meruens ne conticesceret. Vbi vero loqui
desiit, illud nimirum, quod Phaeacibus olim

Φαιάκων πάθος ἐπέποιόνθαι. πολὺν γὰρ δὴ χρόνον ἐς αὐτὸν ἀπέβλεπον κειλημένος· εἴτα πολλῇ συγχύσει καὶ ἰλίγγῳ κατειλημμένος, τῷτο μὲν ἰδρῶτι κατερρέομένην, τῷτο δὲ Φθέρξασθαι βουλόμενος ἐξεπιπτὸν τε καὶ ἀνεκπτόμεν· καὶ ἥτε Φωνὴ ἐξέλιπε, καὶ ἡ γλῶττα διημάρτανε· καὶ τέλος, ἐδάκρυον ἀποράμενος. ἔ. γὰρ ἐξεπιπολῆς, ἔδ' ὡς ἔτυχεν ἡμῶν ὁ λόγος καθίστατο· βαθεῖα δὲ καὶ καίριος ἡ πληγὴ ἐγένετο· καὶ μάλα εὐσόχως ἐνεχθεὶς ὁ λόγος αὐτὴν, εἰ οἷόν τε εἰπεῖν, διέκοψε τὴν ψυχὴν. εἰ γάρ τι δεῖκναι μὲ ἤδη Φιλοσόφων προσάψασθαι λόγων, ὧδε περὶ τέκτων ὑπείληφα.

Δοκεῖ

accidit, ego quoque passus sum. Diu enim defixis in eum oculis permulsus constiti; deinde multa confusione atque vertigine correptus, sudore manabam, loqui volentem oratio deficiebat, ac retro inhibebat: ipsaque vox intercidebat, et lingua titubabat: postremo animi pendens lacrymabar. Neque enim summam duntaxat cutem perstrinxerat, aut leuiter me eius oratio tetigerat, sed altius, et lethale vulnus erat: scire enim admodum librata oratio, ipsum, si ita dici fas est, animum traiecit. Quod si iam decet nonnihil et me philosophicos attingere sermones, ita de hisce existimo.

Δοκεῖ μοι ἀνδρὸς εὐφυῆς ψυχὴ μάλα σκοπῶ
 τινι ἀπαλῶ προσεικέναι. τοξόται δὲ πολλοὶ
 μὲν ἀνὰ τὸν βίον, καὶ μεσοὶ τὰς Φαρέτρας ποι-
 κίλων τε καὶ παντοδαπῶν λόγων, ἔ μὴν πάν-
 τες εὖ σοχα τοξεύουσιν· ἀλλ' οἱ μὲν αὐτῶν σφό-
 δρα τὰς νευρὰς ἐπιτείναντες, εὐτονώτερον τοῦ
 δέοντος ἀφιάσι· καὶ ἄπτονται μὲν καὶ ἔτοι
 τῆς ὁδοῦ 39), τὰ δὲ βέλη αὐτῶν; οὐ μένει
 ἐν τῷ σκοπῷ, ἀλλ' ὑπὸ τῆς σφοδρότητος
 διελθόντα καὶ παροδεύσαντα καχηнуῖαν μό-
 von

36. Videtur mihi animus hominis, bona in-
 dole praediti, admodum similis esse scopo alicui
 tenero. Sagittarii autem in hac vita multi, qui
 plenas quidem pharetras variis atque omnis ge-
 neris orationibus habent: ceterum non omnes
 certo iaculantur, ac destinata feriunt; sed alii
 neruo nimium intento, vehementiori quam par
 est impetu telum emittunt: et hi quidem recta
 insistentes via scopum pertingunt, sagittae au-
 tem ipsorum non manent, sed prae vehemen-
 tia ictus penetrantes ac permeantes, hiantem

G 3

modo

39. Τῆς ὁδῶ] Imo τῷ σκοπῷ, vt ex sequen-
 tibus patet: ἔ μὲνει ἐν τῷ σκοπῷ. Quin
 recte dicatur ἡ ὁδός, ἡ πορεία τῷ βέλῃ,
 nullum est dubium. neque aliter ipse mox
 Lucianus, ἐκ μέσης τῆς ὁδῶ. Verum ad
 huius quidem loci sententiam minime con-
 gruit haec lectio. Hemst.

νον τῷ τραύματι τὴν ψυχὴν ἀπέλιπεν. ἄλλοι δὲ πάλιν τέτοις ἀπενκνίως· ὑπὸ γὰρ ἀσθενείας τε καὶ ἀτονίας ἐδὲ ἀΦικνεῖται τὰ βέλη αὐτοῖς ἄχρι πρὸς τὸν σκοπὸν· ἀλλ' ἐκλυθέντα καταπίπτει πολλάκις ἐν μέσῃ τῆς ὁδῷ· ἦν δέ ποτε καὶ ἀΦίκηται, ἄκρον μὲν ἐπιλίγδην ἄπτεται, βαθεῖαν δὲ ἐκ ἐργάζεται πληγὴν· ὃ γὰρ ἐπ' ἰσχυρᾷ ἐμβολῇ ἀπεςέλλετο.

"Ὅσις δὲ ἀγαθὸς τοξότης, καὶ τέτῳ ὅμοιος, πρῶτον μὲν ἀκριβῶς ὄψεται τὸν σκοπὸν, εἰ μὴ σφάδρα μαλακὸς, εἰ μὴ σεῖρότερος τῷ βέλῃ· γίγνοντα γὰρ δὴ καὶ ἄτρωτοι σκοποί. ἐπειδὴν δὲ, ταῦτα ἰδὼ, τηνικαῦτα χρίσας τὸ βέλος,

modo vulnere animum relinquunt. Aliorum rursus sagittae prae imbecillitate virium, et quod laxiore neruo emittuntur, ad scopum vsque non perueniunt, sed languente impetu, saepenumero in medio cursu deficiunt. Quod si vero interdum scopum contingant, summum illum quidem leuiter perstringunt, altius autem vulnus nequaquam infligunt: neque enim valido impulsu emissae fuerunt.

37. At qui bonus iaculator est, atque huic nostro similis, principio quidem diligenter scopum perspiciet; num valde mollis, num rursus nimis solidus, et telo impenetrabilis. Sunt enim scopi quidam inuulnerabiles. Vbi autem haec omnia perfecta habet, tum demum tin-

λος, ἔτε ἰῶ, καθάπερ τὰ Σκυθῶν χρίεται,
 ἔτε ὁπῶ 40), καθάπερ τὰ Κερήτων 41), ἀλλ'
 ἡρέμα δηκτικῶ τε καὶ γλυκεῖ Φαρμάκῳ τῷτο
 κρίσας ἀτεχνῶς ἐτόξευσε. τὸ δὲ ἐνεχθὲν εὖ
 μάλα εὐτόνως, καὶ διακόψαν ἄχρι τῆς διελθεῖν,
 μένει τε, καὶ πολὺ τῷ Φαρμάκῳ ἀφίησιν. ὃ δὲ
 σκιδνάμενον ὅλην ἐν κύκλῳ τὴν ψυχὴν περιέρ-
 χεται.

ita sagitta, non veneno, quemadmodum Scy-
 tharum sagittae tinguntur, neque opio, vt Cu-
 retum, sed sensim mordicante pariter et dulci
 pharmaco infecta, certo iam iaculatur. Telum
 autem, valide quantum satis est impulsus, eous-
 que penetrans vt inhaereat, intus manet, et
 multum medicamenti emittit, quod videli-
 cet dispersum, totum circumquaque animum

G 4

ambit:

40. Ὅπῳ] Quo *succo* certo dicere non pos-
 sum; neque vnde hoc habeat, mihi com-
 pertum est. Malo tamen Opium vertere,
 quam, vt ante me fiebat, *resinam*. da Soul.

41. Κερήτων] Mitto, quae de Curetibus con-
 tra *Diodorum* disputat *Palmerius*: de hoc
 loco bene meruit restitutis Cretensisibus, qui
 sine dubio melius ad Scythas quadrant,
 quam Curetes. Illi sagittarum arte non
 tantum, sed ipsa inuentione nobiles. Ob-
 stare tamen videtur, quod venenata Cre-
 tensium spicula fere nusquam memorentur.
Hemst.

χεται. τῷτό τοι καὶ ἡδονται καὶ δακρύουσι με-
ταξὺ ἀκόντες, ὅπερ καὶ αὐτὸς ἐπάσχον, ἡσυ-
χῇ ἄρα τῷ Φαρμάκῃ τὴν ψυχὴν περιθέοντος.
ἐπῆει δ' ἔν μοι πρὸς αὐτὸν τὸ ἔπος ἐκείνῳ
λέγειν,

Βάλλ' ἔτῳς, αἱ κέντι Φόῳς ἄνδρεσσι γένηαι.
Ὡσπερ γὰρ οἱ τῷ Φρυγίᾳ αὐλῷ ἀκόντες ἔ πάν-
τες μαίνονται, ἀλλ' ὅπόσοι αὐτῶν τῇ Ῥέᾳ
λαμβάνονται, ἔτοι δὲ πρὸς τὸ μέλος ὑπομι-
μνήσκονταί τῷ πάθῃ, ἔτῳ δὲ καὶ Φιλοσόφων
ἀκόντες, ἔ πάντες ἐνθεοὶ καὶ τραυματίαι ἀπία-
σιν, ἀλλ' οἷς ὑπῆν τι ἐν τῇ Φύσει Φιλοσοφίας
συγγενές.

E. Ὡς

ambit: hinc est, quod oblectantur, et lacry-
mas inter audiendum emittunt. Quod et mihi
accidit, sensim medicamento illo animum mihi
peruagante. Succurrebat igitur mihi Homericum
illud ipsi dicere:

Sic iace, si qua viris per te noua lux oriatur.

Quemadmodum enim qui Phrygiam tibiam au-
diunt, non omnes in furorem vertuntur, sed
quotquot ipsorum a Rhea corripuntur; iique
audito carmine, prioris affectus reminiscuntur:
ita et qui philosophos audiunt, non omnes a
deo inspirati ac saucii abeunt: sed illi solum,
quorum ingenio quiddam philosophiae cognat-
um subest.

38. A.M.

Ε. Ὡς σεμνὰ, καὶ θαυμάσια, καὶ θεῖά γε,
 ὧ ἑταῖρε, διελήλυθας· ἐλελήθεις τέ με πολλῆς
 ὡς ἀληθῶς τῆς ἀμβροσίας, καὶ τῷ λωτῷ κε-
 κορεσμένος. ὥς καὶ μεταξὺ σὲ λέγοντος ἔπα-
 σχόν τι ἐν τῇ ψυχῇ· καὶ παυσάμεν, ἄχθο-
 μα. καὶ ἵνα δὴ καὶ κατὰ σέ εἴπω, τέτρωμα·
 καὶ μὴ θαυμάσης· οἶσθα γὰρ ὅτι καὶ οἱ πρὸς
 τῶν κυνῶν τῶν λυσσώντων δηχθέντες, ἐκ αὐ-
 τῶν μόνοι λυσσῶσιν, ἀλλὰ καὶ τινες ἑτέρες
 καὶ αὐτοὶ ἐν τῇ μανίᾳ τὸ αὐτὸ τοῦτο δια-
 θῶσι 42), καὶ αὐτοὶ ἐκφρονες γίνονται·
 συμμε-

38. AM. Quam grania et admiratione digna,
 et diuina, o amice, commemorasti! Quantaque
 reuera ambrosia, quanto loto saturatus, me in-
 scio, fuisti! Quare et te dicente, animo com-
 mouebar, et nunc desinente, moerore afficior,
 et, vt tuis verbis utar, saucius sum. Neque
 vero mireris: nosti enim eos, qui a canibus ra-
 biosis mordentur, non solos rabie corripī, sed
 et si quos alios ipsi in ea insania momorderint
 etiam illos mente deiici, atque in furorem verti
 G 5 solere.

42. Τὸ αὐτὸ τῷτο διαθῶσι] Graeci διατιθέ-
 ναι accusatio duplici comitatum vsurpant
 potestate saepius ita singulari, vt vim Grae-
 cae phraseos interpretatione Latina vix ad-
 sequi liceat: hand raro aduerbium accedit,
 illudque inprimis frequens, ἔτως διαθεῖ-
 ναι,

συμμεταβαίνει γὰρ τι τῷ πάθῃ ἀμα τῷ δῆγματι, καὶ πολυγυονεῖται ἢ νόσος, καὶ πολλὴ γίγνεται τῆς μανίας διαδοχή. Λ. ἐκὼν καὶ αὐτὸς ἡμῖν ἐρᾶν ὁμολογεῖς; Ε. πάνυ μὲν ἔν, καὶ προσέτι δέομαι γέ σε κοινὴν τινα τὴν θεραπείαν ἐπινοεῖν. Λ. τὸ τῷ ἄρξῃ Τηλέφῳ ἀνάγκη ποιεῖν. Ε. ποῖον αὖ λέγεις; Λ. ἐπὶ τὸν τρώσαντα ἐλθόντας ἰᾶσθαι παρακαλεῖν.

folere. Nam simul cum morfu etiam morbi istius quiddam in alium transfertur, et propagatur, fitque insaniae istius multiplex successio. LVC. Itaque etiam ipse nobis iam amare te confiteris? AM. Maxime: oroque insuper, ut communem aliquam medicinam nobis excogites atque inuenias. LVC. Ergo Telephi illud necesse erit facere. AM. Quodnam illud dicis? LVC. Ad eum, a quo vulnerati sumus, eundem esse, et ab illo medicinam petendam.

ναί, ὥς etc. Rem nonnullis exemplis illustrare operae pretium erit, ne tironibus haec locutio sit fraudi. *Lys.* in Agor. p. 130. v. 37. νομίζων, εἰ διαθείη ὑμᾶς ἀπόρως, ὥσπερ διεθήκεν, si vos ad inopiam redegisset, ut fecit. *Aeschin.* in Tim. p. 5. v. 8. τὸν γὰρ τὴν ἰδίαν οὐσίαν κακῶς διοικήσαντα καὶ τὰ κοινὰ τῆς πόλεως παραπλησίως ἡγήσατο διαθήσειν· eum enim, qui res suas male administraret, haud aliter in rep. versaturum esse arbitrabatur. Hemst.

Δίκη Φωνηέντων.

Επὶ ἀρχοντος Ἀρισταρχῆς Φαληρέως, Πυανεψιώνος ἐβδόμη ἰσαμένη, γραφὴν ἔθετο τὸ Σῆγμα πρὸς τὸ Ταῦ ἐπὶ τῶν ἐπτὰ Φωνηέντων, βίας ὑπαρχόντων καὶ ἀρπαγῆς, ἀφηρεῖσθαι λέγον πάντων τῶν ἐν διπλῷ ταῦ ἐκφερομένων.

Μέχρι μὲν, ὧ Φωνήεντα δικασαί, ἐλίγα ἡδικέμην ὑπὸ τετραὶ τε ταῦ, καταχρωμένε τοῖς ἐμοῖς, καὶ καταίροντος 1) ἔνθα μὴ δεῖ,

Iudicium Vocalium.

1. **A**rchonte Aristarcho Phalereo, septima Octobris, actionem instituit Σῆγμα aduersus Ταῦ apud iudices septem Vocales, de vi et rapina bonorum; spoliari se dicens omnibus illis vocibus, quae duplici ταῦ proferri solent.

2. **Q**uamdiu, o iudices Vocales, non admodum grauib. iniuriis affectus sum ab hoc ταῦ, dum meis rebus abutebatur, et eo se inferebat, vbi nullum ei ius erat;

1. Καταίροντος ἔνθα μὴ δεῖ] Καταίρειν proprium est de nauibus in portum inuectis.
Iam

δεῖ, ἔ βαρέως ἔφερον τὴν βλάβην, καὶ παρή-
κον ἔνια τῶν λεγομένων ὑπὸ τῆς μετριότητος,
ἣν ἴσε με φυλάσσοντα πρὸς τε ὑμᾶς, καὶ τὰς
ἄλλας συλλαβάς. 2) ἐπεὶ δὲ ἐς τοσῷτον ἦκει
πλεονεξίας, καὶ ἀνοίας, ὥσε ἐφ' οἷς ἡσύχασα
πολλάκις ἐκ ἀγαπῶν, ἥδη καὶ πλείω προσβιά-
ζεται, ἀναγκαιῶς αὐτὸ εὐθύνην νῦν παρὰ τοῖς
ἁμφότερα εἶδοσιν ὑμῖν. δέος δὲ ἔ μικρόν μοι ἐπὶ
τῆς

erat; damnum non grauiter tuli: nonnulla et-
iam, quae dicebantur, audiuisse me dissimula-
bam, propter modestiam, quam nostis me ser-
uare cum erga vos, tum erga alias syllabas: post-
quam vero eo auaritiae et amentiae peruenit,
vt non modo non sit contentum iis, quae ego
saepe dissimulaui, verum iam maiorem vim in-
ferat, ipsa me necessitas cogit, vt accusem
ipsum apud vos, qui vtrumque nostrum no-
vistis. Non autem exiguus metus propter
istam

Iam si quis eos in portus deuehatur, quos
intrare non licet, is proprie καταίρει, ἐν-
θα μὴ δεῖ. et piratae quidem vel maxime,
qui de alieno praedas agunt, cuius crimi-
nis et ἀρπαγῆς litera T incusatur. Hinc
latius se porrigit καταίρειν pro venire aliquo.
Contrarium ἀπαίρειν tum prima, tum am-
pliore potestate. Hemst.

2. Συλλαβάς] Syllabas hic elementa vocat,
quae in vnum sonum coalescere apta nata
sunt. du Soul.

τῆς ἀποθλίψεως ἐπέρχεται τῆς ἐμαυτῆ. τοῖς γὰρ προπεπραγμένοις αἰεὶ τι μείζον πρᾶσσιθὲν, ἄρδην με τῆς οἰκείας ἀποθλίψει χώρας, ὡς ὀλίγα δεῖν ἡσυχίαν ἀγαγόντα μηδὲ ἐν γράμμασιν ἀριθμεῖσθαι, ἐν ἴσῳ δὲ κεῖσθαι τῷ Φόβῳ 3).

Δίκαιον

istam extrusionem meam me inuasit. Nam cum prioribus iniuriis maiores semper addat, prorsus me e domestica sede expellet, eoque prope modum rediget, ut silendum mihi sit, et ne inter literas quidem amplius numerer, calculoque tantum inseruiam.

3. Est

3. Ἐν ἴσῳ δὲ κεῖσθαι τῷ Φόβῳ] Ego Codicum et *Ed. I.* lectionem, dummodo mutando casu parumper adiuuetur, satis opportunam censeo: ἐν ἴσῳ δὲ κεῖσθαι τῷ ψόφῳ. Primum ψόφος consonis attribuitur, quem admodum vocalibus Φωνή. literarum diuisio primaria, καθ' ἣν τὰ μὲν Φωνὰς ἀποτελεῖ, τὰ δὲ ψόφος. Φωνὰς μὲν τὰ λεγόμενα Φωνήεντα, ψόφος δὲ τὰ λοιπὰ πάντα. Verum naturali quadam pronunciandi ratione ψόφος pertinet ad Σ. *Plato Theaet.* p. 147. Ε. τό, τε σίγμα τῶν ἀφώνων ἐστὶ, ψόφος τις μόνον, οἷον συριττᾶσης τῆς γλώττης. Deinde ἐν ἴσῳ, ἐν τῷ ἴσῳ εἶναι venusto Graecorum usu, pro ἴσον εἶναι, *pari loco esse et conditione.* Solent autem ἐν ἴσῳ εἶναι τινι. Apparet, quae mihi constiterit ratio, cur in *Luciano* voluerim τῷ ψόφῳ.
nisi

Δίκαιον ἔν ἔχ ὑμᾶς, οἱ δικάζετε νῦν, ἀλλὰ καὶ τὰ λοιπὰ γράμματα τῆς πείρας ἔχειν τινὰ Φυλακὴν· εἰ γὰρ ἐξέσαι τοῖς βελομένοις ἀπὸ τῆς καθ' αὐτὰ τάξεως εἰς ἀλλοτρίαν βιάζεσθαι, καὶ τῷτο ἐπιτρέψετε ὑμεῖς, ὧν χωρὶς ἔδεν καθόλου τι γράφεται, ἔχ ὁρῶ τίνα τρόπον αἱ συντάξεις τὰ νόμιμα, ἐφ' οἷς ἐτάχθη τὰ κατ' ἀρχὰς, ἔχουσιν. ἀλλ' ἔτε ὑμᾶς οἶμαι ποτὲ εἰς
 τοσού-

3. Est itaque aequum non modo vos iudices, sed omnes etiam reliquas Literas ab hocce dolo sibi cauere. Nam, si ut libet unicuique licebit e suo ordine in alium violenter irrumperere, idque vos, sine quibus nihil omnino scribitur, permiseritis, non video quomodo sua quique ordines iura, iuxta quae a principio constituti sunt, tuebuntur. Sed non existimo, vos unquam

nisi quis praeponat τῷ, id est, τινὶ ψόφῳ. Sensus ex dictis itidem est manifestus: ita, ut parum absit, quin, si quietus iniuriam ultra feram, e numero literarum expungar, neque alio sim loco, quam sonus aliquis, vel sibilus. Καίτοι etiam rarius apud Graecos, et nonnunquam tamen de iis, quae contra iacent: ψόφοι quoque res abiectae et vilissimae, quarum pretium, si sonum quandam verborum inanem excipias, est nulum. Hemst.

τοσῷτον ἀμελείας τε καὶ παροράσεως ἤξειν, ὥς ἐπιτρέψαι τινὰ μὴ δίκαια· ἔτε, εἰ καθυφήσετε τὸν ἀγῶνα 4) ὑμεῖς, ἐμοὶ παρχειπτέον ἐστὶν ἀδικαμένω.

Ὡς εἶθε καὶ τῶν ἄλλων ἀνεκόπησαν τότε αἱ τόλμαι εὐθύς ἀρχαμένων παρανομεῖν· καὶ οὐκ ἂν ἐπολέμει μέχρι νῦν τὸ λάμβδα τῷ ῥῷ, διαμφισβητοῦν περὶ τῆς κισσήρεως, καὶ κεφαλαιότητος· ἔτε τὸ γάμμα τῷ κάππα διηγώνιστο, καὶ ἐς χειρὰς μικροῦ δεῖν ἤρχετο πολλὰ-

quam ad tantam incuriam vel negligentiam per-venturos, ut ea feratis, quae cum aequo et iure pugnant. Nec si vos certamen declinaueritis, tamen mihi, qui iniuria affectus sum, negligendum erit.

4. Atque utinam aliarum quoque literarum audacia ab initio statim, cum coeperunt contra leges delinquere, esset repressa: neque enim digladiaretur ad hunc usque diem λάμβδα cum ῥῷ, disceptans de voce κισσηρης et κεφαλαιότητος. Neque etiam τῷ γάμμα esset cum κάππα certamen; neque tam saepe ad manus prope-

4. Καθυφήσετε τὸν ἀγῶνα] Locutio iudicialis, quae latius patet, quam Latinorum *praeiudicari*. Propria virtus, contra nitentibus sponte cedere, inque re incepta tam remisse versari, ut intercidas, et aduersario causa prodatur. *Hemst.*

πολλάκις ἐν τῷ κναφεῖῳ ὑπὲρ γναφάλων· ἐπὶ-
 παυτο δ' ἂν καὶ πρὸς τὸ λάμβδα μαχόμενον
 τὸ, μόγις, ἀφαιρέμενον αὐτῷ, καὶ μάλιστα
 παρακλέπτον, καὶ τὰ λοιπὰ δ' ἂν ἡρέμει συ-
 χύσειω ἀρχεσθαι παρανόμῃ. καλὸν γὰρ ἕνα-
 ζον μένειν ἐφ' ἧς τετύχηκε τάξεως. τὸ δὲ
 ὑπερβαίνειν ἐς ἃ μὴ χρὴ, λύοντός ἐστι τὸ δι-
 καιον.

Καὶ ὅγε πρῶτος ἡμῖν τὰς νόμους τέττας δια-
 τυπώσας, εἴτε Κάδμος ὁ νησιώτης, εἴτε Πα-
 λαμήδης ὁ Ναυπλῆς, (καὶ Σιμωνίδῃ δὲ ἐνίοι
 προσάπτει τὴν προμήθειαν ταύτην,) ἐ τῇ τά-
 ξει μόνον, καὶ ἣν αἱ προεδρεῖαι βεβαιῶνται, διώ-
 ρισαν,

pemodum venisset in fullonia, de dictionibus
 γναφεῖαν et γνάφαλα. Quin cessasset etiam hoc
 γάμμα cum λάμβδα contendere, dictionem μό-
 γις illi extorquens, imo suffurans. Adeoque
 reliquae item literae quieuisissent, nec confusio-
 nem legibus vetitam inferrent. Est enim pul-
 ehrum unamquamque literam in eo ordine,
 quem primum sortita est, manere: transcede-
 re vero eo, quo non oportet, eius est, qui ius
 et aequum evertit.

5. Et qui primus nobis has leges fixit, siue
 Cadmus fuerit ille insularis, siue Palamedes
 Nauplii filius, (sunt et qui hanc curam Simoni-
 di tribuant) non ordinem tantum, per quem
 sua quibusque literis sedes stabilita est, finie-
 runt,

μισαν, τί πρῶτον ἔσαι, ἢ δεύτερον, ἀλλὰ καὶ ποιότητας, ἃς ἕκαστον ἡμῶν ἔχει, καὶ δυνάμεις συνείδον. καὶ ὑμῖν μὲν, ὧ δικασαί, τὴν μείζω δεδώκασι τιμὴν, ὅτι καθ' αὐτὰ δύνασθε φθέγγεσθαι. ἡμιφώνοις δὲ, τὴν ἐφεξῆς, ὅτι προσθήκης εἰς τὸ ἀκροθῆναι δεῖται. πασῶν δὲ ἐσχάτην ἐνόμισαν ἔχειν μοῖραν ἓνια τῶν πάντων, οἷς ἔδὲ Φωνὴ πρόσεσι καθ' αὐτά. τὰ μὲν ἔν Φωνήεντα φυλάσσειν ἔοικε τὰς νόμους τέτους.

Τὸ δὲ Τ τέτο, ἔ γὰρ ἔχω αὐτὸ χεῖρονι ὀνομάσαι ῥήματι, ἢ ὧ καλεῖται, ὃ μὰ τοὺς θεοὺς, εἰ μὴ ἐξ ὑμῶν δύο συνῆλθοι ἀγαθοὶ καὶ

runt, quae debeat esse prima, quae secunda: sed qualitates etiam et virtutes, quas habent singulae nostrum, perspexerunt. Et vobis quidem, o iudices, honorem tribuerunt maximum, propterea quod sonum edere sine ope aliena valetis. Semiuvocalibus vero secundum, quia, ut perfecte audiantur, vestra accessione egent. Omnium autem postremum quibusdam decreverunt, quibus ne vox quidem per se ulla est. Has itaque leges per vos Vocales conseruari decet.

6. Hec vero ταῦ, (neque enim possum ipsum turpiori nomine appellare, quam quo nominari solet) quod per Deos, nisi duae quaedam bonae
H ex

καὶ καθήκοντες ὁραθῆναι 5), τὸ, τε ἄλφα, καὶ τὸ Υ, ἔκ ἀν ἡκίσθη μόνον, τῷτο ἔν ἐτόλμησεν ἀδικεῖν με πλείω τῶν πώποτε βιασάμενον, ὀνομάτων με καὶ ῥημάτων ἀπελᾶσαι πατρίων, ἐκδιῶξαι δὲ ὁμᾶ συνδέσμων ἅμα καὶ προθέσεων, ὡς μηκέτι φέρειν τὴν ἐκτοπον πλεονεξίαν. ὅθεν δὲ, καὶ ἀπὸ τινων ἀρξάμενον, ὦρα λέγειν.

Ἐπεδήμην ποτὲ Κυβέλω· (τὸ δὲ ἐς πολίχνιον ἔκ ἀηδὲς, ἀποικον, ὡς ἐπέχει λόγος.

Ἀθη-

ex vobis, et auditu decenti, ἄλφα scilicet, et ὑψιλόν, (eius misertae) conuenissent, ne audiretur quidem, hoc inquam ταῦτ' mihi maiorem vim, quam vllae vnquam literae, inferre ausum est. Nam nominibus et verbis patriis me extrudere, praeterea ex ipsis etiam coniunctionibus et praepositionibus expellere tentat; adeo ut istam immanem audilitatem ferre vltius nequeam. Verum iam tempus est dicere, unde et a quibus initiis coeperit.

7. Peregrinabar aliquando Cybeli, (id oppidulum est non iniucundum, colonia, sicuti fertur, Athe-

5 Καθήκοντες ὁραθῆναι] Cedo mihi ex veterum aliquo exemplum quod talem usum τῷ καθήκων prober, et desistam huic scripturae litem mouere. Interea corrigo mutatione non ita magna: καλοὶ ὄντες ὁραθῆναι· Quae vsitatissima est loquendi formula. Hemst.

Ἀθηναίων,) ἐπηγόμην δὲ καὶ τὸ κράτιστον ῥῶ
 γειτόνων τὸ βέλτιστον. κατηγόμην δὲ παρὰ
 κωμωδιῶν τινι ποιητῇ, Λυσίμαχος ἐκαλεῖται,
 Βοιωτίας μὲν, ὡς ἐφαίνετο, τὸ γένος ἀνέκα-
 σθεν, ἀπὸ μέσης δὲ ἀξιῶντι λέγεσθαι τῆς Ἀτ-
 τικῆς. παρὰ τῷ δὴ τῷ ξένῳ τὴν τῷ τῷ
 τῷ πλεονεξίαν ἐφώρσα. μέχρι μὲν γὰρ
 ὀλίγοις ἐπεχειρεῖ τετταράκοντα λέγειν, ἀπο-
 σεῖν με τῶν συγγεγενημένων μοι, συνήθειαν
 ὦμην συντετραμμένων γραμμάτων· ἔτι δὲ τῇ-
 μερον καὶ τὰ ὅμοια ἐπισπώμενον, ἴδια ταυτὶ
 λέγειν, καὶ οἷόν ἦν μοι τὸ ἄκσμα, καὶ οὐ
 πάνυ τι ἐδακνόμεν ἐπ' αὐτοῖς.

Ὅπο-

Atheniensium,) adduxeramque mecum fortissi-
 mum ῥῶ ex vicinis meis optimum. Diuerte-
 bam vero apud comicum quendam poetam, Ly-
 simachum nomine, genere, quantum appare-
 bat, Boeotium, sed qui se tamen e media At-
 tica oriundum dici volebat. Apud hunc hospi-
 tem ego huius τῷ auiditatem deprehendi.
 Quod dum paucis aggredereur dicere τεττα-
 ρακοντα, priuans me meis cognatis, existima-
 bam eam esse consuetudinem literarum, quae
 una essent educatae. Praeterea cum τημερον
 et similes quasdam voces ad sese pertraheret,
 diceretque eas esse suas, audiebam: patienter,
 nec vehementer admodum me ea res mor-
 debat.

Ὅποτε δὲ καὶ ἐν τῶν ἀρχάμενον ἐτόλμησε
καττίτερον εἰπεῖν, καὶ κάρττυμα, καὶ πίτταν,
εἴτα ἀπερυθριάσαν, καὶ βασίλιτταν ὀνομάζειν,
καὶ μετρίως ἐπὶ τῶν ἀγανακτῶ, καὶ πύμπρα-
μαι, δεδιὸς μὴ τῷ χρόνῳ καὶ τὰ σῦκα τῦκα
τις ὀνομάσῃ. καὶ μοι πρὸς Διὸς ἀθυμῶντι, καὶ
μεμωμένῳ τῶν βοηθησόντων, σύγγνωτε τῆς
δικαίας ἔργης. οὐ γὰρ περὶ τὰ μικρὰ καὶ τὰ
τυχόντα ἐστὶν ὁ κίνδυνος, ἀφαιρεσθέντων τῶν συνή-
θων καὶ συνεσχελακώτων μοι γραμμάτων· κί-
σαν μὲν, λάλον ὄρεον, ἐν μέσων, ὡς ἔπος εἴ-
πεῖν, τῶν κόλπων ἀρπάσαν κίτταν ὠνόμασεν.
ἀφείλετο δὲ μὲν Φάσαν ἅμα νήσσαις τε, καὶ
κοσσύ-

8. Verum postquam, sumpto ab his initio,
eo audaciae processisset etiam, ut καττίτερον,
κάρττυμα, et πίτταν pronuntiaret, deinde,
abiecto omni pudore, βασίλιτταν quoque no-
minaret: haud leuiter sum commotus, et ira
accensus, timens ne quis temporis successu et-
iam σῦκα, τῦκα appelleret. Oro autem vos per
Iouem, ut afflicti, et omni ope et auxilio desti-
tuti, iustam indignationem feratis. Neque enim
paruum hoc, aut vulgare periculum est, cum
affueris et familiaribus me rebus spoliatis: nam
κίσσαν (id est picam) auem meam loquacissi-
mam, ex medio, ut ita dicam, sinu, abreptam,
κίτταν appellauit. Quin et Φάσαν, (id est
palumbum,) una cum νήσσαις (id est anatibus) et
κοσσύ-

κοσσύφοις, ἀπαγορεύοντος Ἀριζάρχου. περιέ-
σπαξε δὲ καὶ μελισσῶν ἐκ ὀλίγας. ἐπ' Ἀττι-
κὴν δὲ ἦλθε, καὶ ἐκ μέσης αὐτῆς ἀνέρπασεν.
ἀνόμως Ὑμηττὸν, ὁρῶντων ὑμῶν καὶ τῶν ἄλ-
λων συλλαβῶν.

Ἀλλὰ τί λέγω ταῦτα; Θεσσαλίαν με ἐξε-
βαλεν ὅλης, Θετταλίαν ἀξιῶν λέγειν, καὶ πᾶ-
σαν ἀποκείλειέ μοι τὴν θαλάσσαν, ἐδὲ τῶν
ἐν κήποις Φεισάμενον σεύτλων· ὥς, τὸ δὲ λέ-
γόμενον, μηδὲ πάσχαλόν μοι καταλιπεῖν. ὅτι
δὲ ἀνεξίκακόν εἰμι γράμμα, μαρτυρεῖτέ μοι καὶ
αὐτοὶ μηδέποτε ἐγκαλεσάντι τῷ ζῆτα σμάραγ-
δον ἀποσπάσαντι, καὶ πᾶσαν ἀφελομένῳ τὴν
Σμύρ-

κοσσύφοις, (id est, merulis,) interdicente Ari-
starcho, eripuit. Pertraxit etiam ad se non
paucas μελισσας (apēs.) In Atticam vero ve-
niens, ex media illa regione Ὑμηττὸν prae-
ter ius rapuit, idque vobis ipsis aliisque syllabis
videntibus.

9. Verum quid ego ista commemorō? tota me
Thessalia expulit, vultque eam Thettaliam di-
ci? Toto insuper (θαλάσση,) mari sum ex-
clusus. Neque α (σεύτλων,) betis hortensibus
sibi temperat, ut iam, quod dici solet, ne (πάτ-
ταλος) paxillus quidem mihi reliquus sit. Quod
vero litera sim iniuriarum patiens, vos ipsi mi-
hi testes estis: neque enim unquam accusavi lite-
ram ζῆτα, quae mihi σμάραγδον abstulit, et totam

Σμύρναν· μήτε τῷ ξυ πᾶσαν παραβάντι συν-
θήκην, καὶ τὸν συγγραφέα τῶν τοιᾶτων ἔχον-
τι Θουκυδίδην σύμμαχον. τῷ μὲν γὰρ γείτονί
με ῥῶ νοσήσхντι συγγνώμη, καὶ παρ' αὐτῷ
φυτεύσαντί με τὰς μυρρίνας, καὶ παίσαντί με
ποτέ ὑπὸ μελαγχολίας ἐπὶ κόρρης. καὶ γὰρ μὲν
τοιᾶτον.

Τὸ δὲ ταῦ τῷ σκοπῶμεν ὡς φύσει βίαιον
καὶ πρὸς τὰ λοιπὰ. ὅτι δὲ ἐδὲ τῶν ἄλλων
ἀπέσχετο γραμμάτων, ἀλλὰ καὶ τὸ δέλτα,
καὶ τὸ θῆτα, καὶ τὸ ζῆτα, μικρὲν δεῖν πάντα
ἠδίκησε τὰ στοιχεῖα, αὐτὰ μοι καλεῖ τὰ ἀδικη-
θέντα γράμματα. Ἀκούετε, Φωνήεντα δικη-
σαι,

Σμύρναν surripuit; Nec ipsi etiam ξυ, omnia
(συνθήκαι) foedera rumpenti, litrem intendi,
ipso etiam Thucydide opem illi ad hanc tuen-
dam iniuriam ferente. Etenim vicino meo ῥῶ
venia danda, quod morbo laborans meas apud
se μυρρίνας (id est myrtus) plantarit, et ali-
quando atra bile percitum me (ἐπὶ κόρρης) in
faciem percussit. Talis quidem ego sum.

10. Hoc vero ταῦ quam fit natura violen-
tium aduersus reliquas etiam literas, et quam
a nullis omnino abstinuerit, consideremus:
sed et δέλτα et θῆτα et ζῆτα, et prope
omnia literarum elementa iniuria affecerit. Ac-
cerse nihil aesa Elementa. Auditis, Vocales iudi-
ces,

σαί, τῷ μὲν δ λέγοντος, ἀφείλετό με τὴν ἐν-
 δελέχειαν, ἐντελέχειαν ἀξίῳ λέγεσθαι παρὰ
 πάντας τὰς νόμους· τῷ θῆτα κρόντος 6), καὶ
 τῆς κεφαλῆς τὰς τρίχας τίλλαντος ἐπὶ τῷ τῆς
 κολοκύνθης ἐσερῆσθαι· τῷ ζῆτα, τὸ συρίζειν,
 καὶ σαλπίζειν, ὡς μηκέτ' αὐτῷ ἐξεῖναι μηδὲ
 γρύζειν· τίς ἂν τέτων ἀνάσχοιτο; ἢ τίς ἐξαρ-
 κέσειε δίκη πρὸς τὸ πονηρότατον τέτι ταῦ;

Τὰ

ces, ipsum δέλτα dicens: Surripuit mihi meam
 ἐντελέχειαν, pro qua ἐντελέχειαν dicere iuber;
 quod sane contrarium est omnibus legibus. Au-
 ditis θῆτα plangens, et capiti capillos euellens,
 eo quod priuatum est (κολοκύνθη,) cucurbita.
 Auditis ipsum etiam ζῆτα suis vocibus συρίζειν
 et σαλπίζειν spoliatum se querens, adeo ut ne
 γρύζειν quidem (id est mutire) illi porro liceat.
 Quis ista quaelo ferat? aut quae poena satis
 magna erit tam scelesto Ταυ?

H 4

II. Ve-

6. Κρόντος] Non debuerat contra loquendi
 consuetudinem in ista doloris significatione
 verbum hoc ita nudum poni. Initio cogi-
 tabam κλαίοντος pro κρόντος· deinde po-
 tius mihi videbatur, translata in suam se-
 dem voce, κρόντος τὴν κεφαλὴν, καὶ τὰς
 τρίχας τίλλαντος· quam locutionem po-
 stremam veteres onerare non solent inutili
 adiectione τῆς κεφαλῆς. Hemst.

Τὸ δὲ ἄρχα ἔ τὸ ὁμόφυλον τῶν σοιχείων μό-
νον ἀδικεῖ γένος, ἀλλ' ἤδη καὶ πρὸς τὸ ἀνθρώ-
πειον μεταβέβηκε, τέτονι τὸν τρόπον. ἔ γὰρ
ἐπιτρέπει γε αὐτὰς κατ' εὐθὺ φέρεσθαι ταῖς
γλώσσαις· μᾶλλον δὲ, ὥς δικασαί· μεταξὺ γάρ
με πάλιν τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα ἀνέμνη-
σε περὶ τῆς γλώσσης, ὅτι καὶ ταύτης με τὸ μέ-
ρος ἀπήλασε, καὶ γλῶτταν ποιεῖ τὴν γλῶσσαν.
ὥ γλώσσης ἀληθῶς νόσημα ταῦ. ἀλλὰ μετα-
βήσομαι πάλιν ἐπ' ἐκείνο, καὶ τοῖς ἀνθρώποις
συναγορεύσω ὑπὲρ ὧν εἰς αὐτὰς πλημμελεῖ. δε-
σμοῖς γάρ τισι σρεβλᾶν καὶ σπαράττειν αὐτῶν
τὴν φωνὴν ἐπιχειρεῖ. καὶ ὁ μὲν τι καλὸν ἰδὼν,
καλὸν εἰπεῖν βέλεται· τὸ δὲ παρῆισπεσὸν τα-
λὸν

II. Verum hoc non tantum cognatum sibi
elementorum genus laedit; sed iam in homi-
nes ipsos grassatur, in hunc modum. Neque
enim permittit, ut recta ferantur linguis. Imo
vero, Iudices: interim enim res humanae rur-
sus me admonuerunt γλώσσης, (id est linguae:)
nam me hac quoque ex parte extruxit, et γλῶσ-
σαν facit γλῶτταν. O linguae vere morbus
ταῦ. Verum redeo ad illud quod coeperam,
hominibusque patrocinator in iis, in quibus ad-
versus eos delinquit. Nam vinculis quibusdam
vocem eorum torquere et discerpere conatur.
Cum quis pulchrum quidpiam videns, id καλὸν
(pulchrum) appellare velit, hoc ταῦ ex transverso
irruens.

λὸν εἰπεῖν αὐτὰς ἀναγκάζει, ἐν ᾧ πᾶσι προεδρίαν
ἔχειν ἄξιόν. πάλιν ἕτερος περὶ κλήματος δια-
λέγεται· τὸ δὲ (τλήμον γὰρ ἐστὶν ἀληθῶς)
τλήμα πεποίηκε τὸ κλήμα. καὶ ἔμόνον γε τὰς
τυχόντας ἀδικεῖ, ἀλλ' ἤδη καὶ τῷ μεγάλῳ βα-
σιλεῖ, ὃ καὶ γῆν καὶ θάλασσαν εἷξατο Φασί, καὶ
τῆς αὐτῶν φύσεως ἐκσῆναι, τὸ δὲ καὶ τέτω
ἐπιβελύει· καὶ Κῦρον αὐτὸν ὄντα, Τῦρον τι-
να ἀπέφηνεν.

Οὕτω μὲν ἔν ὅσον ἐς Φωνὴν ἀνθρώπους ἀδι-
κεῖ· ἔργῳ δὲ πῶς; κλάσιν ἀνθρώποι, καὶ τὴν
αὐτῶν τύχην ὀδύρονται, καὶ Κάδμῳ καταρτίζον-
ται πολλάκις, ὅτι τὸ ταῦ ἐς τὸ τῶν σοιχείων
γένος

irruens τὰ λὸν ipsum dicere cogit: adeo cupit in
omnibus primas sedes obtinere. Rursum alius
quispiam dicit, περὶ κλήματος (id est, de pal-
mite:) hoc vero, est enim re vera τλήμον,
(id est, miserum) τλήμα facit, quod erat κλή-
μα. Nec plebeios tantum homines iniuria affi-
cit, sed iam etiam magno illi regi, cui fama
est ipsam terram et mare cecidisse, atque natu-
ram suam mutasse, infidiatur, et ex ipso, cum
Κῦρος sit, τῦρον (caseum) quendam efficit.

12. Atque in hunc modum vocem hominum
laedit. Quomodo vera re ipsa et opere eos-
dem laedat, audite. Plorant homines, atque
suae fortunae vices desunt, atque ipsum saepe
Cadmum execrantur, quod ταῦ in Elementorum

γένος παρήγαγε. τῷ γὰρ τέττε σώματι Φασί-
 τες τυράννης ἀκολαθήσαντας, καὶ μιμησαμένους
 αὐτῷ τὸ πλάσμα, ἔπειτα σχήματι τοιούτῳ ξύ-
 λα τεκτίναντας ἀνθρώπους ἀνασκολοπίζειν ἐπ'
 αὐτά. ἀπὸ δὴ τέττε καὶ τῷ τεχνήματι τῷ
 πονηρῷ τὴν πονηρὰν ἐπωνυμίαν συνελθεῖν. τέ-
 των ἐν ἀπάντων ἕνεκα, πόσων θανάτων τὸ
 ταῦ ἄξιον εἶναι νομίζετε; ἐγὼ μὲν γὰρ οἶμαι
 δικαίως τέττο μόνον ἐς τὴν τῷ ταῦ τιμωρίαν
 ὑπολείπεσθαι, τὸ τῷ σχήματι τῷ αὐτῷ τὴν
 δίκην ὑποσχεῖν· διδὴ σαυρὸς εἶναι 7) ὑπὸ τέττε
 μὲν ἐδημιουργήθη, ὑπὸ δὲ ἀνθρώπων ὀνομάζεται.

Τίμων

genus inuexerit: aiunt enim Tyrannos eius li-
 terae corpus secutos, atque figuram imitatos,
 postea simili figura cruces fabricasse, quibus
 homines affigerent: atque ex hoc huic tam per-
 niciosae fabricae pessimum nomen obuénisse.
 Propter ista omnia, quot mortibus ipsum ταῦ
 dignum esse censetis? Ego quidem existimo
 merito hoc solum ad supplicium ipsius ταῦ re-
 linqui, ut poenam in sua illa figura sustineat,
 quae sane ut crux esset istius opera effectum
 est, nomenque etiam apud homines sortiretur.

Timon

7. Ὁ δὴ σαυρὸς εἶναι] Verum est, quod scri-
 bit Guyetus, εἶναι abundare, sed Attico mo-
 re. Hemst.

Τίμων, ἡ Μισάνθρωπος.

Τίμων. Ζεῦς. Ἑρμῆς. Πλῦτος. Πενία.
Γναθωνίδης. Φιλιάδης. Δημέας.
Θρασυκλῆς.

TIM. Ω Ζεῦ Φίλιε, καὶ ξένιε, καὶ ἑταιρεῖε, καὶ
ἐφέσειε, καὶ ἀστροπῆτά, καὶ ὄρκιε 1),
καὶ νεφεληγερέτα, καὶ ἐρίγδαπε, καὶ εἴ τι
σφ

Timon, siue Misanthropos.

Timon. Iupiter. Mercurius. Plutus,
Paupertas. Gnathonides. Philiadēs.
Demea. Thrasycles.

TIM. O Iupiter Philie, et Xenie, et Hetaerie,
et Ephestie, et Asteropeta, et Horcie,
et Nephelegereta, et Erigdupe, et si quo te
alio

1. "Ὀρκιε] Vt omnis vinculi naturalis, quod vitam humanam continet, sic et iurisiurandi, cuius summa fuit apud veteres religio, curator et praeses Iupiter: ab hoc munere ducta sunt cognomina Φιλίε, Ξενίε etc. est autem in ista forma vocabulorum, quando Diis aptantur, praesidii ac tutelae significatio. Hemst.

σε ἄλλο οἱ ἐμβρόντητοι 2) ποιηταὶ καλῆσι, καὶ
 μάλιστα ὅταν ἀπορῶσι πρὸς τὰ μέτρα· τότε
 γὰρ αὐτοῖς πολυνύμος γινόμενος ὑπερείδεις τὸ
 πίπτον τῷ μέτρῳ, καὶ ἀναπληραῖς τὸ κεχρηνὸς
 τῷ ῥυθμῷ· πᾶ σοι νῦν ἡ ἐρισμάρχος ἀσραπὴ,
 καὶ ἡ βαρύβρομος βροντὴ, καὶ ὁ αἰθαλόεις,
 καὶ ἀργής, καὶ σμερδαλέος κεραυνός, ἅπαντα
 γὰρ ταῦτα λήρας ἤδη ἀναπέφηθε, καὶ καπνὸς
 ποιητικὸς ἀτεχνῶς, ἐξω τῷ πατάγε τῶν ὀνο-
 μάτων.

alio vocant nomine attoniti poëtae, idque adeo
 cum in versu fatiundo haerent impediti; (tunc
 enim magno nominum agmine sustines versum
 labantem, et rhythmum hiantem reple,) vbi
 nunc fulgur illud tuum tanto strepitu etumpens?
 vbitonitru tanto fremitu boans? vbi illud flam-
 mans, candens, ac terribile fulmen? Cuius
 sane constare potest, ea omnia nil esse aliud
 quidquam praeter nugas sonoras, ac fumum pla-
 ne

2. Ἐμβρόντητοι] Ἐνθεοί, θεόληπτοι, με-
 σόληπτοι, ὑπὸ Μεσῶν κήτοχοι sunt poë-
 tae: eos facite. Noster in Iouialium toni-
 truum mentione vocavit ἐμβροντήτας, qua-
 si iisdem illis telis, quae tam liberaliter
 Ioui donant, ipsi tangerentur. Hinc pro
 stupido, infano, et cui communis sensus
 est excussus: simul hunc in modum non
 noluit intelligi Lucianus, quum Timonem
 ita facit poëtas appellare. Hemst.

μάτων. τὸ δὲ αἰδιμόν σε, καὶ ἐκηβόλον ὀπλον, καὶ πρόχειρον, ἐκ οἷδ' ὅπως τελῶς ἀπέσβη, καὶ ψυχρόν ἐσι, μηδὲ ὀλίγον σπινθήρα ὀργῆς κατὰ τῶν ἀδικούντων διαφυλάττον.

Θᾶπτον γὰρ τῶν ἐπιτορκεῖν τις ἐπιχειρῶντων ἔωλον θρυαλλίδα φοβηθεῖν ἂν, ἢ τὴν τῷ πανδαμάτορος κεραυνοῦ φλόγα· οὕτω δαλόν τινα 3) ἐπανατείνασθαι δοκεῖς αὐτοῖς, ὡς πῦρ μὲν ἢ καπνὸν ἀπ' αὐτοῦ μὴ δεδιέναι· μόνον δὲ τῷτο οἰεσθαι ἀπολαύειν τῷ τραύματος 4), ὅτι ἀναπλησθήσονται τῆς ἀσβόλου. ὥς

ne poëticum, nominum strepitum si demas. Telum autem illud ita decantatum, et longe feriens, et expeditum, nescio quo pacto plane restinctum est, et refrixit, ne tantillulam quidem irae scintillam aduersus sceleratos retinens.

2. Inde est quod periuri potius meruerint hesternum aliquod ellychnium, quam fulminis concta domantis flammam. Ita videris illis titionem iaculari, ut ignem eius vel fumum haud timeant: hocque vnum ex vulnere malum sibi accidere existiment, quod fuligine operiantur, atque inqui-

3. Δαλόν τινα] Propria vis est, quam origo vocabuli postulat, titionis ardentis et accenti. *Hemst.*

4. Ἀπολαύειν τῷ τραύματος] Ἀπαλαύειν verbum apud Graecos in utramque partem

ὥς ἤδη διὰ ταῦτά σοι καὶ ὁ Σαλμωνεὺς ἀντι-
βροντᾶν ἐτόλμα, οὐ πάνυ τοι ἀπίθανος ὢν,
πρὸς ἔτῳ ψυχρὸν τὴν ὀργὴν Δία, θερμοεργὸς
αἰνῆρ, καὶ μεγαλαυχόμενος. πῶς γὰρ 5), ὅπα-

γε

inquinentur. Hinc adeo est quod Salomoneus
ille, te contempto, contra tonare ausus est,
vir qui hanc de se opinionem in animis homi-
num facile tueretur, audax quippe et ardens
animo, aduersum Iouem tam frigidum. Quidni
enim

ambiguūm eleganter vsurpari solet et per
se simpliciter et constructe. *Aristoph.* AV.
v. 1358. Ἀπέλαυσα γὰρ ἐλθὼν ἐνθαδί.
praeclare enim uero tecum agatur. Addunt
nonnunquam ἀπολαύειν κακόν τι, τι Φλαῦ-
ρον. Saepius omittunt. At frequentissime
genitiuus accedit eius, vel personae vel
rei, vnde bonum malumue aliquod vel in-
commodum nobis proficiscitur, plerum-
que ἀπὸ vel ἐκ intellectu, rarius expresso.
Plato *Phaedr* p. 1227. F. ἀλλ' οἷόν ἀπ'
ἄλλῃ ὀφθαλμίας ἀπολαυνκώς, qui ab alio
oculis laborante vitium contraxit. *Euripid.*
Iph. in T. v. 526. Ἀπέλαυσα δὴ τι καὶ γὰρ
τῶν κείνης γάμων· nonnihil ad me quoque
mali ex *Helena* nuptiis peruenit. Sic ἀπο-
λαύειν συμφορᾶς, alienae calamitatis esse
participem, *Plutarch.* T. II. p. 837. A.
5. Πῶς γὰρ]. Interpretes ita verterunt, ac
si le-

γε καθάπερ ὑπὸ μανδραγόρα 6) καθεύδεις; ὃς
 ἔτε τῶν ἐπιορκάντων ἀκχεῖς, ἔτε τὰς ἀδικούν-
 τας ἐπισκοπεῖς· λημῶς δέ, καὶ ἀμβλυώττεις
 πρὸς

enim? cum tu veluti sub mandragoris recubans
 periuros non audias, neque iniustos adspicias;
 contra autem lippis et lusciosis oculis ea quae
 fiunt

si legissent, quod volebat *M. du Soul*, πῶς
 γὰρ ἔ; Verum nihil moueri debet, intel-
 ligendumque, si ad superiora velis conne-
 cttere, πῶς γὰρ φοβηθεῖν ἂν τῶν ἐπιορκεῖν
 τις ἐπιχειρῶντων τὴν τῷ κεραυνῷ φλόγα·
 sin ad proxima, πῶς γὰρ ἀπίθανος ἂν εἴη
 ὁ Σαλμωνεύς· vtrumuis ad sententiam *Lu-*
ciani aequae commodum. Πῶς γὰρ ἔ, ad-
 dita negatione, vt Grammatici loquuntur,
 καταφατικὸν ἐστίν, aut, κατάφασιν δηλοῖ·
 contra πῶς γὰρ, ἀποφατικόν. *Hemst.*

6. Ὑπὸ μανδραγόρα] *Miror Fabrum*, qui de-
 derit, *veluti sub mandragoris recubans*, qua-
 si non arborem quidem mandragoram co-
 gitasset, sed Iouem mandragorae foliis; vt
 rosarum delicatuli solebant, contextum,
 quorum vim somnificam intimis penitus
 medullis hauserit. Neque admodum pro-
 bo *Stephani prae mandragora*, vel, *prae ni-*
mio mandragorae potu. Sane καθεύδειν ὑπὸ
 μανδραγόρα non aliter dicitur, ac frequen-
 tissimum illud, ἀποθανεῖν ὑπὸ τινος. *Hemst.*

πρὸς τὰ γιγνόμενα· καὶ τὰ ὦτα ἐκκεκώφω-
σαι 7), καθάπερ οἱ παρηβηκότες.

Ἐπεὶ νέος γε ἔτι, καὶ ὀξύθυμος ὢν, καὶ ἀκ-
μαῖος τὴν ὀργὴν, πολλὰ κατὰ τῶν ἀδίκων καὶ
βιαίων ἐποίεις, καὶ ἔδεποτε ἤγες τότε πρὸς
αὐτὰς ἐνεχειρίαν, ἀλλ' αἰ ἐνεργὸς πάντως ὁ
κεραυνὸς ἦν, καὶ ἡ αἰγὶς ἐπεσεῖτο· καὶ ἡ βρον-
τὴ ἐπαταγεῖτο, καὶ ἡ ἀστραπὴ συνεχὲς, ὥσπερ
εἰς ἀεροβολισμόν, προηκοντίζετο. οἱ σεισμοὶ
δὲ, κοσμινηδὸν 8), καὶ ἡ χιών, σωρηδὸν,
καὶ

fiunt videas; neque acriores habeas aures,
quam qui aetatis sunt iam prouectioris.

3. Nam cum adhuc iuuenis eras, ardenti ani-
mo, et iracundia graui, multa quotidie aduer-
sus iniustos ac violentos designabas, sublataque
omni induciarum spe, bella cum iis gerebas,
neque vnquam otiosum erat fulmen; aegis con-
cussa illis intentabatur, tonitru remugiebat, ful-
gur in morem velitaris pugnae vsque et vsque mit-
tebatur: terrae autem motus ita frequenter fie-
bant

7. Τὰ ὦτα ἐκκεκώφωσαι] De Ioue, cui
prae senio aures obfurduerunt: ipsa locu-
tio Platonica, sed paulo diuersa potestate,
quando quis frequenti et molesta pene rei
commemoratione alium obtundit atque ob-
surdatur. Nihil interest ytram formam vsur-
pes, ἐκκεκώφῃν an ἐκκεκώφῃν. Hemst.

8. Κοσμινηδόν] Praeceptis et abruptis illarum
vorum

καὶ ἡ χάλαζα, πετρηδόν. καὶ ἵνα σοι Φορτικῶς διαλέγωμαι, ὑετοῖ τε ῥαγδαῖσι, καὶ βίαιοις ποταμὸς ἐκίσῃ σαγῶν. ὥς τῃ λικυύτῃ ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ ναυαγία ἐπὶ τῷ Δευκαλίωνος ἐγένετο, ὡς ὑποβρυχίων ἀπάντων καταδεδυκότων, μόγῃς ἔν τι κιβώτιον περισωθῆναι προσοκείλαν τῷ Λυκωρεῖ, ζώπυρόν τι τῷ ἀνθρωπίνῳ σπέρματος διαφυλάττον εἰς ἐπιγονὴν κακίας μερίζονος.

Totigārebant, vt cribri agitationem plane referrent: nix aceruatim ruebat, grandinem autem saxa diceret; et vt violentius dicam et elatius paulo, imbres ῥαγδαῖσι et vehementes deferebantur in terras; singulae guttae fluium aequabant. Quamobrem puncto temporis sub Deucalione tot naues perierunt, vt omnibus aqua obrutis vnica modo superfuerit arcula ad Lycoreum montem appulsa, veluti quendam generis humani fomitem seruans, quo maiora deinde scelera subolescerent.

4. Er-

vocum sonitus artificiosam quandam rerum, quas exprimunt, imitationem in auribus efformant. Sunt verba Tragica, et grande quiddam sonant: sed praeterea horridum aliquid ac pene infusum in istis, ποταμὸς ἐκίσῃ σαγῶν. neque abhorret utique, si haec de ipso diluvio Deucalioneo a quocunque demum fuisse posita credamus. Hemst.

Τοιγάρτοι ἀκόλεθα τῆς ἐραθυμίας τὰ πῖχει-
 ρα 9) κομίζῃ παρ' αὐτῶν, ἔτε θύοντος ἔτι σοι
 τινὸς ἔτε σεφανῆντος, εἰ μὴ τις ἄρα πάρεργον
 Ὀλυμπίων· καὶ ἔτος, ἂ πάνυ ἀναγκαῖα ποιεῖν
 δοκῶν, ἀλλ' εἰς ἔθος τι ἀρχαῖον συντελῶν.
 καὶ κατ' ὀλίγον Κρόνον σε, ὦ θεῶν γενναιότα-
 τε, ἀποφαίνεσι, παρωσάμενοι τῆς τιμῆς. εὖ
 λέγειν ὅποσάκις ἤδη σε τὸν νεῶν σεσυλήκασιν·
 οἱ δὲ καὶ αὐτῷ σοι τὰς χεῖρας Ὀλυμπιάσιν
 ἐπιβεβλήκασι. καὶ σὺ ὁ ὑψιβρεμέτης ὤκη-
 σας, ἢ ἀναστῆσαι τὰς κύνας 10), ἢ τὰς γείτο-
 νας

4. Ergo pretium ob fœcordiam ab iis tulisti,
 cui nemo hodie rem sacram facit, nec coro-
 nam quidem imponit, nisi forte vnus aut alter
 quasi Olympiorum corollarium, idque qui tibi
 praeſtat, rem se haud sane pernecessariam face-
 re existimat, sed veteri nescio cui instituto id
 dandum credit. Illi te, o deorum praeſtantif-
 ſime, paulatim in Saturni locum redigunt, qui
 te omni honore ſpolient. Mirro iam dicere
 quoties templum tuum expilarint. Quidam et-
 iam manus tibi apud Olympiam sunt admoli-
 ti; et tu, quem ὑψιβρεμέτην poëtae vocitant,
 ne ausus quidem es excitare canes, vel vici-
 nos

9. Τὰ πῖχειρα] Solent haud raro, quemad-
 modum μισθόν, per illuſionem ponere.
Hemſt.

10. Ἀναστῆσαι τὰς κύνας] Nullus hic *Barlaei*
canti-

νας ἐπικαλέσασθαι, ὡς βοηθεύσαντες αὐτὰς
 συλλάβειν, ἔτι συσκευαζομένους πρὸς τὴν Φυ-
 γήν. ἀλλ' ὁ γενηαῖος, καὶ Γίγαντοκλέτωρ, καὶ
 Τιτανοκράτωρ, ἐκάθιστο, τὰς πλοκάμους περι-
 κειρόμενος II) ὑπ' αὐτῶν, δεκάπηχυν κεραυ-
 νὸν ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ. ταῦτα τείνυν, ὧ θαυ-
 μάσι, πηνίκα παύσεται ἔτις ἀμελῶς παροξώ-
 μενα; ἢ πότε κολάσεις τὴν ποσάυτην ἀδικίαν;
 πρῶτοι

nos aduocare, qui e vestigio concurrentes com-
 prehenderent sacrilegos, res suas etiamnum
 conuolantes, ut in pedes se protinus darent.
 Sed tu, fortis bellator, et qui γίγαντοκλέτωρ
 et τιτανοκράτωρ praedicaris, sedebas, manu
 decemcubitale fulmen sustinens, interea dum
 cincinnos aureos otiose tibi attondebant. Haec
 igitur, o deorum praestantissime, ecquan-
 do tandem dissimulare desines? Ecquando
 erit ut tanta facinora ultum eas? Quot
 I 2. orbis

canibus οἰκτροῖς locus est: vigilacissimum
 animal ad templorum custodiam veteres
 adhibebant. Hemst.

II. Τὰς πλοκάμους περικειρόμενος] Aurei ple-
 rumque Deorum crines, quique adeo fu-
 rum cupiditatem irritare poterant. Sed vis
 est in isto περικειρόμενος hoc enim igno-
 miniosum, et cum magna contumelia con-
 iunctum. Hemst.

πόσοι Φαέθοντες, ἢ Δευκαλίωνες, ἰκκὶ πρὸς
ἄτῳς ὑπέραντλον 12) ὕβριν τῷ βίῃ.

Ἴνα
orbis conflagrationes, quot diluvia satis esse
queant, ut tam inexhausta hominum insolentia
compescatur?

5. De

12. Ὑπέραντλον] Ἄντλος, ἄντλον, ἄντλία,
quemadmodum Latinis *sentina*, et aqua
sordida, siue ex mari in naues ingesta, siue
per tenues rimas et iuncturas hiantes sese
insinuans, et ipse locus naus inferior ad
carinam, quo confluit haec aquae illuuius,
foetoremque grauem et molestum conge-
rit. Hinc non admodum est difficile defi-
nire, quid sit ὑπέραντλος σκάφος, ναὺς
ὑπέραντλος, nempe cuius sentina, vel aqua
per fatiscentes rimas illabente, vel tumidis
fluclibus desuper infusis, tanta copia exun-
dat, ut intra limites contineri amplius ne-
que exhauriri possit, atque adeo pericu-
lum instet praesentissimum, ne merisa na-
vis intereat; quod postremum vel maxime
venit animaduertendum in explananda
translatæ potestatis ratione. Igitur *Lucia-
ni* ὑπέραντλος ὕβρις τῷ βίῃ tanta est hu-
manæ vitæ tamque grauis proteruita, at-
que iniustitia, quæ cogat eam subsidere,
velut occupatam a sentina ratem, secun-
dumque aliquod diluuium flagitet, nec, ni-
si submersis hominibus, expiari queat:
hoc perquam venuste sequitur post, πόσοι
Δευκαλίωνες ἰκανοί; Hemst.

Ἴνα γὰρ τὰ κοινὰ εἶσας, τὰ μὰ εἶπω, τοσού-
 τες Ἀθηναίων εἰς ὕψος ἄρας, καὶ πλεσίς ἐκ
 πένεσάτων ἀποφήνας, καὶ πᾶσι τοῖς δεομένοις
 ἐπιμερήσας, μᾶλλον δὲ ἀθρόον ἐς εὐεργεσίαν
 τῶν φίλων ἐκχέας τὸν πλῆτον, ἐπειδὴ πένης
 διὰ ταῦτα ἐγενόμην, ἐκ ἔτι γνωρίζομαι πρὸς
 αὐτῶν, ἅτε προσβλέπῃσι οἱ τέως ὑποπτῆσ-
 σοντες καὶ προσκυνᾶντες, καὶ τῷ ἐμῷ νεύματι
 ἀνητημένοι. ἀλλ' ἦν πε καὶ ὁδῷ βαδίζων ἐν-
 τύχοιμι τινὶ αὐτῶν, ὥσπερ τινὰ σῆλην πα-
 λαῖ᾽ νεκρῷ ὑπτίαν, ὑπὸ τῷ χρόνῳ ἀνατετραμ-
 μένην, παρέρχοντα, μηδὲ ἀναγνόντες· οἱ δὲ
 καὶ πόρρωθεν ἰδόντες, ἑτέρων ἐκτρέπονται,
 δυσάν-

5- De me enim ut dicam, iis, quae ad cere-
 ros pertinent, omiſſis, postquam tot Athenien-
 ses euexi, diuitesque ex pauperculis reddidi,
 atque omnibus ea, quibus egebant, benigne
 largitus sum, seu, ut verius dicam, postquam
 aceruatim, ut in amicos beneficus essem, opes
 effudi, atque ea re factum est, ut ad inopiam
 redactus sim, illi me ignorant; sed ne aspi-
 ciunt quidem, cum tamen antea me reuere-
 rentur, adorarent, et ex meo penderent nutu.
 Quin etiam si forte cui ipsorum in via occurram,
 ii me veluti euerſum hominis iamdudum sepul-
 ti titulum, et temporis diuturnitate collapsum,
 praetereunt, ne legentes quidem: alii autem
 quam longe me vident, in aliam deflectunt viam,

δυσάντητον, καὶ ἀποτρέπαιον θέαμα δῖσθαι ὑπολαμβάνοντες, τὸν ἔκ πρὸ πολλοῦ σωτῆρα, καὶ εὐεργέτην αὐτῶν γεγεννημένοι.

Ὡς ἐπὶ τῶν κακῶν ἐπὶ ταύτην τὴν ἐσχατίαν τραπέμενος, ἐναψάμενος διΦθέραν 13), ἐργάζομαι τὴν γῆν, ὑπόμισθος ὀβολῶν τεσσάρων, τῇ ἐρημίᾳ καὶ τῇ διέλλῃ προσΦιλοσοφῶν 14) ἐνταῦθα. τοῦτο γοῦν μοι δοκᾷ κερδα-

rati quippe visuros se spectaculum aliquod occursum infastum, atque auerendum, me, inquam, qui non ita pridem σωτῆρ ἰπλῖς et εὐεργέτης fui.

6. Tot itaque malis circumuallatus, in hunc remotum et desertum agium concessi; et suspenso ex humeris rhenone terram colo, quatuor in diem obolis locata opera, hic cum ligone et hac solitudine philosophans. Mei certe laboris hoc videor

13. Ἐναψάμενος διΦθέραν] Est διΦθέρα, ἰμάτιον γεωργικόν, σερεόν, πρὸς ὀμβρῶν μάλιστα ὑποφυγὴν ἱκανόν, vt recte Scholion illud insertum *Dioni Or. IV. p. 70. C. Hemst.*

14. ΠροσΦιλοσοφῶν] Ego iam, inquit Timon, prócul ab omni hominum, quos pessime odi, consortio cum solitudine atque isto ligone philosophor, et rationes meas deduco. *Hemst.*

κερδανεῖν, μηκέτι ὄψεσθαι πολλὰς παρὰ τὴν
 ἀξίαν εὖ πράττοντας· ἀναιρότερον γὰρ τῷ
 γε ἤδη ποτὲ εἶναι, ὦ Κρόνῳ καὶ Ῥέας υἱέ, τὸν
 βαδὺν τῷτον ὕπνον ἀποσεισάμενος, καὶ νήδυ-
 μον, (ὕπὲρ τὸν Ἐπιμενίδην γὰρ κεκαίμηναι,) καὶ
 ἀναρρίπissας 15) τὸν κεραυνόν, ἢ ἐκ τῆς Οἴ-
 τῆς ἐναυσάμενος 16), μεγάλην ποιήσας τὴν
 φλόγα, ἐπιδείξαιό τινα χολὴν ἀνδρώδους καὶ νεα-
 νικῆ

videor praemium vel maximum consequi, quod
 plerosque praeter aequum et bonum fortunatos
 non sum visurus. Id enim mihi molestum est
 ut quod maxime. Ecquid igitur, Saturni ac
 Rheae filii, excutens altissimum istum somnum ac
 vere νήδυμον. (nam Epimenidem dormiendo vi-
 cisti) statim denuo suscitans fulmen, aut ex
 Aetnae crateribus accendens, ingenti edita
 flamma, iram illam Iouis fortis ac manu prom-
 pti

I 4

pti

15. Ἐκ τῆς Οἴτῆς ἀναρρίπissας] Non putem cum *Barlaco*
 verbum hoc in *vibrandi* significatu accipien-
 dum: nihil enim denotat proprie, quam
 ignem prope extinctum flatu exsuscitare.

16. Ἐκ τῆς Οἴτῆς ἐναυσάμενος] Apud vete-
 res nullum extat ardentis Oetae vestigium.
 Placet ergo *Tan. Faber* pro Οἴτῆς reponens
 Αἴτνης· nihil verius vel arbitro. *Luciano*
 §. 19. ubi Cyclopes ἐκ τῆς Αἴτνης Iupiter
 arcessi iubet ad acciendum fulmen. tum
 quid apud poetas est vulgatus, quam haec
 fulminum Iouialium officina. *Hemst.*

νικᾷ Διὸς, εἰ μὴ ἀληθῆ ἔσι τὰ ὑπὰ Κρητῶν πα-
ρεῖ σᾶ, καὶ τῆς σῆς ταΦῆς μυθολογέμενα.

ZETΣ. Τίς ἄτός ἐστιν, ὦ Ἑρμῆ, ὁ κερρα-
γὼς ἐκ τῆς Ἀττικῆς παρὰ τὸν Ἱμμηττὸν ἐν τῇ
ὑπὲρσειᾳ; πιναρὸς ὅλος, καὶ αὐχμῶν, καὶ ὑπο-
δίφθερος. σκάπτει δὲ οἶμα ἐπικεκυφώς· λά-
λος ἀνδρωπος, καὶ θρασύς. ἦπε φιλόσοφος
ἐστιν· ἔ γάρ ἂν 17) ἔτως ἀσεβεῖς τὰς λόγους
διαξῆι καθ' ἡμῶν. ΕΡ. τί Φῆς ὦ πάτερ;
ἄγνοεῖς Τίμωνα τὸν Ἐχεκρατίδου, τὸν Κολυτ-
τέα; ἔτός ἐστιν ὁ πολλάνικς ἡμᾶς καθ' ἱερῶν τε-
λείων. 18) ἐσιάσας, ὁ νεόπλουτος, ὁ τὰς
ὅλας

pti exeres; nisi forte vera illa sunt, quae de te
Cretes, et sepulcro tuo apud se sito fabulantur?

7. IVP. Quis hic est, Mercuri, qui ex Atti-
ca vociferatur ad radicem montis Hymetti, sor-
didatus, et squalidus, et caprinis pellibus se-
miamictus? incurvus autem, opinor, fodit; ho-
mo garrulus atque audax: haud dubie Philoso-
phus est; neque enim sermones de nobis adeo
impios deblaterasset. MER. Quid ais, o Pater?
tun' ut Timonem Colyttensem, Echekratidae F.
haud noris? hic ille est, qui nos toties sacris rite
factis opipare accepit; ille repente dives; qui to-
tas

17. Οὐ γὰρ ἂν] ἔ γάρ ἂν πάτε, ἔ γάρ ἂν
πα, ceteroquin, alioqui non. Hemst.

18. Καθ' ἱερῶν τελείων] Formula loquendi
haud sanequam frequens: hunc solum Bu-
daeus

ἄλλας ἑκατόμβας· παρ' ᾧ λαμπρῶς εἰώθαμεν
 εὐορτᾶζειν τὰ Διάσια. ΖΕΤΣ. Φεῦ τῆς ἀλλա-
 γῆς· ὁ καλὸς ἐκεῖνος, ὁ πλέσιος, περὶ ὃν οἱ το-
 σῦτοι φίλοι; τί παθὼν ἔν τοιᾷτ' ἔστιν; αὐχ-
 μῆρός, ἄθλιος, καὶ σκαπανεὺς, καὶ μισθω-
 τὸς, ὡς ἔοικεν, ἔτω βαρεῖαν καταφέρων τὴν
 δίκην.

ΕΡ. Οὕτωςί μὲν εἰπαῖν, χρηστότης ἐπέτρι-
 ψεν αὐτόν, καὶ Φιλανθρωπία, καὶ ὁ πρὸς τὰς
 δεομέ-

tas hecatombas maetabat; apud quem splendide
 solebamus agere Diaisia. IV P. Heu! quae ist-
 haec rerum conuersio? illene pridem honestus,
 quem tot amici colebant? Vnde igitur eo mi-
 feriarum deuenit, squalidus, infelix, et foflor
 mercede conductus, vti ex ligone conicere est,
 quem ille adeo grauem in terram demittit?

8. MER. Sua illum, vt minus exaete loquar,
 comitas perdidit atque humanitas, nec non effusa
 I 5 in

laetus locum protulit C. L. G. p. 625. vbi
 ἐσιῶν ita constructum appareat: vfitatus
 κατ' ἱερῶν τελείων ὁμόσαι· paulo diuer-
 sum κατὰ βοός, κατ' ἑκατόμβης εὐξασθαι.
 Quemadmodum autem κατ' ἱερῶν τελείων,
 sic perinde solent ἐφ' ἱερῶν τελείων, ἐπὶ
 φομίων ὁμόσαι. utramque structuræ for-
 mam ad ἐσιῶν traduxit *Lucianus*, haud sa-
 tis scio, an praeter vsum veterum. *Hemst.*

δεομένους ἅπαντας οἶντος. ὥς δὲ ἀληθεῖ λόγῳ,
 ἄνοια, καὶ εὐήθεια, καὶ ἀκρισία περὶ τὰς Φί-
 λας· ὅς ἔσυνείη κόραξι καὶ λύκοις χαριζόμενος.
 ἀλλ' ὑπὸ γυπῶν τοσέτων ὁ κακοδαίμων κειρό-
 μενος τὸ ἥπαρ, Φίλας εἶναι αὐτὰς, καὶ ἐταί-
 ρας ᾤετο ὑπ' εὐνοίας τῆς πρὸς αὐτὸν, χαίρον-
 τας τῇ βορᾷ. οἱ δὲ τὰ ὅσα γυμνώσαντες ἀκρι-
 βῶς, καὶ περιτραγόντες, εἴ τις καὶ μυελὸς ἐνῆν,
 ἐκμυζήσαντες 19) καὶ τῆτον εὖ μάλα ἐπιμελῶς,
 ὥχον-

in omnes inopes misericordia: vere autem ut di-
 cam, stultitia et simplicitas, et imprudentia in
 admittendis amicis; qui non animadverteret
 coruis se et lupis gratificari; existimaret prae-
 terea, tot vultures iecur sibi assidue exedentes,
 amicos esse et sodales aliqua in se beneuolen-
 tia permotos, cum tamen opsoniorum gratia
 circa illum essent. Ii vero nudatis Timonis os-
 sibus, et circumrosis, ac medulla, si qua super-
 erat, probe et diligenter exsucta, aridum il-
 lum

19. Ἐκμυζήσαντες] Hanc perelegantem nu-
 dati spoliatiq̃ue Timonis picturam exquisita
 phrasium luce ornauit *Lucianus*. Ἐκμυζᾶν,
sugendo exinanire: Feris sanguinem medul-
 lasque exsugentibus tribuitur. Αὐὸν sae-
 pius a *Luciano* dici *exhaustum bonis et euo-
 lutum* monuit *Kuster*. ad *Aristoph.* *Thestroph.*
 v. 853. venuste subditur τὰς ῥίζας ὑποτε-
 τμημένον. *Hemst.*

ῥῶχοντο, αὖτον αὐτόν, καὶ τὰς ῥίζας ὑποτετμη-
 μένον ἀπολιπόντες, ἔδὲ γνωρίζοντες ἔτι, ἔδὲ
 προσβλέποντες, πόθεν γὰρ 20); ἢ ἐπικερῆντες,
 ἢ ἐπιδιδόντες ἐν τῷ μέρει. διὰ ταῦτα δικελ-
 λίτης, καὶ διφθερίας, ὡς ὀρᾶς, ἀπολιπὼν ὑπ'
 αἰσχύνης τὸ ἄδυσ, μισθῶ γεωργεῖ, μελαγχολῶν
 τοῖς κακοῖς· ὅτι οἱ πλετῶντες παρ' αὐτῶ, μά-
 λα ὑπεροπτικῶς παρέρχονται, ἔδὲ τοῦνομα
 εἰ Τίμων καλοῖτο εἰδότες.

ZETΣ.

lum et ab radicibus imis excisum relinquentes,
 abierunt, ne noscentes quidem amplius aut
 aspicientes, (cur enim id facerent?) aut opem
 ferentes, vel aliquid vicissim largientes. Ita-
 que ligone, vti vides, et rhenone instructus,
 vrbe prae pudore relicta, agrum mercede con-
 ductus arat, tot malis ad insaniam adactus,
 quod certos homines a se antea ditatos praeter-
 euntes superbe videat, ne hoc quidem tenen-
 tes, Timon necne dicatur.

9. IVP.

20. Πόθεν γὰρ] Intelligendum haud aliter,
 atque apud Demosthenem creberrime, *non*
amplius agnoscentes illum, aut adspicientes
(nihil illi quidem minus: vel, nequaquam sa-
ne) aut opem ferentes. Ita solet interponi,
 praesertim apud Atticos πόθεν; πόθεν γὰρ;
 quando non simpliciter sed oratione mora-
 ta negant. Hemst.

ΖΕΥΣ. Καὶ μὴν ἔ παροπτέος ἀνὴρ, ἔδδ' ἀ-
 μελητέος, εἰκότα γὰρ ἡγανάκτει 21) δυστυχῶν·
 ἐπεὶ καὶ ὅμοια ποιήσομεν τοῖς καταράτοις κό-
 λαξιν ἐκείνοις, ἐπιλεησμένοι ἀνδρὸς, τοσαῦτα
 μηρία ταύρων τε, καὶ αἰγῶν πióτατα καύσαν-
 τος ἡμῖν ἐπὶ τῶν βωμῶν. ἔτι γέν ἐν ταῖς ῥισὶ
 τὴν κνίσσαν αὐτῶν ἔχω. πλὴν ὑπ' ἀσχολίας
 τε, καὶ θορύβου πολλῷ τῶν ἐπισηκέντων, καὶ
 βιαζομένων, καὶ ἀρπαζόντων, ἔτι δὲ καὶ φό-
 βου τῷ παρὰ τῶν ἱεροσυλόντων, πολλοὶ γὰρ οὐ-
 τοι, καὶ δυσφύλακτοι, καὶ ἔδδ' ἐπ' ὀλίγον
 κατα-

9. IVP. Sane nobis talis vir haudquaquam
 contemnendus negligendusue est. infelix enim
 iure indignaretur, si eadem faceremus ac sce-
 lesti illi assentatores, virum talem negligentes,
 qui nobis tot caprarum, totque taurorum fe-
 mora in altaribus cremauerit; eorum certe ni-
 dorem etiam in naribus habeo. Ceterum pro-
 pter negotia, quibus districtus fui, ingentem-
 que peierantium turbam, nec non eorum, qui
 per vim rapiunt; tum vero propter metum
 sacrilegorum (ii enim bene multi sunt, et
 quos haud facile quis vitet, neque nobis con-
 niuen-

21. Ἠγανάκτει] Triticissimo Hellenismo posi-
 tum est pro ἡγανακτοῖ, indignaretur. ποιή-
 σομεν vero itidem pro ποιήσοιμεν vel ποιή-
 σωμεν. Hemst.

καταμῦσαι ἡμῖν ἐφίᾳσι, πολὺν ἤδη χρόνον ἔδ' ἀπέβλεψα εἰς τὴν Ἀττικὴν καὶ μάλιστα ἐξ Ἑ φιλοσοφία, καὶ λόγων ἔριδες ἐπεπόλασαν αὐτοῖς. μαχομένων γὰρ πρὸς ἀλλήλους, καὶ κτ-
κραγόντων, ἔδ' ἐπακθεῖν ἐς τῶν εὐχῶν. ὥς ἢ ἢ ἐπιβυστάμενον χρεὶ τὰ ὦτα καθῆσθαι, ἢ ἐπι-
τριβῆναι πρὸς αὐτῶν, ἀρετὴν τινα, καὶ ἀσώ-
ματα, καὶ λήρης μεγάλῃ τῇ Φωνῇ ξυνειρόντων.
διὰ ταῦτά τοι καὶ τέτον ἀμεληθῆναι συνέβη
πρὸς ἡμῶν, ἔ Φαῦλον ὄντα.

Ὅμως δὲ τὸν Πλάτωνα, ὃ Ἑρμῇ, παραλα-
βὼν, ἀπιδι παρ' αὐτὸν κατὰ τάχος. ἀγέτω
δὲ ὁ Πλούτος καὶ τὸν Θεσαυρὸν μετ' αὐτοῦ,
καὶ

niuendi spatium relinquunt) iamdiu in Atticam
oculos non conieci; maxime postquam Philoso-
phia, et verbosae illae concerrationes inter eos
exortae sunt. Cum enim inter sese digladien-
tur, perpetuoque vociferentur, non est ut quis-
quam nostrum preces et vota hominum possit
exaudire; quare vel obstructis auribus oriose se-
dendum est, aut ab iis molestia confici necesse,
Virtutem nescio quam, et Incorporea, et me-
ras nugas magna voce connectentibus. Hanc
ipsam ob causam euenit, ut hic Timon, vir sa-
ne neutiquam contemnendus, a nobis usque
adhuc fuerit neglectus.

10. Sed ut ut haec se habent, assumpto tecum
Pluto abi, Mercuri, ad illum quam ocysime.
adiungat sibi comitem Thesaurum Plutus;
maneant-

καὶ μενέτωσαν ἄμφω παρὰ τῷ Τίμωνι, μηδὲ ἀπαλλαττέσθωσαν ἔτι ῥαδίως, καὶ ὅτι μάλισα ὑπὸ χρηστότητος αὐθις ἐκδιώκη αὐτὰς τῆς οἰκίας. περὶ δὲ τῶν κολάκων ἐκείνων, καὶ τῆς ἀχαρισίας, ἣν ἐπεδείξαντο πρὸς αὐτὸν, καὶ αὐθις μὲν σκέψομαι, καὶ δίκην δώσωσιν, ἐπειδὴν τὸν κεραυνὸν ἐπισκευάσω· κατεχγμένα γὰρ αὐτῶ καὶ ἀπεσομωμένα εἰσὶ δύο ἀκτῖνες αἱ μέγισται, ἑπὶ τὴν Φιλοτιμότερον ἠκόντισα πρῶην ἐπὶ τὸν σοφιστὴν Ἀναξαγόραν· ὃς ἔπειθε τοὺς ὁμιλητὰς μηδὲ ὅλως εἶναι τινὰς ἡμᾶς τὰς θεάς. ἀλλ' ἐκείναι μὲν διήμαρτον (ὑπερέσχε γὰρ αὐτῶ τὴν χεῖρα 22) Περικλῆς.) ὁ δὲ κεραυνὸς εἰς
τὸ

maneantque ambo apud Timonem, neque tam cito ex eius aedibus concedant, licet eos Timon, qua bonitate est, denuo emittat: de assentatoribus autem, qui se adeo immemores beneficiorum praebent, post videro: eos plectere cerrum est, ubi fulmen recusum fuerit. Radii enim eius duo omnium maximi diffracti sunt et retusi, cum illud vehementius paulo in Anaxagoram Sophistam iacularer, qui discipulis suis persuadebat nos Deos in rerum natura non existere; et ab eo aberravi frustrato ictu: protenta namque manu tutatus eum est Pericles; fulmen autem in
Casto-

22. Ὑπερέσχε αὐτῶ τὴν χεῖρα] Est in ea loquendi formula, ὑπερέσχειν τὴν χεῖρα, prae-

τὰ ἀνάκειον 23) παρασκήψας, ἐκεῖνό τε κατέ-
 Φλεξε, καὶ αὐτὸς ὀλίγῃ δεῖν συνετρίβη περὶ
 τῇ πέτρᾳ. πλὴν ἱκανὴ ἐν τοσούτῳ καὶ αὐτῇ
 τμηωρία ἔσαι αὐτοῖς, εἰ ὑπερπλητῶντα τὸν Τί-
 μωνα ὁρῶσιν.

ΕΡ. Οἷον ἦν τὸ μέγα κεκραγέναί, καὶ ὀχλη-
 ρὸν εἶναι, καὶ θρασύν; οὐ τοῖς δικαιολογοῦσι
 μόνοις,

Castorum aedem cum praeter spem delatum ef-
 fet, eam exussit; ipsum autem fulmen tantum
 non ad saxum comminutum est. Quamquam
 interea satis poenarum luent assentatores, si in
 re perquam ampla Timonem viderint.

II. ΜΕΡ. Quantam assert utilitatem magnis
 clamoribus rem agere, et molestum esse atque
 audacem! neque id modo causarum actoribus utile
 est,

praecipua quaedam virtus, quae ad Deos
 commodorum humanorum custodes proprie
 pertinet, imprimis si velut obiecta manu
 imminetia mala propulsent auertantque.
 Ex his patet, perquam facete *Lucianum* O-
 lympio Pericli tribuisse talem phrasin, quae
 Iouem ceterosque Deos eximie decebat.
Hemst.

23. Εἰς τὸ ἀνάκειον] De Διοσκήροις ἀναξί
 studiose *Danif.* ad *Ciceron.* de N. D. III, 21.
 de Ἀνακείῳ *Meurs.* Athen. Att. I, 7. Fuit
 autem Ἀνακεῖον vetustum, quod hoc pro-
 prio nomine sic dicebatur, in aegy. nam
 aliud erat multo recentius Διοσκήρων ἱε-
 ρὸν in Piraeo. *Hemst.*

μόνοις, ἀλλὰ καὶ τοῖς εὐχομένοις τῷτο χρήσι-
μον· ἰδὲ γὰρ αὐτίκα μάλα πλάσιος ἐκ πενυαί-
ας καταστήσεται ὁ Τίμων, βοήσας, καὶ παρρη-
σιασάμενος ἐν τῇ εὐχῇ, καὶ ἐπιστρέψας τὸν Δία·
εἰ δὲ σιωπῇ ἔσκαπτεν ἐπικρυφῶς, ὅτι ἂν ἔ-
σκαπτεν ἀμελέμενος. ΠΛΟΥ. ἀλλ' ἐγὼ οὐκ
ἂν ἀπέλθοιμι, ὦ Ζεῦ, παρ' αὐτόν. ΖΕΥΣ.
διατί, ὦ ἄριστε Πλῆτε, καὶ ταῦτα, ἐμοῦ κε-
λεύσαντος;

ΠΛ. "Οτι νῦν Δία ὑβρίζειν εἰς ἐμὲ, καὶ ἐξε-
φόρει, καὶ εἰς πολλὰ κατεμέριζε, καὶ ταῦτα,
πατρῶον αὐτῷ Φίλον ὄντα· καὶ μόνον ἔχι
δικαίνοις με ἐξεώθει τῆς οἰκίας, καθάπερ οἱ
τὸ πῦρ ἐκ τῶν χειρῶν ἀπορρίπτοῦντες.
αὐθις

est, sed iis etiam, qui deos comprecantur. Vel
hic Timon, quam repente diues ex pauperculo
factus est! nimirum ingenti clamore vociferans,
et magna dicendi libertate in precibus usus, Io-
vem ad sese aduertit denique: sin vero tacitus
incuruusque fodisset, etiamnum neglectus fo-
deret. PLVT. At ego, Iupiter, ad ipsum non
ibo. IVP. Quid ita autem, optime Plute, me
praefertim iubente?

12. PLVT. Quia per Iouem in me iniurius
erat, domo me extrudens, ac frustulatum partiens,
qui tamen ipsi paternus esset amicus; meque tan-
tam non furca expellebat, aut ut eos facere vide-
mus, qui ignem manibus haerentem excutunt.
Quid

αὐθις ἔν' ἀπέλθω παρασίτοις καὶ κέλαξι, καὶ
 εἰταίρῃς παραδοθῆσόμενος; ἐπ' ἐκείνους, ὦ Ζεῦ,
 πέμπε με, τὰς αἰσθησομένους τῆς δωρεᾶς, τὰς
 περισφόντας, οἷς τίμιος ἐγὼ, καὶ περιπόθητος.
 ἔτοι δὲ οἱ λάροι 24) τῇ πενίᾳ ξυνέσωσαν, ἣν
 προτιμῶσιν ἡμῶν, καὶ διφθέραν παρ' αὐτῆς
 λαβόντες, καὶ δίκειλλαν, ἀγαπᾶτωσαν ἄθλιοι
 τέτταρχς ἐβολὰς ἀποφέροντες, οἱ δεκαταλάν-
 τας δωρεὰς ἀμελητὶ προῖέμενοι.

Z E T Σ.

Quid igitur? redeamne ad eum, parasitis, assen-
 tatoribus, et meretriculis obiiciendus? Ad il-
 los, Iupiter, me, quaeso, mittas, qui benigni-
 tatis modum intelligant, qui me amplectantur,
 quibus pretiosus sum et desiderabilis: hi vero
 fatui cum Paupertate usque et usque versen-
 tur, quando illam me potiore ducunt, acce-
 ptoque ab ea rhenone et ligone, quatuor obo-
 lorum mercedula contenti vivant; qui decem
 talentorum munera sic neglectim abiiciunt.

13. I V P.

24. Λάροι] Stolidos talique ingenio praedi-
 tos, ut insidiis aliorum ac fraudibus sint ex-
 positi, significat: iidem Atticis κέπφοι.
 Prouerbiū a gaviae natura ductum, quae
 ostentata maris spuma inescari se patitur et
 capi. Schol. Aristoph. ad Plut. v. 913. ex-
 ponens, ὦ κέπφε· εἰληπται ἔν' εἰς παροι-
 μίαν ἐπὶ τῶν ἀλογίστων ἀνδρῶν καὶ ἀνοή-
 των· καλεῖται δὲ κοινῶς λάρος. Hemst.

ΖΕΤΣ. Οὐδέν ἐστι τοιᾶτον ὁ Τίμων ἐργάσεται περὶ σέ. πάνυ γὰρ αὐτὸν ἡ δίκηλλα πεπαιδαγωγήκειν, εἰ μὴ παντάπασιν ἀνάλγητός ἐστι τὴν ὁσφὺν, ὡς χρῆν σε ἀντὶ τῆς πενίαις προαιρεῖσθαι. σὺ μέντοι πάνυ μεμψίμοιρος εἶναι μοι δοκεῖς, ὅς νῦν μὲν τὸν Τίμονα αἰτιᾷ, διότι σοι τὰς θύρας ἀναπετάσας, ἡφείει περινοσεῖν ἐλευθέρως, ἔτε ἀποκλείων, ἔτε ζηλοτυπῶν. ἄλλοτε δὲ τέναντίον ἡγανάνκτεις κατὰ τῶν πλεσίων, κατακεκλειῖσθαι λέγων πρὸς αὐτῶν ὑπὸ μοχλοῖς, καὶ κλεισί, καὶ σημείων ἐπιβολαῖς· ὡς μηδὲ παρακύψαι σοὶ ἐς τὸ φῶς δυνατόν εἶναι. ταῦτα γὰρ ἀπωδύρεα πρὸς με, ἀποπνίγεσθαι λέγων ἐν πολλῷ τῷ σκότῳ· καὶ διὰ τᾶτο ὥχρεός ἡμῖν

13. IVP. Nil tale posthac aduersus te Timon faciet; a ligone probe perdoctus fuit te Paupertati antepondere; nisi si lumbos forte fortitus est cuilibet dolori, impenetrabiles. At tu mihi mirum in modum querulus videris, qui nunc Timonem accuses, quod tibi reclusis foribus hac illac vagari, prout libitum fuit, permittit, neque domi claudens, neque in te zelotypia ardens. Olim autem aduersus diuites indignabaris, claudere te ab iis conquerens repagulis, clauibus, et annulo impresso, ut ne oculis quidem obliquis lucem tibi fas esset aspicere. Haec igitur apud me lamentabaris, in tantis tenebris suffocari te dictitans: atque id propterea pallidus

ἡμῖν ἔφαίνε, καὶ Φροντίδος ἀνάπλεως, συνε-
σπαικῶς τὰς δακτύλας 25) πρὸς τὸ ἔθος τῶν
συλλογισμῶν, καὶ ἀποδράσασθαι ἀπειλῶν εἰ
καίρε' λάβειο παρ' αὐτῶν. καὶ ὅλως, τὸ πρᾶγ-
μα ὑπέρδεινον ἐδίδκει σοι, ἐν χαλκῷ, ἢ σιδη-
ρῷ θαλάμῳ, καθάπερ τὴν Δανάην, παρθενεύε-
σθαι ὑπ' ἀκριβέσι καὶ παμπονήροις παιδαγω-
γοῖς ἀνατρεφόμενον τῷ Τόκῳ, καὶ τῷ Λογισμῷ.
Ἄτο-

dus eras, curis perditus, digitosque contractos
habebas ob frequentem computandi consuetu-
dinem; quin et minitabar te quandoque au-
fugiturum, si quam nancisci occasionem posses.
Ad pauca ut redeam, grauissimum tibi videbatur,
in ferreo aut aereo thalamo virginem custodiri
velut alteram Danaën, et sub acribus et scele-
rosis paedagogis educari, Foenore et Ratiocinio.

K 2

14. Eos

25. Συνεσπαικῶς τὰς δακτύλας] Probo I. F.
Grououii συλλογιστῶν συνεσπαικῶς τ. δ. ita
plerique Interpretes accipiunt, quasi di-
cat, ex consuetudine supputandi vix vn-
quam intermissa digitos obriguiffe. sole-
bant mobili digitorum gestu flexibusque va-
riis numeros et rationes ducere: hae sunt
τῶν δακτύλων αἱ κἀμψεις *Alciphronis* p. 108.
Est ergo συνεσπαικῶς τὰς δακτύλας, qui
dignis sedet constrictis, ut numerorum
formas effingendo colligat rationes suas at-
que explicet. *Hemst.*

Ἄτοπα γὰρ ποιεῖν ἔφασκες αὐτὰς, ἐρῶντας
 μὲν εἰς ὑπερβολὴν, ἐξὸν δὲ ἀπολαύειν, καὶ τολ-
 μῶντας, καὶ ἐπ' ἀδείας χρωμένους τῷ ἐρωτῇ,
 κυρίως γε οὐκ ὄντας, ἀλλὰ φυλάττειν ἐγγηγορότας,
 ἐς τὸ σημεῖον καὶ τὸν μοχλὸν ἀσκαρδαμυκτὶ
 βλέποντας, ἱκανὴν ἀπέλαυσιν οἰομένους, καὶ τὸ
 αὐτὰς ἀπολαύειν ἔχειν, ἀλλὰ τὸ μηδενὶ μετα-
 δίδοναι τῆς ἀπολαύσεως, καθάπερ τὴν ἐν τῇ
 Φάτνῃ κύναν, μήτε αὐτὴν ἐσθίσαν τῶν κριθῶν,
 μήτε τῷ ἵππῳ πεινῶντι ἐπιτρέψαν. καὶ
 προσέτι γε καὶ κατεγέλας αὐτῶν Φειδομένων,
 καὶ φυλαττόντων, καὶ τὸ καινότατον, αὐτὰς
 ζηλοτυπέντων· ἀγνοούντων δὲ ὡς κατάρματος
 οἰκέ-

14. Eos itaque plane ineptos esse dicebas,
 qui cum te misere amarent, possentque frui,
 non auderent tamen: neque amore suo secure
 vterentur, quibus id liberum esset; sed te per-
 vigili custodia servarent, sigillum aut repagu-
 lum oculis haudquaquam demotis aspicientes;
 seque abunde potiri existimantes, non si frue-
 rentur ipsi, sed omnibus fruendi facultatem si
 praereptum irent; quod plane canem in prae-
 sepio facititare videmus, qui nec ipse hordeum
 attingat, nec equum esurientem sinat attingere.
 Insuper, si satis memini, eos irridebas, qui
 perpetuo parcerent, et custodirent, et (quod
 prodigii instar sit) in se ipsos zelotypi so-
 rent; ignorarent autem scelestissimum aliquem
 servu-

οικέτης, ἢ οἰκονόμος, ἢ παιδότριψ 26) ὑπείσιων
λαθραίως ἐμπαροινήσει, τὸν κακοδαίμονα, καὶ
ἀνέραςον δεσπότην, πρὸς ἀμαυρόν τι καὶ μι-
κρόσομον λυχνίδιον, καὶ διψαλέον θρυαλλίδιον
ἐπαγρυπνεῖν εἰσάσας τοῖς τόκοις. πῶς ἐν ἑκ ἄ-
δικον, πάλαι μὲν σε ταῦτα αἰτιασθαι, νῦν δὲ
τῷ Τίμῳ τὰ ἐναντία ἐπικχεῖν;

ΠΛΟΥ. Καὶ μὴν εἶγε τάληθ' ἔξετάζοις,
ἄμφω σοι εὐλογα δόξω ποιεῖν. τῷ τε γὰρ Τί-
μωνος τὸ πάνυ τῷτο ἀνειμένον, ἀμελές καὶ ἑκ
εὐνοϊκόν, ὡς πρὸς ἐμὲ, εἰκότως ἂν δοκοίη· τὰς

TE

seruulum, aut paedotribam, clanculum subeun-
tem, hero inamabili et diis iratis nato sublitu-
rum os, dum ad lucernam obscuram, et exi-
gunum habentem ellychnium, paululoque in-
structam oleo, vsuris computandis inuigilat.
Qui autem, o Plute, absurdum non sit, haec
olim diuitibus obiecisse te, nunc vero plane
contraria Timoni vitio vertere?

15. PLUT. Atqui si vera lubet inquirere,
vtrumque meritissimo videbor facere. Nam huius
quidem Timonis soluta licentia, mera negligentia,
non beneuolentia, ad me quod spectat, haberi de-

K 3

bet:

26. Παιδότριψ] Παιδοτρίβης est magister ex-
ercitor: παιδότριψ in familia seruulus, qui
curam habet puerorum, in eoque mune-
re operam conterit. Hemst.

τε αὖ κατάκλεισον ἐν θύραις καὶ σκότῳ φυλάττοντας, ὅπως αὐτοῖς παχύτερος γενοίμην, καὶ πιμελὴς, καὶ ὑπέρογκος, ἐπιμελεσμένους, ἔτε προσαπτομένους αὐτοὺς, οὔτε εἰς τὸ φῶς προάγοντας, ὡς μηδὲ ὀφθεῖν πρὸς τινος, ἀνοήτης ἐνόμιζον εἶναι, καὶ ὑβριᾶς, ἔδεν ἀδικῶντά με ὑπὸ τοσέτοις δεσμοῖς κατασέποντας· ἐκ εἰδότας ὡς μετὰ μικρὸν ἀπίχσιν ἄλλῳ τινὶ τῶν εὐδαιμόνων με καταλιπόντες.

Οὐτ' ἔν ἐκείνης, ἔτε τὰς πάνυ προχείρους εἰς ἐμὲ τὰτας ἐπαινῶ, ἀλλὰ τὰς, ὅπερ ἀριζόν ἐσι, μέτρον ἐπιθήσοντας τῷ πράγματι, καὶ μήτε ἀφεξομένους τοπαράπαν, μήτε προη-
σόμε-

bet: illos autem qui me clausum tot ostiis in tenebris detinerent, dantes operam, ut me crassiores redderent et pinguiorem, atque corpulentiores aequo, neque ipsi me attingentes, neque in lucem producentes, ut ne a quoquam viderer, prorsus desipere, et in me contumeliosos esse rebar, qui nil peccantem compunctiores iuberent tot vinculis impeditum, nescientes interim post paulo se e vita decessuros, meque fortunatorum cuipiam relicturos.

16. Itaque adeo neque illos restrictos laudem, neque eos rursus, qui me libentius contrectant et insumunt, sed potius eos, qui, quod adprime in vita utile est, moderationem adhibeant: qui neque prorsus abstineant, neque
omnino

φομένους τὸ ὅλον. σκόπει γὰρ, ὦ Ζεῦ, πρὸς
τῷ Διὸς, εἴ τις νόμῳ γήμας γυναῖκα νέαν, καὶ
καλὴν, ἔπειτα μήτε φυλάττοι, μήτε ζηλοτυ-
ποῖ τοπαράπαν, ἀφίεις καὶ βαδίζειν ἔνθα ἂν
ἐθέλοι νύκτωρ, καὶ μεθ' ἡμέραν, καὶ ξυνεῖναι
τοῖς βελομένοις, μᾶλλον δὲ αὐτὸς ἀπάγοι μοι-
χευθησομένην, ἀνοίγων τὰς θύρας, καὶ μαρρο-
πύων, καὶ πάντας ἐπ' αὐτὴν καλῶν, ἄρα ὁ
τοιᾶτος ἐρᾷν δόξειεν ἄν; ἔ σὺ γε, ὦ Ζεῦ, τῷ-
το φαίης ἄν, ἐρασθεῖς πολλάνις.

Εἰ δὲ τις ἔμπαλιν ἐλευθέραν γυναῖκα εἰς τὴν
οἰκίαν νόμῳ παραλαβὼν ἐπ' ἀρότῳ 27) παίδων
γνησίων

omnino proiciant, et cuilibet obtrudant. Illud
enim per Iovem vide, quaeso, Iupiter; si quis
legitimis nuptiis formosulam aliquam vxorem in
ipso aetatis flore duxerit, deinde neque domi
custodiat, neque villo zelotypiae sensu mouea-
tur, noctu et interdum qua visum est vagari per-
mittens, et cum obuiis quibusque aetatulam
suam oblectare; aut potius aliquo corrupen-
dam ab adulteris ducat, fores aperiens, prosti-
tuens; et omnes ad eam conuocans; quid, quae-
so, talis vir vxorem amare videatur? Haud
istud tu quidem dixeris, Iupiter, qui quid sit
amor, re saepe numero expertus es.

17. Si quis contra vxorem lege domum du-
xerit, *Arvo ut venereo laetus liberos ferat*, flo-

K 4

rentem

27. Ἐπ' ἀρότῳ] *Ad liberos procreandos.* Brod.
Ἐπ'

γνησίῳν, ὁ δὲ μήτε αὐτὸς προσάπτοιοτο ἀκμαΐας
καὶ καλῆς παρθένῃς, μήτε ἄλλῳ προσβλέπειν
ἐπιτρέποι, ἄγονον δὲ καὶ σεῖραν κατακλείσας
παρθενύοι 28), καὶ τῷτα ἐρᾶν Φάσκων, καὶ
δῆλος ὢν ἀπὸ τῆς χροᾶς, καὶ τῆς σαρκὸς ἐκτε-
τηκυΐας, καὶ τῶν ὀφθαλμῶν ὑποδεδυκότων,
ἔσθ'

rentem autem puellam nec attingat ipse, neque
aliū quemquam ad illam oculos adiacere sinat;
domi autem conclusam custodiat, nullam ex ea
prolem suscipiens, eius tamen amore flagrare
se dicatans, idque indicans vultus colore, ma-
crescente in dies et horas corpore, concavis
et introrsum recedentibus oculis; annon
eius-

Ἐπ' ἀρότῳ παῖδ. γν.] Legitima quae-
dam apud Athenienses haec erat formula.
Isidor. *Peluf.* III, 243. παρ' Ἀθηναίοις ἡ
συνάφεια ἢ κατὰ νόμον ἐπ' ἀρότῳ παίδων
ἐλέγετο γίνεσθαι. hic tamen satis est cer-
tum debere legi ἐπ' ἀρότῳ. *Hemst.*

28. Κατακλείσας παρθενύοι] Vid. *Budaei*
C. L. G. p. 691. ubi ex hoc loco docet
παρθενεύειν esse virginem custodire. Eodem
pertinet κατακλείσας: nam castae virgines,
et honestiores matronae, quae publicum
virorumque conspectum fugientes thalamum
seruabant, κατακλείσοι et θαλαμεύμεναι.
Hemst.

ἔσθ' ὅπως ὁ τοιῆτος ἔ παραπαίειν 29) δόξειεν
 ἂν, δέον παιδοποιεῖσθαι, καὶ ἀπολαύειν τοῦ
 γάμου, καταμαραίνων εὐπρόσωπον οὕτω καὶ
 ἐπέρασον κόρην, καθάπερ ἰέρειαν τῇ Θεσμο-
 φόρῳ τρέφων διὰ παντός τῆ βίῃ; ταῦτα καὶ
 αὐτὸς ἀγανακτῶ, πρὸς ἐνίων μὲν ἀτίμως λα-
 κτιζόμενος καὶ λαφυστόμενος, καὶ ἐξαντλῶμε-
 νος ὑπ' ἐνίων δὲ, ὥσπερ σιγματίας δρεπά-
 της πεπεδημένος.

ZETΣ. Τί ἔν ἀγανακτεῖς κατ' αὐτῶν; δι-
 δόασι γὰρ ἄμφω καλὴν τὴν δίκην· οἱ μὲν, ὥσ-
 περ

eiusmodi vir pro cerrito circumferri debeat,
 qui quasi Cereri sacerdotem per totam vitam nu-
 triens, tam venustam, tamque amabilem puel-
 lam deflorescere absque omni Veneris usu fi-
 neret, cum contra liberos ex ea tollere et con-
 iugio frui deberet? Ad hunc plane modum
 quidam me calcibus ignominiose quatiunt, lu-
 xuriaque sua effundunt atque exhauriunt: a
 nonnullis autem velut fugitiuus aliquis notis
 compunctus vincior.

18. I V P. Quid, quaeso, illis succenses?
 vtrique enim graues poenas dant: alii enim
 K 5 veluti

29. Παραπαίειν] Non desipere videretur. Ad-
 dam Encianum hoc verbum ab Aristophane
 desumpsisse, qui coniungit ληρεῖν et παρα-
 παίειν in Plut. v. 508. Hor. Vitringa.

περ ὁ Τάνταλος, ἀποτοὶ καὶ ἄγευσοι, καὶ ξη-
ροὶ τὸ σῶμα, ἐπικεχηνότες μόνον τῷ χρυσίῳ·
οἱ δὲ, καθάπερ ὁ Φινεύς, ἀπὸ τῆς Φάρυγγος
τὴν τροφὴν ὑπὸ τῶν ἀρπυιῶν ἀφαιρέμενοι.
ἀλλ' ἀπιθι ἤδη σωφρονεσέμεν, παραπαλὺ τῷ
Τίμωνι ἐντευξόμενος. ΠΛ. ἐκείνος γὰρ πότε
παύσεται ὥσπερ ἐκ κοφίνου τετρυπημένος, πρὶν
ὅλως εἰσρυῆναί με, κατὰ σπασθὴν ἐξαντλῶν,
Φθάσαι βελλόμενος τὴν ἐπιρροήν, μὴ ὑπέραν-
τλος εἰσπεσὼν ἐπικλύσω αὐτόν; ὥς ἐς τὸν
τῶν Δαναΐδων πίθον ὑδροφορήσειν μοι δοκῶ,
καὶ μάτην ἐπαντλήσειν, τῷ κῦτος μὴ σέγοντος·
ἀλλὰ πρὶν εἰσρυῆναι, σχεδὸν ἐκχυθησομένης τῇ
ἐπιρρῆ-

veluti Tantalus aliquis, ore sicco ac ieiuno per-
stant, ad auri aspectum rictu diducto hiantes:
alii autem sibi, itidem ut Phineus, cibum ex
penitissimis faucibus ab Harpyis eripi vident.
Sed iam abi: nam Timonem multo impensius
quam antea sapere deprehendes. PLVT. Quid
autem! an is aliquando desinet consulto, velu-
ti ex perforato cophino exhaurire me, prius-
quam totus influxero, (veluti praeuenire stu-
dens nimiarum opum influxum,) ne copio-
sior incidens ipsum inundem? Quare vi-
deor mihi aquam in Danaïdum dolium con-
gesturus, et frustra infusus, ~~conspersus~~ per-
fluat, et id quod ingestum fuerit, iam
iamque sit effluxurum, priusquam influxerit;
adeo

ἐπιρρέεντος· ἄτως εὐρύτερον τὸ πρὸς τὴν ἐκχυ-
σιν κεχηγὸς τῷ πίθῳ, καὶ ἀκώλυτος ἡ ἐξοδος.

ΖΕΥΣ. Οὐκᾶν εἰ μὴ ἐμφράξῃται τὸ κεχη-
γὸς τῷτο, καὶ εἰς τὸ ἅπαξ ἀναπεπταμένον, ἐκ-
χυθέντος ἐν βραχεῖ σου, ῥαδίως εὐρήσει τὴν
διφθέραν αὐθις, καὶ τὴν δίκελλαν ἐν τῇ τρυγί
τῷ πίθῳ. ἀλλ' ἄπιθε ἤδη, καὶ πλατίζετε αὐ-
τόν· σὺ δὲ μέμνησο, ὦ Ἑρμῇ, ἐπανιών, πρὸς
ἡμᾶς ἄγειν τὰς Κύκλωπας ἐκ τῆς Αἴτνης, ὅπως
τὸν κεραυνὸν ἀκονήσαντες ἐπισκευάσωσιν, ὡς
ἤδη γε τεθηγμένῃ αὐτῷ δεησόμεθα.

ΕΡ. Προΐωμεν, ὦ Πλοῦτε. τί τοῦτο;
ὑποσκάζεις; ἐλελήθεις με, ὦ γεννάδα, οὐ τυ-
φλὸς μόνον, ἀλλὰ καὶ χωλὸς ὢν. ΠΛ. οὐκ
αἰεὶ

adeo latus est ad effluxum liquoris hiatus dolii
ac facilis exitus.

19. IVP. Proinde rimam istam et hiatum ni-
si semel et diligenter obstruxerit, in faece do-
lii rhenonem una cum ligone reperiet, post-
quam tu cito effusus fueris. Sed iam aliquan-
do abite, atque hominem ditate. At heus tu,
Mercuri, curato adductos tecum ex Aetna Cy-
clopas, qui mihi fulmen exacuant ac reficiant;
eo enim perquam acuto nobis opus erit.

20. ΠΕΡΓΑΜΟΣ, ΠΛΟΥΤΟΣ. Quid hoc autem?
claudicas? Ignorabam, o bone, esse te non mo-
do caecum, sed claudum etiam. ΠΛΟΥΤΟΣ. Id
mihi

αἰεὶ τᾷτο, ὦ Ἑρμῆ, ἀλλ' ὁπόταν μὲν ἀπίω πα-
 ρά τινα πεμφθεὶς ὑπὸ τᾷ Διὸς, ἐκ οἷδ' ὅπως
 βραδύς εἰμι καὶ χωλὸς ἀμφοτέροισ, ὥς μόλις
 τελεῖν ἐπὶ τὸ τέρμα, προγηράσαντος ἐνίστε τᾷ
 περιμένοντος. ὁπόταν δὲ ἀπαλλάττεσθαι δέη,
 πτηνὸν ὄψει, πολὺ τῶν ὀρνέων ὠκύτερον. ἅμα
 γὰρ ἐπεσεν ἡ ὑσπληγὴ, καὶ γὰρ ἤδη ἀνακηρύττο-
 μαί νενικηκώς, ὑπερπηθήσας τὸ σταδίον, ἐδὲ
 ἰδόντων ἐνίστε τῶν θεατῶν. ΕΡ. ἐκ ἀληθῆ
 ταῦτα φῆς. ἐγὼ δὲ καὶ πολλὰς ἂν εἰπεῖν ἔχοι-
 μί σοι, χθρὲς μὲν ἐδὲ ὀβολόν, ὥς πρίασθαι
 βρόχον, ἐσχηκίας, ἀφνω δὲ τήμερον
 πλουσίους, καὶ πολυτελεῖς, ἐπὶ λευκοῦ
 ζεύ-

mihi non semper vsu euenit: sed cum ab Ioue ad
 quempiam mittor, repente tardior paulo fio, et
 vtroque crure claudus, ita vt vix atque aegre itin-
 eris finem attingam, cum is iam, ad quem missus
 fueram, longo senio confectus plerumque iacer.
 At si quando discedendum sit, tum vero me alatum
 dicas, ipsis auibus celeriozem. Itaque vbi primum
 excidit circi repagulum, iam me victorem procla-
 mat praeco, qui stadium tanta pernecitate percur-
 rerim, vt quandoque ne spectatozes ipfi oculis
 me currentem sequi potuerint. ΜΕΡ. Mi-
 nus vere isthaec, Plute: nam multos ego me-
 morare possum, qui, cum heri ne obolum qui-
 dem haberent, qui sibi pararent laqueum, hodie
 repente diuites existunt, sumtus ingentes faciunt,
 et

ζεύγες ἐξελκύνοντας, οἷς ἔδὲ καὶ ἕνος ὑπῆρξε
πώποτε. καὶ ὁμῶς πορφυροὶ καὶ χρυσόχει-
ρες 30) περιέρχονται, ἔδ' αὐτοὶ πιστεύοντες
εἶμαι ὅτι μὴ ὄναρ πλατῶσιν.

ΠΛ. Ἐτεροῖον τοῦτ' ἐστίν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ
ἔχ' τοῖς ἐμαυτῷ περὶ βαδίζω τότε. ἔδ' ὁ Ζεὺς,
ἀλλ' ὁ Πλάτων ἀποσέλλει με παρ' αὐτὰς, ἄτ' αὖ
πλατοδότης, καὶ μεγαλόδωρος καὶ αὐτὸς ὢν.
δηλοῖ γὰρ καὶ τῷ ὀνόματι. ἐπειδὴν τοίνυν με-
τοικισθῆναι δέη με παρ' ἑτέρῃ πρὸς ἕτερον, ἐς
δέλτον ἐμβαλόντες με, καὶ κατασημηνάμενοι
ἐπιμε-

et bigis albis vehuntur, quibus ne asellus qui-
dem unquam domi fuit; et tamen purpura au-
reisque annulis fulgentes incedunt, qui, ut opi-
nor, nondum satis sibi persuadere possunt,
suas illas opes somnium non esse.

21. P L V T. Istuc quod dicis, Mercuri, lon-
ge diuersum est; nec tunc meis me pedibus
porto, neque me tunc Iupiter, sed Pluto ad
eos mittit, ut pote qui πλατοδότης et ipse sit
(opum largitor) et splendorum munerum da-
tor, quod et suo ipsius nomine satis indicat.
Itaque cum mihi ab alio ad alium migrandum
est, me in tabulas testamentarias coniiciunt: ac dili-

30. Χρυσόχειρες] Quibus manus auro sunt
annulisque oneratae. Πορφυροί, purpu-
reis induti. Hemst.

ἐπιμελῶς, Φορηδὸν ἀράμενοι, μετακομίζουσι.
καὶ ὁ μὲν νεκρὸς ἐν σκοτεινῷ πρὸ τῆς οἰκίας πρό-
κειται 31), ὑπὲρ τὰ γόνατα παλαιᾶ τῇ ὀθό-
νῃ σκεπόμενος, περιμάχητος ταῖς γαλαῖς. ἐμὲ
δὲ οἱ ἐπελπίσαντες 32) ἐν τῇ ἀγορᾷ περιμέ-
νῃσι

diligenter obfignantes domo me baiulorum opera
efferunt; interea mortuus in obscuro aliquo
aedium loco iacet, detricto linteo obtectis geni-
bus, dum circa ipsum decertant feles, eius ca-
daver attingere gestientes; me autem ii, qui tam-
diu

31. Πρόκειται] Ad mortui πρόθεσιν vel con-
locationem proprie pertinet. Quandoqui-
dem vero conlocatio in celeberrimis ae-
dium locis ipsoque adeo atrio fiebat, ut
cadauer ab omnibus inspicere possit, quid est
rei, cur *Lucianus* addiderit, ἐν σκοτεινῷ
πρὸ τῆς οἰκίας; potuit intelligere priorem
illum mox post animam afflatam corporis
in humum deponendi morem, quod Grae-
cis est χαμαὶ κατατιθέναι, χαμαὶ κεί-
σθαι: malo tamen existimare, haec ad ve-
ram πρόθεσιν esse referenda, sed inuidio-
sus a *Luciano* describi, ut amicorum fami-
liariumque contemptum et in curando diui-
tis iam emortui corpore gravem incuriam
perstringat: eodem spectant παλαιᾶ τῇ
ὀθόνη et περιμάχητος ταῖς γαλαῖς. Hemst.
32. Ἐμὲ δὲ οἱ ἐπελπίσαντες] Ἐμὲ coniu-
ngi non debet cum ἐπελπίσαντες, sed cum
περιμένονσι. Hemst.

νασι κεχηνότες, ὥσπερ τὴν χελιδόνα προσπε-
τομένην τετριγότες οἱ νεοττοί.

Ἐπειδὴν δὲ τὸ σημεῖον ἀφαιρεθῇ, καὶ τὸ
λῖνον ἐντμηθῇ, καὶ ἡ δέλτος ἀνοιχθῇ, καὶ ἀ-
νακηρυχθῇ μετ' οὗ καινὸς δεσπότης, ἥτοι συγγε-
νὴς τις, ἢ κόλαξ, ἢ καταπύγων οἰκέτης, ἐκ
παιδικῶν τίμιος, ὑπεξυρημένος ἔτι τὴν γνάθον,
ἀντὶ ποικίλων καὶ παντοδαπῶν ἡδονῶν, ἃς ἡ-
δὴ ἔξωρος ὢν ὑπηρετήσεν αὐτῷ, μέγα τὸ μί-
σθωμα ὁ γενναῖος ἀπολαβὼν, ἐκείνους μὲν, ὅστις
ἂν ἦ ποτε, ἀρπασάμενός με αὐτῇ δέλτῳ, θεέε
Φέρων, ἀντὶ τῆς τέως Πυρρίξ, ἢ Δρόμωνος,
ἢ Τι-

diu sperauerant, ad forum itidem ut hirundi-
nem aduolantem pulli expectant.

22. Vbi autem sublatum est figillum, et li-
neum testamenti vinculum incisum est, tabulae-
que apertae, ac nouus opum dominus declara-
tus est cognatus aliquis, aut assentator, aut ser-
vulus denique, qui ad obsequium venereum
praeſto erat, et ea gratia ceteris praelatus omnibus,
rasa etiamnum barba; magnum pretium ferens
tot voluptatum, quas hero attulit, dum se, iam ex-
oletus, ei perdespendum obsequiose permittit. Is
igitur, quisquis tandem sit, me cum testamenti ta-
bulis arripiens, curriculo domum contendit, mu-
tato repente nomine, ut qui antea Byrria, vel Dro-
mo,

ἡ Τιβία, Μεγακλῆς, ἡ Μεγάβυζος, ἡ Πρω-
ταρχος μετονομασθεῖς· τὰς μάτην κεχηνότας
ἐκείνας εἰς ἀλλήλους ἀποβλέποντας καταλιπὼν,
ἀληθὲς ἄγοντας τὸ πένθος, οἷος αὐτὰς ὁ θύν-
νος ἐκ μυχῆ τῆς σαγήνης διέφυγεν, ἐκ ὀλίγον
τὸ δέλεαρ καταπιῶν.

Ὁ δὲ, ἐμπεσὼν ἀθρόως ἐς ἐμὲ ἀπειροκαλός
καὶ παχύδερμος 33) ἄνθρωπος, ἔτι τὴν πέδην
πεφρι-

mo, aut, si mauis, Tibius vocabatur, dein-
ceps Megacles, Protarchus, aut Megabyzus di-
catur: illos incassum hiantes, et inter se aspi-
cientes relinquens, dolore non ficto lugentes,
qui tantum thynnum ex intimo fagenae recel-
su elapsum amiserint, post opimam escam con-
sumptam.

23. In me igitur irruens talis vir, rerum bo-
narum imperitus, stolidus; qui pedicas etiam-
num

33. Παχύδερμος] Crassa cutis et rigor ad in-
diciū trahebatur stuporis ac stoliditatis:
huic enim hominum generi subtiliter sen-
tiendi facultas videtur occalluisse; ideo
παχύδερμοι καὶ ἀναίσθητοι. Hoc sine du-
bio voluit *Lucianus*; sed praeterea signifi-
cat mancipium nequam, cuius corpus ex
continuis flagrorum ictibus compedumque
vestigiis cicatrices ducit creberrimas et ob-
duruit: hoc suadet mentio πέδης, μασί-
γων, μυλῶνος. Ἀνάκτορον quorumvis
Deo-

πεφρικώς, καὶ εἰ παριὼν ἄλλας μασιζείε τις
 ὀρθιον ἐφίσας τὸ ἔς, καὶ τὴν μυλῶνα ὥσπερ
 τὸ ἀνάκτορον προσκυνῶν, ἔκ ἐτι φορητὸς ἐφί
 τοῖς ἐντυγχάνουσιν· ἀλλὰ τὰς τε ἐλευθέρους
 ὑβρίζει, καὶ τὰς ὁμοδέλεις μασιγοῖ, ἀποπει-
 ρώμενος εἰ καὶ αὐτῷ τὰ τοιαῦτα ἔξεσιν· ἄχρῃς
 ἂν ἢ ἐς πορνείδιόν τι ἐμπесῶν, ἢ ἵπποτροφίας
 ἐπιθυμήσας, ἢ κέλαξι παραδὲς ἑαυτὸν ὀμνύου-
 σιν, ἢ μὴν εὐμορφότερον μὲν Νιρέως εἶναι αὐ-
 τὸν, εὐγενέστερον δὲ τῷ Κέκροπος, ἢ Κόδρου,
 συνετώτερον δὲ τῷ Ὀδυσσέως, πλεσιώτερον δὲ
 συνά-

num exhorrescit, et, si quis temere praeteriens
 loris increpauerit, arrectis auribus repente resi-
 stit; pistrinum autem veluti templum adorat;
 talis, inquam, vir, iis, quibuscum versatur,
 non amplius tolerabilis, sed in homines liberos
 contumeliosus est, conseruos autem suos flagel-
 lis vrit, quasi experiundi gratia, num id sibi
 quoque liceat; vsque adeo donec meretricu-
 lam aliquam nactus, vel equorum alendorum
 studio insaniens, aut assentatoribus sese to-
 tum dedens, deierantibus formosiorē ipsum
 Nireo esse, Cecrope aut Codro nobiliorem,
 Ulyssē prudentiorem, sedecim simul vna
 Croe.

Deorum templum, vel interior templi re-
 cessus, et propterea Castorum etiam: pro-
 prie vero Cereris Eleusinae. Hemst.

συνάμα Κρείσων ἐκκαίδεκα, ἐν ἀναρῇ τῇ χρόνῳ
ἄθλιος ἐκχέῃ τὰ κατ' ὀλίγον ἐκ πολλῶν ἐπιου-
κιῶν, καὶ ἀρπαγῶν, καὶ πανουργιῶν συνειλεγμένα.

ΕΡ. Αὐτὰ πε σχεδὸν Φῆς τὰ γιγνόμενα.
ὁπότεαν δ' ἐν αὐτόπῃς βαδίζῃς, πῶς ἔτω τυ-
φλὸς ὢν εὐρίσκεις τὴν ὁδόν; ἢ πῶς διαγινώσκεις
ἐφ' ἧς ἂν σε ὁ Ζεὺς ἀποστείλῃ, κρίνας εἶναι τῇ
πλευρῇ ἀξίως; ΠΛΟΥ. εἴη γὰρ εὐρίσκῃς με
οἱ τινὲς εἰσι; ΕΡ. μὰ τὸν Δία ἔ πάνυ. οὐ
γὰρ Ἀρισείδην καταλιπὼν, Ἴππονίῳ καὶ Καλ-
λίᾳ προσήεις, καὶ πολλοῖς ἄλλοις Ἀθηναίων ἔ-
δὲ ὀβολῷ ἀξίοις. πλὴν ἄλλὰ τί πράττεις κατα-
πεμφθεὶς; ΠΛ. ἄνω καὶ κάτω πλανῶμαι περιου-
σῶν,

Croesus ditiozem; puncto temporis ea effundat
infelix, quae vnciatim ex multis periuriis, ra-
pinis ac fraudibus sibi pepererit.

24. MER. Id ferme, quod res est, dicis.
Cum vero tuis ipsius pedibus vteris, qui, quae-
so, tanta in te cum sit caecitas, viam tamen in-
venis? aut qui tandem diiudicas, ad quos te
miserit Iupiter, diuitiis illos esse dignos depu-
tans? PLUT. Credis videlicet inuenire me,
quinam illi sint? MER. Sane haud facile arbi-
tror. Neque enim reiecto Aristide ad Hipponi-
cum te aut Calliam adiungeres, compluresque
ex Atheniensibus, homines vix obolares. Cete-
rum ab Ioue missus quid facis? PLUT.
Sursum deorsum vagor perambulans; donec impru-

σῶν, ἄχρῃς ἀνλάθω τινὶ ἐμπεσόν. ὁ δὲ, ὅστις ἂν
 πρῶτός μοι περιτύχη, ἀπαγαγὼν ἔχει, σὲ τὸν
 Ἑρμῆν ἐπὶ τῷ παραλόγῳ τῆς κέρδους προσκυνῶν.

ΕΡ. Οὐκ ἔν ἐξηπάτηται ὁ Ζεὺς, οἰόμενός σε
 κατὰ τὰ αὐτῷ δοκῶντα πλατίζειν ὅσας ἂν οἰη-
 ται τῆς πλατεῖν ἀξίας; ΠΛ. καὶ μάλα δικαίως,
 ὦ γὰρ θεέ, ὅσους τυφλὸν ὄντα εἰδὼς, ἐπεμπεν
 ἀναζητήσεντα δυσεύρετον ἔτω χρεῖμα, καὶ προ-
 πολλῶς ἐκλελοιπὸς ἐκ τῆς βίης· ὅπερ ἔδ' ὁ Λυγ-
 κεύς ἂν ἐξεύροι ῥαδίως, ἀμαυρὸν ἔτω καὶ μικρὸν
 ὄν. τοιγαρὲν ἄτε τῶν μὲν ἀγαθῶν ὀλίγων ὄν-
 των, πονηρῶν δὲ πλείων ἐν ταῖς πόλεσι τὸ
 πᾶν ἐπεχόντων, ῥᾶρον ἐς τοὺς τοιούτους ἐμ-
 πίπτω

imprudens in quempiam incidam; is autem, qui
 me cumque obuium habuerit, ad sese abductum
 obseruat, te, Mercuri, quod lucrum adeo inspe-
 ratum venerans.

. 25. MER. Deceptus ergo est Iupiter, eos a
 te ditari existimans, quos ipse opibus dignos in-
 dicarat? PLVT. Neque vero iniuria, o bone;
 qui quidem me caecum esse sciens, eos quaesitu-
 rum mittebat, rem, ut vides, quam non sine sum-
 mo labore quis reperiat, quaeque iam pridem in-
 ter homines defecit, illam ne Lynceus quidem
 facile reperiat, cum adeo sit euanida, et exilis.
 Itaque cum boni perquam pauci sint, prauī au-
 tem homines et scelerati in urbibus omnia te-
 neant, facilius in hos quam in illos, dum hac
 L 2 illac.

πιπτω περιϊών, καὶ σαγηνεύομαι πρὸς αὐτῶν.
 ΕΡ. εἴτα πῶς, ἐπειδὴν καταλίπης αὐτὰς, ῥα-
 δίως Φεύγεις, ἢ εἰδὼς τὴν ὁδόν; ΠΛ. ὁξυ-
 δερκῆς τότε πῶς καὶ ἀρτίπικς γίγνομαι πρὸς μό-
 νον τὸν καιρὸν τῆς Φυγῆς.

ΕΡ. Ἔτι δὴ μοι καὶ τῆτο ἀποκρίναι, πῶς
 τυφλὸς ὢν, εἰρήσεται γὰρ, καὶ προσέτι ὠχρὸς
 καὶ βαρὺς ἐκ τοῖν σκελοῖν, τοσάτκις ἐρασὰς ἔ-
 χοις, ὥς πᾶντας ἀποβλέπειν εἰς σέ; καὶ τυ-
 χόντας μὲν, εὐδαιμονεῖν εἴσθαι· εἰ δὲ ἀποτύ-
 χοιεν, ἢ ἀνέχεσθαι ζῶντας; οἶδα γὰρ τινὰς
 ἢ ὀλίγας αὐτῶν οὕτω σου δυσέρωτας 34)
 ὄντας,

illac vagor, incido, et eorum retibus impeditus
 haereo. MER. At vero cum illos relin-
 quis, quo pacto tam facile aufugis, qui viam
 non noris? PLVT. Ad solam fugiendi occa-
 sionem oculi mihi ac pedes vigent.

26. MER. Hoc mihi quoque responde; qui
 tandem fiat, vt, cum caecus sis, insuper etiam
 (neque enim vera libet reticere) pallidus, et
 cruribus grauior, tot amatores habeas, vt omnes
 omnino homines vnum te aspiciant; sique potiri
 te licuerit, beatos se existiment, sin minus, vitam
 sibi abiudicent. Noui enim permultos, qui te ita
 mise-

34. Σοῦ δυσέρωτας] Δυσέρως qui modum
 amoris statuere non potest, sed eius violen-
 tia se totum abripi patitur. Hemst.

όντας, ὥς τε καὶ εἰς βαθυκῆτεα 35) πόντον φέροντες ἔρριψαν αὐτὰς, καὶ πετρῶν κατ' ἡλιβάτων, ὑπερορᾶσθαι νομίζοντες ὑπὸ σῆ, ὅτι περ ἔδὲ τὴν ἀρχὴν ἐώρας αὐτὰς. πλὴν ἀλλὰ καὶ σὺ ἂν εὖ οἶδα ὅτι ὁμολογήσεις, εἴ τι ξυνίης ταυτῆ, κορυβαντιῶν αὐτοὺς, ἐρωμένῳ τοιούτῳ ἐπιμε-
μηνότας.

ΠΛ.

*misere amarunt, Vt se praecipites piscosa per
aequora saltu Sublimi e scopulo dederint, existi-
mantes a te contemni, quod ipsos ne primo
quidem congressu aspicere voluisses. Ceterum
tute ipse confiteberis, opinor, si modo te nosti,
insanire istos, qui talem amasium, tam vehe-
menti, tamque perditio amore prosequantur.*

L 3

27. PLVT.

35. βαθυκῆτεα] Editus Theognis meusque scriptus μεγακῆτεα. Μεγακῆτης post Homerum Od. Γ, 158. ponto vel mari frequenter adiungunt: longe rarius est βαθυκῆτης. Vt plurima sunt in Homero, quorum certa ratio posterioribus minime constitit, sic quam germanam habeat potestatem μεγακῆτης, opinionum dissidio Grammatici dubium relinquunt. Equidem existimo, κῆτος olim in compositis magnitudinem immensam indicasse; quod si sumferis, planus erit vbique vocabuli istius intellectus. ego vertam, *profundissimum, vel immensae profunditatis mare.* Hemst.

ΠΛ. Οἶσι γὰρ τοιᾶτον οἶός εἰμι ἐρᾶσθαι αὐτοῖς, χωκὸν ἢ τυφλὸν, ἢ ὅσα ἄλλὰ μοι πρόσθεν; ΕΡ. ἀλλὰ πῶς, ὦ Πλῆτε, εἰ μὴ τυφλοὶ καὶ αὐτοὶ πάντες εἰσὶ; ΠΛ. ἔ τυφλοὶ, ὦ ἄριστε· ἀλλ' ἡ ἀγνοια, καὶ ἡ ἀπάτη, αἵ περ νῦν κατέχουσι τὰ πάντα, ἐπισκιάζουσιν αὐτὸς· ἔτι δὲ καὶ αὐτὸς, ὡς μὴ παντᾶ πασιν ἄμορφος εἶην, προσωπεῖον περιθέμενος ἐρασμιώτατον, διάχρυσον, καὶ λιθοκόλλητον, καὶ ποικίλα ἐνδύς ἐντυγχάνω αὐτοῖς. οἱ δὲ αὐτοπροσώπον οἰόμενοι ὁρᾷν τὸ κάλλος, ἐρῶσι, καὶ ἀπόλλυνται μὴ ἐντυγχάναντες. ὡς εἴ γε τις αὐτοῖς, ὄλον ἀπογυμνώσας, ἐπέδειξέ με, ὅηλον ὡς κατεγίνωσκον
 ὦν

27. PLVT. Censes nimirum, eum me ipsis videri qui sum, claudum scilicet, caecum, et quae alia in me sunt vitia? MER. Qui, quaeso, nisi et ipsi caeci sunt? PLVT. Hand ita est, o bone, sed ignorantia et error, quae nunc omnia inuasunt, caliginem ipsis obiiciunt. Adde quod ipse quoque ne prorsus deformis videar, aptata mihi persona perquam amabili, inaurata, gemmisque distincta, insuper varia veste ornatus, iis me offero: illi autem, qui credant videre se non personatam aliquam pulchritudinem, sed in ipso vultu efflorescentem, amore inardescunt, ac nisi potiantur, prae doloris impatientia sese ipsi perditum eunt. Sane si quis me nudatum iis ostenderit, damnabunt sese

ἐν αὐτῶν, ἀμβλυώττοντες τὰ τηλικῷτα, καὶ ἐρῶντες ἀνεράων καὶ ἀμόρφων πραγμάτων.

ΕΡ. Τί ἔν' ὅτι καὶ ἐν αὐτῷ ἤδη τῷ πλετεῖν γενόμενοι, καὶ τὸ προσωπεῖον αὐτὸ περιθέμενοι, ἔτι ἐξαπατῶνται; καὶ ἤν τις ἀΦαιρῇται αὐτὰς, θάττον ἂν τὴν κεφαλὴν ἢ τὸ προσωπεῖον προσοῖντο; ἔ γάρ δὴ καὶ τότε ἀγνοεῖν εἰκὸς αὐτὰς, ὥς ἐπίχρως ἢ εὐμορφία ἐσὶν, ἐνδοθεν τὰ πάντα ὀρῶντας. ΠΑΟΥ. ἔκ' ὀλίγα, ὦ Ἑρμῆ, καὶ πρὸς τέτ' αἱ μοὶ συναγωνίζεσθαι. ΕΡ. τὰ ποῖα; ΠΑΟΥ. ἐπειδάν τις ἐντυχὼν τοπρῶτον, ἀναπετάσας τὴν θύραν εἰσδέχεταιί με, συμπαρεισέρχεται μετ' ἐμᾶ λαθὼν ὁ τύφος, καὶ ἡ ἀνοία, καὶ ἡ μεγαλαυχία, καὶ ἡ μα-

sele, qui tantopere caecutiant, et res prorsus inamabiles et inuenustus, tam studiose petant.

28. MER. Quid quod, postquam iam diuites facti sunt, ac sibi personam aptauere, adhuc falluntur? Quid quod nonnulli capite libentius careant quam persona, si quis hanc illis eripere postulet? Neque enim cuiquam credibile sit, ipsos, qui omnia intorsus videant, ignorare totam illam pulchritudinem inauratam esse. PLVT. Plurima sunt, o Mercuri, quae me in ea re adiuvant. MER. Quenam illa? PLVT. Cum aliquis semel tantum mecum congressus, apertis foribus me admittit, ingreditur una mecum, eo non animaduertente, Arrogantia,

ἡ μαλακία, καὶ ὕβρις, καὶ ἀπάτη, καὶ ἄλλα ἄττα μυρία. ὑπὸ δὲ τέτων ἀπάντων καταλειφθεὶς τὴν ψυχὴν, θαυμάζει τε τὰ ἐθαυμαστά, καὶ ὀρέγεται τῶν φευγτῶν· καὶ μὲν τὸν πάντων ἐκείνων πατέρα τῶν εἰσέλλυθόντων κακῶν τέθηκε, δορυφορέμενον ὑπ' αὐτῶν, καὶ πάντα πρότερον πάθοι ἂν, ἢ ἐμὲ προσέσθαι ὑπομαίνειεν ἂν.

ΕΡ. Ὡς δὲ λείος εἶ, ὦ Πλῆτε, καὶ ὀλιγοθρόος, καὶ δυσκιάδεκτος, καὶ διαφευκτικός, οὐδεμίαν ἀντιλαβὴν παρεχόμενος βεβαίαν, ἀλλ' ὥσπερ ἐγχείλεις, ἢ οἱ ὄφεις, διὰ τῶν δακτύλων δραπτεύεις ἕκαστον ὅπως· ἡ Πένια δ' ἐμπάλιν ἐξώδης τε, καὶ εὐλαβής, καὶ μυρία τὰ ἄγχιςρα ἐκπεφυκότες ἐξ ἅπαντες τῶν σώματος ἔχουσα,

Dementia, Iactantia, Molities, Insolentia, Fraus, aliaque sexcenta; quae ubi hominis animum invaserunt, ibi tum quae miranda non sunt miratur, et quae fugienda appetit; me autem tot malorum, quae ingressa sunt, parentem suspicit; illorum cinctum satellitio; cruciatus autem quoslibet patitur facilius, quam me abiicere sustinuerit.

29. MER. Quam vero laevis es et lubricus, Plute, quamque aegre retineris; facile autem fugis, ansam nullam, quae firma sit, praebens; sed veluti anguillae, aut angues, inter digitos nescio quo pacto elaberis; at contra viscosa ac tenax Paupertas est, facilem ansam praebens, et infinitos vncos ex omnibus corporis partibus exer-

ἔχουσα, ὡς πλησιάσαντας εὐθὺς ἔχουσθαι, καὶ μὴ ἔχειν ῥαδίως ἀπολυθῆναι. ἀλλὰ μεταξὺ ἡδὴ Φλυαρῶντας ἡμᾶς πρᾶγμα ἔμικρὸν διέλαθε. ΠΛΟΥ. τὸ ποῖον; ΕΡ. ὅτι τὸν Θησαυρὸν ἐκ ἐπηγαγόμεθα ἔπερ ἔδει μάλιστα.

ΠΛΟΥ. Θάρρει τέττε γὰρ ἔνεκα. ἐν τῇ γῇ αὐτὸν καταλείπων, ἀνέρχομαι παρ' ὑμᾶς, ἐπισκήψας ἔνδον μένειν ἐπικλεισάμενον τὴν θύραν, ἀνοίγειν δὲ μηδενί, ἣν μὴ ἐμὲ ἀνέση βοήσαντος. ΕΡ. οὐκ ἔν ἐπιβαίνωμεν ἡδὴ τῆς Ἀττικῆς. καὶ μοι ἔπου ἐχόμενος τῆς χλαμύδος ἄχρισ ἂν πρὸς τὴν ἐσχατίαν 36) ἀφίωμαι.

tos habet, ita vt, qui ad eam accesserint, continuo arripiantur, nec se illinc expedire queant. Verum interea dum sermones nugando caedimus, rem haud negligendam oblitī sumus. PLVT. Quam? MER. Thesaurum non adduximus, quo tamen vel maxime nobis opus erat.

30. PLVT. Hac quidem causa animo otioso esto. Eum enim semper sub terra relinquo, cum ad vos ascendo, imperans domi vt adfit foribus occlusis, neue cuiquam aperiat, ni me clamantem audierit. MER. Sed iam Atticos fines ingrediamur; tu vero sequere hac prehensum me chlamyde tenens, donec ad Timonis solitudinem pervenero.

L 5

venero.

36. Τὴν ἐσχατίαν] Saepe ἐσχατιαὶ singulorum agri suis finibus distincti et separati, sed

μα. ΠΛΟΥΤ. εὖ ποιεῖς, ὦ Ἑρμῆ, χαιρεγωγῶν, ἐπεὶ ἦν γε ἀπολίπης με, Ἵπερβόλῳ τάχα ἢ Κλέωνι ἐμπεσᾶμαι περινοσῶν. ἀλλὰ τίς ὁ ψόφος ἑτὺς ἐστὶ, καθάπερ σιδήρεα πρὸς λίθον.

ΕΡ. Ὁ Τίμων ἄτοσι σκάπτει πλησίον ὄρεον, καὶ ὑπόλιθον γήδιον. παπαί, καὶ ἡ Πενία πάρεστι, καὶ ὁ Πόνος ἐκεῖνος· ἡ Καρτερία δὲ καὶ ἡ Σοφία, καὶ ἡ Ἀνδρία, καὶ ὁ τοιοῦτος ὄχλος τῶν ὑπὸ τῷ λιμῷ ταττομένων ἀπάντων,

πολύ

venero. PLUT. Recte sane, o-Mercuri, quod mihi caeco viam praeis; sin me deseras, fortasse in Hyperbolum aliquem, aut Cleonem oberans incidam. Sed quis hic sonus, quasi si ferrum ad saxum allidatur?

31. MER. Hic Timon videlicet montanum ac saxosum agellum fodit. Papae! Et Paupertas adest, et ille Labor, tum etiam Tolerantia, et Sapientia, nec non Fortitudo, et totum illud agmen, quod secum sub signis habere solet Fames; multo

sed tamen remotiores, et ad cuiusque demi fines, positi, vel mari montibusque proximi. Nonnunquam vero quia ultimos agri Attici siue demi fines ἐσχατιαὶ significant, dubitari non potest. Quamobrem merito *Lucianus* Timoni, ut longius ab hominum, quos odio capitali prosequeretur, occursum ingrato abesset, ἐσχατίαν colendam commisit. *Hemst.*

πολὺ ἀμείνους τῶν σῶν δορυφόρων. ΠΛΟΥΤ.
τί ἔν ἐκ ἀπαλλαττόμεθα, ὦ Ἑρμῇ, τὴν τα-
χίστην; ἔ γάρ ἂν τι ἡμεῖς δράσαιμεν ἀξιόλογον
πρὸς ἄνδρα ὑπὸ τηλικύτῃ στρατοπέδῳ περισχη-
μένον. ΕΡ. ἄλλως ἔδοξε τῷ Διὶ· μὴ ἀποδει-
λιῶμεν οὖν.

ΠΕ. Ποῖ τῆτον ἀπάγεις, ὦ Ἀργειφόντα,
χειραγωγῶν. ΕΡ. ἐπὶ τῆτονι τὸν Τίμωνα ἐ-
πέμφθημεν ὑπὸ τῷ Διός. ΠΕ. νῦν ὁ Πλου-
τος ἐπὶ Τίμωνα, ὁπότε αὐτὸν ἐγὼ κακῶς ἔχον-
τα ὑπὸ τῆς Τρυφῆς παραλαβῆσα, τουτοισί
παράδῃσα, τῇ Σοφίᾳ καὶ τῷ Πόνῳ, γενναῖον
ἄνδρα καὶ πολλῶν ἀξίον ἀπέδειξα; ἔτως ἄρα εὐ-
καταφρόνητος ὑμῖν ἡ Πενία δοκῶ, καὶ εὐα-
δίκη-

multo haud dubie animosiores sunt satellitibus
tuis. P L V T. Quid igitur causae sit, quin hinc
quam ocysissime fugiamus? neque enim est, ut
quidquam a nobis memorabile geratur cum eo
viro, qui tanto instructus exercitu sit. M E R.
Ioui aliter visum est; quare strenui sumus.

32. P A V P. Caecum istum, o Argiphonte,
Mercuri, quonam abducis? M E R. Nos ad Ti-
monem allegavit Iupiter. P A V P. Quid? nunc
ad Timonem Plutus mittitur? quem ego pessim-
e a Luxu habitum cum accepissem, his, quos
vides, Mercuri, Sapientiae, et Labori tra-
dens virum fortem et quantiuis pretii effe-
ci? Itane vobis idonea Paupertas visa est, in
qua

δίκητος 37), ὥσθ' ὁ μόνον κτήμα εἶχον, ἀφαι-
ρεῖσθαι με, ἀκριβῶς πρὸς ἀρετὴν ἐξεργασμένον,
ἢν αὖθις ὁ Πλάτος παραλαβὼν αὐτὸν Ἵβρει
καὶ Τύφῳ ἐγχειρίσας ὅμοιον τῷ πάλαϊ, μαλ-
θακὸν, καὶ ἀγεννῆ, καὶ ἀνέητον ἀποφίνας,
ἀποδῶ πάλιν ἐμοὶ ῥάκος ἤδη γεγεννημένον 38);
E.P. ἔδοξε ταῦτα, ὦ Πενία, τῷ Διῇ.

ΠΕ.

qua sic illudatis, ut quem unum mihi habebam,
eripere postuleris, postquam ad virtutem probe
factus est, ut illum Plutus denuo acceptum Con-
tinentiae et Arrogantiae tradens, qualis olim
fuit, talem eum efficiat, mollem scilicet, igna-
rum et stolidum; mihi denique illum reddat, ubi
nullius pretii fuerit, et detricto panno haud me-
lior. M.E.R. Ioni sic visum est, o Paupertas.

33. PAVP.

37. Εὐαδίκητος] Quem alias Graeci ἐπιτή-
δειον, Latini *opporianum* et *obnoxium* vo-
cant. Hemst.

38. ῥάκος ἤδη γεγεννημένον] His diuitiis et
voluptatibus corruptum; atque ad nullos
amplius usus idoneum intellige. Rece-
ptam vulgo fuisse proverbiū formulam Lu-
ciani indicat Pseudol. §. 18. ἄχρι δὲ σὲ
τὸ τῷ λόγῳ, ῥάκος πολυαχιδὲς ἐργασμέ-
νος ἐξέωσε. *Antiphras.* I. Anth. LVI. Ep.
3. Μυριστῆς, ἀλίοιο βίῃ ῥάκος, — qui
piscatione corpus ad ultimam senectutem
contrinerat. Cadaver ῥάκος dicitur in E-
pigr. quod edidit R. Bentley. ad *Callimach.*
p. 470. Hemst.

ΠΕ. Ἀπέρχομαι· καὶ ὑμεῖς δέ, ὦ Πόνε, καὶ Σοφία, καὶ οἱ λοιποὶ, ἀκολοθεῖτέ μοι. ἔτος δὲ τάχα εἴσεται, οἷαν με ἔσαν ἀπολείψει, ἀγαθὴν συνεργόν, καὶ διδάσκαλον τῶν ἀρίστων· ἥ συνὼν, ὑγεινὸς μὲν τὸ σῶμα, ἐρῶμένος δὲ τὴν γνώμην διετέλεσεν, ἀνδρὸς βίον ζῶν, καὶ πρὸς αὐτὸν ἀποβλέπων· τὰ δὲ περιττὰ καὶ πολλὰ ταῦτα, ὥσπερ ἔσιν, ἀλλότρια ὑπολαμβάνων. ΕΡ. ἀπέρχοντα· ἡμεῖς δὲ προσίωμεν αὐτῷ.

ΤΙ. Τίνες ἐσέ, ὦ κατάρτοι; ἢ τί βελλόμενοι δεῦρο ἦκατε, ἀνδρα ἐργάτην καὶ μισθοφόρον ἐνοχλήσοντες; ἀλλ' οὐ χαίροντες ἄπιτε, μικροὶ πάντες ὄντες· ἐγὼ γὰρ ὑμᾶς αὐτίκα
 μάλα

33. P A V P. Abeo igitur. Vosque adeo Labor, Sapientia, vosque ceteri, qui mecum aderatis, sequimini. Nae iste posterior sentiet, qualem me reliquerit, optimam nempe operis consortem, et quae ipsum ad res praeclaras erudierim; me, inquam, quacum degens, tum salubri corpore, tum animo vegetus fuit, viri vitam agens, et sese respiciens; cetera autem superuacanea existimans, ut re ipsa talia sunt. M E R. Abeunt, o Plute; nostrum nunc est hominem convenire.

34. T I M. Qui estis vos, o scelera, aut quorsum huc venistis? miline ut molesti sitis, homini mercede conducto? Sed non sine infortunio estis hinc abituri, cum pessimi mortalium sitis: iam enim vos et glebis;
 et sa-

μάλα βίλλων ταῖς βώλοισι, καὶ τοῖς λίθοις, συντρίψω. ΕΡ. μηδαμῶς, ὦ Τίμων, μὴ βάλης· ἔγὰρ ἀνθρώπους ὄντας βαλεῖς. ἀλλ' ἐγὼ μὲν Ἑρμῆς εἰμι, ἔτος δέ, ὁ Πλούτος. ἐπεμψε δὲ ὁ Ζεὺς ἐπακέσας τῶν εὐχῶν· ὥς ἐ ἀγαθῇ τύχῃ δέχῃ τὸν ὄλβον, ἀποσὰς τῶν πόνων. ΤΙ. καὶ ὑμεῖς οἰμώξεσθε ἤδη, καί τοι θεοὶ ὄντες, ὡς Φατέ· πάντας γὰρ ἅμα καὶ θεὸς καὶ ἀνθρώπους μισῶ, τετονὶ δὲ τὸν τυφλόν, ὅστις ἂν ᾗ, καὶ ἐπιτρίψειν μοι δοκῶ τῇ δικέλλῃ. ΠΛ. ἀπίωμεν, ὦ Ἑρμῆ, πρὸς τοῦ Διὸς, μελαγχολᾶν γὰρ ὁ ἄνθρωπος οὐ μετρίως μοι δοκεῖ, μὴ τι κακὸν ἀπέλθω προσλαβών.

ΕΡ.

et faxis opertos male perdam. MER. Caue faxis, Timon: non enim, quod credis, homines, sed deos percusseris. Videlicet ipse ego Mercurius sum, hic vero, Plutus. ad te autem Iupiter, auditis precibus tuis, nos misit. Itaque adeo, quod tibi faustum sit, felicitatem et opes excipe, laboribus in posterum valere iussis. TIM. Vos quoque, etsi, ut praedicatis, dii estis, vapulabitis tamen; nam et deos et homines ex aequo odi. Caecum vero istum, quisquis est, hoc meo ligone comminuere certum est. PLUT. Per Iouem, o Mercuri, abeamus, ne, quod malum iumento meo accersam: plane enim homo insanire videtur.

35. MER.

ΕΡ. Μηδὲν σκαιὸν, ὦ Τίμων, ἀλλὰ τὸ πάνυ τᾷτο ἄγριον, καὶ τραχὺ καταβαλὼν, προτείνας τῷ χεῖρε, λάμβανε τὴν ἀγαθὴν τύχην, καὶ πλᾶτει πάλιν, καὶ ἴσθι Ἀθηναίων τὰ πρῶτα 39), καὶ ὑπερόρα τῶν ἀχαρίστων ἐκείνων, μόνος αὐτὸς εὐδαιμονῶν. ΤΙ. ἔδεν ὑμῶν δέομα· μὴ ἐνοχλεῖτέ μοι· ἱκνὸς ἐμοὶ πλᾶτος ἢ δίκελλα. τὰ δ' ἄλλα, εὐδαιμονέσχατός εἰμι, μηδενός μοι πλησιάζοντος. ΕΡ. ἔτως, ὦ τᾶν, ἀπανθρώπως;

Τόνδε

35. MER. Ne quid inscite facias, Timon; quin potius agreste isthuc et asperum ingenium mitte, porrectisque manibus fortem Fortunam excipe, ut denuo dives fias, et Atheniensium primus; illosque ingratos despicias, tibi vni beatus. TIM. Ne mihi negotium facessite. vobis haudquaquam egeo: affatim copiarum in hoc ligone habeo; cetera felix, si ad me nemo accedat. MER. Tene adeo inhumane agere, amice?

Haec

39. Ἀθηναίων τὰ πρῶτα] Atticis perinde atque Ionibus locutio familiaris. Verum observari meretur, istam dictionis elegantiam multo frequentissime de vno homine, aut certis saltem et designatis usurpari: τὰ πρῶτα Ἀθηναίων, hic vel ille, cuius mentio fuerit expressa: at τὸ πρῶτον τῶν Ἀθηναίων, quicumque sunt Atheniensium praecipui. *Hemst.*

Τόνδε φέρω Διὶ μῦθον ἀπηνῆα τε, κρατε-
ρόν τε;

Καὶ μὴν εἰκὸς ἦν μισάνθρωπον μὲν εἶναί σε, το-
σαῦτα ὑπ' αὐτῶν δεινὰ πεπονθότα, μισέθειν
δὲ μηδαμῶς, ἔτως ἐπιμελεμένων σχετῶν θεῶν.

ΤΙ. Ἀλλὰ σοὶ μὲν, ὦ Ἑρμῇ, καὶ τῷ Διὶ
πλείσῃ χάρις 40) τῆς ἐπιμελείας. τετονὶ δὲ τὸν
Πλάτωνα ἐκ αὐτῶν λάβοιμι. ΕΡ. τί δῃ; ΤΙ.
ὅτι καὶ πάλαι μυρίων κακῶν μοι αἴτιος ἔστος κατέ-
5η

*Haecne Ioui referam tam dura atque aspera
dicta?*

Non sane incredibile erat, inuisos esse tibi ho-
mines, a quibus tot tibi ortae essent iniuriae;
deos autem odisse, qui tibi optime consultum
velint, haud sane par fuit.

36. TIM. Tibi quidem, Mercuri, ac Ioui
praeterea maximam habeo gratiam, quod me
haud neglexistis. Istum vero Plutum haudqua-
quam admittam. MER. Quamobrem? TIM.
Quia olim infinitorum mihi causa maiorum fuit,
assen-

40. Πλείσῃ χάρις] Loquendi formula testi-
ficantis gratum animum, tum quoque, si
quid oblatum honeste recuset: §. 37. εἰς
μία σοὶ χάρις, nullam in partem tibi sum
obstrictus: quod impudenti tribuit Theo-
phrast. Char. Eth. p. 46. Hemst.

ση, κόλαξί τε παραδᾶς, καὶ ἐπιβέλῃς ἐπαγα-
γών, καὶ μῖσος ἐπεγείρας, καὶ ἡδυπαθείᾳ κα-
ταφθείρας, καὶ ἐπίφθονον ἀποφήνας. τέλος
δὲ, ἄφνω καταλιπὼν ἔτως ἀπίσως καὶ προδο-
τικῶς, ἡ βελτίστη δὲ Πενία, πόνοις με τοῖς
ἐνδριμωτάτοις καταγυμνάσασα, καὶ μετ' ἀλη-
θείας καὶ παρρησίας προσομίλῃσα, τότε ἀναγ-
καῖα κάμνοντι παρβίχε, καὶ τῶν πολλῶν ἐκεί-
νων καταφρονεῖν ἐπαίδευεν, ἐξ αὐτῆς ἐμᾶ τὰς
ἐλπίδας ἀπαρτήσασά μοι τῆ βίχῃ, καὶ δείξασα
ὅστις ἦν ὁ πλῆτος ὁ ἐμὸς, ἐν ᾗ τε κόλαξ θω-
πεύων, ᾗ τε συκοφάντης φοβῶν, ἃ δῆμος πα-
ρξυιθεῖς,

assentatoribus me prodens, mihi insidiatores im-
mittens, odium exsuscitans, deliciis corrup-
pens, et liuori obiiciens; ad postremum me re-
pente per summam perfidiam, vt proditore di-
gnum erat, deserens. Contra autem optima
Paupertas labore perquam virili me exercens,
ac mecum perpetuo agens cum Veracitate, et
Libertate dicendi, quae tempus postulauit, ea
mihi opus facienti praebeuit, et tot illas res de-
spicere docuit, efficiens vt omnes spes vitae in
memet sitae essent; ostendens praeterea, quae-
nam diuitiae meae forent, quas neque eripere
posset assentator palpans, neque sycophanta
autem me terrens, non populus exasperatus,

M

non

ροξυνθείς, ἐκ ἐκκλησιαστικῆς ψηφοφορήσας, οὐ
τύραννος ἐπιβλεύσας ἀφελέσθαι δύναται ἄν :

Ἐρρωμένος τοιγαρὲν ὑπὸ τῶν πόνων, τεκτονέ
τὸν ἀγρὸν φιλοπόνως ἐπεργαζόμενος, ἔδεν ὁρῶν
τῶν ἐν ἄσει κακῶν, ἱκανὰ καὶ διαρκῆ ἔχω τὰ
ἀλφίτα παρὰ τῆς δικέλλης. ὥς· παλίνδρομος
ἀπιδί, ὦ Ἑρμῇ, τὸν Πλάτωνα ἀπαγαγὼν τῷ
Διί. ἐμοὶ δὲ τῆτο ἱκανὸν ἦν πάντα ἀνθρώ-
που ἡβηδὸν οἰμῶζειν ποιῆσαι. 41) ΕΡ. μηδα-
μῶς,

non quilibet in concione suffragium ferens, non
denique tyrannus insidias struens.

37. Aucto itaque per laborem robore, agrum
hunc industrie colens, nihil videns malorum
eorum, quae tot in vrbe occurrunt, sufficien-
tem ac perennem victum huius ligonis ope mi-
hi paro. Quare iter tuum relegens abito, Mer-
curi, Plutum ad Iouem abducens: mihi autem
sat erit, si omnes omnino homines ciu-
lare coegerit. M E R. Caue isthuc dicas,
o bo-

41. Ἡβηδὸν οἰμῶζειν ποιῆσαι] Omnes Inter-
pretes ad Iouem haec pertinere sibi per-
suaserunt. Id quidem non plane repudian-
dum: nescio tamen, an satius fuerit ad
ipsum Timonem referre, hoc sensu: Ego
hac in solitudine auersus a conspectu malo-
rum, quae nostra fert aetas, paupertate
mea, cui iste ligo sufficiet, contentus vi-
vam: at tu, Mercuri, cum illo Pluto, quo-
cum

μῶς, ὦ ἄγαθέ· ἐ γάρ] πάντες εἰσὶν ἐπιτήδαιοι
 πρὸς εἰμωγὴν· ἀλλ' ἔα τὰ ἀγρία ταῦτα, καὶ
 μετράκιώδη, καὶ τὸν Πλάτωνα παράλαβε. ἔτοι
 ἀπόβλητά εἰσι τὰ δῶρα τὰ παρὰ τοῦ Διὸς.
 ΠΛΟΥ. βάλει, ὦ Τίμων, δικαιολογήσομαι
 πρὸς σέ; ἢ χαλεπαίνεις μοι λέγοντι; ΤΙ. λέγε,
 μὴ μακρὰ μάντοι, μηδὲ μετὰ προοιμίων, ὥσπερ
 οἱ

o bone. neque enim omnes ad eiulandum re-
 ste comparati sunt. Sed istam tuam iracundiam,
 et inconsulti adolescentis impetum mittas, Ti-
 mon, ac Plutum recipe. Quae a Ioue mittun-
 tur dona, ea neutiquam aspernanda sunt. PLUT.
 Quid, Timon, vtrum vis me causam aduersus
 te agere? an tibi molestum est loqui me? TIM.
 Dic, sino, modo ne longam orationem et pro-
 lixis prooemiis grauem habeas, quod facere per-
 ditissi-

M 2

ditissi-

cum mihi nihil esse commune volo, hinc
 te quam primum aufer ad Iouem: mihi ad
 animum explendum hoc vnicum fuerit fa-
 tis, si cunctos mortales plorare non qui-
 dem iussero, sed re vera fecero. Conue-
 nit ad hanc mentem responsio Mercurii,
 quam sic capio: Hoc tu ne feceris, o bo-
 ne: neque enim omnes ad gemitum sunt
 facti: quin tu mitte potius iracundum istud
 et iuueniliter ridiculum, ac Plutum reci-
 pe. Hemst.

οἱ ἐπίτριπτοι ῥήτορες· ἀνέξομαι γάρ σε ὀλίγα
λέγοντα, διὰ τὸν Ἑρμῆν τρυφόνι.

ΠΛΟΥΤ. Ἐχρῆν μέντοι ἴσως καὶ μακρὰ εἰ-
πεῖν, ἔτω πολλὰ ὑπὸ σέᾳ κατηγορηθέντα· ὁ-
μως δὲ ὄρα εἴ τι σε, ὡς Φῆς, ἠδίκηκα· ἐς τῶν
μὲν ἠδίστων πάντων αἰτίος σοι κατέστη, τι-
μῆς, καὶ προεδρίας, καὶ σεφάνων, καὶ τῆς ἄλ-
λης τρυφῆς· περιβλεπτός δέ τοι καὶ αἰοιδίμος
δὲ ἐμὲ ἦσθα, καὶ περισπᾶδας· εἰ δέ τι χα-
λεπὸν ἐκ τῶν κολάκων πέπονθας, ἀναίτιος
ἔγώ σοι· μᾶλλον δὲ αὐτὸς ἠδίκημαι τῷτο ὑπὸ
σέᾳ, διότι με ἔτως ἀτίμως ὑπέβαλλες ἀνδράσι
καταράτοις, ἐπαινοῦσι, καὶ καταγοητεύουσι,
καὶ

ditissimi isti rhetores solent. Id enim Mercu-
rio, qui hic adest, a me tribuatur, tibi ut pau-
ca dicenti aures praebeam.

38. PLUT. Consentaneum quidem erat pro-
lixa oratione vii me, quem tam graviter accu-
sasti; tamen dispice an te, quod ais, iniuria
affecerim, qui tibi suauissimarum quarumque
rerum, honoris scilicet, praesidentiae, corona-
rum, aliarumque voluptatum causa fui. Propter
me spectabilis eras, et ab omnibus celebratus
ac cultus; si quid autem, quod nolis, ab as-
sentatoribus tibi accidit, in me non haeret
culpa, imo magna mihi abs te facta iniuria est,
quem adeo contumeliose sceleratorum illorum
libidini subieccheris, laudantium, assentantium,
omni

καὶ πάντα τρόπον ἐπιβελύσσει μοι· καὶ τότε
τελευταῖον ἔφηθα, ὡς προδεδωκά σε· τέναν-
τίην δὲ αὐτὸς ἐγκαλέσαιμί σοι πάντα τρόπον
ἀπελαθεῖς ὑπὸ σῶ, καὶ ἐπὶ κεφαλὴν ἐξωσθεῖς
τῆς οἰκίας· τοιγαρὲν ἀντὶ μαλακῆς χλαμύδας,
ταύτην τὴν δεφθέραν ἢ τιμιωτάτη σοι Πενία
περιτέθειμεν. ὥστε μάρτυς ὁ Ἑρμῆς ἔτοσί, πῶς
ἰκέτευον τὸν Δία μηκέθ' ἥκειν παρὰ σέ, αὐτῷ
δυσμενῶς μοι πρᾶσεν ηνεγμένον.

ΕΡ. Ἀλλὰ νῦν ὁρᾷς, ὦ Πλῆτε, οἷος ἤδη γε-
γέννηται; ὥς θάρρῶν ξυνδιάτριβε αὐτῷ· καὶ
σύ μὲν σκάπτει ὡς ἔχεις· σύ δὲ τὸν Θησαυρὸν
ὑπάγαγε τῇ δικέλλῃ· ὑπακᾶσεται γὰρ ἐμβοή-
σαντί

omni arte insidiantium. Quin etiam post omnia
dixisti proditum te a me fuisse: sed cum a te ex
aedibus excussus sim, et capite protrusus foras,
quanto te verius proditiōis accusare possum?
quare pro molli chlamyde rhenonem tibi induit
veneranda ista Paupertas; itaque hic Mercurius
testabitur, quam enixe Iouem obsecrauerim,
ne ad te denuo mitterer, qui tantum in me o-
dium exeruisses.

39. MER. At nunc vides, Plute, qualis sit:
itaque cum eo iam audacter facito, vt consue-
scas. Tu quidem, Timon, terram fodito, quod
facis; at tu, Plute, Thesaurum sub eius ligonem
adductum facito; tibi enim inclamanti auscul-

σαντί σοι. ΤΙ. πεισέον, ὦ Ἑρμῇ, καὶ αὐθις
 πλητητέον. τί γὰρ ἂν καὶ πάθει τις ὁπόταν
 οἱ θεοὶ βιάζοιντο; πλὴν ὅρα γε εἰς οἷά με πράγ-
 ματα ἐμβαλεῖς τὸν κακοδαίμονα, ὃς ἄχρι νῦν
 εὐδαιμονέστατα διάγων, χρυσὸν ἄφνω τσᾶτον
 λήψομαι ἔδεν ἀδικήσας, καὶ τοσαύτας φρον-
 τίδας ἀναδέξομαι.

ΕΡ. Ὑπόσηθι 42), ὦ Τίμων, δι' ἐμὲ, καὶ
 εἰ χαλεπὸν τῆτο, καὶ ἂν οἷζόν ἐσιν, ὅπως οἱ
 κόλα-

tabit. TIM. Parere necesse est, Mercuri, et
 de integro ditescendum. Cum enim dii ipsi
 vim adhibeant, quid, quaeso, fiat? Tamen il-
 lud vide, in quae me coniecturus sis incommo-
 da, qui vita usque adhuc feliciter exacta, re-
 pente tantam auri vim accepturus sum, et me
 tot curis impliciturus, cum nihil mali fecerim.

40. MER. Perfer atque obdura, Timon, mea
 causa, etiamsi isthuc molestum est, et aegre tole-
 randum;

42. Ὑπόσηθι.] Sensus est, nisi fallor, talis.

Quin tu suscipe curas istas, tantumque onus
 imponi tibi patere, Timon, tum mei causa,
 tum, quanquam durum sit, atque imperibile,
 hominem ab optima Paupertate iam ad vinguem
 factum denovo diuitiis obrui, ut adulatorum isti
 invidia rumpantur. ὑπόσηθι repetitum iun-
 gas cum ὅπως οἱ κόλακες etc. Verum in-
 terferi debet καὶ καὶ εἰ καὶ χαλεπὸν τῆ-
 το. Hemst.

κόλασες ἐκεῖνοι διαρρέγωσιν 43) ὑπὸ τῷ Φθόνῳ· ἐγὼ δὲ ὑπὲρ τὴν Αἴτην εἰς τὸν ἄρχον ἀναπτήσομαι. ΠΛΟΥ. ὁ μὲν ἀπελήλυθεν, ὡς δοκεῖ· τεκμαίρομαι γὰρ τῇ εἰρεσίᾳ τῶν πτερῶν· σὺ δὲ αὐτῷ περιμένε· ἀναπέμψω γάρ σοι τὸν Θησαυρὸν ἀπελθὼν· μᾶλλον δὲ παιῆ· σέ Φημι Θησαυρὸς χρυσῶ, ὑπάρχον Τίμωνι ταῦτ' ἔστι, καὶ πάρα σθεσεαυτὸν ἀνελεσθαι. σκάπτε, ὦ Τίμων, βαθείας καταφέρων· 44) ἐγὼ δὲ ὑμῖν ὑποσησομαι 45).

T I.

randum; perfer, inquam, saltem ut invidia dirumpantur assentatores. Ego autem in coelum, ubi supra Aetnae cacumen ascendero, denuo volabo. P L V T. Abiit quidem Mercurius, ut videtur: id enim ex alarum remigatione coniecere est. Tu vero, Timon, isthic maneto; hinc enim ubi abiero Thesaurum ad te mittam; imo autem ligone impacto terram feri. Heus, heus, tibi dico, auri Thesauze, huic Timoni ausculta, teque illi tollendum e terra obice. Heus, Timon, strenue fodito, ligonem altius impingens. at ego nunc abscedo.

M 4.

41. TIM.

43. Διαρρέγωσι] Saepe indignationem et dolorem, quem quis ex rebus ingratas apud animum concipit, significat. Hemst.

44. Βαθείας καταφέρων] Intelligunt πληγὰς· ego γῆς· mox ἐκ τῶ βαθέος. Hemst.

45. Ὑποσησομαι] Omnium Edd. excepta Iunt. lectionem tuerur Thom. Mag. in Ὑφίσταμαι,

ΤΙ. Ἄγε δὴ, ὦ δίκελλα, νῦν μοι ἐπιβρῶσον σεαυτὴν, καὶ μὴ κἀμῆς ἐκ τῆς βάθους τὸν Θησαυρὸν εἰς τῶν Φανῶν προκαλημένη. ὦ Ζεῦ τερασίῃς, καὶ Φίλοι Κορύβαντες, καὶ Ἑρμῇ κερδῶε, πόθεν χρυσίον τοσῶτον; ἢ πᾶ ὄναρ ταῦτά ἐσι; δέδωκε γὰρ μὴ ἀνδρακας εὖρω, ἀνεγρόμενος· ἀλλὰ μὴν χρυσίον ἐστὶν ἐπίσημον, ὑπερυθρον, βαρὺ, καὶ τὴν πρόσοψιν ὑπερήδισον.

Ω χρυ-

41. TIM. Age, o ligo, mihi nunc validior fias, neque porro defatigare, dum Thesaurum ex terrae penetralibus in lucem eruis. O Iupiter prodigialis, et propitii Corybantes, et Mercuri lucri praeses, unde mihi tantum auri? hocine somnium sit an non? male metuo, ne expergefactus in thesauro carbones, quod aiunt, reperiam. at nil profecto tale est; nam aurum signatum video, subrubescens, ponderosum, et aspectu quam gratissimum.

Aurum,

σαμαι, ἀντὶ τῆς ὑποχωρῶ. De potestate verbi consentiunt *Suidas*, Ἰποσητῶ ἀντὶ τῆς ὑποχωρησάτω, et, paulo tamen aliter, *Hesychius*, εἰσάτω, παραχωρησάτω. Perquam rara sunt, quae huc conveniant, exempla: multo tritius ὑποκρήσομαι. Verum quoniam et Codd. quidam ἀποκρήσομαι praeferunt, et cum ea lectione *Fabri* coniectura conspirat, nihil aliud ultra quarendum censeo. *Hemst.*

ὦ χρυσέ, δεξίωμα κάλλισον βροτοῖς!

Αἰθόμενον γὰρ πῦρ ἄτε διαπρέπεις, καὶ νύκτωρ,
καὶ μεθ' ἡμέραν. ἔλθε, ὦ Φίλτατε, καὶ ἔρα-
σμιώτατε. νῦν πείθομαί γε καὶ Δία ποτὲ γενέ-
σθαι χρυσόν. τίς γὰρ ἐκ ἂν παρθένος ἀναπε-
πταμένοις τοῖς κόλποις ὑποδέξαιτο ἔτω καλὴν
ἔρασῃν διὰ τῆ τέγχε καταρρέοντα;

ὦ Μίδα, καὶ Κροῖσε, καὶ τὰ ἐν Δελφοῖς
ἀναθήματα, ὡς ἔδεν ἄρα ἦτε ὡς πρὸς Τίμωνα,
καὶ τὸν Τίμωνος πλῆτον, ὦγε ἔδὲ βασιλεὺς ὁ
Περσῶν ἴσος· ὦ δίκηλλα, καὶ Φιλτάτῃ διφθέ-
ρα, ὑμᾶς μὲν τῷ Πανὶ τέτῳ ἀναθεῖναι καλόν·
αὐτὸς δὲ ἤδη πᾶσαν πριάμενος τὴν ἐσχατιάν,
πυρ-

Aurum, suaue munus es mortalibus.

*Namque ignis instar eximie micas, — Et noctu
et interdiu. ades huc, o mea voluptas. Nunc
sane mihi credibile fit, Iouem se in imbrem au-
reum conuertisse. Quae enim virgo amantem
adeo formosum, et per impluium defluentem,
expanso sinu non excipiat?*

42. O Mida, o Croese, et vos Delphici
templi donaria, quam nihil estis prae Timone,
et Timonis opulencia! ad quem magnus ille Per-
sarum rex ne comparandus quidem est. O ligo,
et tu rheno suauissime, optimum erit vos huic Pani
consecrasse. Atego vniuersum hunc agrum coë-
mam,

πυργίον αἰκοδομησάμενος ὑπὲρ τῶ θησαυροῦ, μόνῳ ἐμοὶ ἱκανὸν ἐνδιαιτᾶσθαι· τὸν αὐτὸν καὶ τᾶ-
 Φον ἀποθανῶν ἔχειν μοι δοκῶ. Δεδόχθω δὲ
 ταῦτα, καὶ νενομαθετήσθω πρὸς τὸν ἐπίλοι-
 πον βίον, ἀμιξία πρὸς ἅπαντας, καὶ ἀγνωσία,
 καὶ ὑπεροψία· Φίλος δὲ, ἢ ξένος, ἢ ἐταῖρος, ἢ
 Ἑλέκ βωμός, ὕθλος πολὺς· καὶ τὸ οἰκτεῖσθαι
 δακρύοντα, ἢ ἐπικρῆσαι δεομένῳ, παρανομία,
 καὶ κατὰ λυσις τῶν ἐθνῶν· μονήρης δὲ ἡ δίκαια
 καθάπερ τοῖς λύκοις, καὶ Φίλος εἰς Τίμων.

Οἱ δὲ ἄλλοι πάντες ἐχθροί, καὶ ἐπίβουλοι·
 καὶ τὸ προσομιλῆσαί τινι αὐτῶν, μίασμα
 καὶ εἰ τινα ἴδω μόνον, ἀποφραῖς ἡ ἡμέρα,
 καὶ

nam, turremque asseruando auro extruam,
 quae me vnum excipere possit, non plures: in
 ea quoque sepulcrum mihi, vt opinor, faciam.
 Ceterum quoad viuam, haec fancita sunt, et
 lege confirmata. Hominum congressum fuge-
 re, notum habere neminem, omnes autem de-
 spicere; amicus autem vel hospes, vel ara Mi-
 sericordiae, logi ac nugae. Cuiusquam lamen-
 tantis misereri, vel inopi subuenire, legis trans-
 gressio habeatur, et morum subuersio: mihi au-
 tem vita sit solitaria itidem vt lupis; et vnus
 omnino amicus Timon Timoni.

43. At ceteri mihi in hostium loco sint, et infi-
 diatorum. Eorum quempiam si alloquar, impurus
 habear; si quando aliquem videro tantum, is dies
 ater

καὶ ὅλως ἀνδριάντων λιθίνων, ἢ χαλκῶν, μη-
δὲν ἡμῖν διαφερέτωσαν· καὶ μήτε κήρυκα δε-
χόμεθα παρ' αὐτῶν, μήτε σπονδὰς σπενδώ-
μεθα· ἡ ἐρημία δὲ, ὅρος ἔσω πρὸς αὐτὰς. Φυ-
λέται δὲ, καὶ φράτορες, καὶ δημόται, καὶ ἡ πα-
τρίς αὐτῇ, ψυχρὰ, καὶ ἀνωφελῆ ὀνόματα, καὶ ἀ-
νοήτων ἀνδρῶν φιλοτιμήματα· πλετσίτω δὲ Τί-
μων μόνος, καὶ ὑπεροράτω ἀπάντων, καὶ τρυφά-
τω μόνος καὶ ἑαυτὸν, κολακείας καὶ ἐπαίνων φορ-
τικῶν ἀπηλλαγμένος· καὶ θεοῖς θυέτω, καὶ εὐω-
χεῖσθω μόνος, ἑαυτῷ γείτων καὶ ὁμορος, ἐκείνων
τῶν ἄλλων. καὶ ἅπαξ ἑαυτὸν δεξιώσασθαι 46)

δεδό-

ater esto. denique nihil apud me statuatur disci-
minis, eos inter et simulacra marmorea, aut ae-
rea. Neque missum ab iis legatum recipiamus,
neque cum iis percutiamus foedus; fines inter
me atque illos sunt deserti atque solitudines;
tribules vero, et curiales, et populares, quin
et patria ipsa, frigida et inutilia nomina ha-
beantur, ac fatuorum hominum ambitio. So-
lus Timon dives esto, ceterosque despiceretur;
molliter secum viuat, procul ab assentatoribus,
et iis qui immodice laudare solent; diis sacrificet,
ac splendide epuletur solus, sibi vicinus et finiti-
mus, longe a ceteris remotus hominibus. denique
haec

46. Ἄπαξ ἑαυτὸν δ.] Ad haec verba intelli-
genda duo sunt notanda: primum sc. ad eos,
qui

δεδόχθω, ἣν δὲ ἀποθανεῖν, ἢ αὐτῷ σέφανον
ἐπενεγκεῖν.

Καὶ ὄνομα μὲν ἔστω ὁ Μισάνθρωπος ἡδισόν.
τῇ τρόπῃ δὲ γνωρίσματα, δυσκολία, καὶ τρα-
χύτης, καὶ σκαιότης, καὶ ὀργή, καὶ ἀπαν-
θρωπία· εἰ δὲ τίνα ἴδοιμι ἐν πυρὶ διαφθειρόμε-
νον, καὶ σβεννύναι ἰκετεύοντα, πίττη καὶ ἑ-
λαίῳ κατασβεννύναι. καὶ ἦν τίνα τῇ χειμῶνος
ἐποταμὸς παραφέρει, ὁ δὲ, τὰς χεῖρας ὀρέγων,
ἀντι-

haec lex esto, se vnum amplecti atque amare,
si vel mori oporteat, et coronam sibi ipsi im-
ponere.

44. Nomen suauissimum sit Μισάνθρωπος.
morum autem character esto morositas, asperi-
tas, rusticitas, iracundia, atque inhumanitas;
si quem autem forte igne pereuntem videro,
atque ut extinguiam obsecrantem, picis atque
olei iniectu extinguere decretum esto. Tum
porro si quem hyeme fluuius auferat, atque is
mani-

qui fatalem horam sibi adesse sentiebant
arcessitos fuisse amicos, propinquos et vici-
nos, quorum manus prensabant, hac ra-
tione vltimum ipsis vale dicentes, et si
quid haberent, quod rogarent mandarent-
ve, per dextram obtestantes. Secundo no-
tandum, mortuis olim coronas fuisse im-
positas. Βοτ.

ἀντιλαβέσθαι δέηται, ὥθειν καὶ τοῦτον ἐπὶ κεφαλὴν βυπτίζοντα, ὡς μηδὲ ἀνακύψαι δυνηθεῖν· ἔτω γὰρ αὖ τὴν ἴσην ἀπολάβοιεν. Εἰσηγήσατο τὸν νόμον Τίμων Ἐχεκρατίδης Κολυττεύς, ἐπεψήφισε τῇ ἐκκλησίᾳ 47) Τίμων δ' αὐτός· εἶεν, ταῦτα ἡμῖν δεδόχθω, καὶ ἀνδρικῶς ἐμμένωμεν αὐτοῖς.

Πλὴν ἀλλὰ περὶ πολλῆ ἀν' ἐποησάμεν ἅπασιν γνῶριμά πως ταῦτα γενέσθω, διότι ὑπερπλη-
τῶ.

manibus porrectis oret ut retineatur, is in caput trudatur, quo ne se attollere possit: sic enim isti scelerati par pro pari acceperint. Hanc legem scripsit Timon Echecratidae F. Colyttenis, concionis sententiam confirmavit idem Timon. Eia, statuta haec sunt; haec viriliter obseruemus.

45. Ceterum magni interesse arbitror, ut omnes resciscant, esse me satis superque diuitem.

47. Ἐπεψήφισε τῇ ἐκκλησίᾳ] Νόμον εἰσηγεῖσθαι dicitur is, qui in comitiis populi legem proponit ac suadet: tum Ἐπιστάτης, vel Πρόεδρος, vel Πρύτανης sententias rogat, populumque mittit in suffragia: hoc est apud Atticos ἐπιψηφίζειν τῇ ἐκκλησίᾳ, τῷ δήμῳ, ἐς τὴν ἐκκλησίαν. Illud Timonis perquam elegans ac facetum, quod solus et legem suadeat, et sententias perroget, et se quasi totam populi concionem adspiciat. Hemst.

τῷ· ἀγχόνη γὰρ ἂν τὸ πρᾶγμα γένοιτο αὐτοῖς· καίτοι τί τῆτο; Φεῦ τῆ τάχης. πανταχόθεν συνθέεσι κεκονιμένοι, καὶ πνευσιῶντες, ἔκ οἶδα ὅθεν ὁσφραϊνόμενοι τῆ χρυσίᾳ. πότερον ἔν ἐπὶ τὸν πάγον τῆτον ἀναβάς ἀπελαύνω αὐτὰς τοῖς λίθοις, ἐξ ὑπερθεξίων ἀκροβολιζόμενος 48), ἢ τόγε τοσῶτον παρανομήσομεν 49), εἰσάπαξ αὐτοῖς ὁμιλήσαντες, ὥς πλεον ἀνιῶντο παρορώμενοι· τῆτο οἶμαι καὶ ἄμεινον, ὥς δὲ
δεχώ-

tem. ea enim res ipsos ad suspendium adaxit. Sed hem, quid istuc, quaeso, est? quid sibi haec properatio quaerit? vndique pulvere respersi atque exanimati concurrunt; nescio certe vnde ipsis aurum suboluerit. Vtrum igitur in hunc collem euadens, lapidibus ex superiori loco missis ipsos arceam? aut hoc vnum aduersus legem modo latam faciemus, eos vt semel alloquamur, quo videlicet in congressu contempti, vrantur impensius. Erit id, vt opinor, melius.

Quare

48. Ἀκροβολιζόμενος] E loco altiore atque opportuno lapidibus e longinquo impetens. Hemst.

49. Παρανομήσομεν] Παρανομεῖν, quia omne cum hominibus commercium velut lege lata sibi Timon interdixerat: saepius autem illi παρανομεῖν dicuntur, qui praeter ordinem consuetum et vitae institutum faciunt. Hemst.

δεχώμεθα ἤδη αὐτὰς, ὑποσάντες. Φέρε ἴδω, τίς ὁ πρῶτος αὐτῶν ἔτος ἐστὶ; Γναθωνίδης ὁ κόλαξ, ὁ πρῶην ἔρανον αἰτήσαντί μοι ὀρέξας τὸν βρόχον, πίθας ὅλας παρ' ἐμοὶ πολλάκις ἐμνησκώς· ἀλλ' εὖγε ἐποίησεν ἀφικόμενος. οἰμώζεται γὰρ πρὸ τῶν ἄλλων.

ΓΝΑ. Οὐκ ἐγὼ ἔλεγον ὡς ἔκ ἀμελήσῃσι Τίμωνος ἀγαθῶ ἀνδρὲς οἱ θεοί; χαῖρε, Τίμων εὐμορφότατε, καὶ ἥδιζε, καὶ συμποτικώτατε. ΤΙ. νῆ καὶ σύγε, ὦ Γναθωνίδη, γυπῶν ἀπάντων βορώτατε, καὶ ἀνθρώπων ἐπιτριπτότατε. ΓΝΑ. αἰ Φιλοσκώμμων σύγε· ἀλλὰ ποῦ τὸ συμπόσιον; ὡς καινόν τι σοι ἄσμα τῶν νεοδιδάκτων διθυράμβων

Quare hic subsistentes, iam eos excipiamus. Age, videam quis hic sit, qui agmen ducit? is est Gnathonides assentator, qui nuper mihi erantum petenti laqueum porrexit, et tamen integra dolia saepe apud me vomuit; sed bene sane quod venit; ante enim alios eiulabit.

GNATH. Dixin' ego saepius, Timonem virum bonum a diis non semper neglectum iri? Salve, Timon formosissime, et suauissime, et potator hilarissime. TIM. Salve tu quoque, Gnathonide, vulturum omnium voracissime, et hominum nequissime. GNATH. Tu quidem semper dicax es; sed ubi paratae sunt epulae? afferro enim tibi novum quoddam canticum ex
recen-

βων 50) ἤκω κομίζων. ΤΙ. καὶ μὴν ἐλεγεῖά γε ἄσῃ μάλα περιπαθῶς ὑπὸ ταύτῃ τῇ δικέλῃ. ΓΝΑ. τί τ᾽το; παίεις, ὦ Τίμων; μαρτύρομαι· ὦ Ἡράκλεις, ἰὲ, ἰὲ, προκαλῆμαί σε τραύματος εἰς Ἀρεῖον πάγον. ΤΙ. καὶ μὴν ἄν γε μικρὸν ἐπιβραδύνῃς, Φόνε τάχα προκινήσῃ με. ΓΝΑ. μηδαμῶς· ἀλλὰ σύ γε πάντως τὸ τραῦμα ἴασαι, μικρὸν ἐπιπάσας τ᾽ χρυσίᾳ· δεινῶς γάρ ἰσχαιμὸν ἐστὶ τὸ Φάρμακον.

ΤΙ.

recentioribus dithyrambis. TIM. Atqui elegiaca ad hunc ligonem canes, et quidem perquam pathetice. GNATH. Quid istuc, o Timon, men' tu percutis? testes capiam. o Hercules! hei, hei. Vulneris tibi dicam dico apud Areopagum. TIM. At si paululum modo cesses, tu mihi fortasse dicam caedis dixeris. GNATH. Non fiet. Sed tu huic vulnerei medicinam facito, auri aliquid ei inspergens; facit enim aurum in primis ad sistendum sanguinem.

TIM.

50. Νεοδιδάκτων διθυράμβων]. Qui nuper vulgati sunt. διδάσκειν enim ad ἐπιδείξεις theatricas pertinet; inde illa frequenter legas, κωμωδοδιδάσκαλος, τραγωδοδιδάσκαλος, διθυράμβοδιδάσκαλος. quin etiam aliquando διδάσκαλος simpliciter pro eo qui drama aliquod edit. Faber.

ΤΙ. ἔτι μένεις; ΓΝΑ. ἄπειμι, σὺ δὲ ἔχει-
ρήσεις ἔτι σκαιὸς ἐκ χρηστῶ γενόμενος.

ΤΙ. Τίς ἔτος ἐστὶν ὁ προσίων, ὁ ἀναΦαλαν-
τίας; Φιλιάδης, κολάκων ἀπάντων ὁ βδελυρώ-
τατος. ἔτος δὲ παρ' ἐμῶ ἀγρόν ὅλον λαβὼν,
καὶ τῇ θυγατρὶ προῖκα δύο τάλαντα, μισθὸν
τῷ ἐπαίνῳ, ὁπότε ἄσαντά με, πάντων σιω-
πῶντων, μόνος ὑπερεπήνεσεν, ἐπομοσάμενος
ᾧδμότερον εἶναι τῶν κύκνων, ἐπειδὴ νοσοῦντα
πρώην εἶδε με, καὶ προσήλθον ἐπικηρίας δεό-
μενός, πληγὰς ὁ γενναῖος προσενέτεινε.

ΦΙΛ.

TIM. Etiam hic manes? GNATH. Abeo vero.
at tibi male erit ob istam morum conuersionem;
qui cum olim perquam benignus fueris et co-
mis, nunc te adeo agrestem atque inhumanum
praebeas.

47. TIM. Quis hic recaluaster horum ve-
niens? is Philiades est, supra omnes assenta-
tores execrandus. Hic vero, qui a me agrum
accepit, tum in dotem filiae talenta duo, quia
vocem meam, ceteris tacentibus, miris tulif-
set laudibus, iureiurando affirmans, me vel
cynis ipsis suauius canere; ubi me nuper ae-
grotantem vidit, (ad eum enim me contu-
leram, mihi ut subueniret, orans) plagas
etiam, si diis placet, bonus vir mihi infli-
gere sustinuit.

N

48. PHIL.

ΦΙΛ. Ὡ τῆς ἀναισχυντίας, νῦν Τίμων
 να γνωρίζετε; νῦν Γναθωνίδης Φίλος καὶ συμ-
 πότης; τοιγαρὲν δίκαια πέπονθεν ἕτος ἀχάρι-
 σος ὢν. ἡμεῖς δὲ οἱ πάλα ξυνήθεις, καὶ ξυν-
 ἔφηβοι, καὶ δημόται, ὅμως μετριάζομεν, ὡς
 μὴ ἐπιπηδᾶν δοκῶμεν. χαῖρε, ὦ δέσποτα, καὶ
 ὅπως τὰς μιὰς τέρας κόλακας φυλάξῃ, τὰς
 ἐπὶ τῆς τραπέζης μόνον, τὰ ἄλλα δὲ κοράκων
 ἔδεν διαφέροντας. ἐκ ἐτι πισευτέα 51) τῶν
 νῦν ἔδενί· πάντες ἀχάρισοι, καὶ πονηροί· ἐγὼ
 δὲ τάλαντόν σοι νομίζων, ὡς ἔχοις πρὸς τὰ
 κατεπείγοντα χρῆσθαι, καθ' ὁδὸν ἤδη πλη-
 σίον

48. PHIL. O impudentiam! nunc Timo-
 nem agnoscitis? Nunccipe Gnathonides amicus,
 et conuiua? merito igitur, qui adeo ingratus sit,
 a Timone ita depexus exornatusque est. At
 nos, qui iam pridem eius familiares, et syne-
 phebi sumus, ad haec populares, tamen vere-
 cunde agimus, ut ne in eius congressum irrum-
 pere videamur. Here, salve; a sceleratis istis
 assentatoribus canero, qui ad mensam tantum
 praesto sunt: ceterum eos inter et coruos nihil dis-
 criminis. Nostrae memoriae hominibus nulla fi-
 des habenda est: ingrati omnes sunt et impuri;
 at ego talentum tibi allerens, quo uti ad ea, quae
 res postulare, posses, in itinere, cum iam
 huc

51. Πισευτέα] Pro πισευτέον. Brod.

σίον ἦκιστα, ὡς πλατοίης ὑπερμεγέθη τινὰ πλῆ-
τον. ἦκω τοιγαρὲν ταῦτά σε νεθετήσων· καί-
τοι σύ γε ἄτω σοφὸς ὢν, ἔδδεν ἴσως δεήσει τῶν
παρ' ἐμᾶ λόγων, ὅς καὶ τῷ Νέστορι τὸ δέον 52)
παραινέσεις αὖν. ΤΙ. ἔσαι ταῦτα, ὦ Φιλιά-
δῃ· πλὴν ἀλλὰ πρόσσιθι, ὡς καὶ σὲ Φιλοφρονή-
σομαι τῇ δικέλλῃ. ΦΙΛ. Ἄνθρωποι, κατέα-
γα τῷ κρανίῳ ὑπὸ τῷ ἀχαρίστῃ, διότι τὰ συμ-
φέροντα ἐνεθέτεον αὐτόν.

ΤΙ. Ἴδου· τρίτος οὗτος ὁ ῥήτωρ Δημέας
προσέρχεται, ψήφισμα ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ,
καί

huc viciniaē peruenissem, accepi in re ampla
et bene aucta sorte esse te. Venio igitur, haec,
quae iam audies, praecepta daturus; etsi for-
tasse, cum tanta sis praeditus sapientia, his
meis sermonibus haud egeas, qui vel Nestori
praecipere potes, quid factu opus sit. TIM.
Sane bene, o Philiae; sed ades dum, ut te
quoque hoc ligone amantissime excipiam. PHIL.
O ciues, fractum mihi ab hoc ingrato cranium
est; quoniam quae ipsi conducibilia sunt mo-
nebam.

49. TIM. Ecce autem tertius ille aduenit,
rhetor ille Demea, decretum in dextra ferens,
N 2 seque

52. Τὸ δέον] Idem est propemodum τὸ δέον
vel τὰ δέοντα παραίνειν τινί, quod mox
τὰ συμφέροντα νεθετεῖν τινά. Hemst.

καὶ συγγενῆς ἡμέτερος εἶναι λέγων. Ἔτος ἐκ-
καίδεκα παρ' ἐμῶ 53) τάλαντα μιᾶς ἡμέρας ἐκ-
τίσας τῇ πόλει· (καταδεδίκασθαι γὰρ, καὶ ἐδέ-
δετο, ἐκ ἀποδιδῆς, καὶ γὰρ ἐλεήσας ἐλυσάμην
αὐτόν·) ἐπεὶ δὴ πρώην ἔλαχε τῇ Ἐρεχθίδι
Φυλῇ διανέμειν τὰ θεωρικὰ 54), καὶ γὰρ προσ-
ῆλθον αἰτῶν τὸ γιγνόμενον, ἐκ ἔφῃ γνωρίζειν
πολίτην ὄντα με.

ΔΗ. Χαῖρε, ὦ Τίμων, τὸ μέγα ὄφελος τῷ
γένει, τὸ ἔρεισμα τῶν Ἀθηναίων, τὸ πρέβλη-
μα

seque mihi cognatum dicens. Hic cum de meo
soluisset reipublicae vno die sedecim talenta (da-
mnatus enim fuerat, ac in vincula coniectus,
cum soluere nequiret; ego autem, quem illius
commiseresceret, hominem liberaui) nuper au-
tem sortito theoricum Erechthidi tribui diri-
beret, ego vero accessissem, ut, quod mihi ob-
tingebat, acciperem, dixit, non constare sibi
cuius necne forem.

50. DEM. Salve, Timon, totius gentis
decus, Atheniensium fulcrum, Graeciae pro-
pugna-

53. Παρ' ἐμῶ] Sicuti Latinis ab aliquo soluere,
numerare, dare, sic et Graecis παρὰ. Hemst.

54. Τὸ θεωρικόν] Duos aut tres obolos, qui
ad spectandos ludos singulis Atheniensibus
dabantur. Brod.

55. Μέγα ὄφελος] Decus tui generis et prae-
sidium, cum Horatio dicas. Hemst.

μα τῆς Ἑλλάδος· καὶ μὴν πάλαι σε ὁ δῆμος
 ξυνειλεγμένος, καὶ αἱ βελαὶ ἀμφοτέρω 56) πε-
 ριμένωσι· πρότερον δὲ ἄκχσον τὸ ψήφισμα, ὃ
 ὑπὲρ σὲ γέγραφα· Ἐπειδὴ Τίμων ὁ Ἐχεκρα-
 τίδης, Κολυττεύς, ἀνὴρ ἔ μόνον καλὸς καίγα-
 θός, ἀλλὰ καὶ σοφός, ὡς ἐκ ἄλλος ἐν τῇ Ἑλ-
 λάδι, παρὰ πάντα χρόνον διατελεῖ τὰ ἀριστα
 πράττων τῇ πόλει· νενίκηκε δὲ πύξ, καὶ πά-
 λην, καὶ δρόμον, ἐν Ὀλυμπίᾳ μιᾷς ἡμέρας, καὶ
 τελείῳ ἄρματι καὶ συνωρίδι πωλικῇ. ΤΙ.
 ἀλλ' ἔδὲ ἐθεώρησα ἐγὼ πρόποτε εἰς Ὀλυμπίαν.

ΔΗ.

pugnaculum; iamdiu te totius populi conven-
 tus, et utraque curia expectant. Sed prius au-
 dito decretum, quod in honorem tuum a me
 scriptum est: *Quandoquidem Timon Colyttensis*
Ecbekratidae F. vir non tantum probitate praestans,
sed sapientia etiam praeditus, quanta baud in quo-
quam Graeci nominis reperitur, usque adhuc mul-
ta pro republica praeclare gessit; vicit autem tua
die pugilatu, et lucta, et cursu in ludis Olympicis,
quadrigis praeterea et bigis equestribus. TIM
 Qui potè, Demea, cum nunquam ad lu-
 dos Olympicos me contulerim? DEM.

N 3

Quid

56. Αἱ βελαὶ ἀμφοτέρω] Areopagum intel-
 ligit, et Senatum, qui singulis annis lege-
 batur, Atheniensium: τὴν ἄνω βελὴν, et
 τὴν βελὴν τὰς πεντακοσίους, vel postea,
 τὰς ἑξακοσίους. Hemst.

ΔΗ. τί ἔν; θεωρήσεις ὕστερον· τὰ τοιαῦτα δὲ πολλὰ προσκείσθαι ἄμεινον. καὶ ἤρξευσε δὲ ὑπὲρ τῆς πόλεως πέρυσι πρὸς Ἀχαρνέας, καὶ κατέκοψε Πελοποννησίων δύο μοίρας 57).

ΤΙ. Πῶς; διὰ γὰρ τὸ μὴ ἔχειν ὄπλα, ἔδὲ προσηγάφην ἐν τῷ καταλόγῳ 58). ΔΗ. μέτρια τὰ περὶ σαυτῆ λέγεις, ἡμεῖς δὲ ἀχάριστοι ἂν εἴημεν ἀμνημονῶντες. ἔτι δὲ καὶ ψηφίσματα γράφων καὶ συμβαλεύων, καὶ στρατηγῶν,
ἔ μι-

Quid tum? eos aliquando spectabis: talia praeterea huius generis multa addi fatius est: Quin et anno praeterito strenue se circa Acarnas adversus Peloponnesios pro republica gessit, et duas ipsorum μοίρας M. viros cecidit.

51. TIM. Qui tandem? nam arma mihi deerant; inde conscribi cum ceteris non potui. DEM. De te modeste loqueris, Timon; nos autem plane ingrati haberemur, nisi memores essemus? *Insuper scriptis decretis, et consilio dato, exercitu*

57. Μοίρας] Alius Vir Doctus *cohortes* mavult, ego *agmina*. du Soul.

58. Ἐν τῷ καταλόγῳ] Κατάλογος *matricula* vel *tabula*, in qua ex ciuibus eorum, qui *militaris* erant aetatis, atque ad expeditionem adigebantur, nomina proscribi solebant: hoc est *προσηγάφην ἐν καταλόγῳ*. Hemst.

ἔ μικρὰ ὠφέλησε τὴν πόλιν· ἐπὶ τέτοις ἅπασι,
 Δέδοκται τῇ βελῇ, καὶ τῷ δήμῳ, καὶ τῇ Ἡ-
 λιαίᾳ κατὰ Φυλας, καὶ τοῖς δήμοις ἰδίᾳ, καὶ
 κοινῇ πᾶσι χρυσὸν ἀνασῆσαι τὸν Τίμωνα παρὰ
 τὴν Ἀθηναίων ἐν τῇ ἀκροπόλει, κεραιὸν ἐν τῇ
 δεξιᾷ ἔχοντα, καὶ ἀκτῖνας ἐπὶ τῇ κεφαλῇ· 59)
 καὶ σεφανῶσαι αὐτὸν χρυσοῖς σεφάναις ἑπτὰ,
 καὶ ἀνακηρυχθῆναι τὰς σεφάνας σήμερον Διονυ-
 σίοις τραγωδοῖς κεινοῖς· (ἀχθῆναι γὰρ δι' αὐτὸν
 δεῖ

*citu ducto, civitati in primis profuit. Ob haec
 omnia placuit curiae, et populo, et Heliaeae per
 tribus, populis autem Atticae singillatim, omnibus
 communiter, aureum Timonem collocare iuxta Mi-
 neruam in arce, fulmen dextra tenentem, radiato
 capite; eum praeterea septem aureis coronis redimi-
 re, eumque honorem hodie in Dionysiiis tra-
 goedis uovis proclamari (nam hodie Timonis cau-
 N 4*

sa

59. Ἀκτῖνας ἐπὶ τῇ κεφαλῇ] Μηνίσκοι, lu-
 uulae, vimbi radiati statuarum capitibus ap-
 poni solebant, honoris diuinitatisque signi-
 ficandoae causa: quamobrem eorum dignita-
 ti fuit concessa corona radiata, qui vulga-
 rium hominum sortem excedere videban-
 tur. Delabi me fateor ad illam opinionem,
 scripsisse *Lucianum*, καὶ ἀκτῖνας ἑπτὰ ἐπὶ
 τῇ κεφαλῇ· cur enim coronae septem? at
 ratio numeri in nostra lectione manifesta.
Hemst.

δεῖ τήμερον τὰ Διονυσία·) εἶπε τὴν γνώμην Δημέας ὁ ῥήτωρ, συγγενὴς αὐτῷ ἀγχιστεὺς, καὶ μαθητὴς αὐτῷ ὢν· καὶ γὰρ ῥήτωρ ἀριστος ὁ Τίμων, καὶ τὰ ἄλλα πάντα ὅποσα ἂν ἐθέλοι.

Τατὶ μὲν ἔν σοι τὸ ψήφισμα· ἐγὼ δὲ σοὶ καὶ τὸν υἱὸν ἐβαλόμην ἀγαγεῖν παρὰ σέ, ὃν ἐπὶ τῷ σὺ ὀνόματι Τίμωνα ὀνόμακα. ΤΙ. πῶς, ὦ Δημέα, ὃς ἔδὲ γεγάμηκας, ὅσαγε καὶ ἡμᾶς εἰδέναι; ΔΗ. ἀλλὰ γαμῶ, ἣν διδῶ· θεός, ἐς νέωτα, καὶ παιδοποιήσομαι, καὶ τὸ γεννηθισόμενον (ἄρξεν γὰρ ἔσοι) Τίμωνα ἤδη καλῶ. ΤΙ. ἔκ οἶδα εἰ γαμήσεις ἔτι, ὦ ἔτος, τηλικαύτην παρ' ἐμῶ πληγὴν λαμβάνων. ΔΗ. οἴμοι· τί τῆτο;

sa Dionysia hic sunt.) Hanc sententiam dixit Demea rhetor, Timonis cognatus genere proximus, eiusque discipulus; etenim optimus rhetor est Timon, et quicquid ei libuerit.

52. Ad hunc igitur modum se tibi habet decretum; ego autem de adducendo ad te filio cogitabam, quem de tuo nomine Timonem vocavi. TIM. Quo pacto, Demea, qui, quod sciam, nunquam uxorem duxisti? DEM. At, deo iuvante, ducam anno proximo, et liberis creandis operam dabo; et, quod nascetur, Timonem ei iam dico nomen; nam haud dubie mas erit. TIM. Haud equidem scio, vtrum tam graui ictu accepto uxorem vnquam ducturus sis. DEM. Hei, hei, Quid hoc? tyrann-

τῆτο; τυραννίδι Τίμων ἐπιχειρεῖς καὶ τύπτεις
τὰς ἐλευθέρους, καὶ καθαρῶς ἐλεύθερος, καὶ ἄσος
ὢν; ἀλλὰ δώσεις ἐν τάχει τὴν δίκην τάτε ἄλλα,
καὶ ὅτι τὴν ἀκρόπολιν ἐνέπρησας.

ΤΙ. Ἀλλ' ἐκ ἐμπέπρησαι, ὦ μιὰρ, ἡ ἀκρό-
πολις, ὥς γε δηλὸς εἶ συκοφαντῶν. ΔΗ. ἀλλὰ
καὶ πλετεῖς, τὸν ὀπισθοδόμον 60) διορύξας.

ΤΙ. καὶ διώρυνται καὶ δὲ ἔτος· ὥς ἀπὶ θανά σου
καὶ ταῦτα. ΔΗΜ. διορυχθήσεται μὲν ὕστε-
ρον· ἤδη δὲ σὺ πάντα τὰ ἐν αὐτῷ ἔχεις. ΤΙ.
καὶ ἐν καὶ ἄλλην λάμβανε. ΔΗΜ. οἴμοι τὸ με-
τάφρε-

tyrannidem inuadere cogitas, Timon, liberos
homines percutiens, tu, inquam, de cuius li-
bertate et ciuitate non plane constat? sed cito
poenas dabis, tum ob alia multa, tum quod
ignem arci subieceris.

53. TIM. At enim, o scelus, incensa arx
non est: quare cuius apparet esse te sycophan-
tam. DEM. At perfodisti aerarium, et inde
natae tibi opes sunt. TIM. Sed perfossum non
est; quare ne isthaec quidem credibilia sunt,
quae dicis. DEM. Perfodietur quidem post-
ea; sed iam illa omnia penes te habes, quae
in eo antehac fuere. TIM. Itaque hunc tibi
ictum habeto denique. DEM. Hei, hei tergo
N 5 meo.

60. Τὸν ὀπισθοδόμον] Locus est Athenis in
arce, vbi aerarium. Brod.

τάφρονον. ΤΙ. μὴ κέκραχθι· κατοίσω γάρ σοι καὶ τρίτην. ἐπεὶ καὶ γελοῖα πάμπαν πάθοιμι, δύο μὲν Λακεδαιμονίων μοίρας κατακόψας ἄνοπλος, ἐν δὲ μιᾶρὸν ἀνθρώπιον μὴ ἐπιτρέψας. μάτην γὰρ ἂν εἶην καὶ νυνικηκὼς Ὀλύμπια πύξ, καὶ πάλην.

Ἄλλὰ τί τέτο; ἔθρασυκλῆς ὁ φιλόσοφος ἔτος ἐσιν; ἔμην ἔν ἄλλος· ἐκπετάσας γέν τὸν πώγωνα, καὶ τὰς ὀφρῦς ἀνατείνας, καὶ βρενδυόμενός τι πρὸς αὐτὸν, ἔρχεται, τιτανῶδες βλέπων, ἀνασσοβημένος τὴν ἐπὶ τῷ μετώπῳ κόμην, Αὐτοβορέας 61) τις, ἢ Τρίτων, οἷος ὁ Ζεῦξις

meo. TIM. Mitte clamorem; sin minus tertium tibi ictum inflixero: alioqui hoc plane ridiculum mihi acciderit, si vnicum modo homuncionem, eumque impurissimum perdere nequeam, qui Lacedaemonios mille inermis ipse internecione deleuerim. Nam frustra quoque vicerim Olympia, et pugilatus et lucta.

54. Quid hoc autem? ecquid hic est Thrasyclus philosophus? et certe is est. Sane exprorecta barba, extensis superciliis, grauiter secum ac superbe murmurans venit, Titanicis oculis aspiciens, capillis anterioribus retrorsum reiectis, plane illum ipsum Boream aut Tritonem referens, quos

61. Αὐτοβορέας] Verus et ipsissimus Boreas. Eius generis apud philosophos frequentantur,

Ζεῦξις ἔγραφεν. ἔτος ὁ τὸ σχῆμα εὐσταλῆς, καὶ κόσμιος τὸ βádισμα, καὶ σὼφρονικὸς τὴν ἀναβολὴν, ἔωθεν μυρία ὅσα περὶ ἀρετῆς διεξιῶν, καὶ τῶν ἡδονῇ χαιρέντων κατηγορῶν, καὶ τὸ ὀλιγαρκὲς ἐπαινῶν, ἐπειδὴ λασάμενος ἀφίκοιτο ἐπὶ τὸ δεῖπνον, καὶ ὁ παῖς μεγάλην τὴν κύλικα ὀρέξειεν αὐτῷ (τῷ ζωροτέρῳ δὲ χαίρει μάλισα) καθάπερ τὸ Λήθης ὕδωρ ἐκπιῶν, ἐναντιώτατα ἐπιδείκνυται τοῖς ἐωθινοῖς ἐκείνοις λόγοις, προαρπάζων ὥσπερ ἰκτῖνος τὰ ὄψα, καὶ τὸν πλησίον παραγκωνιζόμενος, καρύκης τὸ γένειον ἀνάπλεως, κυνηδὸν ἐμφορέμενος, ἐπικεκυφώς,

quos pinxit Zeuxis. Hic ille est, qui habitu simplicitatem, incessu modestiam, pallio sapientiam, ac moderationem prae se fert; qui mane de virtute differit, et eos, qui voluptate gaudent, graviter accusat, frugalitatem laudans; talis vir, ubi lautus a balneo ad coenam venit, et ei capaciorem calicem servulus porrexit, (meracius autem libenter bibit,) quasi letheum poculum hauferit, ea omnia facit, quae plane cum illis matutinis sermonibus pugnant, conuiuis cibaria veluti milui praeripiens, et sibi accumbentem cubito propellens, mentum caryca illitum habens, canum more incuruus se se cibis implens,

ταρ, αὐταρχή, αὐτοσοφία, quibus appellationibus Deum afficiunt. Hemst.

κυφῶς, καθάπερ ἐν ταῖς λοπάσι τὴν ἀρετὴν εὐ-
 ρῆσειν προσδοκῶν, ἀκριβῶς τὰ τρύβλια τῷ λι-
 χανῷ ἀποσμήχων, ὡς μηδὲ ὀλίγον τῆ μυττω-
 τῆ καταλίποι.

Μεμφίμοιρος αἰεὶ ὡς τὸν πλακῆντα ὄλον, ἢ
 τὸν σὺν μόνος τῶν ἄλλων λάβοι, ὅ, τι περ λιχ-
 νείας καὶ ἀπλησίας ὀφελος 62), μέθυσος, καὶ
 πάροι-

implens, quasi in patinis virtutem inuenturum
 se sperans, lances digito indice sedulo detergens,
 ut nihil ex alliato quidquam relinquat.

55. Iniquius partita obsonia semper querens,
 ut solus placentam aut aprum integrum sibi ha-
 beat; tum porro, (qui gulae et infatiabi-
 lis voracitatis fructus est,) ebrius ac temu-
 lentus,

62. "Ο, τι περ. λ. καὶ ἀ. ὀφελος] De eo,
 quod in quoque genere praestantissimum
 est atque excellit, istam loquendi formu-
 lam usurpant Graeci. *Arrian. A. A. V. c.*
15. p. 214. τῶν πεζῶν ὅ, τι περ ὀφελος
ἐς τρισμυρίας, peditum strenuissimos ad tri-
ginta millia. Igitur in *Luciano*, si lectio-
 nem receptam probas, tota placentā, vel
 porcus earum rerum, quae gulae heluatio-
 nique inserviunt, delicatissimum, vel ca-
 put coenae intelligetur: sed vereor equi-
 dem, ne ante ὅ, τι περ exciderit ἢ, tali
 sententia: *Querulus semper, et portione sua*
nou consentis, ut placentam totam, aut por-
cum

πάροιθος, ἂν ἄχρῃς ὥδῃς καὶ ὀρχηστῶς μόνον, ἀλλὰ καὶ λοιδορίας, καὶ ὀργῆς προσέτι καὶ λόγοι πολλοὶ ἐπὶ τῇ κύλικι 63), τότε δὴ καὶ μάλισα, περὶ σωφροσύνης καὶ κοσμιότητος· καὶ ταῦτα φησὶν ἤδη ὑπὸ τῷ ἀκράτῃ πενήρως ἔχων, καὶ ὑποτρυχύζων γελοίως· εἶτα ἑμετος ἐπὶ τέτοις. καὶ τὸ τελευταῖον, ἀράμενοί τινες ἐκφέρουσιν αὐτὸν ἐκ τῆς συμποσίᾳ τῆς αὐλητριίδος ἀμφοτέραις ἐπειλημμένον· πλὴν ἀλλὰ καὶ νήφων ἄδενί τῶν πρωτείων παραχωρήσειεν ἀνψεύσματος ἕνεκα, ἢ θρασύτητος, ἢ φιλαργυρίας.

lentus, non ad cantum vsque et saltationem, sed ad conuicia et iracundiam prouehitur. Ibi sumpto in manum calice, multos sermones fundit. Tum enim uero de sobrietate et modestia agit, idque iam vino fere depositus, et ridicule balbutiens: post haec vomit. Ad postremum e triclinio a nonnullis effertur, tibi cinam amibabus retinens manibus. Ceterum cum siccus est, nemini homini palmam vel mendacii, vel audaciae, vel auaritiae concesserit;

cum solus prae aliis accipiat, aut quodcumque aliud gulae supra cetera gratissimum fuerit appositum. Hemst.

63. Ἐπὶ τῇ κύλικι] Hinc λόγοι ἐπὶ τῇ κύλικι *sermones ad vinum.* Idem λόγοι ἐπικυλίκαιοι *Asbenaeco* initio libri I. ἐπικυλίκαιοι ἐξηγήσεις *Diog. L. IV, 42. Hemst.*

ρίας. ἀλλὰ καὶ κολάκων ἐς τὰ πρῶτα, καὶ ἐπισημαίνει προχειρότατα, καὶ ἡ γοητεία προηγεῖται, καὶ ἡ ἀνχισχυντική παρομαρτεῖ· καὶ ὅπως πάνσοφον τὸ χρεῖμα, καὶ πανταχόθεν ἀκριβές, καὶ ποικίλως ἐντελές· οἰμώζεται τοιγαρὲν ἐκ εἰς μακρὰν χρησὸς ὢν. Τί τῆτο; παπαί, χρόνιος ἡμῖν Θρασυκλῆς.

ΘΡΑ. Οὐ κατὰ ταῦτά, ὦ Τίμιων, τοῖς πολλοῖς τέτοις ἀφῖγμα, ὥσπερ οἱ τὸν πλετόν σε τεθνηπότες, ἀργυρίαι, καὶ χρυσίαι, καὶ δεῖπνων πολυτελῶν ἐλπίδι συνδεδραμῆκασιν, πολλὴν τὴν κολακείαν ἐπιδειζόμενοι πρὸς ἄνδρα, οἷόν σε, ἀπλοῖ-

rit; sed assentatorum longe princeps est, et perierare non cunctatur: illum in quouis negotio anteit fallacia, iuxta autem sequitur impudentia; denique homo plane sapiens, et vndique consummatus est, et varia quadam perfectione praestans. Quare dabo operam, ut tam bonus vir iam iam auferat hinc grande infortunium. Quid hoc? papae! tamdiu est cum venire distulit Thrasycles?

56. THRAS. Alia me causa ad te ut venirem compulit, quam quae hos omnes; qui divitiarum tuarum amore perculsi huc concurrerunt, auri atque argenti, et sumptuosarum coenarum spe, experiundi gratia quid in te assentationibus suis possint, virum simplicem, et qui

ἀπλοῖκόν, καὶ τῶν ὄντων κοινωνικόν. οἶσθα γὰρ ὡς μάζα μὲν ἐμοὶ δεῖπνον ἱκανόν, ὄψον δὲ ἥδισον θυμόν, ἢ κάρδαμον, ἢ εἴποτε τρυφῶν, ὀλίγον τῶν ἀλῶν· ποτὸν δὲ ἢ ἐννεάκροτος. ὁ δὲ τρεῖβων ἔτος ἥς βάλει πορφυρίδος ἀμείνων. τὸ χρυσίον μὲν γὰρ ἔδεν τιμιώτερον τῶν ἐντοῖς αἰγιακοῖς ψηφίδων μοι δοκεῖ. σὲ δὲ αὐτὲ χάριν ἐσάλην, ὡς μὴ διαφθείρῃ σε τὸ κάκιστον τέτο καὶ ἐπιβελότατον κτήμα ὁ πλεῖστος, ὁ πολλοῖς πολλάκις αἴτιος ἀνηκέστων συμφορῶν γεγενημένος· εἰ γὰρ μοι πείθοιο, μάλιστα ὅλον εἰς τὴν θάλατταν ἐμβαλεῖς αὐτόν, ἔδεν ἀναγκαῖον ἀνδρὶ ἀγαθῷ ὄντα, καὶ τὸν φιλοσοφίας πλεῖστον

qui facultates tuas libenter aliis elargiris. Nosti enim, opinor, mazam satis mihi esse ut recte coenem, caepe autem et nasturtium iucundissimum mihi esse opsonium, aut, si quando mihi melius esse volo, salis paululum: potus mihi ex Enneacruno [ex Calliroë fonte] pallium autem hoc qualibet purpura carius est. Nam aurum mihi quidem haud pretiosius videtur iis lapillis, quibus plena sunt litora. Sed huc tui vnus gratia me contuli, ne te diuitiae, perniciosissima atque insidiosissima possessio, corrumpant, quae multis saepe grauissimas calamitates importarunt. Nam si mihi auscultabis maxime, illas in mare coniicies, quippe quas non desideret vir bonus, et qui philosophiae opes

πλῆτον ὁρᾶν δυναμένω. μὴ μέντοι ἐς βάθος
ὦ γὰρ θεέ, ἀλλ' ὅσον ἐς βεβῶνας ἐπεμβὰς ὀλίγον
πρὸ τῆς κυματωγῆς, ἐμᾶ ὁρῶντος μόνω.

Εἰ δὲ μὴ τῷτο βέλει, σὺ δὲ ἄλλον τρόπον
ἀμείνω κατὰ τάχος ἐκφόρησόν αὐτὸν ἐκ τῆς
οικίας, καὶ μηδ' ὀβολὸν αὐτῷ ἀνῆς, διαδιδῶς
ἅπανσι τοῖς δεομένοις, ὧ μὲν, πέντε δραχμας,
ὧ δὲ, μνᾶν, ὧ δὲ, ἡμιτάλαντον. εἰ δὲ τις φι-
λόσοφος εἴη, διμοιρίαν, ἢ τριμοιρίαν φέρεσθαι
δίκαιος· ἐμοὶ δὲ, καίτοι ἐκ ἐμαυτῆς χάριν αὐ-
τῷ, ἀλλ' ὅπως μεταδῶ τῶν ἐταίρων τοῖς δεο-
μένοις, ἱκανὸν εἰ ταύτην τὴν πῆραν ἐμπλήσας
παράσχοις, εἰδὲ ὅλας δύο μεδίμνας χωροῦσαν
Λίγινη-

opes possit contemplari. Ne tamen, o Timon,
eas in altum mittas, sed inguinum tenus aquam
ingressus, paulo infra litoris crepidinem proii-
cito, me uno vidente.

57. Id vero si minus placet, eas ex aedibus
alia quavis ratione, quantum potest, eiicito,
neque tibi vel obolum relinquas, sed omnia
egentibus distribuas, huic minam, huic semita-
lentum. Si quis vero ex iis philosophus erit,
duplam is aut triplam partem auferre debet:
mihi autem, (quanquam non mea causa peto,
sed ut amicis, si qui forte egebunt, largiar)
abunde erit, si hanc peram aureis offertam mi-
hi reddas, quae duos Aegineticos modios non
prorsus

Αἰγινήτιός. ἑλιγαρήνῃ δὲ καὶ μέτριον χρὴ εἶ-
 ναι τὸν Φιλοσοφῶντα, καὶ μηδὲν ὑπὲρ τὴν πῆ-
 ραν φρονεῖν. ΤΙ. ἐπαινῶ ταῦτά σε, ὦ Θρα-
 σύκλεις· πρὸ γὰρ τῆς πῆρας, εἰ δοκεῖ, φέρεσοι
 τὴν κεφαλὴν ἐμπλήσω κονδύλων, ἐπιμετρήσας
 τῇ δικέλλῃ. ΘΡ. ὦ δημοκρατία, καὶ νόμοι,
 παῖόμεθα ὑπὸ τῷ κατάρατῃ ἐν ἐλευθέρᾳ τῇ
 πόλει; ΤΙ. τί ἀγανακτεῖς, ὦ γὰρ δὲ Θρασύ-
 κλεις; μῶν παρακένερασμά σε; καὶ μὴν ἐπεμ-
 βαλῶ χοίνικας ὑπὲρ τὸ μέτρον τέτταρας.

Ἀλλὰ τί τῷτο; πολλοὶ ζυνέρχονται· Βλε-
 ψίας ἐκεῖνος, καὶ Λάχης, καὶ Γνίφων, καὶ
 ὅλως τὰ σύνταγμα τῶν οἰμωζομένων. ὥς ε
 τί

prorsus capit: paucis enim esse contentum, et
 mediocritatem sequi, hominem philosophantem
 decet, neque supra peram suam sapere. TIM.
 Isti huc recte, o Thrasyclus; sed ante tibi ca-
 put implebo pugnīs, auctarium hoc ligone ad-
 dens, priusquam tibi peram impleo. THRAS.
 O democratia, et leges, in libera ciuitate ab
 homine sceleratissimo percutimur. TIM. Quid
 conquereris, bone Thrasyclus? an quod te in-
 ter admetiendum circumueni? atqui auctarii
 etiam loco adiciam choenices quatuor.

58. Sed quid hoc? multi concurrunt simul, Ble-
 psias videlicet, et Laches, et Gniphon, ac deni-
 que hominum legio, quos ego miris modis mulca-
 bo,

τί γὰρ ἐπὶ τὴν πέτραν ταύτην ἀνελθὼν, τὴν
 μὲν δίνελλαν ὀλίγον ἀναπαύω πάλα πεποντηκυῖαν,
 αὐτὸς δὲ ὅτι πλείους λίθους ξυμφορήσας, ἐπι-
 χαλαζῶ πόρρωθεν αὐτές; ΒΛ. μὴ βάλλε, ὦ
 Τίμων· ἄπιμεν γάρ. ΤΙ. ἀλλ' ἐκ ἀναιμωτίγης
 ὑμεῖς, ἐδὲ ἄνευ τραυμάτων.

bo. Quid itaque causae, quin petram hanc
 conscendam, et aliqua requie ligonem meum
 reficiam, quem iam tantopere exercui? ipse au-
 tem magna vi lapidum in vnum collata, eos
 grandinis in morem feriam? BLEPS. Parce
 quaesio mittere; Timon; abimus enim, TIM. At
 ego certe sine cruore et vulneribus ne abeatis faxo.

Ἀλκυὼν, ἡ περὶ Μεταμορφώσεως.

Χαιρεφῶν, Σωκράτης.

ΧΑΙΡ. Τίς ἡ Φωνὴ προσέβαλεν ἡμῖν, ὦ Σώ-
 κρατες, πόρρωθεν ἀπὸ τῶν ἀγία-
 λῶν καὶ τῆς ἀκρας ἐκείνης; ὡς ἡδεῖα ταῖς ἀκοαῖς.

τί

Halcyon, seu de Transformatione.

Chaerephon, Socrates.

CHAER. Quae ista vox nos pepulit, o Socra-
 tes, eminus a littoribus, illoque
 promontorio? quam suavis auribus? quodnam
 est

τί ποτ' ἄρ' ἐσι τὸ Φθεγγόμενον ζῶον; Ἄφωνα
 γὰρ δὴ τὰ γε καθ' ὕδατος διαιτώμενα. ΣΩ.
 Θαλαττία τις, ὦ Χαιρεφῶν, ὅστις Ἀλκυὼν
 ὀνομαζομένη, πολύθρηνος καὶ πολύδακρυς· πε-
 ρὶ ἧς δὴ παλαῖος ἀνθρώποις μεμύθευται λόγος·
 Φασὶ γυναῖκά ποτε ἔσαν Αἰόλα τῇ Ἑλληνος θυ-
 γατέρα, κρηίδιον ἄνδρα τὸν ἑαυτῆς τεθνεῶτα
 θρηνεῖν πόθῳ Φιλίας, Κήῳκα τὸν Τραχίνιον,
 τὸν Ἑωσφόρῳ τῷ ἄσέρος, καλῶ πατέρας καλὸν
 υἱόν· εἶτα δὴ πτερωθεῖσαν διὰ τινος δαιμο-
 νίαν βούλησιν, εἰς ὄρνιθος τρόπον περιπέτε-
 σθαι τὰ πελάγη, ζητᾶσαν ἐκείνου· ἐπεὶ δὴ πλα-
 ζομένη γῆν περὶ πᾶσαν, ἔχουσα τὴν εὐρεῖν.

ΧΑΙΡ.

est tandem animal illud vocem edens? etenim
 muta sunt, quae quidem in aqua degunt.
 SOCR. Maritima quaedam, ο Chaerephon,
 auis, Alcyon vocata, luctu lacrimisque abun-
 dans, de qua sane vetus hominibus est confi-
 cta fabula: ferunt illam, quum mulier esset
 quondam, Aeoli Hellenis filii nata, maritum,
 qui virginem duxerat, suum fato functum lu-
 xisse desiderio consuetudinis, Ceycem Trachi-
 nium Lucifero progenerum, pulchri parentis fi-
 lium pulcrum; deinde vero alis instructam
 diuina voluntate in auis morem circumuolita-
 re maria, quaerentem illum, quandoquē-
 dem oberratis terris omnibus non poterat in-
 venire.

ΧΑΙΡ. Ἀλκυὼν τῷτ' ἔστιν, ὃ σὺ Φῆς; οὐ
 πώποτε πρόσθεν ἠκηκόειν τῆς Φωνῆς, ἀλλὰ μοι
 ξένη τις τῷ ὄντι προσέπεσε. γοῶδῃ γὰρ ὡς Ἀ-
 ληθῶς τὸν ἦχον ἀφίησι τὸ ζῶον· πηλίκον δέ
 τι καὶ ἐςί, ὦ Σώκρατες; ΣΩΚ. ἔ μέγα· με-
 γάλῃ μέντοι διὰ τὴν Φιλανδρίαν εἴληφε παρὰ
 θεῶν τιμὴν· ἐπὶ γὰρ τῇ τῷτε νεοττεία καὶ ταῖς
 Ἀλκυονίδας προσαγορευόμενας ἡμέρας ὁ κόσμος
 ἄγει, κατὰ χειμῶνα μέσον διαφύεσσας ταῖς
 εὐδαίαις, ὧν ἐςί καὶ ἡ τήμερον παντὸς μᾶλλον.
 ἔχ' ὁρᾷς ὡς αἰθρία μὲν τὰ ἄνωθεν, ἀκύ-
 μαντον δὲ καὶ γαλήνιον ἅπαν τὸ πέλαγος,
 ὅμοιον ὡς εἰπεῖν κατόπτρῳ; ΧΑΙΡ. λέ-
 γεις ὁρθῶς. Φαίνεται γὰρ Ἀλκυονίς ἡ τήμε-
 ρον

2. CHAER. Alcyon id est, quod tu dicis?
 nunquam ante audiueram eius vocem, quae
 mihi insoleps reuera accidit: flebilem ergo pla-
 ne sonum emittit animal istud: quali autem cor-
 poris est magnitudine, o Socrates? SOCR.
 Non magnum: attamen magnum ob singularem
 mariti amorem accepit a Diis praemium: quum
 enim nidulatur, halcyonios etiam, qui vocan-
 tur, dies mundus agit, hyeme medio praeci-
 puos serenitate, quorum est etiam hodiernus
 hicce quam maxime. Nonne vides ut serena sint
 superna, fluctibusque careat et tranquillum sit to-
 tum pelagus, consimile, ut ita dicam, speculo.
 CHAER. Recte dicis: videtur enim halcyonius
 hodie-

ρον ὑπάρχειν ἡμέρα, καὶ χθὲς δὲ τοιαύτη τις ἦν. ἀλλὰ πρὸς θεῶν, τῷ ποτε χρὴ πεισθῆναι τοῖς ἐξ ἀρχῆς, ὦ Σώκρατες, ὡς ἐξ ὀρνίθων γυναιῖνες ποτε ἐγένοντο, ἢ ὀρνίθες ἐκ γυναικῶν; παντὸς γὰρ μᾶλλον ἀδύνατον φαίνεται πᾶν τὸ τοιᾷτον.

ΣΩΚ. ὦ Φίλε Χαιρεφῶν, εἰοίκαμεν ἡμεῖς τῶν δυνατῶν τε καὶ ἀδυνάτων ἀμβλυωποῖ τινες εἶναι κριταὶ παντελῶς. δοκιμάζομεν γὰρ δὴ κατὰ δύναμιν ἀνθρωπίνην ἀγνωστον ἔσαν, καὶ ἄπιστον, καὶ ἀόρατον· πολλὰ ἔν φαίνεται ἡμῖν καὶ τῶν εὐπόρων ἀπορα, καὶ τῶν ἐφικτῶν ἀνέφικτα· συχνὰ μὲν καὶ δι' ἀπειρίαν, συχνὰ δὲ καὶ

hodiernus esse dies; et heri utique talis erat. Sed per Deos qua tandem re fidem oportet haberi iis, quae initio sunt dicta, o Socrates, ex auibz mulieres vnquam extitisse, aut aues ex mulieribus? nihil enim omnium est, quod minus fieri videatur posse.

3. SOCR. O care Chaerephon, videmur equidem eorum, quae fieri possunt, quaeque non, hebeti prorsus acie quidam esse iudices: exigimus enim vero ea secundum facultatem humanam, quae neque nosse, nec credere, nec cernere valet: multa proinde apparent nobis et factu faciliū difficilia, et eorum, ad quae pertingere datur, ardua; haec quidem pleraque propter imperitiam, alia etiam

καὶ διὰ νηπιότητα Φρενῶν· τῷ ὄντι γὰρ νήπιος
 ἔοικεν εἶναι πᾶς ἄνθρωπος, καὶ ὁ πάνυ γέρων,
 ἐπίτοι μικρὸς πάνυ καὶ νεογνὸς ὁ τῷ βίῃ χρό-
 νος πρὸς τὸν πάντα αἰῶνα. τί δ' ἂν, ὦ γὰρ θεοί,
 οἱ ἀγνοῦντες τὰς τῶν θεῶν καὶ δαιμονίων ἔχαιεν
 ἂν εἰπεῖν, πότερον δυνατόν ἢ ἀδύνατόν τι τῶν
 τοιούτων; ἑώρακας, Χιριεφῶν, τρίτην ἡμέραν
 ὅσος ἦν ὁ χειμῶν; καὶ ἐνθυμηθέντι γάρ τοι δέος
 ἐπέλθοι καὶ τὰς ἀστραπὰς ἐκείνας καὶ βροντάς,
 ἀνέμων τε ἐξαίσια μεγέθη· ὑπέλαβεν ἂν τις
 τὴν οἰκωμένην ἀπασαν, καὶ δὴ συμπτέεισθαι.

Μετὰ μικρὸν δὲ θαυμασὴ τις κατάστασις εὐ-
 δίας ἐγένετο, καὶ διέμεινεν αὕτη γέ ἕως τῷ νῦν·
 πότε-

non pauca ob infantiam mentis: re enim vera
 infans videtur esse omnis homo, etsi vel valde
 senex, quandoquidem exiguum plane, et in-
 fantiae instar vitae spatium ad omne aeuum.
 Quid autem, o bone, qui vires Deorum Ge-
 niorumque ignorant, dicere habeant, vtrum
 talium rerum fieri aliquid possit, nec ne? Vi-
 disti, Chaerephon, nudius tertius quanta fue-
 rit hyems: quin et animo repetentem metus
 inuadat et ista fulmina ac tonitrua, ventorum-
 que ingentes furores: existimasset aliquis, tel-
 lurem totam vtique fuisse collapsuram.

4. Paulo autem post mirifica quaedam ex-
 itit compositi coeli serenitas. Iam tu
 vtrum

πότερον ἔν οἷσι μείζον τι καὶ ἐργωδέστερον εἶναι, τοιαύτην αἰθρίαν ἐξ ἐκείνης τῆς ἀνυποστάτου λαίλαπος καὶ ταραχῆς μεταθῆναι, καὶ εἰς γαλήνην ἀναγαγεῖν τὸν ἅπαντα κόσμον, ἢ γυναικὸς εἶδος μεταπλασθὲν εἰς ὄρνιθος τινος ποιῆσαι; τὸ μὲν γὰρ τοιοῦτο, καὶ τὰ παιδάρια τὰ παρ' ἡμῖν, τὰ πλάττειν ἐπιστάμενα πηλὸν, ἢ κηρὸν ὅταν λάβῃ, ῥαδίως ἐκ τῆ αὐτῆς πολλάκις ὄγκῳ μετασχηματίζει πολλὰς ἰδεῶν φύσεις. τῷ δαιμονίῳ δὲ μεγάλην καὶ ἐ συμβλητὴν ὑπεροχὴν ἔχοντι πρὸς τὰς ἡμετέρας δυνάμεις, εὐχερῆ τυχόν ἅπαντα τὰ τοιαῦτα, καὶ λεῖα· ἐπεὶ τὸν ὅλον ἔρανὸν πόσῳ τινὶ σαυτῆ δοκεῖς εἶναι μείζω, Φράσαις ἄν;

ΧΑΙΡ.

vtrum maius quiddam et operosius esse putas, ex isto turbine, qui vix subsisti poterat, ac confusione ad placatissimum nitorem mutatam coeli faciem referre, inque tranquillitatem reuocare mundum vniuersum, quam mulieris formam transmutatam in auiculam quandam facere? nam ad eum sane modum et pueruli inter nos, qui quidem fingere sciunt, luto ceraue sumta, facile ex eadem saepe materiae mole fingunt refinguntque multas formarum naturas. Deo enim uero magnam habenti virtutis praestantiam neque omnino comparandam ad nostras agendi vires, ad manum esse credere par est omnia istiusmodi atque in facili posita. At enim totum coelum quanto tandem temet ipso videatur maius, indicare tu possis?

ΧΑΙΡ. Τίς δ' ἀνθρώπων, ὦ Σώκρατες, νοή-
σαι δύναιτ' ἄν, ἢ ὀνομάσαι τι τῶν τοιούτων; ἔ-
δὲ γὰρ εἰπεῖν ἐφικτόν. ΣΩΚ. ἔκ᾽ ἐν δὴ θεωρεῖ-
μεν ἀνθρώπων πρὸς ἀλλήλους συμβαλλομένων
μεγάλαις τινὰς ὑπεροχὰς ἐν ταῖς δυνάμεσι καὶ
ἀδυναμίαις ὑπαρχέσας. ἡ γὰρ τῶν ἀνδρῶν ἡλι-
κία, πρὸς τὰ νήπια παντελῶς βρέφη, τὰ πεμ-
πτοῖα ἐκ γενετῆς, ἡ δεκαταῖα, θαυμαστὴν ὅσῃ
ἔχει τὴν διαφορὰν δυνάμειός τε, καὶ ἀδυναμίας,
ἐν πάσκις σχεδὸν ταῖς κατὰ τὸν βίον πράξεις,
καὶ ὅσα διὰ τῶν τεχνῶν τέτων ἔτω πολυμη-
χάνων, καὶ ὅσα διὰ τῆς σώματος καὶ τῆς ψυ-
χῆς ἐργάζονται. ταῦτα γὰρ τοῖς νέοις, ὡς ἂν εἴ-
πον, παιδίοις, ἔδ' εἰς νῦν ἐλθεῖν δυνατὰ φαίνεται.
Καὶ

5. CHAER. Quis autem hominum, o Socra-
tes, intelligere queat, aut dicendo efferre tale
quicquam? neque enim verbis illa consequi licet.
SOCK. Nonne vero animadvertimus, hominum,
inter sese si conferantur, magnum aliquod esse
discrimen, quo alius alium superet, virium imbe-
cillitatisque? nam virorum ætas ad pueros prorsus
infantes, quinque, si lubet, a partu, aut de-
cem diebus, comparata admirabilem plane habet
differentiam roboris et infirmitatis in omnibus
propemodum per vitam actionibus, et iis, quae-
cumque manibus istis tam artificibus, et corpore et
animo perficiunt: ista enim novellis, ut dixi, pue-
rulis ne in mentem quidem venire videntur posse.

6. Ro-

Καὶ τῆς ἰσχύος δὲ τῆς ἐνὸς ἀνδρὸς τελεία τὸ μέγεθος, ἀμέτρητον ὅσῃν ἔχει τὴν ὑπεροχὴν πρὸς ἐκείνα. μυριάδας γὰρ τῶν τοιούτων εἰς ἀνὴρ πάνυ πολλὰς χειρῶσαιτ' ἀν' ῥαδίως· ἡ γὰρ ἡλικία παντελῶς ἀπορος δὴ πᾶ πάντων, καὶ ἀμήχανος ἐξαρχῆς παρακολαθεῖ τοῖς ἀνθρώποις κατὰ φύσιν, ὅπηνί' ἔν' ἀνθρώπος ὡς ἔοικεν ἀνθρώπου τοσάτω διαφέρει, τίνομίσομεν τὸν σύμπαντα ἔρανὸν πρὸς τὰς ἡμετέρας δυνάμεις φανῆναι ἂν τοῖς τὰ τοιαῦτα θεωρεῖν ἐφικνεμένοις; πιθανὸν ἔν' ἴσως δόξει πολλοῖς, ὅσῃν ἔχει τὸ μέγεθος τῷ κόσμῳ τὴν ὑπεροχὴν πρὸς τὸ Σωματικὸν ἢ Χαιρεφῶντος εἶδος, τηλικέτον καὶ τὴν δυνάμιν αὐτῷ, καὶ τὴν φρόνησιν,

καὶ

6. Roboris autem vnus viri adulti magnitudo immensum quantum illos supergreditur; adeo vt millia talium vnus vir valde multa deuicerit facillime: aetas enimuero penitus omnium indiga, quaeque nullis sibi machinis ipsa sufficiat ab initio hominibus adest comes naturae lege. Quandoquidem ergo homo, vt patet, homini tantum interest, quid existimabimus omne simul coelum ad nostras vires illis visum iri, qui talia contemplari valent? probabile scilicet videbitur multis, quantum magnitudo mundi superat Socratis aut Chaerephontis speciem, tantum quoque potentiam eius ac sapientiam atque

O 5

intelle-

καὶ διάνοιαν, ἀνάλογον διαφέρειν τῆς περὶ ἡμᾶς διαθέσεως.

Σοὶ μὲν ἔν καὶ ἐμοὶ καὶ ἄλλοις πολλοῖς τοιούτοις ἔσι, πόλλ' ἄττ' ἀδύνατα τῶν ἐτέροις πάνυ ῥαδίῳ. ἐπεὶ καὶ αὐλῆσαι τοῖς ἀναύλοις, καὶ ἀναγνῶσαι, ἢ γράψαι τοῖς ἀγραμμάτοις γραμματικὸν τρόπον, ἀδυνατώτερόν ἐστι τέως, ἕως ἂν ὧσιν ἀνεπισήμονες, τῷ ποιῆσαι γυναῖκας ἐξ ὀρνίθων, ἢ ὀρνίθας ἐκ γυναικῶν. ἡ δὲ φύσις ἐν κηρίῳ σχεδὸν παραβάλλασα ζῶον ἄπεν, καὶ ἄπτερον, πόδας ὑποθεῖσα, καὶ πτερώσασα, ποικιλίᾳ τε Φαιδρύνασα πολλῇ καὶ καλῇ καὶ παντοδαπῇ χρωμάτων, μέλιτταν σοφὴν ἀπέδειξε θεοῦ μέλιτος ἐργάτιν· ἔκτε
ὧῶν

intellectum pro ratione antecedere facultatum nostrarum dotes.

7 Proinde tibi mihiq̄ ac multis aliis nostri similibus multa quidem impossibilia sunt eorum, quae aliis valde facilia: nam et tibi as inflare artis expertibus, et legere aut scribere illiteratis multo magis arduum est, usque eo dum sint imperiti, quam facere mulieres ex auib, aut aues ex mulieribus. Natura vero acceptum in fauo fere sine pedibus ac pennis animal, pedibus apposis atque alis, et varietate multa expoliens pulcraque et omnimoda colorum, apem sapientem produxit, divini mellis opificem: tum
porro

ὧν ἀφώνων, καὶ ἀψύχων, πολλὰ γένη πλάττει πτηνῶν τε, καὶ πεζῶν, καὶ ἀνύδρων ζώων, ὡς λόγος, τέχναις τινῶν ἱεραῖς αἰθέρος μεγάλα προσχρωμένη:

Τὰς ἔν' ἀθανάτων δυνάμεις μεγάλας ἔσας 1) θνητοὶ καὶ σμικροὶ πάντεσσι ὄντες, καὶ ἔτε τὰ μεγάλα δυνάμενοι καθορᾶν, ἔτ' ἔν' τὰ σμικρὰ, τὰ πλείω δ' ἀπορᾶντες καὶ τῶν περὶ ἡμᾶς συμβαινόντων παθῶν, ἐκ ἃν ἔχοιμεν εἰπεῖν βεβαίως ἔτ' Ἀλκυόνων πέρι, ἔτ' Ἀηδόνων· κλέος δὲ μύθων, οἷον παρέδωσαν πατέρες, τοιᾷτο καὶ παισὶν

porro ex ouis mutis et inanimatis plura genera fingit alitum et terrestrium, aquaticorumque animalium, artibus quibusdam, ut veterum fert sententia, sacris aetheris magni ad tanti operis curam insuper vſa.

8. Quum ergo vires immortalium sint ingentes, nos mortales et pusilli plane, qui neque magna possumus perspicere, et ne parua quidem, in plerisque etiam, quae circa nos accidunt, haesitantes, non valeamus utique explore quicquam statuere neque de Alcyonibus, nec de Luscinjiis: famam autem fabulae qualem tradiderunt parentes, talem et liberis

1. Τὰς ἔν' ἀθ. δ. μεγάλας ἔσας] Si locus est integer, nihil est reliquum, quam ut accusatiuos absolute positos agnoscamus. *Hemst.*

παισὶν ἐμοῖς, ὦ θρὶ θρήνων μελωδὲ, παραδώ-
σω τῶν σῶν ὕμνων πέρι· καὶ σὺ τὸν εὐσεβῆ
καὶ Φίλανδρον ἔρωτα πολλάκις ὑμνήσω, γυναί-
ξί τ' ἐμοῖς, Ξανθίππῃ τε καὶ Μυρτοῖ λέγων
τὰ τ' ἄλλα, πρὸς δὲ, καὶ τιμῆς οἷας ἔτυχες
παρὰ θεῶν. Ἄρά γε καὶ σὺ ποιήσεις τι τοιᾶ-
τον, ὦ Χαιρεφῶν; ΧΑΙΡ. πρέπει γὰρ, ὦ
Σώκρατες· καὶ τὰ ὑπὸ σῆ ῥηθέντα διπλασίαν
ἔχει τὴν παρακλήσιν πρὸς γυναικῶν τε καὶ ἀν-
δρῶν ὁμιλίαν. ΣΩΚ. ἔπ᾽ ἄσπασαμένοις τὴν
Ἀλκυόνα, προὔγειν ἤδη πρὸς ἄστυ καιρὸς ἐκ τῆ
Φαληρικῆ. ΧΑΙΡ. πάνυ μὲν ποιῶμεν ἔτως.

liberis meis, o ales lamentorum modulatrix
tradam, de tuis hymnis; tuumque pium et ma-
rito deuinctum amorem saepe celebrabo, vxor-
ibus meis Xanthippae et Myrto enarrans tum
alia, tum praeterea, qualem honorem nacta
fueris a Diis: tu quoque, Chaerephon, simile
quiddam quin facias, non refugies. CHAER.
Ita sane decet, o Socrates: habent nimirum a
te dicta duplicem adhortationem, quae mutuae
vxorum virorumque consuetudini conducatur.
SOCR. Ergo, salutata Alcyone, progredi iam
ad asty tempus est e Phalerico. CHAER.
Nulla quidem in me est mora.

Προμηθεύς, ἢ Καύκασος.

Ἑρμῆς, ἩΦαισος, Προμηθεύς.

ΕΡΜ. **Ο** μὲν Καύκασος, ὦ ἩΦαισε, ἔτος,
 ὃ τὸν ἄθλιον Τιτᾶν τετονὶ προση-
 λῶσθαι δεήσει· περισκοπῶμεν δὲ ἤδη κρημνόν
 τινα ἐπιτήδειον, εἴ περ τῆς χιόνος γυμνός ἐστιν,
 ὡς βεβαιότερον καταπαγείη τὰ δεσμά, καὶ ἔ-
 τος ἅπασι περιφανὴς εἴη κρεμᾶμενος. ΗΦ. πε-
 ρισκοπῶμεν, ὦ Ἑρμῆ· ἔτε γὰρ ταπεινὸν καὶ
 πρόσγειον ἐσαυρῶσθαι χρὴ, ὡς μὴ ἐπαμύνειεν
 αὐτῷ τὰ πλάσματα αὐτῶ οἱ ἄνθρωποι, ἔτε
 μὴν κατὰ τὸ ἄκρον (ἰφανὴς γὰρ ἂν εἴη τοῖς κάτω)
 ἄλλ'.

Prometheus, siue, Caucasus.

Mercurius, Vulcanus, Prometheus.

MERC. **C**aucasus quidem, o Vulcane, hicce,
 cui miserum Titanem istum clavis
 affigi oportebit: nos iam nunc circumspiciamus
 rupem aliquam opportunam, sicubi quae sit a
 niue nuda, ut firmitus defigantur vincula, et
 hic omnibus conspicuus sit pendens. VULC.
 Circumspiciamus, Mercuri: neque enim in
 humili et terrae proximo loco cruci affigen-
 dus est, ne suppetias ipsi ferant, quos fin-
 xit, homines; neque etiam ad montis ver-
 ticem; fugiat enim visum eorum, qui infra sunt:
 sed,

ἀλλ' εἶδοκεῖ, κατὰ μέσον ἐνταῦθα πρὸς ὑπὲρ τῆς
Φάρμακτος ἀνεσαυρώσθω, ἐκπεταθεὶς τῷ χεῖρι
ἀπὸ τετρατὶ πρὸς τὸ ἐναντίον. ΕΡ. εὖ λέγεις,
ἀπότομοί τε γὰρ αἱ πέτραι, καὶ ἀπρόσβατοι,
πανταχόθεν ἡρέμα ἐπινενευκυῖαι· καὶ τῷ ποδὶ
σενὴν ταύτην ὁ κρημνὸς ἔχει τὴν ἐπίβασιν, ὥς
ἀκροποδιτὶ πρὸς μόλις ἐξάναι· καὶ ὅλως ἐπικαι-
ρότατος ὁ σαυρὸς ἂν γένοιτο. μὴ μέλλε ἔν, ὦ
Προμηθεῦ, ἀλλὰ ἀνάβαινε, καὶ πάρεχε σεαυ-
τὸν καταπαγησόμενον πρὸς τὸ ὄρος.

ΠΡ. Ἀλλ' ὑμεῖς γῆν, ὦ Ἥφαιστε, καὶ Ἑρμῇ
κατελεήσατέ με παρὰ τὴν ἀξίαν δυστυχῆντα.
ΕΡ. τῷτ' ἔφησ, ὦ Προμηθεῦ, τὸ κατελεήσατε,
ἀντί

sed, si videtur, in medio isthic propemodum
supra praecipitium suffixus haereat, dispanfis
manibus ab hac parte in aduersam. MERC.
Recte dicis: nam praeruptae sunt hae cautes et
inaccessae, undique leniter inclinatae: et
pedi angustum oppido praecipitium habet po-
nendo vestigio locum, ut summa planta vix ali-
cubi consistere liceat: commodissima denique
fuerit ista crux. Quin tu ergo sine mora, Pro-
metheu, adscende, teque praebe defigendum
ad montem.

2. PROM. At vos tamen, o Vulcane et
Mercuri, misere mini mei, qui praeter me-
ritum hoc infortunium habeo. MERC. Hoc
scilicet aiebas, o Prometheu, miseresce,

ut

ἀντὶ τῷ ἀνασκολοπισθῆναι αὐτίκα μάλα παρα-
κῆσαντας τῷ ἐπιτάγματος; ἢ ἔχ' ἱκανὸς εἶναι
σοι δοκεῖ ὁ Καύκασος καὶ ἄλλους ἂν χωρῆσαι δύο
προσπατταλευθῆναι; ἀλλ' ὄρεγε τὴν δεξιάν· σὺ
δὲ, ὦ Ἥφαιστε, κατὰκλειε, καὶ προσήλθε, καὶ
τὴν σφύραν ἐρῶμένως κατὰφερε. δὲς καὶ τὴν
ἐτέραν· κατειλήφθω εὖ μάλα καὶ αὐτή· εὖ ἔ-
χει. καταπτῆσεται δὲ ἤδη καὶ ὁ αἶστος ἀπο-
κρεῶν τὸ ἦπαρ, ὡς πάντα ἔχοις ἀντὶ τῆς κα-
λῆς καὶ εὐμηχάνε πλαστικῆς.

ΠΡΟ. ὦ Κρόνε, καὶ Ἰαπετέ, καὶ σὺ Γῆ μῆ-
τερ, οἷα πέπονθα ὁ κακοδαίμων, ἔδεν δεινὸν
εἰργασμένος; ΕΡ. οὐδὲν δεινὸν εἰργάσω, ὦ
Προμηθεῦ, ὅς πρῶτα μὲν τὴν νομὴν τῶν κρεῶν
ἐγχει-

vi tua vice iam nos statim in crucem agamur
dicto non audientes: num idoneus esse tibi vi-
detur Caucasus, qui alios etiam duos capiat sibi
clavis adfigendos? At tu porrige dextram: tu
autem, Vulcane, include eam, additisque cla-
vis malleum valide quantum potes adige. Et
alteram praebe: haec etiam omnino bene re-
vincta esto. Recte habet: deuolabit iam mox
quoque aquila detonsura iecur, ut nihil non
habeas pro bella tua et solertissima fingendi arte.

3. PROM. Saturne, Iapete, tuque Ter-
ra mater, qualia perpetior miser, qui nihil
mali admisi! MERC. Nihil tu mali admisisti,
Prometheu, qui primum distributione carnum
tibi

ἐγχειρισθεῖς, ἔτως ἄδικον ἐποιήσω, καὶ ἀπατηλὴν, ὥς αὐτῷ μὲν τὰ κάλλιστα ὀπεξελέσθαι, τὸν Δία δὲ παραλογίσασθαι ὅς᾽ αὖ καλύψας ἀργεῖτι δημῷ; μέμνημαι Ἡσιόδου, νῆ Δί', ἔτως εἰπόντος. ἔπειτα δὲ τὰς ἀνθρώπους ἀνέπλασας, πανεργότατα ζῶα, καὶ μάλιστα γὰρ τὰς χυναῖνας· ἐπὶ πᾶσι δὲ τὸ τιμιώτατον κτήμα τῶν θεῶν τὸ πῦρ κλέψας, καὶ τῆτο ἔδωκας τοῖς ἀνθρώποις. τοσαῦτα δεινὰ ἐργασμένος, Φῆς μηδὲν ἄδικήσας δεδέσθαι.

ΠΡΟ. Ἔοικας, ὦ Ἑρμῇ, καὶ σὺ κατὰ τὸν ποιητὴν ἀναίτιον αἰτιᾶσθαι· ὅς τὰ τοιαῦτα προφέρεις, ἐφ' οἷς ἔγωγε τῆς ἐν Πρυτανείῳ σιτήσεως,
εἰ τα

tibi concredita, tam iniustam fecisti et fraudulentam, ut tibi quidem subdole partes optimas eximeres, Iovem autem circumvenires obtectis offibus adipe candida: memini sane Hesiodi sic dicentis. Deinde homines effinxisti, animalia vaferrima; atque in primis mulieres. Super omnia denique, pretiosissimam Deorum possessionem, ignem subreptum et illum ipsum dedisti hominibus: tot mala quum perfeceris, victum te esse dicis nulla re patrata.

4. PROM. Et tu mihi videris, Mercuri, secundum poetam, inculpatum culpares, qui talia aduersum me proferas, quorum ego causa victus in Prytaneo capiendi honore, siqui-

εἰ τὰ δίκαια ἐγίγνετο, ἐτιμησάμην ἂν ἑμαυτόν.
 εἰ γὰρ σχολή σοι, ἡδέως ἂν σοι δικαιολογησαί-
 μην ὑπὲρ τῶν ἐγκλημάτων, ὡς δεῖξαιμι ἄδικα
 ἐγνωκότα περὶ ἐμᾶ τὸν Δία· σὺ δὲ, ζωμύλος
 γὰρ εἶ, καὶ δίκανικὸς, ἀπολέγησαι ὑπὲρ αὐτᾶ
 ὡς δικαίαν τὴν ψῆφον ἔθετο, ἀνεξαυρῶσθαι με
 πλησίον τῶν Κασπίων τέτων πυλῶν, ἐπὶ τᾷ
 Καυκάσῃ, εἰκτισον θέαμα πᾶσι Σκύθαις. ΕΡ.
 ἔωλον μὲν, ὦ Προμηθεῦ, τὴν ἔΦεσιν ἀγωνιῇ,
 καὶ εἰς ἄδεν δέον, ὅμως δ' ἔν λέγε· καὶ γὰρ ἄλ-
 λως περιμένειν ἀναγκαῖον, ἔστ' ἂν ὁ αἰτὸς
 καταπτῇ ἐπιμελησόμενός σε τᾷ ἥπατος· τὴν
 ἐν τῷ μέσῳ δὴ ταύτην σχολὴν καλῶς ἀνείη ἔχον,
 εἰς

siquidem ex merito ius redderetur, me dignum
 aestimasset. Quod si vacuum tibi tempus, li-
 benter equidem apud te causam meam agam,
 ostendamque iniustam de me sententiam pro-
 nunciassse Iovem: tu vero, loquaculus enim es,
 et forensi calliditate praestans, partes eius
 tuere, et proba iuste calculum eum tulisse,
 quo damnatus sum ad crucem prope Caspias
 istas portas, in Caucaſo, miserabilissimum spe-
 ctaculum omnibus Scythis. MERC. Inani
 quidem, o Prometheus, prouocatione certa-
 bis, nullamque in rem: attamen dic: etenim
 tantisper manere necesse est, dum aquila
 deuolet hepar tuum curatura. Quod autem in-
 terea vacui est temporis, optime fuerit factum,
 P eo.

εἰς ἀκρόασιν καταχρήσασθαι σοφιστικὴν, οἷος
εἴ σὺ πανεργότατος ἐν τοῖς λόγοις.

ΠΡΟ. Πρότερος ἔν, ὦ Ἑρμῇ, λέγε, καὶ ὅ-
πως μὲν ὡς δεινότατα κατηγορήσῃς, μηδὲ καθυ-
φῇς τι τῶν δικαίων τῷ πατρός· σὲ δὲ, ὦ Ἡ-
Φαισε, δικαστὴν ποιῶμαι ἔγωγε. ΗΦ. μὰ Δι',
ἀλλὰ κατήγορον ἀντὶ δικασῆ ἴσθι με ἔξων· ὃς
τὸ πῦρ ὑφελόμενος, ψυχρὰν μοι τὴν κάμινον
ἀπολέλοιπας. ΠΡ. ἔκῃν διελόμενοι τὴν κατη-
γορίαν, σὺ μὲν περὶ τῆς κλοπῆς ἤδη σύνειρε· ὁ
Ἑρμῆς δὲ καὶ τὴν ἀνθρωποποιίαν καὶ τὴν κρεα-
νομίαν αἰτιάσεται· ἄμφω δὲ τεχνῖται, καὶ εἰ-
πεῖν δεινοὶ εἰσίνατε εἶναι. ΗΦ. ὁ Ἑρμῆς καὶ
ὑπὲρ

eo si ad declamationem audiendam abutamur
sophistae, qualis tu es astutissimus orationum
artifex.

5. PROM. Prior ergo dic, Mercuri: utque
me quam vehementissime accuses, nec quic-
quam tibi perire sinas eorum, quae pro iure pa-
tris dici possint. Te vero, Vulcane, iudicem
mihi lego. VVL C. Nullam in partem; sed pro-
be scito, me pro iudice accusatorem tibi fore;
qui igne subducto frigidum mihi fornacem reliqui-
sti. PROM. Quin ergo diuisa inter vos actio-
ne tu de furto iam differe: Mercurius autem et
hominum creationem, et carnum distributio-
nem inculcabit: ambo enim artifices et dicendi
peritissimi videmini esse. VVL C. Pro me di-
cet

ὑπὲρ ἑμῶν ἔρεϊ· ἐγὼ γὰρ ἔκ πρὸς λόγοις τοῖς δικανικοῖς εἰμι, ἀλλ' ἀμφὶ τὴν κάμινον ἔχω ταπαιλά· ὁ δὲ, ῥήτωρ ἐσὶ, καὶ τὰ τοιαῦτα ἔπαρέργως μεμελέτηται I) αὐτῷ. ΠΡ. ἐγὼ μὲν ἂν ἂν ποτε ὄμην καὶ περὶ τῆς κλοπῆς τὸν Ἑρμῆν ἐθέλησάν μ' εἰπεῖν, ἔδὲ ὀνειδιεῖν μοι τὸ τοιοῦτο, ὁμοτέχνῳ ὄντι. πλὴν ἄλλ' εἰ καὶ τοιῷτον, ὦ Μαίης παῖ, ὑφίστασαι, καιρὸς ἤδη περαίνειν τὴν κατηγορίαν.

ΕΡ. Πάνυ γῆν, ὦ Προμηθεῦ, μακρῶν δεῖ λόγων, καὶ ἱκανῆς τινος παρασκευῆς, ἐπὶ τὰ σοὶ πεπραγ-

cet Mercurius: nam ego a iudicialium orationum studio longe absum, quippe circa caminum plerumque occupatus: hic vero rhetor est, ac talia non leuiter ipsi sunt meditata. PROM. Nunquam putaueram fore, ut de furto Mercurius vellet dicere, mihi que exprobraret tale quicquam in arte simili versato: attamen si vel hoc ipsum, o Maiae fili, aggredi sustines, tempus iam est peragere accusationem.

6. M E R C. Valde quidem, o Prometheu, longa opus sit oratione, et instructo quodam apparatu aduersus ea, quae tu perpetr-

P 2

petra-

- . Μεμελέτηται] Rhetorum proprium μελετᾶν, etiam tum, quando secum meditantur, quae in auditorio sint pronuntiaturi. Hemst.

πεπραγμένα· ἔχι δὲ ἀπόχρημόνα τὰ κεφάλαια
εἰπεῖν τῶν ἀδικημάτων· ὅτι ἐπιτραπέντι σοι
μοιράσαι τὰ κρέα, σαυτῷ μὲν τὰ κάλλιστα ἐφύ-
λαττες, ἐξηπάτησας δὲ τὸν βασιλέα, καὶ τὰς
ἀνθρώπους ἀνέπλασας, ἔδδεν δέον· καὶ τὸ πῦρ
κλέψας παρ' ἡμῶν, ἐκόμισας παρ' αὐτῆς. καί
μοι δοκεῖς, ὦ βέλτισε, μὴ συνιέναι ἐπὶ τοῖς
τηλικέτοις πάνυ Φιλανθρώπου τῷ Διὶ πεπει-
ραμένος. εἰ μὲν ἔν ἔξαρκος εἰ μὴ εἰργάσθαι αὐ-
τὰ, δεήσει καὶ διελέγχειν, καὶ ῥῆσιν τινα μα-
κρὰν ἀποτείνειν, καὶ πειρᾶσθαι ὥς ἐνὶ μάλισ-
τῃ ἐμφανίζειν τὴν ἀλήθειαν· εἰ δὲ Φῆς τοιαύτην
πεποιῆσθαι τὴν νομὴν τῶν κρεῶν, καὶ τὰ περὶ
τὰς

petraſti: nunc vero nonne ſatis eſt ſola capita
exponere tuorum criminum? quod, quum prae-
ficereris diuidundis carnibus, tibimet ipſi pul-
cerrimas ſeruare, deciperesque regem: quod
homines effinxeris, quo nihil minus fieri de-
buerat: quod ignem ſuſſuratus a nobis deruli-
ſti ad iſtos. Et mihi quidem videris, o optime,
minime intelligere, in tanta criminum gra-
uitate quam clementem et benignum Iouem
fueris expertus. Quod ſi neges iſta te feciſſe,
arguendus eris, et longa quaedam oratio ex-
tendenda, adnitendumque mihi, vt quam poſ-
ſum maxime declarem veritatem: ſin concedis
talem te feciſſe diuiſionem carniū, conden-
dorum

τὰς ἀνθρώπους καὶ νικῶμαι, καὶ τὸ πῦρ κτελο-
φέναι, ἱκανῶς κατηγορηταί μοι· καὶ μακρότε-
ρα ἂν εἴποιμι. λῆρος γὰρ ἄλλως τὸ τοιῦτον.

ΠΡ. Εἰ μὲν καὶ ταῦτα λῆρός ἐστιν, ἃ εἰρη-
κας, ὁψόμεθα μικρὸν ὕψερον· ἐγὼ δὲ καὶ ἐπεὶ
περ ἱκανὰ Φῆς εἶπαι τὰ κατηγορημένα, πειρά-
σομαι ὡς ἂν οἷός τε ὦ, διαλύσασθαι τὰ ἐγκλή-
ματα. καὶ πρῶτον μὲν ἀκροῦμαι τὰ περὶ τῶν
κρεῶν. καί τοι, νῆ τὸν ἄρανόν, καὶ νῦν λέγων
ταῦτα, ἀσχύνομαι ὑπὲρ τῆς Διός, εἰ ἔτω μι-
κρολόγος καὶ μεμψίμοιρός ἐστι, ὡς δῖότι μικρὸν
ὄσῃ ἐν τῇ μερίδι εὗρεν, ἀνασκοποισθῆσόμε-
νον πέμπειν παλαιὸν ἔτω θεόν, μήτε τῆς συμ-
μαχίας μνημονεύσαντα, μήτε αὐτὸ τῆς ὀργῆς
τὸ

dorum hominum inuentum nouasse, et ignem
subduxisse, satis est mihi accusatum, nec cur
plura dicam, causa est: plane enim videar nugari.

7. PROM. Ista sintne nugae, quae dixisti,
videbimus paulo post. Ego vero, quandoqui-
dem sufficere ais, quae accusatoris sunt a te
prolata, conabor, quantum potero, dissoluere
crimina. Primumque audi de carnibus. Atque e-
quidem, ita me iuuet Coelus, nunc etiam ista refe-
rens pudore suffundor Iouis vicem, qui tam fordi-
di sit contractique animi, ac suspiciosae querulus, ut,
quia paruulum os in sua portione reperit, in cru-
cem tollendum mittat verustum adeo Deum, nihil
amplius auxilii lati memor, neque adeo irae

τὸ κεφάλαιον ὃ ἐςιν ἐννοήσαντα· καὶ ὡς μεिरα-
κίε τὸ τοιῷτον ὀργίζεσθαι, καὶ ἀγανακτεῖν, εἰ
μὴ τὸ μείζον αὐτὸς λήψεται.

Καίτοι τὰς γε ἀπάτας, ὦ Ἑρμῇ, τὰς τοιαύ-
τας συμποτικάς ἔσας, ἔχρη, εἶμα, ἀπομνη-
μονεύειν· ἀλλ' εἰ καὶ τι ἡμάρτηται μεταξὺ εὖω-
χρμέμων, παιδιὰν ἡγεῖσθαι, καὶ αὐτῶ ἐν τῷ
συμποσίῳ καταλιπεῖν τὴν ὀργήν· ἐς δὲ τὸ αὖ-
ριον ταμιεύεσθαι τὸ μῖσος, καὶ μνησικακεῖν,
καὶ ἑωλὸν τινα μνήμην διαφυλάττειν, ἀπαγε,
ἔτε θεοῖς πρέπον, ἔτε ἄλλως βασιλικόν. ἦν
γὰρ ἀφέλη τις τῶν συμποσίων τὰς κομψείας
ταύτας, ἀπάτην, καὶ σκώμματα, καὶ τὸ σιλ-
λαίνειν, καὶ ἐπιγελαῖν, τὸ καταλειπόμενον ἐς
μέθην,

causa quantilla sit cogitans, et plane pueri esse
illud, succensere atque indignari, nisi partem
ipse maiorem accipiat.

8. Atqui versutias eiusmodi, Mercuri, con-
viviales non decet, opinor, memori mentē re-
ponere; sed, si quid etiam peccatum fuerit in-
ter epulas, ludum putare, atque ibi in conui-
vio depositam iram relinquere: verum ut in
crastinum sub pectore recondas odium, et iniu-
riae recorderis, atque hesternae rei memoriam
conserues, apage, neque Deos hoc decet, nec
praeterea regium est. Quod si quis abstulerit a
conuiujs festiuitates eas, astum et iocos et sub-
fannationes et irrisiones, nihil scilicet aliud erit
reli-

μέθῃ, καὶ κόρος, καὶ σιωπῇ, σκυθρωπὰ καὶ
ἀτερπῇ πράγματα, καὶ ἤκιστα συμποσίῳ πρέ-
ποντα· ὥς ἐγὼ ἔδὲ μνημονεύειν εἰς τὴν ὕπε-
ρβαίαν ἔτι ὦμην τὸν Δία, ἔχ' ὅπως καὶ τηλι-
καῦτα ἐπ' αὐτοῖς ἀγανακτήσειν, καὶ πάνδεινα
ἠγήσεσθαι πεπονθέναι, εἰ διανέμων τις κρέα,
παιδιάν τινα ἔπαιζε, πειρώμενος εἰ διαγνώσε-
ται τὸ βέλτιον ὁ αἰρέμενος.

Τίθει δὲ, ὦ Ἑρμῇ, τὸ χαλεπώτερον, μὴ
τὴν ἐλάττω μοῖραν ἀπονενεμηκέναι τῷ Διί, τὴν
δ' ὅλην ὑΦηρῆσθαι· τί ἔν δια τῆτο ἐχρῆν, τὰ
τῷ λόγῳ, τῇ γῇ τὸν ἔρανὸν ἀναμεμίχθαι, καὶ
δεσμά, καὶ σαρκεῖς, καὶ Καύκασον ὅλον ἐπι-
κοεῖν,

reliquum, nisi ebrietas, satietasque et silentium,
res tetricae et iniucundae, quaeque minime
comporationi conueniant. Quare nihil minus
putaram, quam recordaturum esse Iouem posttri-
die; nedum ut tanto opere propterea indi-
gnaretur, seque grauem iniuriam existimaret
esse passum, si distribuens aliquis carnes ludum
quendam luserit tentando, num, qui deligit,
meliolem partem dignoscat.

9. Pone vero, Mercuri, quod grauius est,
non minorem me partem attribuisse Ioui, sed to-
tam subripuisse: quid igitur? ideone oportebat,
quod prouerbio dicitur, terrae coelum, misce-
ri, vincula, cruces, totumque Caucasum adin-
venire,

νοεῖν, καὶ ἀετὲς καταπέμπειν, καὶ τὸ ἵππαρεν-
κώπτειν; ὅρα γὰρ μὴ πολλὰν ταῦτα κατηγορεῖ
τῷ ἀγανκτιᾶντος αὐτῷ μικροψυχίαν, καὶ ἀγέ-
νειαν τῆς γνώμης, καὶ πρὸς ὀργὴν εὐχέρειαν. τί
ἂν ἐποίησεν ἔτος ὅλον βῆν ἀπολέσας, εἰ κρεῶν
ὀλίγων ἕνεκα τηλικαῦτα ὀργίζεται;

Καίτοι πόσω οἱ ἄνθρωποι εὐγνωμονέστερον
διάκεινται πρὸς τὰ τοιαῦτα, ἔς εἰκὸς ἦν καὶ τὰ
ἔς ὀργὴν ὀξυτέρως εἶναι τῶν θεῶν; ἀλλ' ὅμως
ἐκείνων ἔκ ἑσιν ὅστις τῷ μυχίῳ σαυροῦ ἂν τι-
μήσαιο; εἰ τὰ κρέα ἔψων, καθεῖς τὸν δάκτυ-
λον, τῷ ζωμῷ περιελιχμήσατο, ἢ ὀπτωμένων
ἀποσπάσας τῶν κρεῶν κατεβρόχθισεν· ἀλλὰ
συγγνώμην ἀπονέμειν αὐτοῖς. εἰ δὲ καὶ πάνυ
ὀργι-

venire, et aquilas demittere, et iecur extunde-
re? Ista vide ne magnam patefaciant indignan-
tis humilitatem animi ignobilem, et in ira con-
cipienda leuitatem; quid enim hic designet, si
totum bouem perdiderit, qui frustulorum car-
nis paucorum causa tanto opere stomachetur!

ΙΟ. Contra homines quanto se praebent ae-
quiores in istiusmodi rebus, quos credi poterat
ad iram esse promptiores Diis? et tamen eorum ne-
mo est, qui coquum cruce multarit, si carnes eli-
xans immisso digito de iusculo degustarit, aut affa-
tarum carnium quiddam auulsum deglutierit:
sed veniam dant ipsis: sin est vt etiam valde
irascan-

ὀργισθεῖεν, ἢ κοινδύλους ἐνέτριψαν, ἢ καὶ κατὰ
κόρυψιν ἐπάταξαν, ἀνεσκολοπίσθη δὲ εἰς παρ'
αὐτοῖς τῶν τηλικύτων ἕνεκα. καὶ περὶ μὲν τῶν
κρεῶν τοσαῦτα· αἰσχρὰ μὲν καὶ μοὶ ἀπολογεῖ-
σθαι· πολὺ δὲ αἰσχύῳ κατηγορεῖν ἐκείνῳ.

Περὶ δὲ τῆς πλαστικῆς, καὶ ὅτι τὰς ἀνθρώ-
πους ἐποίησα, καιρὸς ἤδη λέγειν. τῷτο δὲ, ὧ
Ἑρμῇ, διττὴν ἔχον 2) τὴν κατηγορίαν, ἐκ οἶ-
δα καὶ ὅπότερον αἰτιᾶσθαι με· πότερα, ὡς ἐ-
δὲ ὅλως ἐχρῆν τὰς ἀνθρώπους γεγονέναι, ἀλλ'
ἄμεινον ἢν ἀτρεμεῖν αὐτὰς γῆν ἄλλως ὄντας ἀνέ-
γαςιν

irascantur, aut pugnos incutere solent, aut ala-
pas in malam ingerere; nemoque haecenus apud
eos in patibulum ire iussus ob tanta scilicet cri-
mina. De carnibus ista sunt satis, quorum ut
turpis est mihi defensio, sic multo turpior ipsi
accusatio.

II. De arte fingendi autem, deque eo, quod
homines fecerim, tempus iam dicere: illud au-
tem, Mercuri, quum duplicem habeat insimulatio-
nem, nescio equidem, quam in partem maxime
me criminemini: utrum, in totum non oportuisse
homines fieri, meliusque fuisse, si conquievis-
sent ac mansissent terra prorsus rudis atque inela-
borata;

P 5

2. Τῷτο --- ἔχον] Haec absolutae structu-
rae forma, qua nominatiuus genitiui locum
tenet, oppido familiaris est Graecis. Hemst.

γασον 3), ἢ ὡς πεπλάσθαι μὲν ἐχεῖν, ἄλλον δὲ
 τινὰ καὶ μὴ τῆτον διεσχηματίσθαι τὸν τρόπον;
 ἐγὼ δὲ ὁμῶς ὑπὲρ ἀμφοῖν ἐρῶ. καὶ πρῶτόν γε,
 ὡς ἐδεμίᾳ τοῖς θεοῖς ἀπὸ τέττα βλάβη γεγένη-
 ταί, τῶν ἀνθρώπων ἐς τὸν βίον παραχθέντων,
 πειράσομαι δεικνύειν· ἔπειτα δὲ, ὡς καὶ συμ-
 φέρον-

borata; an, eos quidem fingi debuisse, sed alium
 quendam, non hunc in modum, efformatos.
 At ego tamen de utroque dicam: et primum
 quidem, nullum omnino Diis ex eo damnum
 accidisse, quod homines in vitam sint producti,
 conabor ostendere: deinde, multum interesse,
 vt

3. Ἀτρεμεῖν γῆν ἄλλως ὄντας ἀνέργασον] Si
 homines non finxisset Prometheus, utique
 mansisset illa materia, ex qua sunt formati,
 γῆ ἄλλως ἀνέργασος, ipsique adeo homi-
 nes sine motu temere iacerent, nihil aliud
 quam lutum rude omnique formae decore
 nudatum. hoc est illud ἀτρεμεῖν. Quam
 ob rem *Luciani* verba talem habent sensum:
utrum plane nullos homines oportuisse creari,
sed melius fuisse, si motus expertes, ut erant,
conquiescerent, terra nimirum prorsus infor-
mis atque arte nulla elaborata. Error Inter-
 pretum in eo versatus fuit, quod γῆν non
 materiam creandorum hominum, sed vel
 terrarum orbem, vel terram quamcumque
 rudem intellexerint. *Hemst.*

Φέροντ' αὐτὰ καὶ ἀμείνω ταῦτα αὐτοῖς παραπολὺ, ἢ εἰ ἐρήμην καὶ ἀπάνθρωπον συνέβαινε τὴν γῆν μένειν.

Ἦν τοίνυν πάλαμ (ῥᾶσιν γὰρ ἔτ' ὧ δῆλον ἀνγέ-
νοιτο εἴ τι ἡδίκησα ἐγὼ μετακοσμήσας, καὶ
νεωτερίσας τὰ περὶ τὰς ἀνθρώπους) τὸ θεῖον
μένον καὶ τὸ ἐπικράνιον γένος. ἡ γῆ δὲ, ἀγρίον
τι χοῆμα καὶ ἄμορφον, ὕλαις ἅπασα, καὶ ταύ-
ταις ἀνημέροις λάσιος· ἔτε δὲ βωμοὶ θεῶν, ἡ
τεῶς· πόθεν δὲ ἄγαλμα, ἡ ξόανον, ἡ τί ἄλλο
τοιζέτο, οἷα πολλὰ νῦν ἀπανταχόθι φαίνεται
μετὰ πάσης ἐπιμελείας τιμώμενα· ἐγὼ δὲ, αἰεὶ
γάρ τι προβελεύω εἰς τὸ κοινὸν, καὶ σκοπῶ
ὅπως

ut utilius hoc ipsis et melius sit, quam si
terram desertam hominumque vacuum contigif-
set restare.

12. Ergo erat olim (facilius enim sic palam
fiat, an quid ego peccauerim alio ornatu indu-
cto noueque fabricatis hominibus) diuinum so-
lum ac coeleste genus: tellus vero inculta quae-
dam res et informis, filuis tota iisque agresti-
bus horrida: neque erant arae Deorum nec tem-
plum (qui poterat enim?) nec statua, neque si-
mulacrum, neque aliud quicquam eiusmodi, qua-
lia multa iam vbique apparent summa cum cura
in honore habita. Ego vero, semper enim ali-
quid consulo in commune, mecumque agito
quomodo

ὅπως αὐξηθήσεται μὲν τὰ τῶν θεῶν, ἐπιδώσει
 δὲ καὶ τὰλλα πάντα ἐς κόσμον, καὶ κάλλος,
 ἐνενόησα ὡς ἄμεινον εἶη ὀλίγον ὅσον τῷ πλη-
 λαβόντα, ζῶα τινὰ συστήσασθαι, καὶ ἀναπλά-
 σαι τὰς μορφὰς μὲν ἡμῖν αὐτοῖς προσεοικότα·
 καὶ γὰρ εἶδεῖν τι ὥμην τῷ θεῷ, μὴ ὄντος τῷ
 ἐναντίῳ αὐτῷ, καὶ πρὸς δ' ἐμελλεν ἡ ἐξέτασις
 γιγνομένη εὐδαιμονέσσερον ἀποφαίνειν αὐτό· θνη-
 τὸν μέντοι αὐτὸ εἶναι· εὐμηχανώτατον δ' ἄλ-
 λως, καὶ συνετώτατον, καὶ τῷ βελτίονος αἰ-
 σθανόμενον.

Καὶ δὴ, κατὰ τὸν ποιητικὸν λόγον, γαῖαν
 ὕδρι Φύρας, καὶ διαμαλάξας, ἀνέπλασα τὰς
 ἀνθρώπων, καὶ τὴν Ἀθηνᾶν παρακαλέσας συνε-
 πिला-

quomodo amplificentur res Deorum, ceteraque
 omnia incrementum capiant ornatus ac pulcritu-
 dinis, in animum induxi optimum fore factum,
 si, paruula quadam luti parte accepta, animalia
 componerem atque effingerem specie nobismet
 ipsis adsimilia: etenim ita statuebam, deficere
 quiddam naturam diuinam, dum nihil extat ipsi
 contrarium, ad quod instituta comparatione, illam
 esse beatiorem dilucide pateat: tum mortale illud
 esse volebam; artificiosissimum alioquin et pru-
 dentissimum, quodque melioris haberet sensum.

13. Itaque, secundum poetæ dictum, aqua
 terrae mixta et permollita effinxi homines,
 Mineruamque etiam aduocaui; ut una me-
 cum

πιλαβέσθαι μοι τῶ ἔργῳ. ταῦτ' ἐστὶν ἃ μεγά-
 λα ἐγὼ τὰς θεὰς ἡδέικηκα. καὶ τὸ ζημίωμα ὀρέξ-
 ηλίκον, εἰ ἐκ πηλᾶ ζῶα πεποίηκα, καὶ τὸ
 τέως ἀκίνητον, εἰς κίνησιν ἤγαγον· καὶ, ὡς ἔοι-
 κε, τὸ ἀπ' ἐκείνῃς ἦττον θεοὶ εἰσιν οἱ θεοί, διό-
 τι καὶ ἐπὶ γῆς θνητὰ ζῶα τινὰ γεγέννηται. ἔτω
 γὰρ καὶ ἀγανακτεῖ ὁ Ζεὺς ὥσπερ ἐλαττεμένων
 τῶν θεῶν ἐκ τῆς τῶν ἀνθρώπων γενέσεως. εἰ
 μὴ ἄρα τῆτο δέδιδε, μὴ καὶ ἔτοι ἀπόσασιν ἐπ'
 αὐτὸν βελεύσωσι, καὶ πόλεμον ἐξενέγκωσι πρὸς
 τὰς θεὰς, ὥσπερ οἱ Γίγαντες. ἀλλ' ὅτι μὲν δὴ
 ἔδεν ἡδέικησθε πρὸς ἐμᾶ, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τῶν
 ἐμῶν ἔργων, δῆλον· ἢ σὺ δεῖξόν τι καὶ ἐν τῷ
 μικρό-

cum operi manum adcommodaret. Isthæc
 sunt scilicet, quæ gravia in Deos admisi: tum
 detrimentum viden' quantum sit, qui e luto
 animalia confecerim, quodque hætenus erat
 immobile, in motum deduxerim: ex eo, .vt vi-
 detur, tempore minus Dii sunt Dii, quia in
 terra quoque animantia quaedam mortalia ex-
 titerint: quippe illud etiam Iupiter indignatur,
 quasi deteriore Dii essent conditione ab homi-
 num ortu; nisi forte hoc veretur, ne et illi de-
 fectionis consilia aduersum se ineant, bellum-
 que inferant Diis perinde ac Gigantes. At ni-
 hil vobis accidisse mali a me, Mercuri, meis-
 que operibus, est manifestum: sin, ostende tu
 vnum

μικρότατον, καὶ γὰρ σιωπήσομαι, καὶ δίκαια ἔσθ-
μαι πεπονθώς πρὸς ὑμῶν.

“Ὅτι δὲ χρήσιμα ταῦτα γεγέννηται τοῖς θεοῖς,
ἕτως ἂν μάθοις, εἰ ἐπιβλέψεις τὴν γῆν ἑκέτι
αὐχμηρὰν καὶ ἀκαλλῇ ἔσαν, ἀλλὰ πόλεσι, καὶ
γεωργίαις, καὶ φυτοῖς ἡμέροις διακεκοσμημένην,
καὶ τὴν θάλατταν πλεομένην, καὶ τὰς νήσους
κατοικημένας, ἀπανταχῇ δὲ βωμὰς, καὶ θυ-
σίας, καὶ ναῆς, καὶ πανηγύρεις· μεσαὶ δὲ Διὸς
πᾶσαι μὲν ἀγυιαί, πᾶσαι δὲ ἀνθρώπων ἀγο-
ραί. καὶ γὰρ εἰ μὲν ἑμαυτῷ μόνῳ κτῆμα τέτο
ἐπλασάμην, ἐπλεονέκτεν ἂν τῆς χρήσεως· νῦν
δ’ εἰς τὸ κοινὸν φέρων τέθεικα ὑμῖν αὐτοῖς·
μᾶλλον δὲ Διὸς μὲν καὶ Ἀπόλλωνος, καὶ σὺ δέ,
ὦ Ἑρ-

vnum aliquod vel minimum, et conticescam,
ac iusta me perpeffum a vobis fatebor.

14. Quin contra haec in rem esse Deorum,
ita maxime discas, si consideres terram non am-
plius horridam et pulcritudine spoliata, sed
vrbibus, cultis agris, plantisque mitibus orna-
te distinctam, mare navigatum, insulas habita-
tas, vbique aras, sacrificia, templa, festorum-
que celebritates: Iouis autem plenae omnes
viae, cuncta hominum fora. Quod si mihimet
soli homines velut legitimam possessionem et tin-
xissem, priuatis vsibus studere potuissem videri:
nunc vobiscum communicatam in medium at-
tuli. Imo, quod magis est, Iouis, Apollinis et tua,
Mercu-

ὦ Ἑρμῆ, νεὼς ἰδεῖν ἀπανταχοῦ ἐστὶ, Προμη-
θέως δὲ, ἔδαμῶς. ὁρᾷς ὅπως τὰμαυτ᾽ ἴνα
σκοπῶ, τὰ κοινὰ δὲ καταπερδίδωμι, καὶ ἐλάτ-
τω ποιῶ.

Τίθει δέ μοι, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τόδε· ἐννόησον,
εἴ τι σοι δοκεῖ ἀγαθὸν ἀμάρτυρον, ἢ κτῆμα, ἢ
ποίημα, ὃ μηδεὶς ὄψεται, μηδὲ ἐπαινέσεται,
ὁμοίως ἡδὺ καὶ τερπνὸν ἔσεσθαι τῷ ἔχοντι.
πρὸς δὴ τι τῶτ' ἔφην; ὅτι, μὴ γιγνόμενων τῶν
ἀνθρώπων, ἀμάρτυρον συνέβαινε τὸ κάλλος εἶ-
ναι τῶν ὄλων· καὶ πλεῖστον τινα πλατῆσειν ἐμέλ-
λομεν, ἔτε ὑπ' ἄλλε τινὸς θαυμασθῆσόμενον,
ἔτε ἡμῖν αὐτοῖς ὁμοίως τίμιον. ἔδὲ γὰρ ἂν εἴ-
χομεν πρὸς ὅ, τι ἐλάττον παραθῶμεν αὐτόν,
ἔδ'

Mercuri, templa videre nusquam non datur; Pro-
methei nusquam: viden' vt meis solius commodis
inuigilem, publica prodam et imminuam?

15. Hanc porro rationem mihi pone, Mer-
curi: expende tecum, tibine videatur bonum
aliquod teste carens, seu possessum, siue arte
laboratum sit, quod nemo videat, laudet nemo,
similiter suaue iucundumque fore habenti? quor-
sum autem illud dixi? quia non factis homini-
bus testem habitura non erat pulcritudo vniuer-
si: nimirum diuitiis abundaremus, quae neque
alii cuiquam essent in admiratione, nec nobis-
met ipsis perinde carae; nihil enim extaret omni-
no, ad quod tanquam imperfectius eas exigere-
mus;

ἔδ' ἂν συνίεμεν ἡλίκα εὐδαιμονῶμεν, ἔχ' ὀργῶν-
 τες ἀμοίρας τῶν ἡμετέρων τινάς. ἔτω γὰρ δὴ
 καὶ τὸ μέγα δειχθεῖν ἂν μέγα, εἰ τῷ μικρῷ
 παραμετροῖτο· ὑμεῖς δέ, τιμᾶν ἐπὶ τῷ πολι-
 τεύματι τέτω δέον, ἀνεσαυρώκατέ με, καὶ
 ταύτην μοι τὴν ἀμοιβὴν ἀποδεδώκατε τῷ βε-
 λεύματι.

Ἀλλὰ κακῆργοί τινες Φῆς εἶναι ἐν αὐτοῖς, καὶ
 μοιχεύουσι, καὶ πολεμῶσι, καὶ ἀδελφὰς γαμῶ-
 σι, καὶ πατράσιν ἐπιβελεύουσι· παρ' ἡμῖν γὰρ
 ἔχ' πολλὴ τέτων ἀφθονία; καὶ ἔ' δῆπερ διὰ
 τῆτο αἰτιάσαιτ' ἂν τις τὸν ἔρανόν, καὶ τὴν
 γῆν, ὅτι ἡμᾶς συνεσήσαντο· ἐπεὶ καὶ τῆτο
 ἴσως

mus; neque intelligeremus, quanta versemur
 in felicitate, nisi quosdam intueri daretur bo-
 norum nostrorum expertes: sic enim demum
 magnum patefiat esse magnum, si ad parui men-
 suram comparetur. Vos vero, quem decebat
 ob sollers inuentum honoribus afficere, in cru-
 cem sustulistis me, easque mihi vices reddidi-
 stis consilii.

16. At maleficos esse quosdam ais in iis: adul-
 teria committunt, bella gerunt, sorores du-
 cunt, patribus insidiantur: quasi apud nos non
 magna sit vitiorum illorum copia: nec sane
 propterea quis culpauerit Coelum et Terram,
 quod nos condiderint. Hoc insuper fieri
 potest,

ἴσως Φαίης ἄν, ὅτι ἀνάγκη πολλὰ ἡμᾶς ἔχειν
πράγματα ἐπιμελεσμένως αὐτῶν. ἔκέν διὰ γε
τῆτο καὶ ὁ νομεὺς ἀχθέσθω ἐπὶ τῷ ἔχειν τὴν
ἀγέλην, διότι ἀναγκαῖον αὐτῷ ἐπιμελεῖσθαι
αὐτῆς. καὶ εἰτέτω γε ἐργῶδες τῆτο, καὶ ἡδὺ
ἄλλως, καὶ ἡ Φροντίς ἐκ ἀτερπῆ ἔχουσα τινὰ
διατριβήν. τί γὰρ ἂν ἐπράττομεν, ἔκ ἔχοντες
ῶν προνοῶμεν; ἡργᾶμεν ἂν, καὶ τὸ νέκταρ ἐπί-
νομεν, καὶ τῆς ἀμβροσίας ἐνεφορέμεθα, ἄδεν
ποιοῦντες.

Ὁ δὲ μάλιστ' αὖ με πνίγει, τῆτ' ἐσίν· οἱ μεμ-
φόμενοι τὴν ἀνθρωποποιῖαν, καὶ μάλιστ' αὖ τὰς
γυναικας, ὅμως ἐρᾶτε αὐτῶν, καὶ οὐ διαλεί-
πετε κατιόντες, ἄρτι μὲν, ταῦροι, ἄρτι
δε,

potest, ut dicas, necessum esse multis nos nego-
tiis implicari, dum curamus illos: eandem igi-
tur ob causam pastor indignetur, quod gregem
habeat, cuius sibi cura sit gerenda: fuerit hoc
ipso laboriosum, at iucundum itidem: eaque sol-
licitudo non ingrati praebet occupationem.
Nos autem quid ageremus non habentes, qui-
bus prospiciamus? cessaremus scilicet, bibere-
turque nobis nectar, et ambrosia nos ingurgi-
taremus otiosi.

17. Quod vero me maxime vrit, hoc est: qui
incusatis hominum fabricationem, et potissimum
mulieres, ipsi tamen amaris eas, neque inter-
mittitis in terram descendere nunc in tauros,

δὲ, σάτυροι καὶ κύκνοι γενόμενοι, καὶ θεὸς ἐξ αὐτῶν 4) ποιεῖσθαι ἀξιῶντες. ἀλλ' ἐχρῆν, ἴσως φῆσεις, ἀναπεπλάσθαι τὰς ἀνθρώπους, ἄλλον δὲ τινα τρόπον, ἀλλὰ μὴ ἡμῖν ἐοικότας· καὶ τί ἄλλο παράδειγμα τέττε ἄμεινον προεσησάμεν, ὃ πάντως καλὸν ἠπιστάμεν; ἢ ἀσύνητον καὶ θηριῶδες ἔδει, καὶ ἄγριον ἀπεργάζεσθαι τὸ ζῶον; καὶ πῶς ἂν ἢ θεοῖς ἔθυσαν, ἢ τὰς ἀλ-

λας

alias in satyros et cycnos versi, deosque ex illis procreare non dedignamini. At nihil oberat, forte dices, quominus homines effingerentur, sed alium quendam in modum, nec nobis similes: at quod aliud exemplar isto melius mihi proposuisset, quod omnino pulcrum sciebam: num rationis expers et ferum conueniebat, atque agreste elaborari animal? quomodo Diis sacrifici-

4. Ἐξ αὐτῶν] A sensu horum percipiendo longe abfuerunt Interpretes. Vt παῖδας ποιεῖσθαι ἐκ γυναικὸς creberrimum est, sic Prometheus hic perquam facete, mutata nonnihil locutione θεὸς ποιεῖσθαι dixit: illos enim ipsos Deos, qui se tam grauiter ob formatos homines accusent, tanto in mortales feminas libidinis ardore ferri, ut nullam non formam quantumuis indecoram induentes perlibenter cum iis consuecant; liberos etiam Deos ex iis procreare ac suscipere haud dedignentur. *Hemst.*

λας ὑμῖν τιμὰς ἀπένειμαν, ἐχὶ τοιῆτοι γενόμενοι; ἀλλ' ὑμεῖς ὅταν μὲν ὑμῖν τὰς ἐκατόμβας προσάγωσιν, ἐκ ὀκνεῖτε, καὶ ἐπὶ τὸν Ὠκεανὸν ἐλθεῖν δέοι, μετ' ἀμύμενας Αἰθιοπῆας· τὸν δὲ τῶν τιμῶν ὑμῖν καὶ τῶν θυσιῶν αἴτιον ἀνεσauerώκατε. περὶ μὲν ἂν τῶν ἀνθρώπων καὶ ταῦτα ἱκανά.

Ἦδη δὲ, εἰ δοκεῖ, ἐπὶ τὸ πῦρ μέτειμι, καὶ τὴν ἐπονείδισον ταύτην κλοπὴν. καὶ πρὸς θεῶν τῆτό μοι ἀπόκριναί, μηδὲν ὀκνήσας· ἐσθ' ὅ, τι ἡμεῖς τῷ πυρὸς ἀπολωλέκαμεν, ἐξ ὅτῃ καὶ παρ' ἀνθρώποις ἐσίν; ἐκ ἂν εἰποῖς. αὕτη γὰρ, οἶμαι, φύσις τετρεῖς τῷ κτήματος ἔδεν τι ἐλαττον γίγνεται, εἰ καὶ τις ἄλλος αὐτῷ μεταλάβοι· οὐ

crificassent, aliosque vobis honores tribuissent? et vos tamen, quando hecatombas offerunt, nullam moram facitis, etsi vel Oceanus longo itinere sit petendus, ut visatis probissimos Aethiopas: me vero, honorum vobis et victimarum causam, in patibulum egistis. De hominibus quidem ista sufficiunt.

18. Iam, si videtur, ad ignem transeo, exprobratumque tanto opere furtum. Per Deos ergo hoc mihi responde nihil moratus: estne quisquam istius ignis, quod amisimus, ex quo apud homines est? non dixeris: haec, opinor, natura eius rei, nihil ut decrescat, etsi vel alius inde partem capiat: non

οὐ γὰρ ἀποσβέννυται ἐναυσαμένους τινός· Φθόνος δὴ ἀντικρυς τὸ τοιῆτο, ἀφ' ὧν μηδὲν ὑμεῖς ἠδίκησθε, τῶτων κωλύειν μεταδιδόναι τοῖς δεομένοις· καίτοι θεὸς γε ὄντας, ἀγαθὰς χρὴ εἶναι, καὶ δοτῆρας ἐάων, καὶ ἔξω Φθόνου παντὸς ἐσάναι· ὅπως γε εἰ καὶ τὸ πᾶν τῆτο πῦρ ὑφελόμενος κατεκόμισα εἰς τὴν γῆν, μηδ' ὅλως τι αὐτῷ καταλιπὼν, ἔμεγα ὑμᾶς ἠδίκηεν· ἔδὲ γὰρ ὑμεῖς δεῖσθε αὐτῷ, μήτε ῥιγῶντες, μήτε ἔψοντες τὴν ἀμβροσίαν, μήτε Φωτὸς ἐπιτεχνητῷ δεόμενοι.

Οἱ δὲ ἄνθρωποι καὶ εἰς τὰ ἄλλα μὲν ἀναγκαίως χρῶνται τῷ πυρὶ, μάλιστα δὲ εἰς τὰς θυσίας,
ὅπως

enim extinguitur, si quis ex eo lumen accenderit: invidia vero planissime est, ex quibus nullum ad vos damnum redeat, eorum prohibere ne usus impertiatur indigentibus: atqui Dii quum sitis, beneficos esse oportet, commodorumque largitores procul ab invidia remotos. (Hocceine vos aegre feratis) ubi, si vel omnem hunc ignem subreptum deruliffem in terram, nihilque omnino ex eo reliquiffem, haud magna a me vobis iniuria foret facta: neque enim vos eo indigetis, ut qui non frigeatis, nec ambrosiam coquatis, neque opus habeatis arte facta luce.

19. Hominibus vero ignis usus est et ad alia pernecessarius, et plurimum ad sacrificia,

ut

ὅπως ἔχοιεν κνισσᾶν ἀγυιάς, καὶ τῷ λιβανωτῷ
 θυμιᾶν, καὶ τὰ μηρία καίειν ἐπὶ τῶν βωμῶν.
 ὁρῶ δὲ ὑμᾶς μάλιστα χαίροντας τῷ καπνῷ, καὶ
 τὴν εὐωχίαν ταύτην ἡδίστην οἰομένους, ἐπὶ ὅταν
 εἰς τὸν ἄρανὸν ἡ κνίσσα γένηται ἑλισσόμενη πε-
 ρὶ καπνῷ. ἐναντιωτάτῃ τοίνυν ἡ μέμψις ἀνγέ-
 νοιτο αὕτῃ τῇ ὑμετέρᾳ ἐπιθυμίᾳ. θαυμάζω
 δὲ ὅπως ἔχῃ καὶ τὸν ἥλιον κεκωλύκατε κατὰ
 λάμπειν αὐτὸς· καί τοι πῦρ ἔτός ἐστι πολὺ θει-
 ότερόν τε, καὶ πυρῳδέεσσον. ἢ ἀκκεῖνον αἰτιᾶ-
 σθε, ὡς σπαθῶντα ἡμῶν τὸ κτῆμα; εἴρηκα-
 σφῶ δὲ, ὦ Ἑρμῇ καὶ Ἥφαιστει, εἴ τι μὴ κα-
 λῶς εἰρησθαι δοκεῖ, διευθύνετε, καὶ διελέγχε-
 τε· καὶ γὰρ αὐθις ἀπολογήσομαι.

E P.

ut possint nidore vaporare vias, thus adolere,
 et lumbos hostiarum in aris: video sane vos
 summo opere delectari isto fumo, easque epu-
 las putare suauissimas, quando nidor in coelum
 penetrat multo fumi volumine subuectus: ad-
 versetur ergo haec criminatio quam maxime ve-
 stro desiderio. Miror autem, quomodo nec so-
 lem vetueritis eos illustrare: atqui ignis hic est
 multo diuinior et flagrantior: aut illumne et-
 iam accusatis, quasi dissipantem propriam vo-
 bis possessionem? Dixi: vos autem vtrique,
 Mercuri et Vulcane, si quid minus recte dictum
 videatur, emendate et arguite; tumque ego
 iterum partes meas tuebor.

Q 3 . 20. MERC.

ΕΡ. Οὐ γάρ τιδον, ὦ Προμηθεῦ, πρὸς ἄτῳ γεν-
ναῖον σοφιστὴν ἀμιλλᾶσθαι· πλὴν ἀλλὰ ὠνήσο,
διότι μὴ καὶ ὁ Ζεὺς ταῦτα ἐπῆκεσέ σε. εὖ γὰρ
οἶδα, ὡς ἕξ καὶ δέκα γύπας ἂν ἐπέσειέ σοι τὰ
ἐγκυατὰ ἐξαίρησοντας· ἄτῳ δεινῶς αὐτᾷ κατη-
γόρηκας, ἀπολογεῖσθαι δοκῶν. ἐκείνο δέ γε
θαυμάζω, πῶς μάντις ὢν 5) ἔ· πρὸς ἐγώωσας
ἄτῳ κολασθησόμενος. ΠΡΟ. ἡπιστάμην, ὦ
Ἑρμῇ, καὶ ταῦτα μὲν, καὶ ὅτι ἀπολυθήσομαι
αὐτίς οἶδα, καὶ ἤδη τις ἐκ Θηβῶν ἀφίξεται
εἰς Φίλος ἐκ εἰς μακρὰν, κατατοξεύσων ὃν Φῆς
ἐπιπτή-

20. MERC. Facile non est, Prometheus, cum tam valido sophista contendere. Ceterum gratulare tibi, quod Iupiter istam orationem tuam non inaudierit: sexdecim enim, quod probe scio, vultures apposuisset tibi ad intestina eruenda; tam grauitex ipsum obiurgasti, dum causam tuam agere videris. Illud equidem miror, quo pacto, quum sis vates, non praesciueris hoc te supplicio puniendum esse? P R O M. Noueram illud, Mercuri; et me solui debere in posterum, noui: et iam quis Thebis adueniet tuus amicus non longo temporis interuallo, sagittis confixurus eam, quam
in me

5. Μάντις ὢν] Non vates tantum, qualem se probat Dial. sequ. sed omnis fere vaticinandi artis monstrator. Hemst.

ἐπιπτήσασθαι μοι τὸν αἰετὸν. ΕΡ. εἴ γὰρ γέναιτο, ὦ Προμηθεῦ, ταῦτα, καὶ ἐπίδοιμί σε λελυμένον, καὶ κοινῇ σὺν ἡμῖν βύωχέμενον, οὐ μὲν τοι καὶ κρεανομᾶντά γε.

ΠΡΟ. Θάρρει καὶ συνευωχῆσθαι ὑμῖν καὶ ὁ Ζεὺς λύσει με, ἢ ἀντὶ μικρᾶς εὐδαιμονίας. ΕΡ. τίνος ταύτης; μὴ γὰρ ἐκνήσης εἰπεῖν.

ΠΡΟ. οἶσθα, ὦ Ἑρμῆ, τὴν Θέτιν; ἀλλ' οὐ χρὴ λέγειν. Φυλάττειν γὰρ ἄμεινον τὸ ἀπὸρρήτον, ὡς μισθὸς εἶη, καὶ λύτρα μοι ἀντὶ τῆς καταδίκης. ΕΡ. ἀλλὰ φύλαττε, ὦ Τιτάν, εἰ τ᾽τ' ἄμεινον. ἡμεῖς δὲ ἀπίωμεν, ὦ Ἡφαιστῆ, καὶ γὰρ ἄτος ἤδη πλησίον ὁ αἰετός. ὑπόμεγε ἔνῃ καρτε-

in me inuolaturam esse dicis, aquilam. MERC. Ea, Prometheus, utinam eueniant, teque intuear solutum, et una nobiscum, epulantem; siq̃ tamen, ut carnes non distribuas.

21. PROM. Bono esto animo: et simul vobiscum epulabor, et Iupiter me vinculis soluet pro non exigua felicitate. MERC. Quanam ista? eloque ne graueris. PROM. Nōstin? o Mercuri, Thetin? sed non expedit dicere: custodire praeſtat hoc arcanum, ut merces sit et pretium, quo me a poena redimam. MERC. Quin tu tecum serua, o Titan, siquidem hoc melius est: nos autem abeamus, Vulcane; iam enim ecce, quae prope adest, aquilam. Tu vero sustine-

καρτερώς· εἴη δέ γε ἤδη σοι τὸν Θηβαῖον, ἐν
Φῆς, τοξότην ἐπιφανῆναι, ὡς παύσειέ σε ἀνα-
τεμνόμενον ὑπὸ τᾷ ἑρνέκῃ.

fortiter: atque vtinam tibi iam Thebanus ille,
quem dicis, sagittarius exoriatur, vt te liberet
laceratum ab ista alite.

Θεῶν Διάλογοι.

I.

Προμηθεύς, καὶ Διός.

ΠΡΟΜ. **Λ**ύσον με, ὦ Ζεῦ· δεινὰ γὰρ ἤδη
πέπονθα. ΖΕΥΣ. λύσω σε Φῆς,
ὃν ἐχρῆν βαρυτέρας πέδας ἔχοντα, καὶ τὸν
Καύκασον ὅλον ὑπὲρ κεφαλῆς ἐπικείμενον, ὑπὸ
ἐνκαϊδεα γυπῶν μὴ μόνον κείρεσθαι τὸ ἦ-
παρ

Deorum Dialogi.

Promethei et Iouis.

ΠΡΟΜ. **S**olve me, o Iupiter: nam grauia
iam passus sum. ΙΥΡ. Ten' vt sol-
vam, ais, cuius oportebat grauiores habentis
compedes, Caucaſo toto super caput inieſto, a
ſexdecim vulturibus non ſolum detonderi he-
par,

παρι), ἀλλὰ καὶ τὰς ὀφθαλμὰς ἐξορύττεσθαι, ἀνθ' ὧν τοιαῦθ' ἡμῖν ζῶα ἀνθρώπους ἐπλασας, καὶ τὸ πῦρ ἐκλεψας, καὶ τὰς γυναῖκας ἐδημιόργησας; ἃ μὲν γὰρ ἐμὲ ἐξηπάτησας ἐν τῇ διανομῇ τῶν κρεῶν, ὅς ἃ πιμαλῆ κεκαλυμμένα μοι παραθῆεις, καὶ τὴν ἀμείνω τῶν μοιρῶν σεαυτῷ φυλάττων, τί χρὴ λέγειν; ΠΡ. ἐκὼν ἱκανὴν ἤδη τὴν δίκην ἐκτέτικα τοσούτον χρόνον τῷ Καυκάσῳ προσηλωμένος, τὸν κἀκίσα ὀρνέων ἀπολέμενον ἀετὸν τρέφων τῷ ἥπατι. ΖΕΥΣ. οὐδὲ πολλοσημόριον τοῦτο, ὧν σε δεῖ παθεῖν. ΠΡ. καὶ μὴν ἐκ ἀμισθί με λύσεις, ὦ Ζεῦ, ἀλλὰ σοι μὲνύσω πάνυ ἀναγκαῖον.

Z E T Σ.

par, sed et oculos effodi pro eo quod talia nobis animantia homines finxeris, ignem surripueris, et mulieres sis fabricatus: nam me quidem quod deceperis in distributione carnum, dum ossa adipē obiecta mihi apponis, et praestantiorem partem tibi met servas, quid attinet dicere? PROM. Nonne ergo sat iam poenarum exsolui tantum temporis Caucaſo affixus, quae avium cunctarum pessime perire meretur, aquilam alens iecore? IVP. Hoc ne multesimum quidem eorum, quae te decet pati. PROM. At non sine mercede quidem me solves, Iupiter: sed tibi indicabo quiddam valde magni momenti.

Q 5

2. IVP.

1. Κεῖρεσθαι τὸ ἥπαρ] Locutio in hac re consensu scriptorum quali propria. *Hemst.*

ΖΕΥΣ. Κατασοφίξῃ με, ὦ Προμηθεῦ. ΠΡ.
καὶ τί πλέον ἔξω; ἔ γὰρ ἀγνοήσεις αὐθις ἔνθα
ὁ Καύκασός ἐστιν, ἃδ' ἀπορήσεις δεσμῶν, ἣν το
τεχνάζων ἀλίσκωμαι. ΖΕΥΣ. εἰπὲ πρότερον
ὅν τινα μισθὸν ἀποτίσεις ἀναγκαῖον ἡμῖν ἄντα.
ΠΡ. ἦν εἶπω ἐφ' ὃ, τι βαδίζεις νῦν, ἀξιόπιστος
ἔσομαι σοι καὶ περὶ τῶν ὑπολοίπων μαντευόμε-
νος; ΖΕΥΣ. πῶς γὰρ ἔ; ΠΡ. παρὰ τὴν Θέ-
τιν, συνεσόμενος αὐτῇ. ΖΕΥΣ. τοῦτ' ἐμὲν
ἔγνωσ. τί δ' ἐν τὸ ἐπὶ τάτῳ; δονεῖς γὰρ τι
ἀληθὲς ἔρεῖν. ΠΡ. μηδὲν, ὦ Ζεῦ, κοινωνήσης
τῇ Νηρηίδι· ἦν γὰρ αὐτὴ κωφορήσῃ ἐκ αἶ, τὰ
τεχθεὶν ἴσα ἐργάσεται σε, οἷα καὶ σὺ ἔδρασας
τὸν

2. IVP. Tu me dolis circumuenire studeſ,
Prometheu. P R O M. Ecquid ex eo lucri ca-
piam? non enim ignoraturus es poſtea, vbi
Caucasus ſit, neque carebis vinculis, ſi quas
technas ſtruere deprehendar. IVP. Ede prius,
quam mercedem ſis ſoluturus ita nobis neceſſa-
riam. P R O M. Si dixero, quo nunc vadas,
num tibi fide dignus habebor, ſi de reliquis et-
iam praedicam? IVP. Quidni? P R O M. Ad
Thetidem properas, cum ea congreſſurus.
IVP. Id quidem peruidiſti: quid tum porro?
videris enim aliquid veri dicturus. P R O M.
Tu ne, Iupiter, rem habueris cum Ne-
reide: etenim, ſi vterum ferat ex te, quod
erit natum pari te modo tractabit, quod tu
Satur-

τὸν Κρόνον. ΖΕΤΣ. τῆτο Φῆς, ἐκπείσθαι
 με τῆς ἀρχῆς; ΠΡ. μὴ γένοιτο, ὦ Ζεῦ. πλὴν
 τοιᾶτά τι ἢ μίξις αὐτῆς ἀπειθεῖ. ΖΕΤΣ. χαί-
 ρέτω τοιγαρὲν ἡ Θέτις· σὲ δὲ ὁ Ἥφαιστος ἐπὶ
 τέταις λυσάτω.

Saturnum. IVP. Hoc scilicet significas, eie-
 ctum me iri imperio. PROM. Absit omen, o
 Iupiter: neque tamen non tale quid concubi-
 tus eius minatur. IVP. Valeat ergo Thetis:
 te autem Vulcanus huius moniti gratia soluat.

II.

Ἔρωτος καὶ Διός.

ΕΡΩΣ. **Α**λλ' εἰ καὶ τὴ ἡμαρτον, ὦ Ζεῦ, σύγ-
 γνωθί μοι· παιδίον γάρ εἰμι, καὶ
 ἔτι ἀφρων. ΖΕΤΣ. σὺ παιδίον, ὦ Ἔρως, δὲ
 ἀρχαιότερος εἶ πολὺ τῷ Ἰαπετῷ 2); ἢ διότι μὴ
 πώγω-

Cupidinis et Iouis.

CVPID. **Α**t si quid etiam peccaui, Iupiter igno-
 sce mihi: puerulus enim sum, atque
 adhuc insipiens. IVP. Tune puerulus, o Cupido,
 qui vetustior es multo Iapeto: an, quia nec
 barbam

2. Ἀρχαιότερος τῷ Ἰαπετῷ] De senibus et
 iam delirantibus per contumeliam ponitur.

Ad

πώγωνα, μηδὲ πολὺς ἐφύσας, διὰ ταῦτα καὶ
 βρέφος ἀξιοῖς νομίζεσθαι, γέρον καὶ πανῆργος
 ὢν; E.P. τί δέ σε ἠδίκησα ὁ γέρον, ὡς Φῆς,
 ὅγῳ, διότι με καὶ πεδῆσαι δικνοῇ; ZETΣ.
 σκύπει, ὦ κατάρατε, εἰ μικρὰ, ὅς ἐμοὶ μὲν
 ἄτως ἐντρυφᾷς, ὥς μὴδὲν ἐστὶν ὃ μὴ πεποιή-
 κας με, σάτυρον, ταῦρον, χρυσόν, κύκνον, ἀε-
 τόν· ἐμᾶ δὲ ὅλως ἀδεμίαν ἦντινα ἐρασθῆναι πε-
 ποιήκας, ἀδὲ συνῆκα ἡδὺς γυναμὶ διὰ σὲ γεγε-
 νημένος· ἀλλὰ με δεῖ μαγγανεύειν ἐπ' αὐτάς,
 καὶ κρύπτειν ἐμαυτόν. αἱ δὲ, τὸν μὲν ταῦρον,
 ἢ κύκ-

barbam nec canos protulisti, propterea infans
 haberi vis, quum vetulus sis et vaser? CVF.
 Quid autem in te commisi vetulus, ut ais, ego,
 cur me vincere quoque medireris? IV P. Vide,
 execranda, an parua; qui mihi quidem eum in
 modum insultas, ut nihil sit, quod non feceris
 me, satyrum, taurum, aurum, cycnum, ἀqui-
 lam: me autem omnino nullam, quae amaret,
 effecisti; neque intellexi amabilem mulieri ope-
 ra tua mefactum: quin necesse habeo praestigiis
 aduersum illas uti, et celare memet: tum taurum
 cycnum-

Ad astutiam et calliditatem, quae multis an-
 norum experimentis colligitur. *Noster* retu-
 lit: simul autem ad ea respicit, quae vete-
 rum Theologia de Amoris origine, Deo-
 rum vetustissimi, tradidit. *Hemst.*

ἢ κύκνον Φιλᾶσιν, ἐμὲ δὲ ἦν ἰδῶσι, τεθναῖσιν
ὑπὸ τῷ δέσῃ.

ΕΡ. Εἰκότως. ἔ γάρ Φέρουσιν, ὦ Ζεῦ, θνη-
ταί· ἔσται τὴν πρόσψιν. ΖΕΥΣ. πῶς ἔν τόν
Ἀπόλλω ὁ Βράγχος καὶ ὁ Τάκινθος Φιλᾶσιν;
ΕΡ. ἀλλ' ἡ Δάφνη καὶ κεῖνον ἔΦευγε, καίται κο-
μήτην καὶ ἀγένειον ἔντα. εἰ δ' ἐθέλεις ἐπέρα-
σος εἶναι, μὴ ἐπίσειε τὴν αἰγίδα, μηδὲ τὸν κε-
ραυνὸν φέρε, ἀλλ' ὡς ἡδισον ποίει σεαυτὸν, ἐκα-
τέρωθε καθεμμένος βοσρύχας, τῇ μίτρῃ 3)
τάτῃς ἀνείλημμένος, πορφυρίδα ἔχε, ὑποδέου
χρυσί-

cycnumue amant; me si videant, moriuntur
prae timore.

2. CVP. Merito sane: neque enim ferre
possunt, Iupiter, mortales tuum conspectum.
IVP. Qui sit ergo, ut Apollinem Branchus et
Hyacinthus ament? CVP. At Daphne illum
quoque fugit, tametsi comatum et iniberbem.
Quod si amabilis esse velis, ne aegidem quate,
neque fulmen fer, sed quam iucundissimum te
redde, vtrunque demissam caesariem mitra sub-
nectens, purpuream habe vestem, indue calceos
aura-

3. Τῇ μίτρῃ] Tegmen hoc capitis parum vi-
rilē habitum vel inde constat, quod a Iu-
none inter ea recensetur, quae indicio erant,
Bacchum luxu perditum et effoeminatissi-
mum esse. du Soul.

χρυσίδας, ὑπ' αὐτῷ καὶ τυμπάνοις εὐρυθμα
βῶνε, καὶ ὄψει ὅτι πλείους ἀκολουθήσουσί σοι
τῶν Διονύσου Μαινάδων. ΖΕΥΣ. ἄπαγε, ἐκ
ἂν δεξαίμην ἐπέρχος εἶναι τοιοῦτος γενόμενος.
ΕΡ. οὐκ οὖν, ὦ Ζεῦ, μηδὲ ἐρᾶν θέλε· ῥάδιον
γὰρ τῷτό γε. ΖΕΥΣ. οὐκ· ἀλλ' ἐρᾶν μὲν, ἀ-
πραγμονέσσειν δ' αὐτοῦ 4) ἐπιτυγχάνειν· ἐπὶ
τέτοις αὐτοῖς ἀφίημί σε.

auratos, ad tibiam et tympana concinne ingre-
dere: tum tu videbis plures te secuturas esse,
quam Bacchi Maenades. IV P. Apage: mul-
tum absum, ut amabilis esse velim tali ornatu.
CV P. Quin ergo, Iupiter, amare noli: fa-
cile hoc quidem. IV P. Nequaquam: equi-
dem amare velim, sed faciliore via potiri: ea-
que ipsa te conditione dimitto.

4. Αὐτῷ] Positum intelligo pro τῷ ἐρᾶν·
ἐπιτυγχάνειν τῷ ἐρᾶν, votis atque amoris
fructu potiri. Ἐπὶ τέτοις αὐτοῖς, sub hac
ipsa conditione. Hemst.

III.

Διὸς καὶ Ἑρμοῦ.

ΖΕΥΣ. Τὴν τῷ Ἰνάχου παῖδα τὴν καλὴν εἶσθα, ὦ Ἑρμῆ; **ΕΡ.** ναί. τὴν Ἰὼ λέγεις. **ΖΕΥΣ.** ἐκ ἔτι παῖς ἐκείνη ἐστίν, ἀλλὰ δάμαλις. **ΕΡ.** τεράσιον τῷτο. τῷ τρέπῳ δ' ἐνηλλάγη; **ΖΕΥΣ.** ζηλοτυπήσασα ἡ Ἥρα, μετέβαλεν αὐτήν. ἀλλὰ καὶ καινὸν ἄλλό τι δεινὸν ἐπιμεμηχάνηται τῇ κακοδαίμονι· βεκόνον τινὰ πολυόμματον Ἄργον τένομα ἐπέσησεν, ὃς νέμει τὴν δάμαλιν, αὔπνος ὢν. **ΕΡ.** τί ἐν ἡμᾶς χρὴ ποιεῖν; **ΖΕΥΣ.** καταπτάμενος ἐς τὴν Νέμεαν (ἐκεῖ δέ που ὁ Ἄργος βεκαλεῖ)

Iouis et Mercurii.

IVPIT. Inachi filiam, formosam illam, nosti, o Mercuri. **MERC.** Vtique: nimirum Io. **IVP.** Non amplius puella est ea, sed iuuenca. **MERC.** Prodigiousum hoc; at quo tandem modo mutata est? **IVP.** Aemulata Iuno mutavit eam: quin etiam novum aliquod malum machinata est aduersus miseram illam: bubulcum aliquem multis oculis, Argum nomine, adposuit, qui pascat iuencam insomnis. **MERC.** Quid igitur nos oportet facere? **IVP.** Quum deuolaris in Nemeam (illic vsquam Argus pascit)

καλεῖ) ἐκεῖνον μὲν ἀπόκτεινον, τὴν δὲ Ἰὼ διὰ τῆς πελάγους εἰς τὴν Αἴγυπτον ἀπαγαγὼν, Ἴσιν ποιήσον. καὶ τοιοῦτον ἔσω θεὸς τοῖς ἐκεῖ· καὶ τὸν Νεῖλον ἀναγέτω, καὶ τὰς ἀνέμους ἐπιπεμπέτω 5), καὶ σωζέτω τὰς πλείοντας.

scit) eum interfice; Io per pelagus in Aegyptum abductam Isin fac. In posterum sit Dea ibi incolentibus, Nilum exundare faciat, ventos immittat, et seruet nauigantes.

5. Τὰς ἀνέμους ἐπιπεμπέτω] *Ventos secundos ac ferentes immittat.* Ἐπιπέμπειν de Diis in utramque partem vsurpatur. Iam non obscurum est, quemadmodum Isis ἀνέμους ἐπιπέμπειν dici possit: nam ad illius quoque curam et tutelam, qui in mari periclitabantur, pertinere sunt existimati: hinc tot votivae tabellae in Isidis templis. *Hemst.*

IV.

Διὸς καὶ Γανυμήδους.

ΖΕΥΣ. Ἄγε, ὦ Γανύμηδες (ἤκομεν γὰρ ἔνθα ἐχρῆν) Φίλησόν με ἤδη, ὅπως εἰδῆς οὐκέτι ῥάμφος ἀγκύλον με ἔχοντα, οὐδ' ὄνυχας

Iouis et Ganymedis.

IVPIT. Ἄγε, Ganymedes, venimus enim, quo oportebat, osculare me iam, ut scias non amplius rostrum aduncum habere me, neque

ὄνυχας ὀξεῖς, καὶ πτερὰ, οἷος ἐφαινόμεν σοι πτη-
νὸς εἶναι δοκῶν. ΓΑΝ. ἄνθρωπε, ἐκ ἀετὸς
ἀρτι ἦσθα, καὶ καταπτάμενος ἤρπασάς με ἀπὸ
μέσσης τῆς ποιμνίας; πῶς ἔν τὰ μὲν πτερὰ ἐκείνῃ
σοι ἐξεργύηκε, σὺ δ' ἄλλος ἤδη ἀναπέφηνας;
ΖΕΥΣ. ἀλλ' ἔτε ἄνθρωπος, ὃν ὄρας, ὦ μει-
ράκιον, ἔτε ἀετὸς, ὃ δὲ πάντων βασιλεὺς τῶν
θεῶν ἔτος εἰμι, πρὸς τὸν καιρὸν 6) ἀλλάξας
ἐμαυτὸν. ΓΑ. τί Φῆς; σὺ γὰρ ὁ Πᾶν ἐκεῖνος;
εἰτα πῶς σύριγγα ἐκ ἔχεις, οὐδὲ κέρατα, καὶ δὲ
λάσιος εἰ τὰ σκέλη; ΖΕΥΣ. μόνον γὰρ ἐκεῖνον ἡγῶ
θεόν;

que vngues acutos, neque alas, qualis videbar
tibi volucris specie. GAN. Tu, homo, non
aquila modo eras, quumque deuolasses, rapui-
sti me a medio grege? quomodo igitur alae
istae tibi defluxerunt; tuque iam alius euasi-
sti? IVP. At neque homo sum ego, quem
vides, adolescentule, neque aquila; sed omnium
rex Deorum hicce sum, commode mutata
forma. GAN. Ain: tu enim es Pan iste? at
quomodo fistulam non habes, nec cornua, neque
hirta crura? IVP. Eumne tu solum putas
Deum?

6. Πρὸς τὸν καιρὸν] Intelligi voluit *Lucianus*
opportune, vtilitatieque meae seruiens, ut
hac aquilae figura celatus te raperem in
coelum delicias meas. Ita πρὸς καιρὸν, vel
πρὸς τὸν καιρὸν λέγειν, *commode dicere atque*
ut temporis ratio postulat. Hemist.

θεόν; ΓΑ. ναί· καὶ θύομέν γε αὐτῷ ἑνορχίῃ
πράγον ἐπὶ τὸ σπήλαιον ἄγοντας, ἔνθα ἔσηκε·
σύ δὲ ἀνδραποδισῆς τις εἶναι μοι δοκεῖς.

ΖΕΤΣ. Εἰπέ μοι, Διὺς δὲ ἐκ ἡμετέρας ὀνο-
μα, ἃ δὲ βωμὸν εἶδες ἐν τῷ Γαργάρῳ τῶ ὕον-
τος, καὶ βροντῶντος, καὶ ἀστραπᾶς ποιοῦντος;
ΓΑ. σύ, ὦ βέλτιστε, Φῆς εἶναι, ὃς πρῶν κατέ-
χεας ἡμῶν τὴν πολλὴν χάλαζαν, ὃ οἰεῖν ὑπερά-
νω λεγόμενος, ὃ ποιῶν τὸν ψόφον, ὃ τὸν
κρίον ὃ πατὴρ ἔθυσεν; εἶτα τί ἀδικήσαντά με
ἀνήσπασας, ὦ βασιλεῦ τῶν θεῶν; τὰ δὲ πρό-
βατα ἴσως οἱ λύκοι διηπάσαντο ἤδη, ἐρημοῖς
ἐπιπεσόντας. ΖΕΤΣ. ἔτι γὰρ μέλει σοι τῶν
πρεβά-

Deum? GAN. Sane: atque adeo sacrificamus
ipſi integrum hircum ad speluncam adductum,
vbi ſtat dedicatus: tu autem plagiarius aliquis
eſſe mihi videris.

2. IVP. Dic mihi, Iouisne non audiuiſti
nomen, neque aram vidifti in Gargaro pluen-
tis, tonantis, et fulgura mittentis? GAN.
Eum, o optime, te ais eſſe, qui nuper defudi-
ſti in nos multam grandinem, qui habitare ſu-
perne diceris, qui excitas ſonitum, cui arietem
pater maſtauit? Et cuius admiſſi reum me
ſubripuiſti, Rex Deorum? oues quidem
lupi forte iam diſcerpſerunt, in deſertas im-
petu factō. IVP. Etiamne tibi cura eſt
ouium

πρεβάτων ἀθανάτω γεγενημένω, καὶ ἐνταῦθα
 συνεσομένω μεθ' ἡμῶν; ΓΑ. τί λέγεις; οὐ
 γὰρ κατάρξεις με ἤδη ἐς τὴν Ἰδην τήμερον;
 ΖΕΥΣ. ἔδομῶς· ἐπεὶ μάτην αἶτός εἴην ἀντὶ
 θεῶ γεγενημένος. ΓΑ. ἐκὼν ἐπιζητήσει με ὁ
 πατήρ, καὶ ἀγκυκλήσει μὴ εὐρίσκειν, καὶ πλη-
 γὰς ὕσερον λήψομαι, καταλιπὼν τὸ ποίμνιον.
 ΖΕΥΣ. πᾶ γὰρ ἐκείνος ὄψεται σε; ΓΑ. μη-
 δομῶς· ποθῶ γὰρ ἤδη αὐτόν. εἰ δ' ἀπάξεις
 με, ὑπισχνέμαί σοι καὶ ἄλλον παρ' αὐτοῦ
 κριὸν τεθύσσεσθαι λύτρα ὑπὲρ ἐμοῦ. ἔχομεν
 δὲ τὸν τριετῆ, τὸν μέγαν, ὃς ἡγεῖται πρὸς
 τὴν νόμην.

ΖΕΥΣ.

ouium, qui immortalis factus hic nobiscum fu-
 turus es? GAN. Quid ais? tu non deuehes
 me iam in Idam hodie? IVP. Neutiquam:
 alioqui frustra formam aquilae pro Deo subiif-
 sem. GAN. At requireret me pater, et in-
 dignabitur non inuento, plagasque postmo-
 dum accipiam, qui gregem reliquerim. IVP.
 Vbi autem ille te videbit? GAN. Nequa-
 quam (hic manere velim;) desidero enim
 iam patrem: quod si deduxeris me, polli-
 ceor tibi et alium ab eo hircum iri immola-
 tum, pretium scilicet mei recepti: habe-
 mus autem trimum istum grandem, qui dux
 est gregi ad pastionem.

ΖΕΥΣ. Ὡς ἀφελὴς ὁ παῖς ἐστὶ, καὶ ἀπλοῖ-
 κός, καὶ αὐτὸ δὴ τῷτο παῖς ἐστὶ· ἀλλ', ὦ Γα-
 νύμηδες, ἐκεῖνα μὲν πάντα χαίρειν ἔα, καὶ ἐπι-
 λάθῃς αὐτῶν, τῷ ποιμνίᾳ, καὶ τῆς Ἰδῆς. σὺ
 δέ, ἤδη γὰρ ἐπεφάνιος εἶ, πολλὰ εὖ ποιήσεις
 ἐντεῦθεν καὶ τὸν πατέρα, καὶ τὴν πατρίδα·
 καὶ ἀντὶ μὲν τυρῶ καὶ γάλακτος ἀμβροσίαν ἔδῃ,
 καὶ νεκταρ πίνῃ. τῷτο μὲν τοι καὶ τοῖς ἄλλοις
 ἡμῖν αὐτὸς παρέξεις ἐγχείων. τὸ δὲ μέγιστον,
 ἀνέτι ἄνθρωπος, ἀλλ' ἀθάνατος γενήσῃ, καὶ
 ἀστέρα σε φαίνεσθαι ποιήσω κάλλιπον, καὶ ἔλως,
 εὐδαίμων ἔσῃ. ΓΑ. ἦν δὲ παίζειν ἐπιθυμῶ,
 τίς συμπαιζέταί μοι; ἐν γὰρ τῇ Ἰδῇ πολλοὶ ἡλι-
 κιώται ἡμῖν. ΖΕΥΣ. ἔχεις κἀνταῦθα τὸν
 συμπαι-

3. IVP. Quam apertus puer est et simplex,
 ipsumque illud plane puer adhuc. At, Gany-
 medes, ista quidem omnia valere iube, atque
 obliuiscere gregis et Idae: tu quippe, etenim
 iam coelestis es, multum hinc bene facies patri
 patriaeque: pro caseo et lacte ambrosiam edes
 et nectar bibes; hoc quidem aliis etiam nobis
 praebebis infusum: quodque maximum, non
 homo amplius, sed immortalis eris, fidusque
 tuum apparere faciam pulcerrimum; deni-
 que beatus eris. G A N. Si ludere cupiam,
 quis mecum ludet: in Ida enim multi ae-
 quales eramus. IVP. Habes et hic, qui
 tecum

συμπαιζόμενόν σοι τῷτον Ἐρωτα, καὶ ἀσφαγὰ-
λας μάλα πολλὰς. θάρρει μόνον, καὶ Φαίδρὸς
ἴσθι, καὶ μηδὲν ἐπιπόθει τῶν κάτω.

ΓΑΝ. Τί δὲ ὑμῖν χρήσιμος ἂν γενοίμην; ἢ
ποιμαίνειν δεήσει κἀνταῦθα; ΖΕΥΣ. οὐκ·
ἀλλ' οἰνοχοήσεις, καὶ ἐπὶ τῷ νέκταρος τετάξῃ,
καὶ ἐπιμελήσῃ τῷ συμποσίῳ. ΓΑΝ. τοῦτο
μὲν ἔχαιρόν. οἶδα γὰρ ὡς χρὴ ἐγχείω τὸ
γάλα, καὶ ἀναδύναμι τὸ κισσύβιον. ΖΕΥΣ.
Ἰδὲ, πάλιν ἔτος γάλακτος μνημονεύει, καὶ ἀν-
θρώποις διακονήσεσθαι οἶεται· ταυτὶ δ' ἔρατός
ἐστίν, καὶ πίνομεν, ὥσπερ ἔφην, τὸ νέκταρ.
ΓΑΝ. ἥδιον, ὦ Ζεῦ, τῷ γάλακτος; ΖΕΥΣ.
εἴη μετ' ὀλίγον, καὶ γευσάμενος ἐκ ἔτι ποσὴ-
σεις

tecum ludet, Cupidinem istum, talosque bene
multos: bono animo solum esto, et hilaris, nul-
lumque te rerum terrestrium capiat desiderium.

4. ΓΑΝ. Quo autem vobis utilis sim: hicci-
ne etiam pastorem agere oportebit? IVP. Mi-
nime, sed vinum temperabis, nectari praeficie-
ris, curamque geres conuiuui. ΓΑΝ. Id qui-
dem haud arduum: etenim satis scio, quemad-
modum deceat infundere lac, et scite porrigere
cymbium. IVP. Ecce iterum ille lactis reminisci-
tur, et hominibus se ministraturum putat: atqui
coelum hoc est, bibimusque, ut dixi, nectar. ΓΑΝ.
Suauius ne, Iupiter, lacte? IVP. Scies paulo-
post, et eo gustato porro non desiderabis
lac.

σαις τὸ γάλα. ΓΑΝ. κοιμήσομαι δὲ πᾶ τῆς
 νυκτός; ἢ μετὰ τᾷ ἡλικιώτῃ Ἑρωτος; ΖΕΥΣ.
 ἤν· ἀλλὰ διὰ τῷτό σε ἀνήρπασα, ὡς ἅμα κα-
 θεύδοιμεν. ΓΑΝ. μόνος γὰρ οὐκ ἂν δύναιο,
 ἀλλ' ἡδιόν σοι καθεύδειν μετ' ἐμῷ; ΖΕΥΣ.
 ναί, μετὰ γε τοιάτῃ, οἷος εἴ σὺ, Γανύμηδες,
 ἔτω καλός.

ΓΑΝ. Τί γάρ σε πρὸς τὸν ὕπνον ὀνήσει τὸ
 κάλλος; ΖΕΥΣ. ἔχει τὶ θέλκτρον ἡδὺ, καὶ
 μαλακιώτερον ἐπάγει αὐτόν. ΓΑΝ. καὶ μὴν
 ὄγε πατὴρ ἤχθετό μοι συγκαθεύδοντι, καὶ διη-
 γεῖτο ἔωθεν, ὡς ἀφείλον αὐτῷ τὸν ὕπνον σρε-
 φόμενος, καὶ λακτίζων, καὶ τι φθεγγόμενός
 μεταξὺ ὁπότε καθεύδοιμι· ὥσε παρὰ τὴν μη-
 τέρα

lac. GAN. Vbi autem cubitum ibo nocte? an
 cum aequali Cupidine. IVP. Non: sed eapro-
 pter te subripui, ut vna dormiamus. GAN. Tu
 quippe solus non possis, sed iucundius tibi dor-
 mire mecum? IVP. Vtique cum tali quidem,
 qualis tu es, Ganymedes, tam pulcer.

5. GAN. Quid tandem ad somnum te iuua-
 bit forma? IVP. Habet aliquod delinimen-
 tum suave, somnumque molliorem inducit.
 GAN. At pater sane mihi succensebat vna dor-
 mienti; atque enarrabat mane, quemadmodum
 eius interuertissem somnum volutando, calcitrando,
 et voce, interea dum dormiebam, missa: qua-
 re ad

τέρα ἔπεμψε με κοιμηθησόμενον τὰ πολλά. ὦ-
ρα δὴ σοι, εἰ διὰ τῆτο, ὡς Φῆς, ἀνῆρπασάς
με, κατὰθεῖναι αὐθις ἐς τὴν γῆν, ἢ πράγματα
ἔξεις ἀγρυπνῶν· ἐνοχλήσω γὰρ σε συνεχῶς, στε-
φόμενος. ΖΕΥΣ. τῆτ' αὐτό μοι τὸ ἥδισον
ποιήσεις, εἰ ἀγρυπνήσῃμι μετὰ σοῦ. Φιλῶν
γὰρ διατελέσω πολλάκις, καὶ περιπτύσσων.
ΓΑΝ. αὐτὸς αἶν εἰδείης· ἐγὼ δὲ κοιμήσομαι,
σὲ καταφιλέντος. ΖΕΥΣ. εἰσόμεθα τότε τί
πρακτέον. νῦν δὲ ἀπαγε αὐτόν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ
πίοντα τῆς ἀθανασίας, ἄγε οἰνοχοήσοντα ἡμῖν,
διδάξας πρότερον ὡς χρὴ ὀρέγγειν τὸν σκύφον.

re ad matrem ablegabat me plerumque dormi-
tum. Curandum enim vero tibi, si idcirco, ut
ais, subripuisti me, ut deponas iterum in ter-
ram: ceteroquin negotium habebis vigilando:
incommodabo enim tibi continuo corpus ver-
sans. IVP. Hoc ipsum a te mihi suauissimum
accidet, si vigilauero tecum: usque enim deo-
seulabor te et amplexabor. ΓΑΝ. Tu videris:
ego somnum capiam vel te diffuauicante. IVP.
Sciemus tum, quid factu opus sit. Nunc au-
tem abduc ipsum, Mercuri, et ubi hauserit im-
mortalitatis potum, reduc vinum nobis mini-
straturum, postquam docueris prius, quomodo
porrigere deceat scyphum.

V.

Ἥρας καὶ Διός.

HPA. **Ε**ξ ἔ το μείρανιον τέτο, ὦ Ζεῦ, τὸ
 Φρύγιον, ἀπὸ τῆς Ἰδης ἀρπάσας δεῦ-
 ρο ἀνήγαγες, ἐλαττόν μοι προσέχεις τὸν νῦν 7).
 ZEṬΣ. καὶ τέτο γὰρ, ὦ Ἥρα, ζηλοτυπεῖς
 ἤδη, ἀφελές ἔτω καὶ ἀλυπότατον; ἐγὼ δὲ ὥ-
 μνη ταῖς γυναῖξί μόναις χαλεπήν σε εἶναι, ὅπο-
 σαι ἂν ὁμιλήσωσιν ἐμεί.

HPA.

Iunonis et Iouis.

IVNO. **E**x quo adolescentulum illum, Iupiter,
 Phrygium ab Ida raptum huc sub-
 duxisti, minus me curas. IVP. Illumne et-
 iam, o Iuno, aemularis, tam simplicem et nul-
 li plane molestum? equidem opinabar in mu-
 lieres solas difficilem esse te, quaecumque con-
 sueverint mecum.

2. IVN.

7. Μὴ προσέχεις τὸν νῦν] Inter alia poni so-
 let haec locutio in re amatoria, quando
 quis alteri morem gerit et obsequitur;
 blanditiis officiosis prolestat amoremque
 demereri studet: sic maritus vxori, vxor
 marito προσέχειν τὸν νῦν dicitur. Hemst.

ΗΡΑ. Οὐδ' ἐκείναι μὲν εὖ ποιῆς, ἔδὲ πρέποντα σεαυτῷ, ὅς ἀπάντων θεῶν δεσπότης ὢν, ἀπολιπὼν ἐμὲ τὴν νόμῳ γαμετὴν 8), ἐπὶ τὴν γῆν κᾶτει μοιχεύσων, χρυσίον, ἢ σάτυρος, ἢ ταῦρος γενόμενος. πλὴν ἀλλ' ἐκείναι μὲν σοὶ καὶ ἐν γῇ μένῃσι· τὸ δ' Ἰδαῖον τέτι παιδίον ἀρπάσας ἀνέπτῃς, ὧ γενναϊότατε θεῶν, καὶ συνοικεῖ ἡμῖν νῦν ἐπὶ κεφαλὴν μοι ἐπαχθέν 9),
οἶνο-

2. IVN. Ne ista quidem recte facis, nec digna tua persona, qui omnium deorum quum dominus sis, relicta me legitima vxore in terram descendis moechaturus, in aurum, vel Satyrum taurumue mutatus: attamen illae tibi saltem in terra manent: verum Idaeum istum puerum rapuisti et huc euolasti, generosissime Deorum: et nobiscum nunc habitat, supra caput mihi inductus,

R 5

at

8. Τὴν νόμῳ γαμετὴν] Attica formula: ex alia enim nulla legitimi liberi procreabantur, nisi quae lege conuenisset in manus. Apud Athenienses autem maxime debebant obseruari in contrahendis nuptiis οἱ νόμοι οἱ περὶ τοὺς γάμους, vt Plato ait. Hemst.

9. Ἐπὶ κεφαλὴν ἐπαχθέν] Proprietas quaedam est Graeci sermonis, seu mauis Atticae venustatis, quae sensu citius percipitur, quam verbis explanetur. Maligne vero ἐπαχθέν. nam ἐπάγειν, ἐπεισάγειν, obdu-

οἰνοχοῶν δὴ τῷ λόγῳ· ἄτως ὑπάρξεις οἰνοχόων,
καὶ ἀπηγορεύουσιν ἄρα ἦτε Ἡβῆ, καὶ ὁ ἩΦαι-
σος διακονέμενοι; σὺ δὲ καὶ τὴν κύλικα ἐκὰν
ἄλλως λάβεις παρ' αὐτῆ, ἢ Φιλῆσας πρότερον
αὐτόν, ἀπάντων ὁρώντων, καὶ τὸ Φίλημά σοι
ἥδιον τῷ νέκταρος· καὶ διὰ τῆτο εἰδὲ δευψαῖν
πολλάκις αἰτεῖς πιεῖν· ἐνίστε δὲ καὶ ἀπογευσά-
μενος μόνον, ἔδωκας ἐκεῖνῳ· καὶ πίνοντας ἀπο-
λαβὼν τὴν κύλικα, ὅσον ὑπόλοιπον ἐν αὐτῇ,
πίνεις, ὅθεν καὶ αὐτὸς ἔπινε, καὶ ἔνθα προσήρ-
μωσε τὰ χεῖλη, ἵνα καὶ πίνης ἅμα καὶ Φιλῆς.
πρώην δὲ ὁ βασιλεὺς, καὶ ἀπάντων πατήρ,
ἀποθέμενος τὴν αἰγίδα καὶ τὸν κερκυρὸν ἐκά-
θητο

at pincerna verbo. Tantane tibi erat pincerna-
rum penuria: defecerunt scilicet delassati Hebe
et Vulcanus ministrando: et tu sane calicem
non aliter accipere soles ab eo, quam osculo
prius dato in omnium conspectu: ac suavius ti-
bi suavius est nectare: ideo ne sitiens quidem
saepe potes bibere: interdum etiam degustato
solum poculo, praehere soles ipsi: quumque bi-
berit receptum calicem, quantum in eo reli-
quum est, educis, unde et ipse bibit, qua-
que parte adplicuit labia, ut et bibas simul
et osculeris. Nuper enim uero rex et omnium
pater, positis aegide ac fulmine, sedebas
talis

obducere meretriculam, pellicem, superducere:
unde γυναῖκες ἐπέισαντοί. Hemst.

θησά ἀσφαλιζών μετ' αὐτῷ, πώγωνια τηλικῶ-
τον καθειμένος. πάντα ἔν' ὀρῶ, ταῦτα, ὥς
μὴ οἷε λανθάνειν.

ΖΕΥΣ. Καὶ τί δεινόν, ὦ Ἥρα, μισράκιον
ἔτω καλὸν μεταξὺ πίνοντα καταφιλεῖν, καὶ
ἡδεσθαι ἀμφοῖν, καὶ τῷ Φιλήματι, καὶ τῷ
νέκταρι; ἦν γὰρ ἐπιτρέψω αὐτῷ καὶ ἅπαξ Φι-
λήσι σε, ἐκέτι μέμψῃ μοι, προτιμότερον τῷ
νέκταρος οἰομένῳ τὸ Φίλημα εἶναι. ΗΡΑ.
παιδεραζῶν ἔτοι λόγοι. ἐγὼ δὲ μὴ ἔτω μα-
νεῖν, ὡς τὰ χεῖλη προσσυνεγκεῖν τῷ μαλθακῷ
τέτῳ Φρυγί, ἔτως ἐκτεθηλυμμένῳ. ΖΕΥΣ.
μὴ με λοιδοῦ, ὦ γενναϊοτάτῃ, τοῖς παιδικοῖς.
ἔτασι.

talis cum eo ludens, qui tantam barbam pro-
mittis. Ista video equidem cuncta, ut nihil sit,
cur putes te latere.

3. IVP. Et quid tantum in eo criminis est,
Iuno, si adolescentulum ea forma inter biben-
dum perbassem, et delecter utrisque osculo et
nectare? imo si permisero ipsi vel semel oscula-
ri te, iam non amplius vitio mihi vertes, quod
anteferendum nectari arbitrer suauium. IVN.
Hi sunt eorum, qui pueros sectantur, ser-
mones: at mihi ne contigerit usque eo insa-
nire, ut admoueam labia molli huic Phrygi
tamque effeminato. IVP. Ne tu con-
viciis incesse, optima, meus amores: luc-

ἄτρεσσι γὰρ ὁ θηλυδρίας, ὁ βάρβαρος, ὁ μαλθακός, ἡδίων καὶ ποθεινότερος. ἔβλομαι δὲ εἰπεῖν, μὴ σε παροξύνω ἐπιπλέον.

ΗΡΑ. Εἶθε καὶ γαμήσβιας αὐτὸν ἐμᾶ ἔνεκα. μέμνησο γὰρ οἷά μοι διὰ τὸν οἰνοχόον τῆτον ἐμπαροινεῖς. ΖΕΤΣ. ἔκ· ἀλλὰ τὸν ἩΦαισον ἔδει τὸν σὸν υἱὸν οἰνοχοεῖν ἡμῖν χωλεύοντα, ἐκ τῆς καμίνης ἦκοντα, ἔτι τῶν σπινθήρων ἐνάπλεων, ἄρτι τὴν πυράγραν ἀποτιθέμενον, καὶ ἀπ' ἐκείνων αὐτῶν τῶν δακτύλων λαμβάνειν ἡμᾶς τὴν κύλικα, καὶ ἐπισπασαμένους Φιλήσαι μεταξὺ, ὃν ἔδ' αὖν ἡ μήτηρ σὺ ἡδέως Φιλήσεις ὑπὸ τῆς ἀσβόλης κατηθιλωμένον τὸ πρῶσωπον; ἡδέως ταῦτα· ἔ γὰρ καὶ παρὰ πολὺ ὁ οἰνοχόος ἐκεῖνος

ce enim muliebris, hic barbarus, hicce mollis; sed tempero verbis, ne te magis irriterem.

4. IVN. Vtinam et vxorem illum ducas mea quidem gratia: memento tamen, quam indigna propter istum pincernam in me admittas. IVP. Non hunc scilicet, at Vulcanum potius oportebat tuum filium vina nobis ministrare claudicantem, a fornace venientem, stricturis adhuc opertum, forcipe iam modo deposito; ab istisque ipsis nos digitis accipere calicem, et eum amplexu attractum osculari interea, cui ne tu quidem mater libenter osculum feras fuligine nigra infecto faciem: haec iucundiōra, nonne? multumque interest, ut hic a poculis minister
magis

ἐκεῖνος ἐμπρέπει τῷ συμποσίῳ τῶν θεῶν· ὁ Γανυμήδης δὲ καταπεμπτέος αὐθις ἐς τὴν Ἰδὴν καθαρὸς γάρ, καὶ ῥοδοδάκτυλος, καὶ ἐπισαμέως ἐρέγει τὸ ἔκπομα, καὶ ὁ σε λυπεῖ μάλιστα, καὶ Φιλεῖ ἡδισιν τῷ νέκταρας.

ΗΡΑ. Νῦν καὶ χωλός, ὦ Ζεῦ, ὁ Ἥφαιστος, καὶ οἱ δάκτυλοι αὐτῷ ἀνάξιοι τῆς σῆς κύλικος, καὶ ἀσβόλῃ μεσὺς ἐστὶ, καὶ ναυτιῶς ὄρων αὐτὸν, ἐξέστω τὸν καλὸν κομήτην τῷ τόν ἡ Ἰδὴ ἀνέθρεψε· πάλαι δὲ ἄχ' ἐώρας ταῦτα, ἐδ' οἱ σπινθῆρες, ἐδ' ἡ κάμινος ἀπέτρεπὸν σε μὴ ἔχ' πίνεῖν παρ' αὐτῷ. ΖΕΥΣ. λυπεῖς, ὦ Ἥρα, σεαυτὴν, ἐδὲν ἄλλο, καὶ μοὶ ἐπιτείνεις τὸν ἔρωτα ζηλοτυπῆσα· εἰ δὲ ἄχθῃ παρὰ παιδὸς ὠραία
δεχο-

magis deceat symposium Deorum: Ganymedes autem demittendus iterum in Idam: mundus enim est, et roseo digitorum nitore, et scite porrigit poculum, quodque te maxime vrit, osculatur neclare suavius.

5. IV N. Nunc et claudus, o Iupiter, est Vulcanus, ei digiti eius indigni, qui tuum calicem contingant, et fuliginis plenus, illoque tu conspecto nauseas, ex quo tempore pulcrum comatulum istum Ida enutriuit: dudum ista non videbas, nec scintillae, neque caminus auertebant te, quin biberes ab eo. IV P. Angis, Iuno, temetipsam, nihil aliud; meumque amorem intendis aemulando. Quod si graueris a puero formoso

δεσχεμένη τὸ ἔκπομα, σοὶ μὲν ὁ υἱὸς οἴνοχοεῖτω·
 σὺ δέ, ὦ Γανύμηδες, ἐμοὶ μόνῳ ἀναδίδεξ τὴν
 κύλικα· καὶ ἐφ' ἐκάσῃ δις Φίλει με, καὶ ὅτε
 πλήρη ὀρέγοις, καὶ αὐθις ὁπότε παρ' ἐμῆ ἀπο-
 λαμβάνεις. τί τῷτο δακρύεις; μὴ δέδιθι· οἰ-
 μώζεται γὰρ, ἣν τις σε λυπεῖν ἐθέλη.

moſo accipere poculum, tibi filius vinum mini-
 ſtret: at tu, Ganymedes, ſoli mihi praebe cali-
 cem, et ad ſingulos bis ſuaviare me, quum ple-
 num porrigis, quumque iterum a me recipis.
 Quid ideo lacrimare? ne time: plorabit enim,
 ſi quis tibi moleſtiam adferre voluerit.

VI.

Ἥρας καὶ Διός.

ΗΡΑ. Τὸν Ἰξίονα τῷτον ὄρας, ὦ Ζεῦ; ποῖόν
 τινά τὸν τρόπον ἤγῃ; ΖΕΤΣ. ἄν-
 θρωπον εἶναι χρῆσόν, ὦ Ἥρα, καὶ συμποτικόν.
 εἰ γὰρ ἂν συνῆν ἡμῖν ἀνάξιος τῷ συμποσίῳ ὢν.

ΗΡΑ.

Iunonis et Iouis.

IVNO. Ixionem istum vides, o Iupiter: qua-
 lem moribus esse putas? IV P.
 Commodum hominem, atque ad hilaritatem
 conuiuii factum: non enim nobiscum versa-
 retur, si quidem indignus esset symposio.
 IVN.

ΗΡΑ. ἀλλ' ἀνάξιός ἐσι, ὕβρις γέ ὢν· ὥς τε
μηκέτι συνέσω. ΖΕΤΣ. τί δὲ ὕβρις; χρεὴ
γάρ, οἶμαι, καί μὲ εἰδέναι. ΗΡΑ. τί δ' ἄλλο;
καὶ γὰρ αἰσχύνομαι εἰπεῖν αὐτό· τοιοῦτόν ἐστιν
δ' ἐτόλμησε. ΖΕΤΣ. καὶ μὴν διὰ τῆτο καὶ
μᾶλλον εἶποις ἂν, ὅσον καὶ αἰσχροῖς ἐπεχείρη-
σε· μῶν ἂν ἐπέτρα 10) τινά; συνήμι γὰρ ὁπεῖόν
τι τὸ αἰσχρόν, ὅπερ ἂν ὀκνήσειας εἰπεῖν.

ΗΡΑ. Αὐτὴν ἐμὲ, ἢ ἄλλην τινά, ὦ Ζεῦ,
πολὺν ἤδη χρέονεν. καὶ τὸ μὲν πρῶτον, ἡγνόνων
τὸ πρᾶγμα, διότι ἀτενὲς ἀφείωρα ἐς ἐμέ· ὁ δὲ
καὶ

IVN. Indignus sane; quippe iniuriae gravis
auctor: quare nobiscum amplius ne sit. IVP.
Quam tandem iniuriam fecit: oportet enim, ut
arbitror, me quoque certiores fieri. IVN.
Quid autem aliud? at pudor impedit ne dicam;
tale facinus est ausus. IVP. Et eam qui-
dem ob rem magis etiam dixeris, quod turpia
fuerit conatus: an igitur aliquam tentavit: ete-
nim intelligo, cuiusmodi sit flagitiosum illud,
quod eloqui refugas.

2. IVN. Imo me ipsam, non aliam quandam,
Iupiter, iam dudum. Primum equidem ignora-
bam rem, cur intentis oculis adspiceret in me: hic
autem

10. Ἐπέτρα] Πείραξ ad Venerem sollicitare, pu-
dicitiam alicuius tentare. Hemst.

καὶ ἔξενε, καὶ ὑπεδάκρυε· καὶ εἶποτε πιᾶσα
 παραδοίην τῷ Γανυμήδει τὸ ἔκπομα, ὃ δὲ ἤτει
 ἐν αὐτῷ ἐκείνῳ πιεῖν· καὶ λαβὼν, ἐφίλει με-
 ταξὺ, καὶ πρὸς τὰς ὀφθαλμὰς προσῆγε, καὶ
 αὐθις ἀφείωρα ἐς ἐμέ. ταῦτα ἤδη συνίην ἐρω-
 τικὰ ὄντα. καὶ ἐπιπολὺ μὲν ἡδύμην λέγειν πρὸς
 σέ, καὶ ὥμην παύσασθαι τῆς μανίης τὸν ἄν-
 θρωπον. ἐπεὶ δὲ καὶ λόγας ἐτόλμησέ μοι προσ-
 ενεγκεῖν, ἐγὼ μὲν ἀφείσα αὐτὸν ἔτι δακρύοντα,
 καὶ προκυλινδόμενον, ἐπιφραξαμένη τὰ ὦτα,
 ὡς μηδὲ ἀκέσαιμι αὐτῷ ὑβρετικὰ ἰκετεύοντος,
 ἀπῆλθόν σοι φράσσω. σὺ δὲ αὐτὸς ὄρα ὅπως
 μέτει τὸν ἄνδρα.

Z E T Σ.

autem et gemebat, et sublacrimabatur: si quan-
 do, ut biheram, traderem Ganymedi poculum,
 tum hic poscebat in eodem bibere; acceptum-
 que poculum osculabatur interea, oculis admo-
 vebat, atque iterum intuebatur in me. Illa
 iam intelligebam amatoria esse: et diu quidem
 me pudebat haec apud te dicere, putabamque
 cessaturum hominem ab infania. At postquam
 blandis sermonibus ausus est me sollicitare, ego
 destituens illum adhuc in lacrimis et pedibus
 aduolutum, obturatis auribus, ne audirem con-
 tumeliosa suppliciter petentem, abii tibi indi-
 catura: tu autem vide quomodo virum vl-
 eiscaris.

3. IVP.

ΖΕΥΣ. Εὖγε ὁ κατάρματος ἐπ' ἐμὲ αὐτόν,
καὶ μέχρι τῶν Ἑρας γάμων; τοσῶτον ἐμεθύ-
σθη τῇ νέκταρος; ἀλλ' ἡμεῖς τῶν αἰτίοι, καὶ
πέρα τῆ μετρίας Φιλάνθρωποι, οἳ γε καὶ συμ-
πότας αὐτὰς ἐποησάμεθα. συγγνωστοὶ ἔν, εἰ
πλέοντες ὅμοια ἡμῖν, καὶ ἰδόντες ἑράνια κάλλη,
καὶ οἷα ἔποτε εἶδον ἐπὶ γῆς, ἐπεθύμησαν ἀπο-
λαῦσαι αὐτῶν, ἔρωτι ἁλόντες· ὁ δὲ ἔρως, βίαιόν
τί ἐστι, καὶ ἔκ ἀνθρώπων μόνον ἄρχει, ἀλλὰ
καὶ ἡμῶν αὐτῶν ἐνίοτε. ΗΡΑ. σὲ μὲν καὶ πάνυ
ἔτός γε δεσπότης ἐστὶ· καὶ ἄγει σε, καὶ Φέρει II)
τῆς

3. IVP. Siccine infandus ille in memet ipsum,
et ad Iunonis usque concubitus? adeone inebria-
tus fuit nectare? verum nosmet eorum causa
sumus, et ultra modum amantes hominum, qui
conuiuas etiam eos adsciuimus. Ignoscendum
igitur ipsis, si hausto pari atque nos potu, visis-
que coelestibus formis, quales nunquam specta-
runt in terra, desiderarunt frui illis amore ca-
pti: amor autem violentum quiddam est, ne-
que hominibus solum imperat, sed et nobismet
ipsis aliquando. IVN. In te quidem valde
dominium hicce exercet, neque agit ac fert,
naso,

II. Ἄγει σε καὶ Φέρει] Sensus est: te suba-
ctum pro arbitrio velut iure belli depopulatur.

Ἄγειν καὶ Φέρειν victorum est, qui caedi-
bus ac rapinis omnia vastant. Hemst. ....

τῆς ῥινόσ, Φασιν, ἔλκων, καὶ ἔπη αὐτῷ ἔνθα
 ἂν ἡγῇται σοι· καὶ ἀλλάττη ῥαδίως ἐς ὅ, τι ἂν
 καλεύσῃ· καὶ ὅλως κτῆμα καὶ παιδιὰ τῷ ἔρω-
 τος σύ γε. καὶ νῦν τῷ Ἰξίονι οἶδα καθότι συγ-
 γνώμην ἀπονέμεις, ὥστε καὶ αὐτὸς μοιχεύσας
 ποτὲ αὐτῷ τὴν γυναῖκα, ἣ σοι τὸν Πειρίθουν
 ἔθηκεν.

ΖΕΥΣ. Ἐτι γὰρ σὺ μέμνησαι ἐκείνων, εἴ
 τι ἐγὼ ἔπαιξα ἐς γῆν κατελθών; ἀτὰρ οἶσθα
 ὅ μοι δοκεῖ περὶ τῷ Ἰξίονος; κολλάζειν μὲν μη-
 δαμῶς αὐτόν, μὴδ' ἀπωθεῖν τοῦ συμποσίου·
 σκαιὸν γάρ· ἐπεὶ δ' ἐρᾷ, καὶ ὡς Φῆς δακρύει,
 καὶ ἀφόρητα πάσχει. ΗΡΑ. τί, ὦ Ζεῦ; δέ-
 δια

nas, ut aiunt, trahens: et tu sequeris ipsum,
 quocumque ducat, mutarisque facile in quam-
 cumque iusserit formam: atque omnino posses-
 sio ludusque amoris es profectio: etiam nunc
 Ixioni scio cur veniam tribuas, quippe qui eius
 uxorem ipse aliquando adulteraris, quae tibi
 Pirithoum peperit.

4. I V P. Tunc etiamnum recordaris eorum, si
 quid ego lusi in terram descendens? at scinne,
 quid mihi de Ixione videatur? punire quidem ne-
 quaquam ipsum; neque extrudere symposio;
 inurbanum enim: quandoquidem vero amat,
 et, ut ais, plorat, et intolerabilia suf-
 fert. I V N. Quid porro, Iupiter? nam
 metuo

δια γὰρ μὴ τι ὑβριστικὸν καὶ σὺ εἶπης. ΖΕΤΣ.
 ἔδ᾽ αὖ μῶς. ἀλλ' εἰδῶλον ἐκ νεφέλης πλασάμενθι
 αὐτῇ σοι ὅμοιον, ἐπεὶ δ' ἂν λυθῇ τὸ συμπόσιον,
 καί μινος ἀγρυπνεῖ, ὡς τὸ εἶκος, ὑπὸ τῷ ἔρω-
 τος, παρακατακλίνωμεν αὐτῷ φέροντες· ἔτι
 γὰρ παύσαιτο ἀνιώμενος, οἷηθεὶς τετυχημένῃ
 τῆς ἐπιθυμίας. ΗΡΑ. ἀπαγε, μὴ ὠραιοῖν
 ἴκοιτα τῶν ὑπὲρ αὐτὸν ἐπιθυμῶν. ΖΕΤΣ.
 ὅμως ὑπόμενον, ὦ Ἥρα. τί γὰρ ἂν καὶ πάθῃς
 δεινὸν ἀπὸ τῷ πλάσματος, εἰ νεφέλῃ ὁ Ἰξίων
 συνέσαι.

ΗΡΑ. Ἀλλὰ ἡ νεφέλῃ ἐγὼ εἶναι δόξω, καὶ
 τὸ αἰσχρὸν ἐπ' ἐμὲ ποιήσει διὰ τὴν ὁμοιότητα.
 ΖΕΤΣ. οὐδὲν τῷτο φῆς· οὔτε γὰρ ἡ νεφέλῃ
 ποτε

metuo ne quid flagitiosum tu quoque dicas.
 IVP. Neutiquam: sed simulacrum ex nebula
 ubi finxerimus ipsi tibi simile, postquam solu-
 tum fuerit conuiuium (vigilat autem, ut credi
 par est, prae amore) adclinemus iuxta ipsum,
 sic enim sedatus fuerit eius dolor, si putarit se
 quod concupierat, adeptum esse. IVN. Apage:
 pessime pereat, ut qui rem supra suam sortem
 affecerit. IVP. Sustine tamen, o Iuno: quid
 enim ad te mali redundabit ab isto figmento,
 si cum nebula fuerit Ixion congressus.

5. IVN. At nebula ista ego esse videbor, et
 turpe illud in me patrabit ob similitudinem.
 IVP. Nihil dicis: neque enim nebula
 S 2 vnquam

ποτε Ἡρα γένοιτ' ἂν, ἔτε σὺ νεφέλῃ· ὁ δ' Ἰξίων μόνον ἐξαπατηθήσεται. ΗΡΑ. ἀλλὰ, οἷοι πάντες ἄνθρωποι ἀπειρόκαλοί εἰσιν, αὐχῆσει κατελθὼν ἴσως, καὶ διηγήσεται ἅπασι, λέγων συγγεγενῆσθαι τῇ Ἡρᾷ, καὶ σύλλεκτρος εἶναι τῷ Διὶ. καὶ περὶ τάχα ἐρᾷ με Φῆσειεν αὐτῷ, οἱ δὲ πιστεύουσιν, καὶ εἰδότες ὡς νεφέλῃ συνῆν. ΖΕΤΣ. ἐκᾶν, ἣν τί τοιᾶντον εἶπη, ἐς τὸν αἶδην ἐμπεσὼν τροχῷ ἀθλῖος προσδεθείς, συμπεριενοχθήσεται μετ' αὐτῷ αἰεὶ, καὶ πόνον ἀπαυσον ἔξει, δίκην διδᾶς τῷ ἔρωτος. ΗΡΑ. ἔ· γὰρ δεινὸν τᾶτό γε ἀπὸ τῆς μεγαλαυχίας.

vnquam Iuno fiat, nec tu nebula: Ixion tantum decipietur. IVN. At, quales cuncti homines decori rudes sunt, gloriabitur forte, vbi in terram venerit, et narrabit omnibus se Iunonem iniisse, in eodemque, quo Iouem, lecto cubuisse: quin porro non abhorret, vt me dicat amare se: credent homines, ignari scilicet cum nebula ipsum fuisse. IVP. Ergo, si quid eiusmodi dixerit, in orcum detrusus, rotaeque miser alligatus circumageretur cum ea semper, laboremque perpetuum habebit poenas dans amoris. IVN. Non enim graue hoc quidem ob iactantiam.

VII.

Ἀπόλλωνος καὶ Ἡφαίστου.

ΗΦΑΙ. **Ε**ώρακας, ὦ Ἀπόλλον, τὸ τῆς Μαίας
 βρέφος τὸ ἄρτι τεχθέν, ὡς καλὸν
 τὸ ἐστὶ, καὶ προσγελαῖ πᾶσι, καὶ δηλοῖ τι ἤδη
 ὡς μέγα ἀγαθὸν ἀποβησόμενον; ΑΠ. ἐκείνῃ
 γε Φῶ βρέφες, ὦ Ἡφαίσε, ἡ μέγα ἀγαθὸν,
 δ' τοῦ Ἰαπετοῦ πρεσβύτερόν ἐστιν, ὅσον ἐν τῇ
 πανουργίᾳ; ΗΦΑΙ. καὶ τίνα ἂν ἀδικῆσαι δύ-
 ναιτα ἀρτίτοκον ἄν; ΑΠ. εἰρώτα τὸν Ποσειδῶ-
 να, ἃ τὴν τριάιναν ἐκλεψεν· ἢ τὸν Ἄρη· καὶ
 τέτα γὰρ ἐξείλκυσε λαθὼν τῷ κελεῖ τὸ ξίφος,
 ἵνα μὴ ἑμαυτὸν λέγω, ὃν ἀφώπλισε τῷ τόξῳ,
 καὶ τῶν βελῶν.

ΗΦΑΙ.

Apollinis et Vulcani.

VVLC. **V**idistin, Apollo, Maiæ filiolum ma-
 do editum? quam pulcer est, ar-
 ridetque omnibus, et iam patet facit aliquid, quod
 magni boni spem faciat. AP. Illum ego dixē-
 ro infantem, Vulcane, aut insigne bonum, qui
 Iapeto sit senior, quantum ad astutiam? VVLC.
 Eccui male facere possit recens natus? AP. Ro-
 ga Neptunum, cuius tridentem futatus est; aut
 Martem; illius enim eduxit clam vagina gla-
 dium: ne me ipsum dicam, quem exarmavit
 arcu et sagittis.

ΗΦΑΙ. Τὸ νεογνὲν ταῦτα, ὃ μόγις ἐκινεῖτο
 ἐν τοῖς σπαραγάνοις; ΑΠ. εἶση, ὦ ἩΦαίσε,
 εἶσαι προσέλθῃ μόνον. ΗΦΑΙ. καὶ μὴν προσήλ-
 θεν ἤδη. ΑΠ. τί ἐν, πάντα ἔχεις τὰ ἐρ-
 γαλεῖα, καὶ ἔδεν ἀπόλωλεν αὐτῶν; ΗΦΑΙ.
 πάντα, ὦ Ἀπολλόν. ΑΠ. ὅμως ἐπίσπεσον
 ἀκριβῶς. ΗΦΑΙ. νῆ Δία, τὴν πυράν γε εἶχ
 ὄρω. ΑΠ. ἀλλ' ὄψει αὐτὴν περ ἐν σπαραγάνοις
 τῶ βρέφους. ΗΦΑΙ. ἔτω; ὀξύχειρ 12) ἐσί,
 καθάπερ ἐν τῇ γαστρὶ ἐκμελετήσας τὴν κλεπτικὴν.

ΑΠ. Οὐ γὰρ ἤκουσας αὐτοῦ καὶ λαλοῦντος
 ἤδη σιωμύλα, καὶ ἐπίτροχα. ὃ δὲ καὶ διακο-
 νεῖσθαι

2. VVLC. Haec iste recens natus, qui vix
 mouere se poterat in fasciis? AP. Experiere,
 Vulcane, mox atque ad te accesserit. VVLC.
 Atqui iam accessit. AP. Quid ergo? cunctane
 habes instrumenta, nullumque eorum tibi pe-
 riit? VVLC. Cuncta, Apollo. AP. Tamen
 inspicere diligenter. VVLC. Ita me Iupiter
 amet, forcipem non video. AP. At videbis
 eum alicubi in cunabulis infantis. VVLC.
 Tamne acutis est manibus, ac si in vtero medi-
 tatus fuerit artem furandi.

3. AP. Non tu illum audiuiſti iam loquen-
 tem argutula quaedam et volubilia: quin et mi-
 nistra-

12. Ὀξύχειρ] Significat *agili manum mobi-*
litate promptum. Hemst.

νῆσθαι ἡμῖν ἐθέλει. χθές δὲ προκαλεσάμενος
τὸν Ἑρωτα καταπαλαίσειν εὐθύς, ἔκ οἱδ' ὅπως
ὑφέλικων 13). τῷ πόδε· οἷτα μεταξύ ἐπαινέμε-
νος, τῆς Ἀφροδίτης μὲν τὸν κερὸν ἔλαψε,
προσπτυξαμένης αὐτὸν ἐπὶ τῇ νίκῃ· τῷ Διὸς
δὲ γελῶντος, τὸ σκῆπτρον· εἰ δὲ μὴ βαρύτερας
ὁ κεραυνὸς ἦν, καὶ πολὺ τὸ πῦρ εἶχε, κακεῖνον
αὐτὸν ὑφέλατο. ΗΦΑΙ. γοργόν τινα τὸν παῖδα
Φῆς. ΑΠ. ἔ· μόνον, ἀλλ' ἤδη καὶ μουσικόν.
ΗΦΑΙ. τῷ τῷ τε το τεκμαίρεσθαι ἔχεις;

ΑΠ. Χελώνην που νεκρὰν εὐρών ὄργα-
νον ἀπ' αὐτῆς συναπῆξάτο· πῆχαις γὰρ
ἐνὰρ-

nistrare nobis vult: heri vero prouocatum Cu-
pidinem luctando deiecit statim nescio quomo-
do subducens pedes: tum interea dum lauda-
batur Veneris cestum surripuit, illum amplexae
ob victoriam; Iouis autem ridentis sceptrum,
et, nisi grauius esset fulmen, multumque ignem
haberet, illum quoque surripuisset. VVLC.
Agilem quendam et alacrem puerum narras.
ΑΡ. Non hoc tantum, sed et iam musicum.
VVLC. Id quo indicio colligere potes?

4. ΑΡ. Testudinem alicubi mortuam quum in-
uenisset, instrumentum ex ea musicum compegit:

S 4

manu-

13. Ὑφέλικων] Luctatorum est ὑφέλκειν τὰς
πόδας, τὰ σκέλη, vt aduersarios in ter-
ram deiiciant. Lubrica quoque dicuntur
ὑφέλκειν, ὑποφέρειν, ὑποσκέλλειν τὰς
πόδας, quae iunxit Poll. I, 187. Hemst.

ἐναρμόσας, καὶ ζυγώσας, ἔπειτα κολλάβας 14):
ἐρπηξας, καὶ μαγάδιον ὑποθείς, καὶ ἐντενκά-
μενος ἔπτα χορδὰς, μελωδεῖ πάνυ γλαφυρόν,
ὦ Ἥφαιστε, καὶ ἐναρμόνιον, ὥς καὶ αὐτῶν
Φθονεῖν τὸν πάλαι κιθαρίζειν ἀσκήντα. ἔλεγε
δὲ ἡ Μαῖα, ὥς ἔδὲ μένοι τὰς νύκτας ἐν τῷ οὐ-
ρανῷ, ἀλλ' ὑπὸ περιεργίης ἄχρι τῆς ἄδε κατίοι,
κλέψων τί καὶ κείθεν δηλαδὴ. ὑπόπτερος δ' εἰς
καὶ ῥάβδον τινὰ πεποίηται θαυμασίαν τὴν δύ-
ναμιν,

manubriis enim adaptatis, iugo addito, tum
clauiculis infixis, et asserculo supposito, fides-
que intendens septem canit valde tenerum
quiddam, o Vulcane, et concinnum, ut ego-
met ipsi inuideam, qui dudum arte pulsandae ci-
tharae exerceor. Praeterea dicebat Maia, illum
ne noctu quidem manere in coelo, sed curiosita-
tis ergo usque ad inferos descendere, nempe fura-
turum aliquid inde etiam: alis autem est instru-
ctus: et virgam quandam sibi confecit mirabili vir-
tute

14. Κολλάβας.] Κόλλαβοι sunt paxilli, vel
clauiculae, quibus fides in lyris intenduntur.
Πήχαις vero sunt manubria. Ζυγὸς vero,
siue ut aliis ζύγωμα, iugum, est transuer-
sum transillum, in summa cithara, cui
chordae annectebantur: μαγάδιον est li-
gneus asserculus, qui subiiciebatur fidibus,
siue quibus nullum illae sonum edebant.
Gracianus.

ναμιν, ἥ ψυχαγωγεῖ, καὶ κατὰγει τὰς νεκράς.
 ΗΦΑΙ. ἐγὼ ἐκείνην ἔδωκα αὐτῷ παγγνιονεῖναι.
 ΑΠ. τοιγαρὲν ἀπέδωκε σοὶ τὸν μισθὸν τὴν
 πυράγραν. ΗΦΑΙ. εὖγε ὑπέμνησας· ὥς βα-
 διῶμαι ἀποληψόμενος αὐτήν, εἴπερ ὡς Φῆς εὐ-
 ρεθεῖν ἐν τοῖς σπαργάνοις.

tute praeditam, qua animas ducit, deducitque
 mortuos. VVLC. Hanc ipsi donauī, ludicrum
 ut esset. AP. Proinde reddidit tibi mercedem
 forcipem (furto sublatum.) VVLC. Recte sa-
 ne admonuisti: quare ibo ad eum recuperan-
 dum, sicubi, ut ais, reperiatur in fasciis.

VIII.

ἩΦαῖστος καὶ Διός.

ΗΦΑΙ. Τί με, ὦ Ζεῦ, δεῖ ποιεῖν; ἤκω γάρ,
 ὡς ἐκέλευσας, ἔχων τὸν πέλεκυν
 ὀξύτατον, εἰ καὶ λίθους θεοὶ μιᾷ πληγῇ διατε-
 μεῖν. ΖΕΥΣ. εὖγε, ὦ Ἡφαῖσε· ἀλλὰ δίδε
 με τὴν κεφαλὴν εἰς δύο κατενεγκών. ΗΦΑΙ.

Vulcani et Iouis.

VVLC. Quid me, Iupiter, oportet facere?
 venio enim, ut iussisti, securim
 habens acutissimam, etiam si lapides opus sit vno
 ictu diffecare. IVP. Recte sane, o Vulcane. At tu
 diuide meum caput in duas partes deiecta securi.

ΗΦΑΙ. πειρᾷ με, εἰ μέμνηνα; πρόσταττε δ' ἄν
 τάληθές, ὅπερ θέλεις σοι γενέσθαι. ΖΕΥΣ.
 διαιρεθῆναι μοι τὸ κρανίον· εἰ δὲ ἀπειθήσεις,
 ἔ νῦν πρῶτον ὀργισομένον πειράσῃ με· ἀλλὰ χρη
 καθικνεῖσθαι παντὶ τῷ θυμῷ, μηδὲ μέλλειν·
 ἀπόλλυμαι γὰρ ὑπὸ τῶν ὠδίνων, αἵ με τὸν ὀγ
 κέφαλον ἀνασρέφουσιν. ΗΦΑΙ. ὄρα, ὦ Ζεῦ,
 μὴ κκόν τι παίήσωμεν· ὅζυς γὰρ ὁ πέλεκυς
 ἐστὶ, καὶ ἐκ ἀναιμωτί, ἔδὲ κατὰ τὴν Εἰλειθυϊαν
 μχιώσεται σε. ΖΕΥΣ. κατένευκε μόνον, ὦ
 Ἥφαιστε, θαρρύν. οἶδα γὰρ ἐγὼ τὸ συμφέ
 ρον. ΗΦΑΙ. ἄκων μὲν, κατοίσω δέ· τί γὰρ
 χρη ποιεῖν, σὲ κελεύοντος; τί τῷτο; κόρη ἔνο
 πλος;

V V L C. Tentasne me an infaniam? Quin im
 pera vere quod vis tibi fieri. I V P. Diuide mi
 hi caluariam: quod si morem non gefferis, non
 nunc primum iratum experiere me. Sed vide
 ut ferias omni animi contentione, neque cun
 cteris: pereo enim prae doloribus, qui meum
 cerebrum conuellunt. V V L C. Vide, Iupit
 er, ne male quid faciamus: acuta enim secu
 ris est, et non sine sanguine, neque ad Luci
 nae morem tibi obstetricabitur. I V P. Incute
 modo, Vulcane, audacter: ego enim noui
 quid conducat. V V L C. Inuitus quidem,
 sed tamen feriam: quid enim aliquis faciat,
 te iubente? Quid hoc? puella armata?
 Magnum,

πλος; μέγα, ὦ Ζεῦ, κακὸν εἶχες ἐν τῇ κεφαλῇ· εἰκότως γὰρ ὀξύθυμος ἦσθα, τηλικαύτην ὑπὸ τὴν μήνιγγα παρθένον ζωογονῶν, καὶ ταῦτα, ἑναπλον· ἦπερ σφατόπεδον, ἃ κεφαλὴν ἐλελήθεις ἔχων· ἡ δὲ κηδῶ, καὶ πυρρῆχιζει, καὶ τὴν ἀσπίδα τινάσσει, καὶ τὸ δόρυ πάλλει, καὶ ἐνθεσιῶ· καὶ τὸ μέγιστον, καλὴ πάνυ καὶ ἀνμαία γεγέννηται ἤδη ἐν βραχεῖ· γλαυκῶπις μὲν, ἀλλὰ κοτυμῆϊ καὶ τέτθῃ ἡ κόρυς. ὦσε, ὦ Ζεῦ, μαίωτρά μοι ἀπόδρς ἐγγυήσας μοι αὐτήν. ΖΕΤΣ. ἀδύνατα αἰτεῖς, ὦ Ἥφαιστε· παρθένος γὰρ αἰεὶ θέλει μένειν. ἐγὼ γὰρ τὸ γε ἐπ' ἐμοὶ οὐδὲν ἀντιλέγω. ΗΦΑΙ. τοῦτ' ἐβουλόμην· ἐμοὶ μελήσει τὰ λοιπά· καὶ ἤδη

Magnum, o Iupiter, malum habuisti in capite: merito igitur iracundus eras, qui tantam sub cerebri membrana virginem viuam nutries, idque armatam: profecto castra, non caput clam nobis habuisti. Haec vero saltat, inque armis tripudiat, clypeum concutit, ac hastam vibrat, et furore concitatur: quodque maximum est, formosa admodum ac matura extitit breui: caesia quidem, sed ornat hoc etiam ipsum galea. Quare, o Iupiter, obstetriciam mercedem redde illa virgine mihi desponsa. IVP. Quae fieri nequeant petis, Vulcane: perpetuo enim virgo manere vult. Attamen, quantum in me est, nihil obloquor. VVLC. Hoc volebam: reliqua mihi curae erunt; iamque

ἤδη συναρπάσω αὐτήν. ΖΕΤΣ. εἴ σοι ῥάδιον,
ἔγω ποίει. πλὴν οἶδα ὅτι ἀδυνάτων ἐρεῖς.

iamque ipsam corripiam. IVP. Si tibi hoc fa-
cile, ita fac: noui tamen, quae fieri nefas sit,
te appetere.

IX.

Ποσειδῶνος καὶ Ἑρμοῦ.

ΠΟΣ. Ἐσιν, ὦ Ἑρμῆ, νῦν ἐντυχεῖν τῷ Διί;

ΕΡΜ. ἔδαμῶς, ὦ Πόσειδον. ΠΟΣ.

ὅμως προσάγγελον αὐτῷ. ΕΡΜ. μὴ ἐνόχλει,

Φημί. ἀκαιρον γάρ, ὥς ἐκ ἂν ἰδοῖς αὐτὸν ἐν

τῷ παρόντι. ΠΟΣ. μῶν τῇ Ἥρᾳ σύνεστι;

ΕΡΜ. ἔκ' ἄλλ' ἑτεροῖόν τι ἐσί. ΠΟΣ. συνή-

μι. ὁ Γανυμήδης ἔνδον. ΕΡΜ. οὐδὲ τοῦτο·

ἀλλὰ

Neptuni et Mercurii.

NEPT. Estne, Mercuri, nunc conuenire Io-
vem? MERC. Nequaquam, Ne-

ptune. NEPT. Attamen adesse me renuncia

ipfi. MERC. Ne molestus sis, inquam: non

opportunum enim; atque adeo visere non licet

eum in praesentia. NEPT. Num Iunoni dat

operam? MERC. Minime: sed longe aliud

quiddam est. NEPT. Intellico: Gany-

medes intus. MERC. Neque hoc: at

ipse

ἀλλὰ μαλακῶς ἔχει αὐτός. ΠΟΣ. πόθεν, ὦ Ἑρμῇ; δεινὸν γὰρ τέτο Φῆς. ΕΡΜ. αἰσχύνομαι εἰπεῖν, τοιαῦτόν ἐσι. ΠΟΣ ἀλλ' ἐχρῆ πρὸς ἐμὲ θεῖόν γε ὄντα. ΕΡ. τέτοκεν ἀρτίως, ὦ Πόσειδον. ΠΟΣ. ἄπαγε, τέτοκεν ἐκείνος; ἐκ τίνος; ἅκῃν ἐλελήθει ἡμᾶς ἀνδρόγυνος ὢν; ἀλλ' ἔδὲ ἐπεσήμενεν αὐτῷ ἡ γαστήρ ὄγκον τινά. ΕΡΜ. εὖ λέγεις· ἐ γὰρ ἐκείνη εἶχε τὸ ἔμβρυον. ΠΟΣ. οἶδα· ἐκ τῆς κεφαλῆς ἔτεκεν αὐθις, ὥσπερ τὴν Ἀθηναίαν· τοιαῦτα γὰρ τὴν κεφαλὴν ἔχει. ΕΡΜ. ἔκ· ἀλλ' ἐν τῷ μηρῷ ἐκίει τὸ ἐκ τῆς Σεμέλης βρέφος. ΠΟΣ. εὖγε ὁ γενναῖος, ὡς ὅλος ἡμῶν κυοφορεῖ καὶ πανταχόθι τῷ σώματος· ἀλλὰ τίς ἡ Σεμέλη ἐστίν;

ΕΡ.

ipse sane non optime valet. NEPT. Vnde vero, Mercuri? nam mirificum hoc est, quod narras. MERC. Pudet eloqui, tale est. NEPT. At non decet apud me quippe patrum. MERC. Peperit iam modo, Neptune. NEPT. Agage: ille ne peperit? ex quo? ergo nobis nec opinantibus fuit ambiguo sexu: sed nec indicium fecit eius vterus tumoris vllius. MERC. Recte ais: neque enim ille habebat foetum. NEPT. Teneo: ex capite peperit iterum, vt Mineruam: puerperum enim habet caput. MERC. Neutiquam: sed in femore ferebat ex Semele infantem. NEPT. Euge: vt bonus ille rotus nobis vterum gestat, et in omni parte corporis: at quanam est Semele?

2. MERC.

ΕΡ. Θηβαία, τῶν Κάδμου θυγατέρων μία.
ταύτη συνελθὼν, ἐγκύμονα ἐποίησεν. ΠΟΣ.
εἶτα ἔτεκεν, ὦ Ἑρμῇ, ἀντ' ἐκείνης; ΕΡΜ.
καὶ μάλα, εἰ καὶ παράδοξον εἶναί σοι δοκεῖ. τὴν
μὲν γὰρ Σεμέλην ὑπελθῆσα ἡ Ἥρα, οἶσθα δὲ
ὡς ζηλότυπός ἐστι, πείθει αἰτῆσαι παρὰ τοῦ
Διὸς, μετὰ βροντῶν καὶ ἀστραπῶν ἦκειν παρ'
αὐτήν· ὡς δ' ἐπείσθη, καὶ ἦκεν ἔχων καὶ τὸν
κεραυνόν, ἀνεφλέγη ὁ ὄρφος· καὶ ἡ Σεμέλη
μὲν διαφθείρεται ὑπὸ τῷ πυρὸς. ἐμὲ δὲ κελεύει
ἀνατεμόντα τὴν γαστέρα τῆς γυναικὸς, ἀνακαμί-
σαι ἀτελὲς ἔτι αὐτῷ τὸ ἔμβρυον ἑπταμηνιαῖον.
καὶ ἐπειδὴ ἐποίησα, διελὼν τὸν ἑαυτῷ μηρόν,
ἐντίθησιν, ὡς ἀποτελεσθεῖν ἐνταῦθα, καὶ νῦν
τρίτω

2. MERC. Thebana, Cadmi filiarum una:
illam congressus gravidam fecit. NEPT. Tum
peperit, Mercuri, eius vice? MERC. Ita pla-
ne, tametsi fidem mereri res tibi non videatur:
Semelen enim dolis aggressa Iuno (nostri gra-
vem eius aemulationem) inducit ad petendum
a Ioue cum tonitribus ac fulminibus ut veniat
ad se: quum morigeratus accessit fulmen ha-
bens, succensus est rectum, ipsaque Semele
perit ab igne: tum me iubet, exsciso vtero mu-
lieris, deferre nondum maturum ad se foetum
septimestrem: postquam feci, percisso fe-
mori suo indit, ut maturaretur ibi. Nunc
tertio

τρίτῳ ἤδη μηνὶ ἐξέτεκεν αὐτὸ, καὶ μαλακῶς ἀπὸ τῶν ὠδίνων ἔχει. ΠΟΣ. νῦν ἔν ποῦ τὸ βρέφος ἐστίν; ΕΡΜ. ἐς τὴν Νύσσαν ἀποκομίσας, παρέδωκα ταῖς Νύμφαις ἀνατρέφειν, Διόνυσον ἐπονομασθέντα. ΠΟΣ. ἔκ᾽ ἀμφοτέρω, τῇ Διονύσῃ τέττι καὶ μήτηρ καὶ πατὴρ οὐδέ ἐστίν; ΕΡΜ. ἔοικεν. ἄπειμι δ' ἔν ὕδωρ αὐτῷ πρὸς τὸ τραῦμα οἰσῶν, καὶ τᾶλλα ποιήσῃν, ὅς ᾗ νομίζηται, ὥσπερ λεχοῖ.

tertio iam mense partum edidit, atque imbecillius ex laboribus habet. NEPT. Vbinam nunc infans est? MERC. In Nysam ablatum tradi di Nymphis educandum, imposito Dionysi nomine. NEPT. Ergo utrumque Dionysi istius et mater et pater est hicce. MERC. Ita quidem videtur. At ab eo, aquam ipsi ad vulnus laturus, ceteraque curaturus, quae solent, tanquam puerperae.

X.

Ἑρμοῦ καὶ Ἡλίου.

ΕΡΜ. Ω Ἥλιε, μὴ ἐλάσῃς τήμερον, ὃ Ζεὺς Φησι, μηδὲ αὐρίον, μηδ' ἐς τρίτην ἡμέραν,

Mercurii et Solis.

MERC. Sol, ne currum egeris hodie, Iupiter ait, nec cras, neque perendie;

ἡμέραν, ἀλλ' ἔνδον μένε· καὶ τὸ μεταξύ μία τις
 ἔσω νύξ μακρά, ὥς ἐλυέτωσαν μὲν αἱ Ὠραὶ αὐ-
 θις τὰς ἵππους, σὺ δὲ σβέσον τὸ πῦρ, καὶ ἀνά-
 παυσε διὰ μακρᾶ σεαυτόν. ΗΛ. καὶνὰ ταῦτα,
 ὦ Ἑρμῆ, καὶ ἀλλόκοτα ἦκεις παραγγέλλων.
 ἀλλὰ μὴ παραβαίνειν τι ἔδοξα ἐν τῷ δρόμῳ, καὶ
 ἔξω ἐλάσσαι τῶν ὄρων, κατὰ μοι ἄχθεται, καὶ
 τὴν νύκτα τριπλασίην τῆς ἡμέρας ποιῆσαι διέ-
 γνωκεν; ΕΡ. ἔδεν τοιᾶτον· ἔδ' ἐς αἰὲ τᾶτο
 ἔσμαι. δεῖται δέ τι νῦν αὐτὸς ἐπιμηκεσέραν γε-
 νέσθαι οἱ τὴν νύκτα. ΗΛ. πᾶ δὲ καὶ ἐσίν, ἣ
 πόθεν ἐξεπέμφθης ἀγγελῶν ταῦτά μοι; ΕΡ.
 ἐκ Βοιωτίας, ὦ Ἥλιε, παρὰ τῆς Ἀμφιτρυώ-
 νος γυναικὸς, ἣ σύνεσιν. ΗΛ. ἐρῶν αὐτῆς;
 εἶτα

die; sed intus mane: idque temporis interval-
 lum una esto nox longa. Quare soluunto Horae
 iterum equos: tu restingue ignem, teque re-
 crea quiere post longum tempus. SOL. Insolita
 haec, o Mercuri, atque inusitata nuncians ades:
 sed numquid de via aberrare visus sum in cursu,
 et extra limites equos agere, idque mihi succenser,
 et propterea noctem triplo maiorem die facere
 constituit? MFRC. Nihil quidem tale: neque
 semper illud erit: sed ita nimirum usus est, ut no-
 ctem sibi fieri productiorem velit. SOL. Ille au-
 tem ubi est, aut vnde missus es, ut haec mihi nun-
 ciales? MERC. Ex Boeotia, Sol, ab Amphitryo-
 nis vxore, cum qua una est. SOL. Scilicet illam
 amans:

εἴτα ἔχ' ἱκανὴν νύξ· μία; ΕΡ. ἀδαμῶς. τεχθῆ-
ναι γάρ τινα δεῖ ἐκ τῆς ὀμιλίας ταύτης μέγαν,
καὶ πολὺκθονον θεόν. τῆτον' ἔν' ἐν μιᾷ νυκτὶ
ἀποτελεσθῆναι ἀδύνατον. ΗΛ. ἀλλὰ τελεσιερ-
γεῖτω μὲν ἀγαθῇ τύχῃ.

Ταῦτα δ' ἔν, ὦ Ἑρμῇ, ἐκ ἐγένετο ἐπὶ τοῦ
Κρόνου, (αὐτοὶ γὰρ ἡμεῖς ἐσμέν) 15) ἔδ' ἀπό-
κοιτος ἐκείνος παρὰ τῆς Ῥέας ἦν, ἔδ' ἀπολι-
πὼν ἄν τὸν ἄρανόν ἐν Θήβαις ἐκοιμᾶτο· ἀλλὰ
ἡμέρα μὲν ἦν ἡ ἡμέρα, νύξ δὲ κατὰ μέτρον τὸ
αὐτῆς

amans : tum porro non satis est vna nox? MERC.
Neutiquam : creari enim aliquem oportet ex illo
congreſſu magnum et multis certaminibus inſi-
gnem Deum : is talis vt vna nocte abſoluatur,
fieri non poteſt. SOL. Quin ergo, quod bene
vortat, conſummato.

2. At illa certe, Mercuri, non fiebant aerate Sa-
turni (ſumus autem ſoli ſine arbitris) neque ſecu-
babit ille a Thea, nec relictio coelo Thebis in-le-
ctum ibat : ſed dies erat dies, et nox iſdem pro-
meſu-

15. Αὐτοὶ γὰρ ἡμεῖς ἐσμέν] Conſueta loquen-
di formula αὐτοὶ γὰρ ἐσμέν, ſolū ſupius et
ſine arbitris, qua tum potiffimūm vrantur,
ſi quis liberius quiddam, quod alios, ſi ad-
ſint, poſſit offendere, ſit dicturus. Αὐ-
τὸς pro ſolus, ſetunctus ab aliis, etſi ſaris ſit
vſitatum, eſt tamen, vbi ſefellērit Inter-
pretes. Hemſt.

αὐτῆς ἀνάλογον ταῖς ὥραις· ζῆνον δέ, ἡ παρηλ-
 ληγμένον εἶδέν. εἰδ' αὖ ἐκοινώνησέ ποτε ἐκεῖνος
 θνητῇ γυναικί. νῦν δὲ δυστήνῃ γυναίκα ἐνεκα χρεῖ
 ἄνεστράφθαι τὰ πάντα, καὶ ἀκαμπτεσέμεν μὲν
 γενέσθαι τὰς ἵππους ὑπὸ τῆς ἀρχίας, δυσπορεῖν
 δὲ τὴν ὁδόν, ἀτριβῇ μένουσαν ἐξῆς τριῶν ἡμερῶν,
 τὰς δ' ἀνθρώπους ἀθλίως ἐν σκοτεινῷ διαβιᾶν.
 ταιαῦτα ἀπολαύσονται τῶν Διὸς ἐρώτων, καὶ
 καθεδῶνται περιμένοντες, ἐστ' αὖ ἐκείνος ἀπε-
 τελείῃ τὸν ἀθλητὴν, ἐν λέγεις, ὑπὸ μακρῷ
 τῷ ζῳφῷ. ΕΡ. σιώπα, ὦ Ἥλιε, μή τι κακὸν
 ἀπολαύσης τῶν λόγων· ἐγὼ δὲ παρὰ τὴν Σελή-
 νην ἀπελθὼν καὶ τὸν Ὕπνον, ἀπαγγελῶ κα-
 κείοις, ἅπερ ὁ Ζεὺς ἐπέσειλε, τὴν μὲν σχολῇ
 προβαί-

mensura sua exacta ad anni tempestates; inso-
 lena vero; aut praeter ordinem mutatum nihil;
 nec unquam ille rem habuisset cum mortali fe-
 mina. Nunc contra miserae mulieris ergo cuncta
 sunt sursum deorsum vertenda: minus agiles
 fiunt equi quiescendo; via difficilior, non
 terenda quippe per continuos tres dies; ho-
 mines interea misere in caligine degent: hos sci-
 licet fructus capient ex Iouis amoribus, sedebunt-
 que expectantes usque dum ille perficiat athle-
 tam, quem dicis, inter longas, istas tenebras.
 MERC. Tace, Sol, ne infortunium tibi adse-
 rant isti sermones. Ego vero ad Lunam prope-
 rans et Somnum, renunciabo iis etiam, quae
 Iupiter mandavit; illa quidem ut lente progred-
 diatur,

προβαίνειν, τὸν δὲ ὕπνον μὴ ἀνιέναι τὰς ἀνθρώ-
πους, ὥς ἀγνοήσωσι μακρὰν ἔτι τὴν νύκτα γε-
γεννημένην.

diatur, Somnus autem ne remittat homines,
ignoraturos nempe tam longam extitisse noctem.

XI.

Ἀφροδίτης καὶ Σελήνης.

ΑΦΡΟ. Τί ταῦτα, ὦ Σελήνη, Φασί ποιεῖν
σε; ὁπότ' ἂν κατὰ τὴν Καρίαν γέ-
νη, ἰσάναι μὲν σε τὸ ζεύγος ἀφορῶσαν ἐς τὸν
Ἐνδυμίωνα καθεύδοντα ὑπαίθριον, ἅτε κυνη-
γέτην ὄντα, ἐνίοτε δὲ καὶ καταβαίνειν ἐπ' αὐ-
τὸν ἐκ μέσης τῆς ὁδοῦ; ΣΕΛ. ἐρώτα, ὦ Ἀ-
φροδίτη, τὸν σὸν υἱὸν, ὃς μοι τέτων αἰ-
τιος. ΑΦΡΟ. Ἰα. ἐκεῖνος ὑβριζῆς ἐστίν.
ἐμὲ

Veneris et Lunae.

VEN. Quid ista, Luna, dicunt facere te?
quum aduersus Cariam veneris, siste-
re te bigas, et despectare in Endymionem dor-
mientem sub diuo, quippe venatorem; aliquan-
do etiam descendere ad ipsum ex media via?
LVN. Sciscitare, Venus, ex filio tuo, qui mihi ho-
rum causa. VEN. Hem: ille insolenter iniurio-

ἐμέ γὰρ αὐτῇ τὴν μητέρα οἶα δέδρακεν, ἄρτι
 μὲν εἰς τὴν Ἰδὴν κατὰγων, Ἀγχίστῃ ἕνεκα τοῦ
 Ἰλίου, ἄρτι δ' εἰς τὸν Λίβανον ἐπὶ τὸ Ἀσσυ-
 ριον ἐκεῖνο μετράκιον, ὃ καὶ τῇ Περσεφάττῃ
 ἑπύρασον ποιήσας, ἐξ ἡμισείας ἀφείλετό με
 τὸν ἐρώμενον· ὥς πολλὰκις ἠπειλήσα, εἰ μὴ
 παύσεται τοιαῦτα πειῶν, κλάσειν μὲν αὐτοῦ
 τὰ τόξα, καὶ τὴν Φάρετραν, περιαιρήσειν δὲ
 καὶ τὰ πτερὰ· ἤδη δὲ καὶ πληγὰς αὐτῷ ἐνέ-
 πεινα εἰς τὰς πυγὰς τῷ σκινδάλῳ· ὃ δὲ ἔκ οἷο
 ὅπως τοπαρευτικά δειδώς, καὶ ἰκετεύων, μετ'
 ὀλίγον ἐπιλέλησται ἀπάντων.

Ἀτὰρ εἶπέ μοι, καλὸς ὁ Ἐνδυμίων ἐστίν;
 εὐπαραμύθητον γὰρ οὕτω τὸ δεινόν. ΣΕΛ.

ἐμοί

his est: en, in me matrem qualia designavit,
 nunc in Idam deducens Anchisae Iliensis gratia;
 alias in Libanum, ad Assyrium illum adolescentu-
 lum, quem quum et Proserpinae amabilem
 fecit, ex dimidia parte mihi subripuit meos amo-
 res. Atque adeo saepe comminata fui, nisi de-
 sistat talia facere, me confracturam esse eius
 arcus et pharetram, imo etiam circumcisuram
 alas: quin iam plagas ipsi intendaui in nates
 sandalio: Is autem nescio quo pacto, in prae-
 sentia quidem timefactus et supplex, post pau-
 lo oblitus est omnium.

2. At dic mihi, pulcerne Endymion est? ma-
 lum enim hoc maxime solatio mitigetur. LVN.

Mihi

ἐμοὶ μὲν καὶ πάνυ κακός, ὦ Ἀφροδίτη; δοκεῖ,
καὶ μάλιστα ὅταν ὑποβαλλόμενος ἐπὶ τῆς πέτρας
τὴν χλαμύδα καθεύδῃ, τῇ λαιᾷ μὲν ἔχων τὰ
ἀκόντια, ἤδη ἐκ τῆς χειρὸς ὑπορρέοντα· ἡ δε-
ξιά δὲ, περὶ τὴν κεφαλὴν ἐς τὸ ἄνω ἐπικελα-
σμένη, ἐπιπρέπει τῷ προσώπῳ περιεσπινόμενη· ὃ
δὲ ὑπὸ τῆς ὕπνης λελασμένος, ἀναπνεύει τὸ ἀμ-
βρόσιον ἐκείνο ἄσθμα· τὸτῃ τοῦτον ἐγὼ ἀψο-
φητὶ κατιῶσα, ἐπ' ἀκρῶν τῶν δακτύλων βε-
βηκοῖα, ὥς ἂν μὴ ἀνεγρόμενος ἐκταραχθεῖν·
οἶσθα· τί ἂν ἐν σοὶ λέγωμαι τὰ μετὰ ταῦτα·
πλὴν ἀπόλλυμαι γε ὑπὸ τῆς ἔρωτος.

Mihi quidem sane pulcher, o Venus, videtur;
tumque maxime, quando subiecta super rupem
chlamyde dormit, sinistra tenens iacula ex ma-
nu pene defluentia: dextra vero circa caput sur-
sum reflexa admodum decet faciem ambiens:
ipse vero somno solutus efflatum reciprocatur am-
brosium illum halitum. Tunc ergo sine villo
strepitu delapsa, summisque pedum digitis in-
pixa, ne exasperatus subito conturbetur; rem
nostri: quid ergo tibi porro dicam, quae conse-
quimur; hac tantum, dispereo amore.

XII.

Ἀφροδίτης καὶ Ἔρωτος.

ΑΦΡΟ. **Ω** τέκνον Ἔρως, ὅρα οἷα ποιεῖς. οὐ
 τὰ ἐν τῇ γῇ λέγω, ὅποσα τοὺς
 ἀνθρώπους ἀναπαίσεις καθ' αὐτῶν ἢ κατ' ἀλλή-
 λων ἐργάζεσθαι, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐν τῷ ἔραυνῳ· ὃς
 τὸν μὲν Δία πολύμορφον ἐπιδεικνύεις, ἀλλάτ-
 των ἐς ὃ, τι ἂν σοι ἐπὶ τῷ καμῷ δοκῇ· τὴν Σε-
 λήνην δὲ καθαιρεῖς ἐκ τῷ ἔραυνῳ, τὸν Ἥλιον δὲ
 παρὰ τῇ Κλυμένη βραδύνειν ἐνίοτε ἀναγκάζεις,
 ἐπιβλησμένον τῆς ὑπασίας. ἃ μὲν γὰρ ἐς ἐμὲ
 τὴν μητέρα ὑβρίζεις, θαρρόων ποιεῖς. ἀλλὰ σὺ,
 ὦ τολμηρότατε, καὶ τὴν Ἑρῶν αὐτὴν γραῦν ἤδη,
 καὶ

Veneris et Cupidinis.

VEN. **Ο** fili Cupido, vide, qualia facis:
 non ea, quae in terra contingunt,
 dico, quaecumque homines inducis, ut in se
 quisque aut alii in alios admittant; sed etiam
 quae in coelis: qui Iovem quidem multas in
 formas conuersam identidem exhibes, et mu-
 tans in quodcumque tibi commodum videtur,
 Lunam deducis ex coelo, Solem apud Clyme-
 nen commorari nonnunquam cogis-oblitum cur-
 sus ordiendi: nam quae in me genitricem com-
 mittis, confidenter quasi iure tuo facis. Sed
 tu, audacissime, Rheam etiam ipsamiam verulam
 et

καὶ μητέρα τοσούτων θεῶν, ἀνέπεισας παιδερα-
 σθῆν, καὶ τὸ Φρύγιον μεράμιον ἐκείνο ποθεῖν·
 καὶ νῦν ἐκεῖνη μέμνησιν ἀπὸ σοῦ, καὶ ζυξαμένη
 τὰς λέοντας, παραλαβῆσα καὶ τὰς Κορύβαντας,
 αἷτα μηχανὰς καὶ αὐτὰς ὄντας, ἄνω καὶ κάτω
 τὴν Ἰδην περιπαλῶσιν· ἡ μὲν, ὁλολύξασα ἐπὶ
 τῷ Ἀττῇ· αἱ Κορύβαντες δὲ, ὁ μὲν αὐτῶν, τέ-
 μεταξί φει τὸν πῆχυν, ὁ δὲ, ἀναίς τὴν κόμην,
 ἔταξεν μεμνηνὺς διὰ τῶν ὀρεῶν· ὁ δὲ, αὐλεῖ τῷ
 κέρατι· ὁ δὲ, ἐπιβομβεῖ τῷ τυμπάνῳ 16), ἢ
 ἐπικτυ-

et matrem tot Deorum impulisti, ut puerum
 amer, Phrygiumque istum adolescentulum ap-
 petat. Nunc illa furit opera tua; iunctisque
 leonibus et adsumtis in comitatum Corybanti-
 bus, qui scilicet fanatici sint et ipsi, sursum deor-
 sum Idam circumuagantur, haec ululatus edens
 ab Attin, Corybantes autem, hic conscindit si-
 bi ense cubitum, ille effusa coma fertur furietus
 per montes, alius tibiam inflat adunco cornu,
 alius bombum excitat pulso tympano, aut

T 4

increpat

16. Τυμπάνῳ.] Tympanum intelligendum
 minus, quod manibus a saltantibus pulsaba-
 tur, cuius sonus voce βόμβος recte expri-
 mitur. Cymbalum vero fuit instrumentum
 constans duobus hemisphaeriis aeneis et
 concavis, quae collidebantur, et quorum
 sonitus voce κτύπος commode describi-
 tur. Cleric.

ἐπικτυπεῖ τῷ κυμβάλῳ· καὶ ὅλως, θόρυβος
καὶ μανία τὰ ἐν τῇ Ἰδῇ ἅπαντ' ἔσι. δέδια τρί-
νων ἅπαντα, δέδια τὸ τοιαῦτο ἢ τὸ μέγα σέ να-
κὸν τεύξασα, μὴ ἀπομανεῖσθαι ποτε ἡ Ῥέα, ἢ
καὶ μᾶλλον ἔτι ἐν αὐτῇ ἔσθαι, κελύσῃ τῆς Κο-
ρύβαντας συλλαβόντας σε διασπάσασθαι, ἢ
τοῖς λέεσι παραβαλεῖν· ταῦτα δέδια κινδυνεύον-
τά σε ὀρώσα.

ΕΡ. Θάρρει μῆτερ, ἐπεὶ καὶ τοῖς λέεσιν αὐ-
τοῖς ἤδη ξυνήθης εἰμί. καὶ πολλὰς ἐπαναβάς
ἐπὶ τὰ νῶτα, καὶ τῆς κόμης λαβόμενος, ἡνιο-
χῶ αὐτές· οἱ δὲ, σαίνεσσί με, καὶ τὴν χεῖρα
δεχόμενοι ἐς τὸ σῶμα, περιλιχμησάμενοι ἀπο-
διδόασί μοι· αὐτῇ μὲν γὰρ ἡ Ῥέα, πότε
ἂν

increpat cymbalo: et in summa, tumultus furo-
risque in Ida omnia sunt plena. Pertimesco igi-
tur cuncta: metuo tale quiddam ego; quae te
magnum malum peperit, ne quando plane in fu-
rorem acta Rheas, vel dixero potius mentis suae
compos iubeat Corybantas comprehensum te
discerpere, aut leonibus obiiicere: ista timeo in
periculo te versantem videns.

2. CVP. Bono esto animo, mater, quando-
quidem et leonibus ipsis iam familiaris sum,
et saepe consensis eorum tergis, prehensaque
iuba tanquam habenis eos rego: illi vero adulan-
tur mihi, et manum acceptam in os delamben-
tes restitunt: de ipsa vero Rheas, quando
tandem

ἐν ἐκείνῃ σχολὴν ἀγάγοι ἐπ' ἐμέ, ὅλη ἔσται ἐν τῷ
 Ἄττῃ· καίτοι τί ἐγὼ ἀδελῷ, δεικνύς τὰ παλαιά
 οἶά εἰσιν; ὑμεῖς δὲ μὴ ἐφίσθε τῶν καλῶν· μὴ
 τοίγυν ἐμὲ αἰτιάσθε τέτων. ἢ θέλεις σὺ, ὦ
 μήτηρ, αὐτὴ μηκέτι ἐραῖν, μήτε σὲ τῷ Ἀρεῶς,
 μήτ' ἐκείνῳ σῶ; ΑΦΡΟ. ὡς δεινὸς εἶ, καὶ κρατεῖς
 ἐπάντων. ἀλλὰ μεμνήσῃ μὲ ποτὲ τῶν λίγων.

tandem illa orium agat, aduersum me vt quicquam
 conetur tota in Attide occupata. At porro quid ego
 delinquo, si ostendam pulcra, qualia sunt? vos
 met autem ipsae desiderio tenemini pulcrorum;
 eorum ergo ne me infimuletis: hoccinē vis, ma-
 ter, vt non amplius ames neque ipsa Martem, nec
 ille te? VEN. Quam mirificus es et superior omni-
 bus! sed erit, quum recordabere dicta mea.

XIII.

Διὸς, Ἀσκληπιῶ, καὶ Ἡρακλέους.

ΖΕΥΣ. **Π**αύσασθε, ὦ Ἀσκληπιέ καὶ Ἡρά-
 κλεις, ἐρίζοντες πρὸς ἀλλήλους ὥσπερ
 ἄνθρωποι. ἀπρεπὴ γάρ ταῦτα, καὶ ἀλλότρια σῶ
 συμ-

Iouis, Aesculapii, et Herculis.

IVP. **C**essate, Aesculapi et Hercules, ri-
 xantes inter vos quasi homines:
 indecora enim haec, et aliena conuiuiο
 T 5 Deo-

συμπόσι τῶν θεῶν. ΗΡΑ. ἀλλὰ ἐθέλεις, ὦ Ζεῦ, τετονὶ τὸν Φαρμάκεια προκατακλίνεσθαι μου. ΑΣΚ. νῆ Δία, καὶ ἀμείνων γάρ εἰμι. ΗΡΑ. κατὰ τί, ὦ ἐμβρόντητε (17); ἢ διότι σε ὁ Ζεὺς ἐκεραύνωσεν, ἃ μὴ θέμις ποιεῖντα, νῦν δὲ κατ' ἔλεον αὐθις ἀθανασίας μετείληφας; ΑΣΚ. ἐπὶ λέλησαι γὰρ καὶ σὺ, ὦ Ἡρακλῆς, ἐν τῇ Οἴτῃ καταφλεγείς, ὅτι μοι ὄνειδίζεις τὸ πῦρ; ΗΡΑ. ἄκην ἴσα καὶ ὅμοια βεβίωται ἡμῶν· ὃς Διὸς μὲν υἱός εἰμι, τοσαῦτα δὲ πεπόνηκα, ἐκκαθαίρων τὸν βίον, θηρία καταγωνιζόμενος, καὶ ἀνδρώ-
πας

Deorum. HERC. Etn tu velis, o Iupiter, istum veneficum supra me accumbere? AESC. Sic fane decet: etenim melior sum. HERC. Quo in genere, attonite: ideone, quod te Iupiter fulmine percussit, quae fas non erat, facientem? nunc autem per misericordiam iterum immortalitatem participasti. AESC. Scilicet oblitus es, Hercules, in Oeta te conflagrasse, qui mihi exprobres ignem. HERC. Nequaquam pari similitque ratione vita nobis est exacta, ut qui Iouis sum filius; tantosque labores suscepi expurgando hominum aetatem, feris debellandis, et
in ho-

17. ὦ ἐμβρόντητε.] Acumen habet duplex vocabuli potestas inuoluta; vide quae notavimus ad Tim. §. I. Aesculapius naturae leges violavit, atque adeo fecit ἃ μὴ θέμις, quando mortuos in vitam renocabat. Hemst.

πας ὑβριζὰς τιμωρέμενος. σὺ δὲ ῥιζοτόμος εἶ,
καὶ ἀγύρτης, νοσᾷσι μὲν ἴσως ἀνθρώποις χρή-
σιμος ἐπιθήσειν τῶν Φαρμάκων, ἀνδρῶδες δὲ
ἔδεν ἐπιδεδειγμένος.

ΑΣΚ. Εὖ λέγεις, ὅτι σε τὰ ἐγκαύματα λα-
σάμην, ὅτε πρώην ἀνῆλθες ἡμίφλεκτος ὑπ' ἀμ-
φοῖν διεφθαρμένος τῷ σώματι, τῷ χιτῶνος,
καὶ μετὰ τῷτο, τῷ πυρός. ἐγὼ δὲ εἰ καὶ μη-
δὲν ἄλλο, ἔτε ἐδέλυσσα ὥσπερ σὺ, ἔτε ἔξαινον
ῥία ἐν Λυδία, πορφυρίδαι ἐνδεδυκώς, καὶ παιό-
μενος ὑπὸ τῆς Ὀμφάλης χρυσῷ σανδάλῳ,
ἀλλ' ἔδὲ μελαγχολήσας ἀπέκτεινα τὰ τέκνα
καὶ τὴν γυναῖκα. ΗΡΑ. εἰ μὴ καύσῃ λοιδορέ-
μενός

in homines iniuriosos animaduertendo: tu vero
praefectas herbarum radices colligis, et circula-
tor es, aegrotis ut maxime hominibus utilis ad
imponenda medicamenta, qui virile tamen ni-
hil praestiteris.

2. AESC. ! Reate narras: nam iniusta tibi
flammae vestigia sanavi, quando nuper huc ad-
scendisti semustus, ab utrisque corrupto corpo-
re, tum tunica, tum deinde igne. Ego vero si
nihil aliud, neque seruiui, quemadmodum tu,
neque carminavi lanam in Lydia purpuream
vestem indutus, ictusque ab Omphale aureo
sandalio: sed neque atra bile percitus interfeci
liberos et uxorem. HERC. Nisi desieris conui-
ciari

μενός μοι, αὐτίκα μάλα εἴσῃ, ὥς ἔ πολὺ σε
 ὀνήσει ἡ ἀθανασία, ἐπεὶ ἀράμηνός σε, ῥήψω ἐπὶ
 κεφαλὴν ἐκ τῆς ἕρανός, ὥς μὴδὲ τὸν Παιήονα
 ἰάσασθαι σε, τὸ κρανίον συντριβέντα. ΖΕΥΣ.
 παύσασθ' ὦ Φημι; καὶ μὴ ἐπιταράττετε ἡμῖν τὴν
 ξυγκρίαν, ἡ ἀμφοτέρους ἀποπέμψομαι ὑμᾶς τῷ
 συμποσίῳ· καί τοι εὐγνώμον, ὦ Ἡρακλῆς, προκα-
 τακλίνεσθαι σε τὸν Ἀσκληπιόν, ἅτε καὶ πρότε-
 ρον ἀποθανόντα.

ciari mihi, confestim scies, quam tibi non multum
 profutura sit immortalitas: etenim sublatum te
 projiciam praecipitem in caput e coelo, ut ne
 Paean quidem ipse mederi tibi possit, cranio con-
 trito. IVP. Finem, inquam, altercandi facite, et
 non conturbate nobis consuetudinis iucundita-
 tem: sin, ambos ego ablegabo vos foras a conui-
 vio. Epitameo aequum est, Hercules, priorem de-
 cumbere Aesculapium, ut qui prior etiam obierit,

XIV.

Ἑρμοῦ καὶ Ἀπόλλωνος.

ΕΡΜ. Τί σκυθρωπός εἰ, ὦ Ἀπόλλων; ΑΠ.
 ὅτι, ὦ Ἑρμῆ, δυστυχῶ ἐν τοῖς ἐρωτικῇς
 κοῖς.

Mercurii et Apollinis.

MERC. Quid contracto vultu es, Apollo?
 AP. Quia enim, Mercuri, pa-
 rum ex sententia mihi procedunt res amato-
 riae.

κῆρς. ΕΡ. ἄξιον μὲν λύπης τὸ τοιῦτον· σὺ δὲ
τί δυστυχεῖς; ἢ τὸ κατὰ τὴν Δάφνην σε λυπεῖ
ἔτι; ΑΠ. ἥδα μῶς· ἀλλ' ἐρώμενον πενθῶ τὸν
Λάκωνα τὸν Οἰβάλα. ΕΡ. τέθνηκε γάρ, εἶπέ
μοι, ὁ Τάκινθος; ΑΠ. καὶ μάλα. ΕΡ. πρὸς
τίνος, ὦ Ἀπολλόν; ἢ τίς ἄτως ἀνέραςος ἦν, ὡς
ἀποκτεῖναι τὸ καλὸν ἐκείνο μεϊράκιον; ΑΠ. αὐ-
τῷ ἐμᾶ τὸ ἔργον. ΕΡ. ἔκῃν ἐμάνης, ὦ Ἀπολ-
λον; ΑΠ. ἔκ, ἀλλὰ δυστύχημα τι ἀκάσιον ἐγέν-
ετο. ΕΡ. πῶς; ἐθέλω γὰρ ἀκῆσαι τὸν λόγον.

ΑΠ. Δισκεύειν ἐμάνθανε, καὶ γὰρ συνεδίσκευον
αὐτῷ· ὁ δὲ κάκιστα ἀνέμων ἀπολάμενος Ζέφυ-
ρος, ἥρα μὲν ἐκ πολλῷ καὶ αὐτός, ἀμελόμενος
δε,

riæ. MERC. Dignum certe moerore tale ne-
gotium: tu verò qua parte infortunatus es?
num casus Daphnes te pungit adhuc? ΑΡ. Ne-
quaquam; sed delicias lugeo Laconem illum
Oebali filium. MERC. Interitne, dic, quae-
so, mihi, Hyacinthus? ΑΡ. Maxime. MERC.
A quo, Apollo? et quis adeo amoris expers
erat, ut occiderit formosulum illum iuuenem? ΑΡ.
Meum ipsius hoc est facinus. MERC. Num ergo
te furor agitavit, Apollo? ΑΡ. Haut sane: sed
infortunium quoddam involuntarium accidit.
MERC. Quo tandem pacto? nam volo rem audire.

2. ΑΡ. Διόνειον τραχίαν διέσχετο, egoque vna
cum eo disceo exercebar: tum, qui pessime ven-
torum pereat, Zephyrus amabat iam dudum et ipse,
sed

δὲ, καὶ μὴ Φέρων τὴν ὑπερούψιαν, ἐγὼ μὲν ἀνέβη
 ῥίψα, ὥσπερ εἰώθαμεν, τὸν δίσκον εἰς τὸ ἄνω·
 ὁ δὲ ἀπὸ τῆς Ταυγέτης καταπνεύσας ἐπὶ κεφαλὴν
 τῷ παιδί ἐνέσεισε Φέρων αὐτόν, ὥς ἀπὸ
 τῆς πληγῆς αἷμα τε ῥυῖναι πολὺ, καὶ τὸν παῖ-
 δα εὐθύς ἀποθανεῖν. ἀλλ' ἐγὼ τὸν μὲν Ζέφυ-
 ρον αὐτίκα ἡμυνάμην κατατοξεύσας, Φεύγοντι
 ἐπισπώμενος ἄχρι τῆς ἕρας· τῷ παιδί δὲ καὶ
 τάφον ἐχυσάμην ἐν Ἀμύκλαις, ὅπῃ ὁ δίσκος
 αὐτὸν κατέβαλε. καὶ ἀπὸ τῆς αἵματος ἀνδρὸς
 ἀναδῆναι τὴν γῆν ἐποίησα, ἥδισον, ὧς Ἑρμῇ, καὶ
 εὐανδέστατον ἀνθέων ἀπάντων, ἔτι καὶ γράμ-
 ματα ἔχον, ἐπαιάζοντα τῷ νεκρῷ. ἄρα σοὶ
 ἀλόγως λελυπῆσθαι δοκῶ; ΕΡ, ναί, ὦ Ἀπολ-
 λον·

sed neglectus, neque ferens istud fastidium, dum
 proiicio, ut solebamus, discum in altum, Ze-
 phyrus, inquam, a Taygeto deorsum spirans in
 caput puero impegit, quam poterat vehemen-
 tissime, discum illum, sic ut ex vulnere sanguis
 manaret multus, et puer statim emoreretur.
 At ego Zephyrum e vestigio ultus sum sagittis
 immissis, fugientem persecutus usque ad montem;
 puero vero sepulcrum exaggeravi Amyclis, ubi di-
 scus illum deiecit; atque a sanguine florem sub-
 mittere terram feci suavissimum, Mercuri, et flo-
 ridissimum omnium florum, qui praeterea literas
 habet luctum super mortuo testantes. Num tibi si-
 ne ratione tristitia videor adfectus? MERC. Vti-
 que,

λον· ἥδεις γὰρ θνητὸν πεποιημένος τὸν ἐρώμενον· ὥς μὴ ἄχθῃ ἀποθανόντος.

que, Apollo: noras enim, qui mortalis esset, te tibi nactum fuisse amatum: quare ne grauiter feras eo mortuo.

XV.

Ἑρμῆ καὶ Ἀπόλλωνος.

ΕΡΜ. Τὸ δὲ καὶ χωλὸν αὐτὸν ὄντα Ἡφαίσ-
 σον, καὶ τέχνην ἔχοντα βάναισον,
 ὦ Ἀπόλλον, τὰς καλλίστας γεγαμημένας, τὴν
 τε Ἀφροδίτην, καὶ τὴν Χάριν; ΑΠ. εὐπο-
 τμῖαι τις, ὦ Ἑρμῆ· πλὴν ἐκεῖνό γε ἐγὼ θαυμά-
 ζω, τὸ ἀνέχεσθαι συνάσας αὐτῷ, καὶ μάλιστα
 ὅταν ἐρῶσιν ἰδρῶτι ῥεόμενον, εἰς τὴν κάμινον
 ἐπιμεκυφότα, πολλὴν αἰθάλην ἐπὶ τῷ προσώ-
 πῳ

Mercurii et Apollinis.

MERC. Et quale tandem, claudum istum Vul-
 canum, et artis opificem illiberalis,
 Apollo, pulcerrimas in matrimonio habere Ve-
 nerem et Gratiam! A P. Fati quaedam felicitas,
 o Mercuri: neque tamen id non demiror, qui
 pati possint consuetudinem eius, maxime quan-
 do vident sudore manantem, in fornacem pro-
 num atque intentum, multam fuliginem in fa-
 cie

πε ἔχοντα. καὶ ὅμως τοιᾶτον ὄντα αὐτὸν, περιβάλλεσσι τε, καὶ Φιλᾶσι, καὶ συγκαθεύδουσι 18). ΕΡ. τῆτο καὶ αὐτὸς ἀγανακτῶ, καὶ τῷ Ἡφαίστῳ Φθονῶ· σὺ δὲ κόμα, ὦ Ἀπολλόν, καὶ κιθάριζε, καὶ μέγα ἐπὶ τῷ κάλλει φρόνει, κλῶν ἐπὶ τῇ εὐεξίᾳ, καὶ τῇ λύρᾳ· εἶτα, ἐπειδὴν κοιμᾶσθαι θέοι, μόνοι καθευδῆσμεν.

ΑΠ.

cie habentem: attamen talem amplectuntur, osculantur et vna cubant. MERC. Illud et ipse indignor, Vulcanoque inuideo. Iam tu capillos come, Apollo, et citharam pulsa, et superbius ob pulcritudinem effer te, atque ego ob palaestricum corporis habitum, et autem lyrae temperandae; tum vbi cubitum erit eundam, soli scilicet dormiemus.

2. ΑΡ.

18. Καὶ ὅμως τοιᾶτον ὄντα αὐτὸν, περιβάλλεσσι τε, καὶ Φιλᾶσι, καὶ συγκαθεύδουσι] Patet, postremum verbum συγκαθεύδειν ita contexi cum verbis praecedentibus, quae accusatiuum et poscunt et habent, quasi et ipsum gauderet eodem casu; quod tamen re ipsa ita sese non habere, manifestum est. Sed ita solet vnus casus poni; ad quem verba sequentia, diuersum licet casum postulantia, sint referenda: inque eo cum Graecis conueniunt Latini. *Ienſus.*

ΑΠ. Ἐγὼ δὲ καὶ ἄλλως ἀναφροδίτος εἰμι εἰς τὰ ἐρωτικά, καὶ δύο γὰρ, ἑς μάλιστα ὑπερηγάπησα, τὴν Δάφνην, καὶ τὸν Ὑάκινθον, ἣ μὲν ἀποδιδράσκει με, καὶ μισεῖ, ὥς ἐῖλετο ξύλον γενέσθαι μᾶλλον, ἢ ἐμοὶ συνεῖναι· ὁ δὲ ὑπὸ τῆ δίσκῃ ἀπώλετο, καὶ νῦν ἀντ' ἐκείνων ξεφάνγες ἔχω. ΕΡ. Ἐγὼ δὲ ἤδη ποτὲ τὴν Ἀφροδίτην· ἀλλ' ἐχρὴ αὐχεῖν. ΑΠ. οἶδα, καὶ τὸν Ἑρμαφρόδιτον ἐκ σὲ λέγεται τετοκέσθαι· πλὴν ἐκείνός μοι εἶπε, εἴ τι οἶσθα, πῶς ἐζηλοτυπεῖ ἡ Ἀφροδίτη τὴν Χάριν, ἢ Χάρις ταύτην;

ΕΡ. Ὅτι, ὦ Ἀπόλλον, ἐκείνη μὲν αὐτῷ ἐν τῇ Λήμνῳ σύνεσιν, ἡ δ' Ἀφροδίτη ἐν τῷ ἔρανῳ·
ἄλλως

2. A P. Ego quidem et alias inuenustus sum in rebus amatoriis: duorum ergo, quos maxime supra ceteros dilexi Daphnen et Hyacinthum, haec aufugit me et odio habet usque eo, ut praeoptarit arbor fieri, quam mecum esse; ille autem disci iactu interiit: et nunc illorum vicem coronas habeo. M E R C. At ego iam aliquando Venerem: sed non oportet gloriari. A P. Scio: Hermaphroditum etiam ex te dicitur peperisse. Verum illud mihi, si forte scis, expone, quo pacto non aemulatur Venus Charitem, aut Charis illam?

3. M E R C. Quoniam, Apollo, illa in Lemno cum ipso degit, Venus in coelo:
V
quae

ἄλλως τε, περὶ τὸν Ἄρη ἔχει ταπολλὰ, καὶ κεί-
νε ἐρᾷ, ὥς ἐ ὀλίγον αὐτῇ τῷ χαλκίῳ τῷ τέ-
λει. ΑΠ. καὶ ταῦτα εἶπεν τὸν Ἡφαιστον εἰδέ-
ναι; ΕΡ. οἶδεν· ἀλλὰ τί ἂν δράσαι δύναίτο,
γενναῖον ὄρων νεανίαν, καὶ στρατιώτην αὐτόν·
ὥς τὴν ἡσυχίαν ἄγει· πλὴν ἀπειλεῖ γε δεσμά-
τινα ἐπιμηχανήσασθαι αὐτοῖς, καὶ συλλήψεσθαι,
σαγηνεύσας ἐπὶ τῆς εὐνῆς. ΑΠ. ἔκ οἶδα, εὐ-
ξαίμην δ' ἂν αὐτὸς ὁ ξυλληφθῆσόμενος εἶναι.

quae praeterea circa Martem est occupata pluri-
mum, eumque amat; ideoque parum ipsam fa-
bri istius ferrarii cura tingit. ΑΡ. Haec tu pu-
tas Vulcanum scire? ΜΕΡC. Sane: sed quid
efficere possit, quum strenuum videt iuuenem,
eumque militem: quare quiescit, sibi que tem-
perat; nisi quod minatur, vincula se quaedam
machinaturum aduersus illos, et oppressurum ir-
retitos in lecto. ΑΡ. Nescio: at equidem opta-
verim is esse, qui sit capiendus.

XVI.

Ἥρας καὶ Λήτους.

ΗΡΑ. Καλὰ μὲν γὰρ, ὦ Λητοῖ, καὶ τὰ τέ-
κνα ἔτεκες τῷ Διὶ. ΛΗ. οὐ πᾶσαι,
ὦ Ἥ-

Iunonis et Latonae.

IVN. Pulcros enim vero, Latona, et tu libe-
ros peperisti Ioui. LAT. Non omnes,
Iuno

ὦ Ἥρα, τοιάτῃς τίκτειν δυνάμεθ' αἰ, οἷος ὁ Ἥ-
 Φαισός ἐστιν. ΗΡΑ. ἀλλ' ἔτος μὲν ὁ χολός,
 ὁμῶς χρήσιμός γε ἐστὶ, τεχνίτης ὢν ἄριστος, καὶ
 κατακεκόσμηκεν ἡμῖν τὸν ἔρανον, καὶ τὴν Ἀφρο-
 δίτην ἔγημε, καὶ σπευδάζεται πρὸς αὐτῆς· οἱ
 δὲ σοὶ παῖδες, ἡ μὲν αὐτῶν ἀρρενικὴ πέρα τοῦ
 μέτρεα, καὶ ὄρειος, καὶ τὸ τελευταῖον, ἐς τὴν
 Σκυθίαν ἀπελθῶσα, πάντες ἴσασιν οἷα ἐσθίει 19)
 ξενοκτονῶσα, καὶ μίμνεμένη τὰς Σκύθας αὐτὰς,
 ἀνθρωποφάγους ὄντας· ὁ δ' Ἀπόλλων προσ-
 ποιεῖται μὲν πάντα εἰδέναι, καὶ τοξεύειν, καὶ
 κιθαρίζειν, καὶ ἰατρὸς εἶναι, καὶ μαντεύεσθαι,
 καὶ

Iuno, tales parere possumus, qualis est Vulca-
 nus. IVN. Sed hic claudus tamen utilis est,
 quippe artifex optimus, et adornavit nobis coe-
 lum, et Venerem duxit, ab eaque observatur.
 De tuis autem liberis, illorum haec virilis ultra
 modum et montana; ac denique in Scythiam
 profecta nemo nescit quales cibos capiat hospi-
 tibus interfectis, atque imitata Scythas ipsos,
 qui hominibus vescuntur: Apollo autem prae
 se fert cuncta se scire, et iaculari, et ci-
 thara ludere, et medicum agere, et vaticinari:

V 2

tum

19. Οἷα ἐσθίει.] Hoc est, quibus sacrificiis
 delectetur: nam sacrificia esse putabant con-
 vivia Deorum. Cleric.

καὶ κατασησάμενος ἐργασήρια τῆς μαντικῆς, τὸ μὲν ἐν Δελφοῖς, τόδ' ἐν Κλάρῳ, καὶ ἐν Διδύμοις, ἐξαπατᾷ τὰς χρωμένους αὐτῷ, λοξὰ καὶ ἐπαμφοτερίζοντα πρὸς ἐκάτερον τῆς ἐρωτήσεως ἀποκρινόμενος, ὡς ἀκίνδυνον εἶναι τὸ σφάλμα. καὶ πλατεῖ μὲν ἀπὸ τῆς τοιούτης· πολλοὶ γὰρ οἱ ἀνόητοι, καὶ παρέχοντες αὐτὰς καταγοητεύεσθαι· πλὴν ἐκ ἀγνοεῖται γε ὑπὸ τῶν συνεωτέρων, τὰ πολλὰ τερατευόμενος· αὐτὸς γὰρ ὁ μάντις ἠγνόει, ὅτι φονεύσει μὲν τὸν ἐρώμενον τῷ δίσκῳ, ἔπρεμαντεύσατο δὲ, ὡς Φεύξεται αὐτὸν ἡ Δάφνη, καὶ ταῦτα, ἔτω καλὸν καὶ κομήτην ὄντα. ὥς ἐχ' ὁρῶ καθότι καλλιτεκνότερα τῆς Νιόβης ἔδοξας.

ΛΗ.

tum constitutis officinis artis diuinandi Delphis, Clari et Didymis frustratur consulentes, obliqua et ambigua in vtramque interrogationis partem respondens, ne periculum sit, vt arguatur error. Inde quidem ditescit, plures enim sunt stulti, quique se praebent fascinandos: nec tamen praeterit prudentiores, plerumque praestigias ipsum offundere. Ergo vates ignorabat se occisurum esse delicias suas disce; nec praediuinavit fore, vt fugeret ipsum Daphne, idque tam pulcrum et bellule comatum. Itaque non video, qua parte prolis laude Nio-ben praestare videaris.

2. LAT.

ΛΗ. Ταῦτα μέντοι τὰ τέκνα, ἡ ξεινοκτόνος, καὶ ὁ ψευδόμαντις, οἶδα, ὅπως λυπεῖ σε, ὁρώμενα ἐν τοῖς θεοῖς, καὶ μάλιστα ὅταν ἡ μὲν ἐπικινῆται ἐς τὸ κάλλος, ὁ δὲ κιθαρίζῃ ἐν τῷ συμποσίῳ θαυμαζόμενος ὑφ' ἀπάντων. ΗΡΑ. ἐγέλασα, ὦ Λητοῖ· ἐκεῖνος θαυμασὸς, ἐν ὃ Μαρσύας, εἰ τὰ δίκαια αἱ Μῦσαι δικάσῃ ἤθελον, ἀπέδειρεν ἂν, αὐτὸς κρατήσας τῇ μωσικῇ; νῦν δὲ κατασοφισθεὶς ἄθλιος ἀπόλωλεν, ἀδίκως ἄλγος· ἡ δὲ καλὴ σε παρθένος ἔτω καλὴ ἔσιν, ὥς ἐπειθέμαθεν ὀφθεῖσα ὑπὸ τῷ Ἀκταίονος, φοβηθεῖς μὴ ὁ νεανίσκος ἐξαγορεύσῃ τὸ αἶσχος αὐτῆς, ἐπαφῆμεν αὐτῷ τὰς κύνας· ἐῷ γάρ

2. LAT. Isti quidem liberi, hospitum interfectrix et mendax vates non me fugit, quem tibi dolorem adferant conspecti inter Deos: tum maxime, quando haec laudatur ob formam, ille, dum cithara ludit in convivio, admirationi est omnibus. I V N. Ridere libet, Latona: illene dignus admiratione, cui Mar-syas, si quidem iustum Musae iudicium ferre voluissent, pellem detraxisset ipse victor arte musica? nunc dolo captus miser interiit iniqua sententia damnatus: illa autem pulchra tua virgo tam est pulchra, ut, postquam comperit se visam esse ab Actaeone, verita ne iuuenis euulgaret turpitudinem suam; immiserit in eum canes: mitto dicere, neque

γὰρ λέγειν ὅτι ἔδὲ τὰς τεκῆσας ἐμαιῆτο, παρ-
θένος γε καὶ αὐτὴ ἔσα. ΛΗ. μέγα, ὦ Ἥρα,
Φρονεῖς, ὅτι ξύνει τῷ Διὶ, καὶ συμβασιλεύεις
αὐτῷ, καὶ διὰ τῆτο ὑβρίζεις ἀδεῶς· πλὴν ἀλλ'
δύομαί σε μετ' ὀλίγον αὐθις δακρύσσαν, ὅπο-
ταν σε καταλιπὼν ἐς τὴν γῆν κατή, ταῦρος ἢ
κύκνος γενόμενος.

neque parturientibus obstetricaturam fuisse, vir-
go si modo foret. L A T. Arroganter, o Iuno,
te effers, quia coniux es Iouis, cumque eo re-
gnum tenes: propterea contumeliam facis per-
licenter: at videbo te post paulo iterum lacri-
mantem, quum te Iupiter relicta in terram de-
scenderit; tauri cygniue sumta specie.

XVII.

Ἀπόλλωνος καὶ Ἑρμοῦ.

ΑΠΟΛ. **Τ**ί γελαῖς, ὦ Ἑρμῆ; ΕΡ. ὅτι γελοίο-
τατα, ὦ Ἀπολλόν, εἶδον. ΑΠ. εἶ-
πέ ἔν, ὡς καὶ αὐτὸς ἀκῆσας ἔχω ζυγγελαῖν. ΕΡ.
ἢ Ἀ-

Apollinis et Mercurii.

APOL. **Q**uid rides, Mercuri? M E R C.
Quia scilicet maxime ridicula,
Apollo, vidi. A P. Quin narra, ut et ipse
re audita vna tecum possim ridere. M E R C.
Venus

ἡ Ἀφροδίτη ξυνᾶσα τῷ Ἄρει κατείληπται, καὶ ὁ Ἥφαιστος ἔδησεν αὐτὰς ξυλλαβών. ΑΠ. πῶς; ἡδὺ γὰρ τι ἔρεϊν ἔοικας. ΕΡ. ἐκ πολλῶ, οἶμαι, ταῦτα εἰδὼς ἐθήρευνεν αὐτὰς· καὶ περὶ τὴν εὐνὴν ἀφανῆ δεσμὰ περιθεῖς, εἰργάζετο ἀπελθὼν ἐπὶ τὴν κάμινον. εἶτα ὁ μὲν Ἄρης εἰσέρχεται λαθὼν, ὡς ᾔετο· καθορᾷ δὲ αὐτὸν ὁ Ἥλιος, καὶ λέγει πρὸς τὸν Ἥφαιστον. ἐπεὶ δὲ ἐπέβησαν τῶν λέχους, καὶ ἐν ἔργῳ ἦσαν, καὶ ἐντὸς ἐγγένηντο τῶν ἀρκύων, περιπλέκεται μὲν αὐτοῖς τὰ δεσμὰ, ἐφίσταται δὲ αὐτοῖς ὁ Ἥφαιστος. ἐκείνη μὲν ἔν, καὶ γὰρ ἔτυχε γυμνὴ ἄσα, καὶ εἶχεν ὅπως ἐγκαλύψαιτο αἰδεμένη· ὁ δὲ Ἄρης
τὰ

Venus concumbens cum Marte constricta est, et Vulcanus vinxit eos captos. ΑΡ. Quo tandem modo? nam facetum quiddam dicturus videris. ΜΕΡC. Iampridem; opinor, ista quum sciret, venabatur eos; circaque lectum vinculis, quae oculos fugerent, circumpositis, postquam abierat ad caminum, operi scilicet erat intentus. Tum Mars intrat clam, ut arbitrabatur: verum conspicit eum Sol, et indicium deferat ad Vulcanum. Vbi autem adscenderunt lectum, intraque casses recepti in opere erant, ibi circumquaque implicantur ipsis vincula, et superuenit repente Vulcanus. Illa vero, etenim erat nuda, non habebat quemadmodum obtegeret sese pudibunda: Mars

τὰ μὲν πρῶτα διαφυγεῖν ἐπειρᾶτο, καὶ ἤλπιζε ῥήξειν τὰ δεσμὰ· ἔπειτα δὲ συνίς ἐν ἀφύκτω ἐχόμενον ἑαυτὸν, ἰκέτευε.

ΑΠ. Τί ἔν; ἀπέλυσεν αὐτὰς ὁ Ἥφαιστος; ΕΡ. ἔδέπω, ἀλλὰ ζυγκαλέσας τὰς θεάς, ἐπιδείκνυται τὴν μοιχείαν αὐτοῖς. οἱ δὲ γυμνοὶ ἀμφοτέροι καὶ τῷ νουθετούμενοι, ξυνδεδεμένοι ἐρυθριῶσι, καὶ τὸ θέαμα ἡδισον ἐμοὶ ἔδοξε μονογενεὶ αὐτὸ γιγνόμενον τὸ ἔργον. ΑΠ. ὁ δὲ χαλκεὺς ἐκεῖνος ἐκ αἰδεῖται καὶ αὐτὸς ἐπιδεικνύμενος τὴν αἰσχύνην τῷ γάμῳ; ΕΡ. μὰ Δί', ὅς γε καὶ ἐπιγελαῖ αὐτοῖς ἐφεσῶς. ἐγὼ μὲν τοι, εἰχρὴ τὰ ληθεὺς εἰπεῖν, ἐφθόνην τῷ Ἄρει (20), μὴ μόνον

primum effugere conabatur, sperabatque se rupturum vincula; dein, ut sensit, tam arcte se teneri, ut inde spes euadendi sit nulla, supplicabat.

2. ΑΡ. Quid ergo? absoluit eos Vulcanus? ΜΕΡC. Nondum; sed conuocatis Diis spectandum praeber adulterium. Hi autem nudi ambo, colligatiq̄ demisso vultu rubore suffunduntur; spectaculumque sane iucundissimum mihi fuit visum tantum non patratum opus ipsum. ΑΡ. Fabrum autem istum non pudet ipsum oculis exponere dedecus matrimonii? ΜΕΡC. Nequaquam; ut qui etiam iuxta adstans irrideat eos. Equidem, si verum est dicendum, inuidebam Marti non solum adulteranti

20. Ἐφθόνην τῷ Ἄρει.] Totus hic quidem dia-

νον μοιχεύσαντι τὴν καλλίστην θεὸν, ἀλλὰ καὶ
 δεδεμένῳ μετ' αὐτῆς. Αἱ. ἐκὼν καὶ δεδέσθαι
 ἂν ὑπέμεινας ἐπὶ τῷ; ΕΡ. σὺ δ' ἐκ ἂν, ὦ
 Ἀπολλόν; ἰδὲ μόνον ἐπελθὼν, ἐπαινέσομαι
 γὰρ σε, ἢν μὴ τὰ ὅμοια καὶ αὐτὸς εὖξῃ ἰδὼν.

teranti formosissimam Deam, sed et adligato
 cum ea. ΑΡ. Tune ergo vinciri te patereris ea
 mercede? ΜΕΡC. Tu nolles, Apollo? pro-
 prius accede tantum et vide: magnus eris mihi
 Apollo, nisi, quum videris, idem optabis.

dialogus ex Homero deformatus; sed isto-
 rum lepor vix est, ut satis intelligi possit,
 nisi poetam ipsum legeris Od. Θ. 331. Hemst.

XVIII.

Ἥρας καὶ Διός.

ΗΡΑ. Εγὼ μὲν ἡσυχυρόμην ἂν, ὦ Ζεῦ, εἴ μοι
 τοιοῦτος ἦν υἱός, θῆλυς ἔτω καὶ διε-
 φθαρμένος ὑπὸ τῆς μέθης· μήτρα μὲν ἀναδε-
 δεμένη

Iunonis et Iouis.

IVNO. Me quidem puderet, Iupiter, ta-
 lis filii, tam feminei et cor-
 rupti ebrietate; qui mitra reuinctam ge-
 rat

δεμένος τὴν κόμην, τὰ πολλὰ δὲ μαινομέναις
 γυναιξὶ συνῶν, ἀβρότερος αὐτῶν ἐκείνων, ὑπὸ
 τυμπάνοις καὶ αὐλοῖς καὶ κυμβάλοις χορεύων·
 καὶ ὅλως παντὶ μᾶλλον εἰκῶς, ἢ σοὶ τῷ πα-
 τρί. ΖΕΥΣ. καὶ μὴν ἔτός γε ὁ θηλυμίτης,
 ὁ ἀβρότερος τῶν γυναικῶν, ἔ' μόνον, ὧ' Ἡρα,
 τὴν Λυδίαν ἐχειρώσατο, καὶ τὰς κατοικῆντας
 τὸν Τμῶλον ἔλαβε, καὶ τὰς Θράκας ὑπηγάγε-
 το, ἀλλὰ καὶ ἐπ' Ἰνδὰς ἐλάσας τῷ γυναικείῳ
 τέτῳ σρατιωτικῷ, τὰς τε ἐλέφαντας εἶλε,
 καὶ τῆς χώρας ἐκράτησε, καὶ τὸν βασιλεῖα πρὸς
 ὀλίγον ἀντισηῖναι τολμήσαντα αἰχμάλωτον ἀπή-
 γαγε· καὶ ταῦτα ἅπαντα ἐπραξεν, ὀρχόμενος
 ἄμα, καὶ χορεύων, θύρσοις χρώμενος κιττίνοις,
 μεθύων,

rat eomam, plurimum cum furibundis mulieri-
 bus versetur, mollior iis ipsis, ad tympana ti-
 biasque et cymbala choreas agens, atque omni-
 no cuius similior, quam tibi patri. IVP. At-
 qui hicce mitra feminea redimitus, mollior mu-
 lieribus, non solum, Iuno, Lydiam subegit,
 incolentesque Tmolium cepit, et Thracas sibi
 subiecit; sed et aduersus Indos raptο mulie-
 bri isto exercitu elephantos in potestatem rede-
 git, et regione tota potitus est, regemque
 paululum resistere ausum captiuum abduxit:
 et ista quidem omnia perfecit saltans simul
 et choreas ducens, thyrsis vsus hederaceis,
 ebrius,

μεθύων, ὡς Φῆς, καὶ ἐν-θεάζων. εἰ δέ τις ἐπε-
χειρήσει λοιδορήσασθαι αὐτῷ, ὑβρίσας ἐς τὴν
τελευτήν, καὶ τῷτον ἐτιμωρήσατο, ἢ καταδή-
σας τοῖς κλήμασιν, ἢ διασπασθῆναι ποιήσας
ὑπὸ τῆς μητρὸς ὥσπερ νεβρόν. ὁρᾷς ὡς ἀνδρεῖα
ταῦτα, καὶ ἐκ ἀνάξια τῷ πατρός; εἰ δέ παι-
διὰ καὶ τρυφή· πρόσσεσιν αὐτοῖς, ἔδεις Φθόνος·
καὶ μάλιστ' εἰ λογίσαιτό τις οἷος ἂν νήφων αὐ-
τος ᾗν, ὅπερ ταῦτα μεθύων ποιεῖ.

HPA. Σὺ μοι δοκεῖς ἐπαινέσσεσθαι καὶ τὸ εὐ-
ρεμα αὐτῷ, τὴν ἄμπελον καὶ τὸν εἶνον, καὶ ταῦ-
τα, ὁρῶν οἷα οἱ μεθύουσθαι ποιεῖσι σφαλλό-
μενοι, καὶ πρὸς ὕβριν τραπόμενοι, καὶ ὅλως
μεμη-

ebrius, ut ais, et furore concitus. Tum si quis
in animum induxit male dicere ipsi, contume-
liis in sacrorum initia iactis, ab eo quoque poe-
nas expetiit, vel ligatum obstringens palmiti-
bus, vel ut discerperetur efficiens a matre tan-
quam hinnulus. Viden' ut virilia sint ista, at-
que haud indigna patre? Si vero lusus et la-
sciua simul adfint, nihil est ea in re, quod in-
vidiam faciat; in primis si quis reputet, qualis
sobrius hicce foret, ubi isthaec facit ebrius.

2. I V N. Tu mihi videris laudaturus
etiam inuentum eius vitem et vinum; idque
tamen si videas, qualia perpetrent inebriati
tirubantes atque ad iniuriam versi, et plane
furen-

μευηνότες ὑπὸ τῷ πότῃ· τὸν γέν' Ἰκάριον, ᾧ
 πρώτῳ ἔδωκε τὸ κλῆμα, οἱ ζυμπόται αὐτοὶ
 διέφθειραν, παίοντες ταῖς διέλλαϊς. ΖΕΤΣ.
 ἔδεν τῷτο Φῆς· ἔ γὰρ οἶνος ταῦτα, ἔδὲ ὁ Διό-
 νυσος ποιεῖ, τὸ δὲ ἀμετρον τῆς πόσεως, καὶ
 τὸ πέρα τῷ καλῶς ἔχοντος ἐμφορεῖσθαι τοῦ
 ἀκράτῃ. ὃς δ' ἂν ἐμμετρα πίνῃ, ἡλαρώτερος
 μὲν, καὶ ἡδίῳν γένοιτ' ἂν· οἶον δὲ ὁ Ἰκάριος ἔ-
 παθεν, ἔδεν ἂν ἐργάσχιτο ἔδένα τῶν ζυμπο-
 τῶν· ἀλλὰ σὺ ἐπιζήλοτυπεῖν 21) ἔοικας, ᾧ
 Ἥρα,

furentes a potu. Icarium ergo, cui primo do-
 nauit palmitem, ipsi compotatores intereme-
 runt concisum ligonibus. IV P. Nihil hoc ad
 rem, quod dicis: non enim vinum ista, ne-
 que Bacchus facit; sed potus immoderate sum-
 tus, et ultra quam deceat ingurgitari mero:
 qui vero bibendi modum seruat, hilarior et
 suauior existit; neque eiusmodi, quale Icario
 contigit, quicquam designauerit in vllum
 compotatorem. At tu adhuc aemulari videris,
 Iuno,

21. Ἐπιζήλοτυπεῖν] Ex hoc loco compo-
 situm illud in Lexica peruenisse credibile est:
 si quis pro spurio expellendum sentiat, eum
 nihil morabor: nam hic quidem sine dubio
 legi debet ἐπι ζήλοτυπεῖν· saepius ista par-
 ticula vitiata verbis sequentibus adhaesit.
 Hemst.

Ἥρα, καὶ τῆς Σεμέλης μνημονεύειν, εἴ γε διαβάλλεις τῇ Διονύσῃ τὰ κάλλιστα.

Iuno, et Semeles meminisse, vt quae crimine-
ris Bacchi pulcerrimas dotes.

XIX.

Ἀφροδίτης καὶ Ἔρωτος.

ΑΦΡΟ. Τί δήποτε, ὦ Ἔρως, τὰς μὲν ἄλλας
θεοὺς κατηγωνίσω ἅπαντας, τὸν
Δία, τὸν Ποσειδῶ, τὸν Ἀπόλλω, τὴν Ῥέαν,
ἐμὲ τὴν μητέρα· μόνης δὲ ἀπέχη τῆς Ἀθηνᾶς,
καὶ ἐπ' ἐκείνης ἄπυρος μὲν σοι ἡ δῶς, κενὴ δ'
οἰζῶν ἡ Φαρέτρα, σὺ δὲ ἄτοξος εἶ, καὶ ἄσθ-
χος; ΕΡ. δέδια, ὦ μήτερ, αὐτήν· φοβερά
γάρ ἐστι, καὶ χαροπὴ, καὶ δεινῶς ἀνδρική. ὅπό-
ταν

Veneris et Cupidinis.

VEN. Quid est enimvero, Cupido, quod
alios quidem Deos debellaris omnes,
Iouem, Neptunum, Apollinem, Rheam, me
quoque matrem; a sola vero abstineas Minerua,
et in illa igne careat tibi fax, vacua sit sagittis
pharetra, tuque ipse quasi tractandi arcus, et col-
lineandi sis imperitus. CVP. Metuo, mater, eam:
nam formidabilis est et torua, atque admodum vi-
rilis:

ταν ἔν ἐντεινάμενος τὸ τόξον ἰὼ ἐπ' αὐτὴν, ἐπισβίχσας τὸν λόφον ἐκπλήττει με, καὶ ὑπὸ τρομος γίνομαι, καὶ ἀπορρέει μὲ τὰ τοξεύματα ἐκ τῶν χειρῶν. ΑΦ. ὁ Ἄρης γὰρ ἔ φοβερώτερος ἦν; καὶ ὅμως ἀφώπλισας αὐτὸν, καὶ νενίκηκας. ΕΡ. ἀλλ' ἐκείνος ἐκὼν προσίσταί με, καὶ προσκαλεῖται· ἡ Ἀθηνᾶ δὲ ὑφορᾷται 22) αἰεὶ, καὶ ποτε ἐγὼ μὲν ἄλλως παρέπτην, πλησίον ἔχων τὴν λαμπάδα· ἡ δὲ, εἰ μοι πρόσσει, Φησί, νῆ τὸν πατέρα, τῷ δορατίῳ σε διαπειράσας, ἢ τῷ ποδὸς λαβομένη, καὶ ἐς τὸν Τάρταρον ἐμβάλῃ-
σα,

rilis: quando igitur intento arcu aggredior ad eam, quassata crista perterrefacit me, et contremisco, defluuntque tela meis de manibus. VEN. At Mars nonne terribilior erat? et tamen exarmasti ipsum, ac vicisti. CVP. At iste ultro admittit me, atque inuitat: Minerua contra semper suspiciosa torue me intuetur; factumque iam adeo, ut ego sic praeteruolarem, propius admota face; illa confestim, si ad me accedis, inquit, per patrem iuro, hasta te transfixum, aut pede correptum in Tartarum iniiciam,
aut

22. Ὑφορᾷται] Eleganter Erasmus, *adductis superciliis*, utraque verbi potestate coniuncta: melius ab eo non discessisset *Benedictus*, qui dedit; *torue semper adspicit*: hoc est δριμύ ὄρεῖν. Hic autem ὑφορᾷσθαι *suspectum habere*, et diligenter ne noccat observare. Hemst.

σα, ἡ αὐτὴ διασπασαμένη, διαφθερῶ. πολ-
λὰ τοιαῦτα ἠπειλήσε· καὶ ὄρῳ δὲ δριμύ, καὶ
ἐπὶ τῷ σήθους ἔχει πρόσωπόν τι φοβερόν, ἐχίδ-
ναις κατὰκομον, ὅπερ ἐγὼ μάλιστα δέδια. μορ-
μολύττεται γάρ με, καὶ Φεύγω ὅταν ἴδω αὐτό.

ΑΦ. Ἀλλὰ τὴν μὲν Ἀθηναῖαν δέδιας, ὡς Φῆς,
καὶ τὴν Γοργόνα· καὶ ταῦτα, μὴ φοβηθεῖς τὸν
κεραυνὸν τῷ Διός. αἱ δὲ Μῆσαι διὰ τί σοι ἄ-
τρωτοι, καὶ ἔξω βελῶν εἰσιν; ἢ καὶ κτεῖναι λό-
φος ἐπισεῖςσι, καὶ Γοργίνας προφαίνουσιν;
ΕΡ. αἰδῶμαι αὐτάς, ὦ μήτηρ· σεμναὶ γάρ εἰσι,
καὶ αἰεὶ τι φροντίζουσι, καὶ περὶ ᾧδὴν ἔχρουσι,
καὶ ἐγὼ παρίσταμαι πολλάκις αὐταῖς, κηλόμε-
νος

aut ipsa dilaceratum pessumdabo. Multa eius-
modi est interminata: tum porro acerbum vi-
det habetque ad pectus faciem quandam formi-
dolosam, serpentibus comatam, quam ego ma-
xime metuo: territat enim me, et, quum eo
oculos conuerto, in fugam propellor.

2 VEN. At expauescis Minervam, ut ais,
et Gorgonem; idque tu, qui non formidaris
fulmen Iouis. Musae vero cur tibi sunt inuul-
neratae, et extra teli iactum positae? an et il-
lae cristas concutiunt, et Gorgonas ostendunt?
CVP. Revereor illas, mater; nam vene-
randae sunt, et semper quiddam commeditantur,
et cantu distinentur: atque ipse adsto saepius
illis

νος ὑπὸ τῆς μέλκας. ΑΦ. ἔχ καὶ ταύτας, ὅτι
 σεμναί· τὴν δὲ Ἀρτεμιν τίνος ἔνεκα οὐ τιτρώ-
 σκεις; ΒΡ. τὸ μὲν ὅλον, ἔδδ καταλαβεῖν αὐ-
 τὴν οἶόντε, Φεύγουσαν αἰεὶ διὰ τῶν ὄρων· εἴ-
 τα καὶ ἰδίον τινα ἔρωτα ἤδη ἔρᾳ. ΑΦ. τίνος,
 ὦ τέκνον; ΕΡ. Θήρας, καὶ ἐλάφων, καὶ νε-
 βρῶν, αἰρεῖν τε διώκασα, καὶ κατατοξεύειν,
 καὶ ὅλως πρὸς τῷ τοιᾷτῳ ἔσιν. ἐπεὶ τόν γε
 ἀδελφὸν αὐτῆς, καίτοι τοξότην καὶ αὐτὸν ὄν-
 τα, καὶ ἐκηβόλον. ΑΦ. οἶδα, ὦ τέκνον, πολ-
 λὰ ἐκείνον ἐτόξευσας.

illis delinitus carmine. VEN. Age, mitte et
 istas, quia verendae: at Dianam quid est, cur
 non vulneres? CVF. In summa, ne conse-
 qui quidem illam licet fugientem semper per
 montes: tum etiam sibi proprium quendam a-
 morem iam amat. VEN. Cuius, fili? CVF.
 Venationis et ceruorum, hinnulorumque, ut
 capiat persecuta, et sagittis configat; tota deni-
 que huic rei est intenta: ceteroquin fratrem
 eius arcitenentem et ipsum, ac longe iaculan-
 tem. VEN. Scio, nate, quid velis: frequen-
 ter ipsum arcu fixisti.

XX.

Θεῶν Κρίσις.

Ζεὺς, Ἑρμῆς, Ἥρα, Ἀθηνᾶ, Ἀφρο-
δίτη, Πάρις, ἢ Ἀλέξανδρος.

ΖΕΥΣ. Ἑρμῆ, λαβὼν τετὶ τὸ μῆλον, ἀπιθι
ἐς τὴν Φρυγίαν παρὰ τὸν Πριάμου
παῖδα τὸν Βηκόλον, (νεμεῖ δὲ τῆς Ἰδης ἐν τῷ
Γαργάρεω,) καὶ λέγε πρὸς αὐτόν, ὅτι σε, ὦ Πα-
ρι, κελεύει ὁ Ζεὺς, ἐπεὶ δὴ καλὸς τε αὐτὸς εἶ
καὶ σοφός, τὰ ἐρωτήματα, διακῶσαι ταῖς θύμῃς, ἢ
τις αὐτῶν ἢ καλλίστη εἴσι· τῷ δὲ ἀγῶνις πο-
δῖον ἢ γυμῶσα λαβέτω τὸ μῆλον, ὥρα δὲ ἦδη
καὶ

Dearum Iudicium.

Iupiter, Mercurius, Iuno, Minerva,
Venus, Paris, aut Alexander.

IVP. **A**ccepto, Mercuri, isto pomo. abi in
Phrygiam ad Priami filium boum pa-
storem (pascit autem Idaei montis in Gargarō) ip-
sique dic: Te, Pari, iussit Iupiter, quandoquidem
formosus ipse es, et sapiens in rebus amatoriis,
sententia Deabus lata pronunciare, quae ulla-
rum pulcherrima sit: certaminis autem praemium
victrix recipiat pomum. Iamque commodum est,

καὶ ὑμῖν αὐταῖς ἀπιέναι πρὸς τὸν δικαστὴν· ἐγὼ
 δὲ ἀπωθῆναι τὴν δίκαιαν, ἐπίσης τε ὑμᾶς ἀ-
 γαπῶν, καὶ εἰ γε οἷόν τε ἦν, ἡδέως ἂν ἀπάσας
 νενικηκυίας εἶδον· ἄλλως τε καὶ ἀνάγκη, μὴ
 τὸ καλλιστεῖν ἀποδόντα, πάντως ἀπεχθάνε-
 σθαι ταῖς πλείοσι. διὰ ταῦτα μὲν αὐτὸς οὐκ
 ἐπιτήδειος ὑμῖν δικαστής. ὃ δὲ νεανίας αὐτὸς ὁ
 Φρυξ, ἐφ' ὃν ἄπιτε, βασιλικὸς μὲν ἐστὶ, καὶ
 Γανυμήδεος τέττα ξυγγενής, τᾶλλα δὲ ἀφελής,
 καὶ ὕψους, καὶ ἂν τις αὐτὸν ἀπαξιώσειε τοιαύ-
 τῃς θεάς.

ΑΦΡΟ. Ἐγὼ μὲν, ὦ Ζεῦ, εἰ καὶ τὸν
 Μῶμον αὐτὸν ἐπισήσειας ἡμῖν δικαστὴν, θαρ-
 ροῦσα βαδιῶμαι πρὸς τὴν ἐπίδειξιν. τί
 γὰρ

vt ipsaemet abeat, ad iudicem: equidem plane
 repudio munus arbitri, vt qui ex aequo vos
 amem, et, si fieri posset, libenter cunctas vicif-
 se videam: hoc porro, vt alia ne dicam, ne-
 cesse, vni si formae praemium tribuas, pluri-
 bus esse in odio. Propterea ipse quidem haud
 idoneus vobis sum iudex: iuuenis autem hicce
 Phryx, ad quem adibitis, regiae stirpis est, et
 Ganymedis istius cognatus; ceterum simplex et
 montanus: neque illum quis indignum censue-
 rit eiusmodi spectaculo.

2. VEN. Equidem, o Iupiter, etiamsi vel
 Momum ipsam imponas nobis iudicem, confi-
 denter accedam ad formae ostentationem: quid
 enim

γὰρ ἂν καὶ μωμῆσαιτό μᾶ; χρὴ δὲ καὶ ταύταις
αἰρέσκειν τὸν ἄνθρωπον. H P. οὐδ' ἡμεῖς,
ὦ Ἀφροδίτῃ, δεδίαμεν, οὐδ' ἂν ὁ Ἄρης
ὁ πρὸς ἐπιτραπῇ τὴν δίαιταν, ἀλλὰ δεχόμεθα
καὶ τῆτον, ὅστις ἂν ᾖ, τὸν Πάριν. Z E T Σ.
ἦ καὶ σοὶ ταῦτα, ὦ Φύγκτερ, συνδοκεῖ; τί
Φῆς; ἀποσρέφη, καὶ ἐρυθρίας; ἔσι μὲν ἴδιον,
τὸ αἰδεῖσθαι γε τὰ τοιαῦτα, ὑμῶν τῶν παρ-
θένων· ἐπινεύεις δὲ ὅμως· ἀπιτε ἔν, καὶ ὅπως
μὴ χαλεπήνητε τῷ δικαστῇ αἱ νενικημένα, μηδὲ
κακὸν ἐντρέψησθε τῷ νεανίσκῳ. εἰ γὰρ οἷόν τε
ἐπίσης εἶναι καλὰς πάσας.

E P. Προΐωμεν εὐθὺ τῆς Φρυγίας, ἐγὼ μὲν
ἡγόμενος, ὑμεῖς δὲ μὴ βραδέως ἀκολουθεῖτέ
μοι·

enim ille mei reprehenderit? attamen oportet
illis quoque placere hominem. IV N. Nec nos,
Venus, reformidamus, ne Marti quidem tuo si
permissum fuerit arbitrium; sed accipimus istum,
quicumque sit, Parin. IV P. Tibine, nata,
eadem placent? quid ais? faciemne auertis et
erubescis? est hoc quidem proprium, ut vere-
cundiores sitis in talibus, vobis virginibus: attamen
annuis; abite ergo: at ne quid acerbius
indignemini iudici, quae victae eritis, nec ma-
lum inferatis inueni; fieri quippe non potest,
ut aequae sitis pulchrae omnes.

3. M E R C. Proficiscamur recta in Phrygiam,
ego viae dux, vos autem non lente sequimini.

μοι· καὶ θαρρεῖτε, οἶδα ἐγὼ τὸν Πάριν, νεφ-
 ρίας ἐστὶ καλός, καὶ τὰλλα ἐρωτικός, καὶ τα-
 τοιαῦτα κρῖνειν ἱκανώτατος· ἐκ αὐτοῦ δὲ δικαιο-
 σσειε κακῶς. ΑΦΡ. τῆτο μὲν ἅπαν ἀγαθὸν καὶ
 πρὸς ἐμὲ λέγεις, τὸ δίκαιον ἡμῖν εἶναι τὸν δικα-
 ρὸν· πρότερα δὲ ἀγαμός ἐστιν ἔτος, ἢ καὶ γυνή
 τις αὐτῷ σύνεστιν; ΕΡ. ὁ παντελὴς ἀγαμός ἐστιν,
 ὃ Ἀφροδίτη. ΑΦΡ. πῶς λέγεις; ΕΡ. δοκεῖ
 τις αὐτῷ συνοικεῖν Ἰδαία γυνή, ἱκανὴ μὲν, ἀγρο-
 τικὸς δέ, καὶ δεινῶς θραύς· ἀλλ' ὁ σφόδρα προσέ-
 χειν αὐτῇ ἔοικα· τίνας δ' ἂν ἐνεκα ταῦτα ἐρω-
 τᾷς; ΑΦΡ. ἄλλως ἤρῳαμ.

ΑΘΗ.

me: bonoque estote animo: noui Parin, iuuenis
 est formosus, praeterea amoris deditus, et ad talia
 diiudicanda imprimis idoneus; is sane non male
 ius dixerit. VEN. Hoc quidem omne bonum
 atque e re mea narras, nimirum iustum nobis
 esse iudicem: utrum vero innuptus est; an
 uxor aliqua cum eo viuit? MERC. Haud
 omnino innuptus est, o Venus. VEN. Quid
 ais? MERC. Est cum eo, ut arbitror,
 Idaea quaedam mulier, commoda quidem fa-
 cie, at rustica, et valde montana: sed non
 admodum cutare illam videtur: quid est au-
 tem, cur ista roges? VEN. Nullo consilio
 certe rogabam.

ΑΘΗ. Παρὰ πρεσβεύεις, ὦ ἄτος, ἰδίᾳ ταύ-
 πῃ κοινολογούμενος. ΕΡ. οὐδέν, ὦ Ἀθηναῖ,
 δεινόν, εἰδὲ κατ' ὑμῶν· ἀλλ' εἰρετό με, εἰ ἄγα-
 μος ὁ Πάρις ἐστίν; ΑΘΗ. ὡς δὴ τί τέτο πολυ-
 πραγμονᾶσα; ΕΡ. ἐκ οἶδα. Φησὶ δ' ἐν ὅτι
 ἄλλως ἐπελθόν, ἐκ ἐξεπίτηδες ἤρετό με. ΑΘΗ.
 τί ἐν ἄγαμός ἐστιν; ΕΡ. εἰ δοκῇ. ΑΘΗ. τί δὲ
 τῶν πολεμικῶν ἐστὶν αὐτῷ ἐπιθυμία, καὶ Φι-
 λόδοξός τις, ἢ τὸ πᾶν βεκόλος; ΕΡ. τὸ μὲν
 ἀληθές ἐκ ἔχω λέγειν, εἰκάζειν δὲ χρὴ νέον ὄν-
 τα καὶ τέτων ὀρέγεσθαι τυχεῖν, καὶ βύλασθαι
 ἂν πρῶτον αὐτὸν εἶναι κατὰ τὰς μάχας. ΑΦΡ.
 ὀρεῖς; εἰδὲν ἐγὼ μέμφομαι, εἰδὲ προσεγναλῶ
 σοι

4. MIN. Heus tu, iniquum agis legatum pri-
 vatim cum ea sermones communicans. MERC.
 Nihil, o Minerua, quod metuas, nec quod vo-
 bis obfit: scilicet rogabat me, innuptusne esset
 Paris? MIN. Quid ita tandem hoc curiose sci-
 scitata? MERC. Nescio: ait autem se, quod
 casu in mentem venerat, non de industria ro-
 gasse me. MIN. Quid ergo? caelebs est?
 MERC. Haud putem. MIN. Quid porro?
 bellicarumne rerum studio tenetur, et gloriae
 cupidus est, an totus bubulcus? MERC. Ea
 de re quid verum sit, haud facile dixerim: nisi
 quod conicere licet iuuenem expetere, horum
 ut sibi facultas fiat, et velle sane se primum esse
 in praefiis. VEN. Viden? nihil ego criminor, ne-
 que

σοι τὸ πρὸς ταύτην ἰδίᾳ λαλεῖν. μεμψιμοίρων γάρ, καὶ ἐκ Ἀφροδίτης τὰ τοιαῦτα. ΕΡ. καὶ αὕτη σχεδὸν τὰ αὐτὰ με ἤρετο· διὰ μὴ χαλεπῶς ἔχει, μηδ' οἷε μειονεκτεῖν, εἴ τι καὶ ταύτη κατὰ τὸ ἀπλᾶν ἀπακρινάμην.

Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων ἤδη πολὺ προϊόντες ἀπεσπάσαμεν τῶν ἀξέρων 23), καὶ σχεδόν γε κατὰ τὴν

que infimulo te, quod cum ea priuatim loquaris: earum enim, quae ad querelas sunt proclives, non Veneris hoc est. M E R C. Haec Minerva eadem fere me rogavit: quare nihil est quod aegre feras, aut putes deteriore te esse loco, si quid etiam ipsi ita simpliciter respondi.
§. Sed interea, dum sermones caedimus, iam multum progressi longius discessimus a stellis; et circiter ex aduerso Phrygiae sumus:

23. Ἀπεσπάσαμεν τῶν ἀξέρων] Ἀποσπᾶν, auellere, distrabere, auocare: ἀποσπᾶσθαι, vel ἀποσπασθῆναι eos dicunt, qui ab amicissimorum amplexu vix diuelli possunt ac discedere. Deinde ad eos pertinet, qui quadam agendi contentione ac vehementi studio alicunde digrediuntur, atque auocari se patiuntur, raro commodi causa, saepius inconsiderate, sic vt periculum aliquod aut damnum grauius consequatur. Haec in Atticis, castigatissimisque scriptoribus satis sunt vsitata: verum quando ἀποσπασθῆναι

τὴν Φρυγίαν ἐσμέν. ἐγὼ δὲ καὶ τὴν Ἰδην ὄρω,
καὶ τὸν Γάργαρον ἄλιν ἀκριβοῶς, εἰ δὲ μὴ ἐξα-
πατῶμαι, καὶ αὐτὸν ὑμῶν τὸν διμασὴν τὸν Πα-
ριν. ΗΡΑ. πῶς δὲ ἐστίν; ἔ γάρ κ' αἰετοὶ φαίνε-
ται. ΕΡ. ταύτη, ὦ Ἥρα, πρὸς τὰ λαυὰ σιά-
πει, μὴ πρὸς ἄκρῳ τῷ ὄρει, παρὰ δὲ τὴν πλευ-
ρὰν, ἧ τὸ ἀντρον καὶ τὴν ἀγέλην ὄρεας. ΗΡΑ.
ἀλλ' ἄχ' ὄρω τὴν ἀγέλην. ΕΡ. τί Φῆς; οὐχ
ὄρεας βοῖδια κατὰ τὸν ἐμὸν αὐτῶσι δάκτυλον ἐκ
μέσων

nus: quin etiam Idam video, Gargarumque to-
tum accurate; et, ni fallor, ipsum vestrum iu-
dicem Paridem. IVN. Vbi vero est? necdum
enim mihi apparet. MERC. Ilac, Iuno, ad
sinistrum respice; non ad summum montem; sed
iuxta latus, vbi antrum et gregem vides. IVN.
Atqui non video gregem. MERC. Quid ais? non
tu vides vacculas ad hocce fere digiti mei indicium
X 4 ex

ναί simpliciter πρὸ χωρισθῆναι, recedere,
digredi ponitur, illud iam communi, quae
vocant, et minus accuratae Graece loquen-
di formae proprium est. Eandem vim ob-
tinuit ἀποσπᾶσαι, vbi tum intelligendum
est αὐτόν· quod a Macedonia vel Alexan-
drina dialecto videtur tractum: nam apud
vetustiores vix equidem reperiri putem.
Πολὺ autem, secus atque Interpretes fe-
cerunt, iungendum est cum ἀπασπασαμεν
Hemst.

μέσσω τῶν πετρῶν προσερχόμενα, καὶ τινὰ ἐκ
 τῶν σκοπέλων καταδρόντα, καλαύροπα ἔχοντα,
 καὶ ἀντίστυγοντα μὴ πρόσω διασκήδονασθαι τὴν ἀ-
 γέλην; H P A. ὁρῶντων; εἴ γε εἰσβίνος ἔστιν. E P.
 ἀλλ' ἐκβίνος 24). ἐπεὶ δὲ πλησίον ἐσμέν· ἐπὶ
 τῆς γῆς, εἰ δοκεῖ, καταστάντες βεδίζωμεν, ἵνα
 μὴ διαταράξωμεν αὐτὸν ἄνωθεν ἐξ ἀφανῆς καθι-
 πτάμενοι. H P A. εὖ λέγεις; καὶ ἔτω ποιῶ-
 μεν· ἐπεὶ δὲ καταβεβήκαμεν, ὦρα σοι, ὦ Ἀ-
 φροδίτη, προίεσθαι, καὶ ἡγεῖσθαι ἡμῖν τῆς ὁδοῦ·
 ἐν

ex mediis rupibus prodeuntes, et quendam ex
 scopulo decurrentem, qui pedum habeat, et re-
 pellat, ne protenus dissipetur armentum? IVN.
 Video nunc, siquidem is est. M E R C. Is adeo
 ipse. Quoniam vero prope sumus, in terra, si
 videtur, positis vestigiis incedamus, ne contur-
 bemus eum desuper ex improviso deuolantes.
 IVN. Commode dicis; atque ita faciamus. Quan-
 doquidem autem degressi sumus, tui iam muneris,
 Venus, praeire teque ducem praebere nobis viae:
 etenim

24. Ἀλλ' ἐκβίνος] Ἀλλὰ eleganter positum:
 Imo is ipse: tum ἐπὶ τῆς γῆς iungenda cum
 καταστάντες· quandoquidem vero prope ad
 Paridem aduenimus, in terra, si videtur, posi-
 tis pedibus incedamus: ne scilicet inuēnis a-
 nimō conturberur, et plane stupefiat, si
 nos desuper adnatantes viderit. Hemst.

οὐ γὰρ ὡς τὸ εἶδος, ἔμπειρος εἴ τῃ χερσί, πολλάν, ὡς λόγος, κατελθῆσα πρὸς Ἀγκίστην. ΑΦΡ. ἔσφόδρα, ὦ Ἥρα, τέτοις ἄχθομαι τοῖς σκώμμασιν.

ΕΡ. Ἀλλ' ἐν ἐγὼ ὑμῖν ἡγήσομαι· καὶ γὰρ αὐτὸς ἐνδίστριψα τῇ Ἰδῇ, ὅποτε ὁ Ζεὺς ἤρατ' ἡμιρακίᾳ τῇ Φρυγᾷ, καὶ πολλάν, δεῦρο ἤλθον ὑπ' ἐκείνῃ καταπεμφθεὶς εἰς ἐπισκοπὴν τοῦ παιδός. καὶ ὅποτε ἤδη ἐν τῷ ἀστῷ ἦν 25)

συμ-

etenim te par est peritum esse loci, quae saepe, ut fama fert, descenderis ad Anchisen. V E N. Non admodum, Iuno, istis commoueor cauillationibus tuis.

6. MER. C. Atque ego adeo vobis, viam monstrabo: etenim ipse non raro commoratus sum in Ida, quando Iupiter amabat adolescentulum Phrygam: tum saepiuscule huc veni ab eo demissus ad inuiscendum puerum: quumque iam ab aquila ve-

X 5

here-

25. Ὅποτε ἤδη ἐν τῷ ἀστῷ ἦν] Dubites, utrum de Ioue haec intelligenda sint, an de Ganymede: posterius in versione fere sum secutus. Prius si quis anteferendam putet, sensus erit talis: *Et cum iam natus in aquila lateret, ad latus eius una volabam, adiutabamque in alleuando Ganymede: series orationis fauet;* sic dixerit ὅτι ἐν τῷ ἀστῷ, quod Latinis est *latere in aquila, aquilae forma celari*: idque eo probabilius, quia

συμπαριπτάμην αὐτῷ, καὶ συνεκέφιζον τὸν να-
λάν. καὶ εἰ γε μέμνημαι, ἀπὸ ταυτησὶ τῆς
πέτρας αὐτὸν ἀνήρπασεν. ὁ μὲν γὰρ τότε ἔτυ-
χε συρίζων πρὸς τὸ ποίμνιον· καταπτάμενος
δὲ ὅπισθεν αὐτῷ ὁ Ζεὺς, κέφως μάλα τοῖς
ἔνυξι περιβαλὼν, καὶ τῷ σώματι τὴν ἐπὶ τῇ
κεφαλῇ τίτραν δακῶν, ἀνέφερε τὸν παῖδα τε-
ταραγμένον, καὶ τῷ τραγῆλῳ ἀπεξαρμένῳ ἐς
αὐτὸν ἀποβλέποντα. τότε ἔν ἐγὼ τὴν εὐρεγ-
γα ἔλαβον· ἀποβεβλήκει γὰρ αὐτὴν ὑπὸ τοῦ
δέκς. ἀλλὰ γὰρ ὁ δίκαιτῆς ἔτοςι κλησίῳ,
ὥς προσεῖπόμεν αὐτόν.

Χαῖρε,

heretur, iuxta simul volabam, allenabamque
pulcellum: quin, si quidem memini, ab ista
rupe illum subripuit: hic tum forte fistula lude-
bat ad gregem; deuolans autem pone eum Iu-
piter valde leuiter vnguibus amplexus, et oris,
quam in capite gerebat, riam morsu prehen-
dens tollebat puerum turbatum, ceruiceque re-
flexa in ipsum respicientem: tunc ego fistulam
tuli; abiecerat eam prae timore. Atenim ar-
biter hicce prope adest: quare adloquamur
eum.

7. Sal-

quia Ganymodem non aquila vestum vete-
res fecerunt, sed apprehensa coma de vn-
guibus alitis pendentem. Hemst.

Χαῖρε, ὦ βελόλε. ΠΑ. νῆ καὶ σὺ γε, ὦ νεανίσκη· τίς δὲ ὢν δεῦρο ἀφῖξαι πρὸς ἡμᾶς; ἢ τίνας ταύτας ἄγεις τὰς γυναῖκας; ἔ γὰρ ἐπιτήδεια ὀρεοπολεῖν, ἔτω γε ἔσαι καλαί. ΕΡ. ἀλλ' ἔ γυναῖκες εἰσίν. Ἦσαν δὲ, ὦ Πάρι, καὶ Ἀθηναίαν, καὶ Ἀφραδίτην ὁρᾷς, καὶ μὲ τὸν Ἑρμῆν ἀπέστειλεν ὁ Ζεὺς. ἀλλὰ τί τρέμεις, καὶ ὠχρεῖς; καὶ μὴ δέδιδι· χαλεπὸν γὰρ ἄδεν· κελεύει δὲ σε διμασθὴν γενέσθαι τῷ κάλλει αὐτῶν· ἐπειδὴ γάρ, φησι, καλὸς τε αὐτὸς εἶ, καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτικά, σοὶ τὴν γυνῶσιν ἐπιτρέπω· τῷ δ' ἀγῶνος τὸ ἄθλον εἴσῃ ἀναγνῶς τὸ μῆλον. ΠΑ. Φέρε, ἴδω, τί καὶ βέλεσται· Η
ΚΑΛΗ,

7. Salve, bonum pastor. PAR. Et tu sane, iunonis: quis autem huc aduenisti ad nos? aut quas istas ducis mulieres? haud enim ita factae, ut montes frequentent, quae tam egregia sint forma. MERC. Multum abest, ut sint mulieres. Iunonem, Pari, Mineruam et Venerem intueris, meque Mercurium misit Iupiter. At quid trepidas et palles? quin tu omnem metum pone; incommodi nihil est. Iubet autem te Iupiter, iudicem fieri harum pulcritudinis: quandoquidem enim, inquit, et ipse formosus es, et doctus rebus amatoriis, tibi notionem permitto: certaminis autem praemium scies, ubi legeris hoc potum. PAR. Cedo, videam, quid tandem velit:
FORMA

ΚΑΛΗ, Φησι, ΛΑΒΕΤΩ. πῶς ἂν ἔν, ὦ δέσπο-
τα Ἑρμῇ, δυνηθεῖν ἐγὼ θνητὸς αὐτὸς, καὶ
ἀγροίκος ὢν, δικαστὴς γενέσθαι παραδόξῃ θεῷ;
καὶ μείζονος, ἢ κατὰ βικόλον; τὰ γὰρ τοιαῦ-
τα κρίνειν, τῶν ἀβροῶν μᾶλλον, καὶ ἁσιμῶν;
τὸ δ' ἐμὸν, αἶγα μὲν αἰγὸς ἐποτέρα ἢ καλλίων,
καὶ δαμάλιν ἄλλης δαμάλως, τάχ' ἂν δικά-
σαιμι κατὰ τὴν τέχνην.

Αὐταὶ δὲ πᾶσαι τε ὁμοίως καλαί, καὶ οὐκ
οἷδ' ὅπως ἂν τις ἀπὸ τῆς ἐτέρας ἐπὶ τὴν ἐτέ-
ραν μεταγάγοι τὴν ὄψιν ἀποσπάσας· ἔ γὰρ ἐ-
θελει ἀφίσσασθαι ῥαδίως, ἀλλ' ἐνθα ἂν ἀπερεί-
σῃ τοπρῶτον, τότε ἔχεται, καὶ τὸ παρὸν ἐπαί-
νει· καὶ ἐπ' ἄλλο μεταβῇ, καὶ κείνο καλὸν
ὁρᾷ.

FORMA PRAESTANS; ait, ACCIPIAM. At
quomodo: domine Mercuri, possim ego morta-
lis omnino, et rusticus, iudicem agere admi-
randi spectaculi; maiorisque, quam ut bubulco
conueniat? haec enim talia diiudicare delicatū-
lorum potius et urbanorum hominum: de me
autem, quae capella capellam forma praestet;
item iuuenca iuuenecam aliant, id quidem forte
iudicaberim ex arte.

8. Hae vero omnes perinde pulchrae, et sane
nescio, quo pacto ab una quis ad alteram traducat
visum abstractum; non enim vult abistere facile;
sed ubi se defixerit primum, in eo haeret, illudque
praesens probat: quod si ad aliud transierit, id aequi-

ὄψῃ, καὶ παραμένει, καὶ ὑπὸ τῶν πλησίον πα-
ραλαμβάνεται· καὶ ὅλως περιέχεται μοι τὸ
κάλλος αὐτῶν, καὶ ὅλον περιεῖληφέ με, καὶ
ἔχθρομαι, ὅτι μὴ καὶ αὐτὸς, ὥσπερ ὁ Ἄργος,
ὅλῳ βλέπειν δύναμαι τῷ σώματι. δεκῶ δ' αὖ
μοι καλῶς δικάσαι, πάσαις ἀποδῆς τὸ μῆλιν.
καὶ γὰρ αὖ καὶ τότε, ταύτην μὲν εἶναι συμβέ-
βηκε τῷ Διὶ ἀδελφὴν, καὶ γυναῖκα· ταύτας
δὲ, θυγατέρας· πῶς ἂν ἔχαλεπὴ καὶ ἔτως ἡ
κρίσις; ΕΡ. ἔκ. οἶδα· πλὴν ἔχ. οἶόν τε ἀναδύ-
ναι πρὸς τῷ Διὶ κεκελευσμέναν.

ΠΑ. Ἐν τούτῳ, ὦ Ἑρμῇ, πείσαι 26)
αὐτάς, μὴ χαλεπῶς ἔχειν μοι τὰς δύο τὰς
νέτι-

que pulcrum videt, atque immoratur, et a proximis
abripitur: atque adeo, ne longum faciam, cir-
cumfusa mihi est forma earum, totumque me
occupauit: indignor equidem, quod, quemad-
modum Argus, toto videre nequeam corpore.
Videar ergo mihi recte iudicaturus, omnibus si
tribuam pomum. Huc porro accedit, haec ut sit
Louis soror et coniux, illae filiae: qui ergo non
ardua sit hoc, etiam nomine pronuntiatio?
MERC. Haud scio: attamen fieri non potest,
ut subterfugias a Ioue iussus.

9. P. A. R. Vnicum illud, Mercuri, fac sibi per-
suadeant, ut ne infensae sint in me, quae inferiores
res

26. Πείσαι] Positum est, ut Grammatici lo-
quun-

νενικημένους, ἀλλὰ μόνων τῶν ὀφθαλμῶν ἡγεῖσθαι τὴν διαμαρτίαν. ΕΡ. ἄτω Φασὶ ποιήσιν· ὥρα δέ σοι ἤδη περαίνειν τὴν κρίσιν. ΠΑ. πειρασόμεθα· τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις; ἐκείνο δὲ πρῶτον εἰδέναι βέλομαι, πότῃρα ἐξαρκέσει σκοπεῖν αὐτὰς ὡς ἔχουσιν, ἢ καὶ ἀποδύσαι δεῖται πρὸς τὸ ἀκριβές τῆς ἐξετάσεως; ΕΡ. τῆτο μὲν σὸν ἂν εἴη τῷ δικασῆ· καὶ πρόσταττε ὅπῃ καὶ θέλεις. ΠΑ. ὅπῃ καὶ θέλω; γυμνὰς ἰδεῖν βέλομαι. ΕΡ. ἀπόδυτε, ὦ αὐτὰι· σὺ δ' ἐπισκόπει· ἐγὼ δ' ἀπεγράφην.

ΑΦ.

res discefferint ambæ, sed solum oculorum hunc esse putent errorem. MERC. Ita aiunt se facturæ; curandum tibi nunc, ut peragas iudicium. PAR. Conabimur quidem: quid enim quis faciat? Illud autem primum scire volo, utrum satis erit spectare illas, sicut sunt, an insuper exuere oportebit, ut explorare examen habeatur? MERC. Id quidem erit tua indicis in manu: impera, qua fieri velis. PAR. Quæ velim? nudas intueri volo. MERC. Vos, exuite vestes: tu inspice: ecce me aversum.

ΙΟ. VEN.

quuntur, ἀπαρέμφατον ἀντὶ προστακτικῆς. Eam scribendi consuetudinem adflectabant, qui supra modum Artificio erant dediti. Hemst.

ΑΦ. Καλῶς, ὦ Πάρι· καὶ πρώτη γὰρ ἀποδύ-
σομαι, ὅπως μάθῃς ὅτι μὴ μόνας ἔχω τὰς ὀλῆ-
νας λευκάς, μηδὲ τῷ βοῶπις εἶναι μέγα Φρονῶ,
ἐπίσης δέ ἐστι πᾶσα καὶ ὁμοίως καλὴ. ΑΘΗ.
μὴ πρότερον αὐτὴν ἀποδύσης 27), ὦ Πάρι,
πρὶν ἂν τὸν κεσὸν ἀπόδηται (Φαρμακίς γάρ ἐστι)
μὴ σε καταγοητεύσῃ δι' αὐτῆ· καίτοι γὰρ ἐχρῆν
μηδ' ἄτω κεκαλλωπισμένην παρεῖναι, μηδὲ το-
σαῦτα ἐντετριμμένην χροῶματα, καθάπερ ὡς
ἀληθῶς ἐταῖράν τινα, ἀλλὰ γυμνὴν τὸ κάλλος
ἐπιδει-

10. VEN. Optime, Pari: equidem prima
vestes ponam, ut discas, me non solas habere
vlnas candidas, neque eo, quod grandes mihi
sint oculi, effierri: namque aequaliter sum tota,
et similem in modum pulcra. MIN. Ne prius
illa se exuerit, o Pari, quam cestum depose-
rit (est enim venefica) ne te fascinet eius ope:
quin etiam haud oportebat ita exornatam ad-
esse, neque tot fucatam pigmentis, quasi re-
vera meretricem quandam, sed nudam formam
exhi-

27. Αὐτὴν ἀποδύσῃ] *Micyllus et Benedictus:*
ne prius ipsum exueris, quae versio stare non
potest, nisi probaueris Ed. I. ἀποδύσης·
nam ἀποδύσωμαι ne ponatur pro ἀποδύσαι,
vetat ratio linguae Graecae. Legendum
omnino vel, αὐτὴν ἀποδύσῃ, ne prius ipsa
se exuat; vel, αὐτὴν ἀποδύσης, ne tu prius
illam vestes ponere iubeas. - Hemst.

ἐπιδεικνύειν. ΠΑ. εὖ λέγεις τὸ πρὸς τῇ κε-
 ρῇ· καὶ ἀπόθῃ. ΑΦΡ. τί ἔν ἐχί καὶ σὺ Ἀ-
 θηνᾶ τὴν κόρυν ἀφελῶσα, ψιλὴν τὴν κεφαλὴν
 ἐπιδεικνύεις, ἀλλ' ἐπισεῖς τὸν λόφον, καὶ τὸν
 δικαστὴν φοβεῖς; ἢ δέδρας μὴ σοι ἐλέγχηται τὸ
 γλαυκὸν τῶν ὀμμάτων ἄνθι τῇ φοβερῇ βλέπομε-
 νον. ΑΘΗ. ἰδὲ σοι ἡ κόρυς αὐτὴ ἀφῆρηται. ΑΦΡ.
 ἰδὲ σοι καὶ ὁ κερός. ΗΡ. ἀλλ' ἀποδυσιμέμεθα.

ΠΑ. ὦ Ζεῦ περάσεις τῆς θεάς, τῇ κάλλει,
 πῆς ἡδονῆς, οἷα μὲν ἡ παρθένος; ὡς δὲ βασιλε-
 κὸν αὐτὴ καὶ σεμνὸν ἀπολάμπει, καὶ ἀληθῶς
 ἄξιον τῇ Διός; ὡς δὲ ὄρεα ἢ δὲ ἡδέως; καὶ γλα-
 φυρόν τι καὶ προσαγωγὸν ἐμειδίασεν· ἀλλ' ἤδη
 μέν

exhibere. P A R. Recte monent de cestro: atque
 ergo deponere. V E N. Quid igitur nec tu, Mi-
 nerua, galea detracta nudum caput ostendis,
 sed quatis cristas, ac indicem territas: num me-
 ritus est, ne tibi arguatur nihilque ad formam
 conferat caesium illud oculorum, si absque illō
 galeae terrore spectetur? M I N. Ecce tibi,
 castis haec est demta. V E N. Ecce tibi, cestus
 quoque. I V N. At exuamur.

II. P A R. Iupiter prodigialis! quod specta-
 culum, quae forma, quanta voluptas! qualis
 haec virgo! quam regium ista et verendum
 resplendet, vereque dignum Iove! haec au-
 tem vi suauiter inueter! imo etiam festiuium
 quiddam, atque illecebrosum subintrat. Jamque
 ego

μέν ἄλλῃς ἔχω τῆς εὐδαιμονίας· εἰ δοκεῖ δὲ, καὶ
 εἶδέναι καὶ ἐνάσῃν ἐπιδεῖν βέλομαι, ὡς νῦν γε
 ἀμφίβολός εἰμι, καὶ ἂν οἶδα πρὸς ὅ, τι καὶ ἀ-
 ποβλέψω, πάντα τὰς ὀψεις περισπώμενος.
 ΑΦΡ. ἄτω ποιῶμεν. ΠΑ. ἄπιτε ἂν αἱ δύο.
 σὺ δὲ, ὦ Ἥρα, περίμενε. ΗΡ. περιμένω. καί-
 πειδάν με ἀκριβῶς ἴδης, ὥρα σοι καὶ τᾶλλα ἡ-
 δὴ σκοπεῖν, εἰ καλὰ σοι καὶ τὰ δῶρα τῆς ψή-
 Φα τῆς ἐμῆς 28). ἦν γὰρ με, ὦ Πάρι, δικά-
 σης εἶναι καλὴν, ἀπάσης ἔση τῆς Ἀσίας
 δεσπό-

ego quod fatis est habeo felicitatis. At, si pla-
 cet, seorsim singulas etiam inspicere volo; nam
 nunc quidem ambiguus haereo, nec scio, quo
 potissimum oculos conuertam quaquauersum vi-
 su distraeto. VEN. Ita faciamus. PAR. Re-
 cedere ergo vos ambae: tu, Iuno, resta. IVN.
 Resto: verum postquam me diligenter inspexe-
 ris, hoc aliud etiam tibi atque etiam est conside-
 randum, an placeant tibi dona, quae praemium
 tribuam calculi pro me lati. Siquidem me, Pari,
 iudicaueris esse forma praestantem, vniuersae eris
 Asiae

28. Τῆς ψήΦα τῆς ἐμῆς] Ψήφος ἐμὴ, suf-
 fragium mihi secundum ac fauens: quemad-
 modum enim Latinis meus, tuus, sic apud
 Graecos aliquando ἐμός, σός, usurpantur.
 Εἰ καλὰ σοι, an utilia tibi sint, rebusque
 tuis conueniant. Hemist.

δεσπότης. ΠΑ. ἔκ ἐπὶ δώροις μὲν τὰ ἡμέτε-
ρα· πλὴν ἀλλ' ἀπιδι, πεπραγέσται γὰρ ἅπερ
αὖν δοκῇ.

Σὺ δὲ πρόστιθι Ἀθηνᾶ. ΑΘΗ. παρέσηκά σοι,
κᾶτα ἦν με, ὦ Πάρι, δικάσης καλὴν, ἔποτε ἦ-
των ἅπει ἐκ μάχης, ἀλλ' αἰ κρατῶν· πολεμι-
σὴν γὰρ σε, καὶ νικηφόρον ἀπεργάσομαι. ΠΑ.
ἄδὲν, Ἀθηνᾶ, δεῖ μοι πολέμῃ καὶ μάχῃ· εἰ-
ρήνη γὰρ, ὡς ἐρᾷς, τανῦν ἐπέχει τὴν Φρυγίαν
τε καὶ Λυδίαν, καὶ ἀπολέμητος ἡμῖν ἡ τῆ πα-
τρὸς ἀρχή· θάρρει δέ, οὐ μειονεκτήσεις γὰρ,
κᾶν μὴ ἐπὶ δώροις δικάζωμεν· ἀλλ' ἐνδυθι ἔδῃ,
καὶ

Asiae dominus. P A R. Non donorum spe no-
stra constant: iamque recede: fient in hac lite
finienda, quae videbuntur.

12. Accede tu, Minerva. MIN. Adsum ti-
bi: at hoc, quaeso; si me, Pari, pronunciaris
formosam, nunquam inferior abibis ex pugna,
sed perpetuo victor: bellatorem enim te, et
victorias reportantem reddam. P A R. Nihil,
Minerva, opus mihi est bello ac pugna; nam
pax, uti vides, nunc quidem obtinet Phry-
giam et Lydiam, belloque nullo infestatur
patris imperium. At bono esto animo: ne-
quaquam ius tuum imminuetur; etiam si do-
norum spes nos iudices minime commo-
veat. Sed indue iam vestes, atque im-
pone

καὶ ἐπίθῃ τὴν κόρυν, ἱκανῶς γὰρ εἶδον· τὴν Ἀφροδίτην παρεῖναι καιρός.

ΑΦΡ. Αὐτὴ σοι ἐγὼ πλησίον, καὶ σκοπεῖ κατ' ἐν ἀκριβῶς, μηδὲν παρατρέχων· ἀλλ' ἐν-
διατρέβων ἐκάσῳ τῶν μαλῶν. εἰ δὲ θέλεις, ὦ
καλὲ, καὶ τάδε με ἀκῆσον· ἐγὼ γὰρ πάλα ὀρώ-
σα σε ἴσον ὄντα, καὶ καλόν, ἐποῖον ἐκ οἶδα εἶ-
τινα ἕτερον ἢ Φρυγία τρέφει, μακαρίζω μὲν τῷ
κάλλει, αἰτιῶμαι δὲ τὸ μὴ ἀπολιπόντα τοὺς
σκοπέλλας, καὶ ταυταὶ τὰς πέτρας, κατ' ἄστυ
ζῆν, ἀλλὰ διαφθεῖρειν τὸ κάλλος ἐν ἐρημίᾳ·
τί μὲν γὰρ σὺ ἀπολαύσεις τῶν ὀρῶν; τί
δ' ἂν ἀπόναιτο τῷ σὲ κάλλει αἰβόες; ἔπρε-
πε δὲ ἤδη σοι γεγαμηκέναι, μὴ μὲν τοι ἄγροι-
κόν

pone galeam; satis enim vidi. Venerem adesse
tempus.

13. VEN. En adsum prope: quin tu specta
singulas partes curate, nihil praetercurrens, ve-
rum immoratus unicuique membrorum. Si lu-
bet autem, formose, et isthaec ex me audi.
Ego sane iam dudum, quum te viderem iue-
nem et pulcrum, qualem baud scio an alium
Phrygia nutriat, beatum te praedico ob formae
decus; id autem incuso, quod non, relictis sco-
pulis istisque rupibus, in vrbe viuas, sed
corrumpas formam in solitudine: quem enim
tu fructum capias ex montibus? quidue iu-
vet honesta species tua boues? par fuerat
iam te nuptias iniisse, non quidem agrestis
Y 2 alicu-

κόν τινά καὶ χωρίτιν, οἷα κατὰ τὴν Ἰδὴν αἰ-
 γυναικες. ἀλλὰ τινὰ ἐκ τῆς Ἑλλάδος, ἢ Ἀργε-
 θεν, ἢ ἐκ Κορίνθου, ἢ Λακκαίαν, οἷα περ ἡ Ἑλέ-
 νη ἐστὶ, νέα, καὶ καλὴ, καὶ κατ' ἑδὲν ἐλαττων
 ἐμῷ, καὶ τὸ δὴ μέγιστον, ἐρωτηρῇ. ἐκείνη γάρ
 εἰ καὶ μόνον θαύσαστό σε, εὖ οἶδ' ἐγώ, πάντα
 ἀπολιπῶσα, καὶ παρασχῶσα ἑαυτὴν ἐκδοτον,
 εὔφεται, καὶ συνοικήσει. πάντως δὲ καὶ σὺ ἀ-
 κήκοάς τι περὶ αὐτῆς. ΠΑ. ἑδὲν, ὦ Ἀφροδί-
 τη, νῦν δὲ ἡδέως ἂν ἀνάσαιμί σε, τὰ πάντα
 διηγμένης.

ΑΦΡ. Αὕτη θυγάτηρ μὲν ἐστὶ Λήδας, ἐκεί-
 νης τῆς καλῆς, ἐφ' ἣν ὁ Ζεὺς κατέπη κύκνος
 γενόμενος. ΠΑ. ποία δέ τις τὴν ὕψιν; ΑΦΡ.
 λευκῇ

alicuius ac rusticae, quales per Idam sunt mu-
 lieres, sed cuiusdam ex Graecia, aut Argis, aut
 Corintho, vel Lacaeae, qualis Helene, aeta-
 te integra, pulcra, nullaue parte inferior me,
 quodque maximum est, amatoriae nequitiae pe-
 rita. Haec, si te tantummodo adspexerit, omni-
 bus relictis, seque in tuam potestatem dedita,
 sequetur, et una tecum habitabit. Omnino au-
 tem fieri non potest, quin inaudieris aliquid de
 ea. P A R. Nihil quicquam, o Venus: at nunc
 perlibenter audiuerim ex te cuncta denarrante.

14. VEN. Est filia Ladae, illius formosae,
 ad quam Iupiter deuolauit in cycnum mu-
 tatus. P A R. Qualinam facie? V E N.
 Can-

λευκή μὲν, οἷαν εἰλὸς ἐκ κύνε γεγεννημένην· ἀ-
 παλὴ δέ, ὡς ἐν ὧν τραφεῖσα, γυμνάς τὰ πολ-
 λα, καὶ παλαισική· καὶ ἔτιω δὴ τε περισπένδα-
 σος, ὥς καὶ πόλεμον ἀμφ' αὐτῇ γενέσθαι.
 τῷ Θησέως ἄωρον ἔτι ἀρπάξαντος. οὐ μὲν
 ἀλλ' ἐπειδήπερ εἰς ἀκμὴν κατέστη, πάντες οἱ
 ἄριστοι τῶν Ἀχαιῶν ἐπὶ τὴν μνηστῆραν ἀπήντη-
 σαν, προσερίθη δὲ Μενέλαος τοῦ Πελοπιδῶν
 γένεας· εἰ δὲ θέλεις, ἐγὼ σοι καταπράξομαι
 τὸν γάμον. ΠΑΡ. πῶς Φῆς; τὸν τῆς γεγα-
 μνημένης; ΑΦΡ. νῆος εἰ σὺ, καὶ ἄγραμος, ἐγὼ
 δὲ οἶδα ὡς χρὴ τὰ τειαῦτα δρᾶν. ΠΑΡ. πῶς;
 ἐθέλω γάρ καὶ αὐτὸς εἰδέναι.

ΑΦΡ.

Candida, qualem decet esse ex cycno natam;
 tum mollis, ut in ouo nutrita: nuda plerumque
 luctae et palaestrae dedita: quin tanto studio
 experita, ut bellum etiam propter eam exite-
 rit, Theseo immaturam adhuc rapiente. Enim-
 vero postquam ad florem aetatis peruenit, o-
 mnes Achivorum principes ad illam sibi de-
 spondendam conuenerunt: praelatus est Mene-
 laus ex Pelopidarum gente. Si tu velis, ego
 tibi perficiam has nuptias. PAR. Quid ais?
 nuptias iam nuptae? VEN. Scilicet iuuenis
 es rudis et rusticus: ego quippe noui, ut con-
 veniat ista facere. PAR. At quomodo? ete-
 nim velim et ipse scire.

ΑΦΡ. Σὺ μὲν ἀποδημήσεις ὡς ἐπὶ θεῶν δὴ
 τῆς Ἑλλάδος, καὶ πειδὼν ἀφίκη εἰς τὴν Λακεδαι-
 μονα, ὄψεται σε ἡ Ἑλένη· τέντεῦθεν δὲ ἐμὸν
 αἶν εἶη τὸ ἔργον, ὅπως ἐρασθήτεταί σε, καὶ ἀ-
 κελευθήσει. ΠΑΡ. τῷτ' αὐτὸ καὶ ἀπίστον εἴ-
 καί μοι δοκεῖ, τὸ, ἀπολιπῆσαν τὸν ἄνδρα, ἐθε-
 λῆσαι βαρβάρῳ καὶ ξένῳ συνεκπλευσαι. ΑΦΡ.
 θαρρῆσαι τῷτ' γε ἔνεκα. παῖδες γὰρ μοι ἐστὶν δύο
 καλῶ, Ἱμερος καὶ Ἔρως· τῷτ' σοι παραδώσω
 ἡγεμόνε τῆς ὁδοῦ γενησομένῳ. καὶ ὁ μὲν Ἔρως
 ὅλως παρελθὼν εἰς αὐτὴν, ἀναγκάσει τὴν γυναῖ-
 κα ἔρᾶν· ὁ δ' Ἱμερος αὐτῷ σοι περιχυθεὶς,
 τῷτ' ὅπερ ἐστίν, ἱμερτόν τε θήσει, καὶ ἐρά-
 σμιον·

15. V. E. N. Tu quidem peregrinaberis ad
 lustrandam nimirum Graeciam: tum vbi perue-
 neris Lacedaemonem, videbit te Helena: exin-
 de iam mearum fuerit partium curare, vt amo-
 re capta te sectetur. P. A. R. Id ipsum incredi-
 bile esse mihi videtur, vt, deserto marito, ani-
 mum inducat, cum homine barbaro et pereгри-
 no navigationi se dare. V. E. N. Bonum animum
 habe istius quidem rei causa: nati mihi sunt
 duo, pulcherrima forma, Himerus et Eros:
 utrosque tibi tradam duces viae futuros. Et
 Cupido quidem se totum insinuabit in eam,
 cogetque mulierem amare: Himerus autem
 tibi met ipsi circumfusus, quod scilicet ipse
 est, desiderabilem te faciet atque amabi-
 lem.

σμιον· καὶ αὐτὴ δὲ συμπαρεῖσα δεήσομαι καὶ
τῶν Χαρίτων ἀμολαθεῖν· καὶ ἄτως ἅπαντες
αὐτὴν ἀνακείσομεν. ΠΑΡ. ὅπως μὲν ταῦτα
χωρήσει, ἄδελαν, ὦ Ἀφροδίτη· πλὴν ἐρῶ γὰρ
ἤδη τῆς Ἑλένης, καὶ ἐπεὶ οἶδ' ὅπως καὶ ὄραν αὐ-
τὴν σκόμα, καὶ πλεῶν εὐθὺ τῆς Ἑλλάδας, καὶ
τῇ Σπάρτῃ ἐπιδιχμῶ, καὶ ἐπ' ἀνείμι ὄχλῳ τὴν
γυναῖκα, καὶ ἄχθομαι, ὅτι μὴ πάντα ταῦτα
ἤδη ποιῶ.

ΑΦΡ. Μὴ πρότερον ἐρασθεῖς, ὦ Πάρι, πρὶν
εἶναι τὴν προμνήστειαν, καὶ νυμφαγωγὸν 29. ὁ
ἀμβί-

lem. Egomet etiam vna adero, ac rogabo Gra-
tias, vt nos comitentur: atque ita omnes cer-
te Helenam permouebimus. P. A. R. Quorsum
ista euadent, non liquet, Venus: attamen amo-
iam Helenam, et nescio quo pacto videre illam
mihi videor, et nauigo recta in Graeciam,
redeoque campos mulieris, idque me male ha-
bet, quod nondum haec omnia facio.

16. V. E. N. At tu ne prius ames, Pari, quam
mihi conciliatrici et pronubae gratiam retu-
leris
Y 4

29. Προμνήστειαν καὶ νυμφ.] Vox altera de-
clarat alteram. Alias νυμφαγωγός est vir
ille, qui secundas contrahenti nuptias, quo
ipsi perstringere nefas, e patriis aedibus du-
cit sponsam. Sin autem tunc primum con-
trahit, ipsi sponso licet inde petere, sed
amico

ἀμείψασθαι τῇ κρίσει. πρέπει γὰρ καὶ με νικη-
 Φόρον ὑμῖν συμπαρεῖναι, καὶ ἐορτάζειν ἅμα καὶ
 τὰς γάμους καὶ τὰ ἐπινίκια. πάντα γὰρ ἐνεγέ-
 σοι, τὸν ἔρωτα, τὸ κάλλος, τὸν γάμον τέττε-
 τῷ μῆλες πρίασθαι. ΠΑΡ. δέδοκται μὴ μοῦ
 ἀμελήσεις μετὰ τὴν κρίσιν. ΑΦΡ. βέλαι ἐπο-
 μόσωμαι; ΠΑΡ. μηδαμῶς, ἀλλ' ὑπέσχεα πά-
 λιν. ΑΦΡ. ὑπισχνῆμαι δὴ σοι τὴν Ἑλένην
 παραδώσειν γυναῖκα, καὶ ἀκολυθήσειν γε ἐπ'
 αὐτὴν 30), καὶ ἀφίξασθαι παρ' ὑμᾶς εἰς τὴν
 Ἰλιον· καὶ αὐτὴ παρέσομαι, καὶ συμπράξω τὰ
 πάντα.

leris sententia secundum me data: decet enim
 me victricem vobis vna adesse, ac festum agere
 simul nuptiarum et victoriae meae: omnia quip-
 pe licet tibi, amorem, formam et nuptias pro
 isto pomo comparare. P A R. Metuo, ne me
 negligas post iudicium. V E N. Vin' iusiuran-
 dum interponam? P A R. Neutiquam: sed pro-
 mitte denuo. V E N. Recipio enim uero tibi He-
 lenam me tradituram esse vxorem, eamque por-
 ro te secuturam esse, atque Ilium ad vos pro-
 fecturam: ipsa ego adero, et adiutrix ero ad haec
 omnia.

amico sibi, in eo obeundo munere, assum-
 pto, qui ideo παράνυμφος αὐτὴν παροχος di-
 cebatur. *Laertes.*

30 Ἐπ' αὐτὴν] Hoc a Luciano profectum ef-
 se non credo: an ἐπακτὴν; imo potius ἐτε
 αὐτὴν. *Hemst.*

πάντα. ΠΑΡ. καὶ τὸν Ἔρωτα, καὶ τὸν Ἥμερον, καὶ τὰς Χάριτας ἄξεις; ΑΦΡ. Θάρρει, καὶ τὸν Πόθον καὶ τὸν Ἑμναϊον πρὸς τέτοις παραλήψομαι. ΠΑΡ. ἐκὼν ἐπὶ τέτοις δίδωμι τὸ μῆλον, ἐπὶ τέτοις λάμβανε.

omnia. P A R. Etiam Amorem et Himerum et Gratias adduces? V E N. Ne dubita: Pothum et Hymenaeum insuper adsumam. P A R. Quin ergo ea conditione vt trado tibi pomum, sic tu accipe.

XXI.

Ἄρεως καὶ Ἑρμοῦ.

ΑΡ. **Η**κασας, ὦ Ἑρμῆ, οἷα ἡπείλησεν ἡμῖν ὁ Ζεὺς, ὡς ὑπεροπτικὰ καὶ ἀπίθανα; ἣν ἐδελήσω, Φησὶν, ἐγὼ μὲν ἐκ τῆ ἔρανθ σειρὰν καθήσω, ὑμεῖς δ' ἣν ἀποκρεμασθέντες κατασπᾶν βιάζεσθε με, μάτην πονήσετε· οὐ γάρ

Martis et Mercurii.

ἸΜΑΡΣ. **Α**udistia, o Mercuri, qualia minitatus sit nobis Iupiter, quam superba et absurda? Si voluero, inquit, ego ex coelo catenam demittam; vos inde suspensi si detrahere me magna vi contenderitis, frustra laborabitis; non enim

γὰρ δὴ καθελκύσατε· εἰ δὲ ἐγὼ θάλησαιμι ἀνελ-
κύσαι, ἔ μόνον ὑμᾶς, ἀλλὰ καὶ τὴν γῆν ἅμα,
καὶ τὴν θάλασσαν συναρτήσας μετεωρίῳ. καὶ
τᾶλλα ὅσα καὶ σὺ ἀκήκοας. ἐγὼ δὲ, ὅτι μὲν
καθ' ἐν' ἀπάντων ἀμείνων καὶ ἰσχυρότερός ἐστιν,
ἐκ ἂν ἀρνηθεῖν· ὁμᾶ δὲ τῶν τοσάτων ὑπερφέ-
ρειν ὡς μὴ καταβρῆσειν αὐτόν, καὶ τὴν γῆν
καὶ τὴν θάλασσαν 31) προσλάβωμεν, οὐκ ἂν
πείσθαι.

ΕΡ. Εὐφήμει, ὦ Ἄρες. ἔ γὰρ ἀσφαλές λε-
γεῖν τὰ τοιαῦτα, μὴ καὶ τι κακὸν ἀπολαύσω-
μεν τῆς Φλυαρίας. ΑΡ. οἷσι γὰρ με πρὸς
πάντας

enim profecto detraxeritis. Ego contra si vo-
luero sursum attrahere, non vos solum, sed et
terram simul ac mare adducta in sublime tollam:
et cetera, quaecumque ipsemet audiisti. Ego
autem, si singulos compares, omnibus fortio-
rem esse et validiorem, inficias non iuerim:
sed una iunctis tot Diis superiorem esse, ut pon-
dere nostro ne deducere quidem eum valeamus,
et si terram et pontum adsumserimus, haud sane
mihi persuaserim.

2. MERC. Bona verba, Mars: non enim tu-
tum eloqui talia, ne quid etiam mali redundet
ad nos ab ista garrulitate. MARS. Num tu putas
ad

31. Καὶ τὴν θ.] Pone tantum καί. diuersus
est usus, quando iterantur hae particulae,
neque huc congruit. Hemist.

πάντας ἂν ταῦτα εἰπεῖν, ἄχι δὲ πρὸς μόνον σέ, ὃν ἐχευυθεῖν ἠπισάμην; ὃ γὰρ μάλιστα γελοῖον ἔδοξε μοι ἀκρόντι μεταξὺ τῆς ἀπειλῆς, ἔκ ἂν δυναίμην σιωπῆσαι πρὸς σέ. μέμνημαι γὰρ ἔκ πρό πολλῷ, ὁπότε ὁ Ποσειδῶν, καὶ ἡ Ἥρα, καὶ ἡ Ἀθηνᾶ ἐπανασάντες, ἐπεβέλευσαν ζυνδῆσαι αὐτὸν λαβόντες, ὡς παντοῖος ἦν δεδιώς, καὶ ταῦτα τρεῖς ὄντας· καὶ εἰ μὴ γὰρ ἡ Θέτις κατελεήσασα ἐκάλεσεν αὐτῷ σύμμαχον Βριάρεων ἐκατόγχειρα ὄντα, καὶ ἐδέδετο αὐτῷ κερυνῷ, καὶ βροντῇ. ταῦτα λογιζομένῳ ἐπῆει μοι γελαῖν ἐπὶ τῇ καλλιρημοσύνῃ αὐτῷ. ΕΡ. σιώπα· εὐφῆμαι. ἔ γὰρ ἀσφαλές ἔτε σοὶ λέγειν, ἔτε ἐμοὶ ἀκέειν τὰ τοιαῦτα.

ad omnes me promiscue haec dicturum, non tibi soli, quem linguae temperare posse noueram? Quod igitur ridiculum maxime visum fuit mihi audienti inter illas minas, non possum reticere ad te: memini equidem non ita diu, quando Neptunus, et Iuno, et Minerua seditione mota structisque insidiis voluerunt eum vincere comprehensum, quam varios in colores fuerit mutatus prae metu, idque trium tantummodo: quod ni Thetis miserrata vocasset ipsi auxiliatorem Briareum centimanum, vinculis constrictus foret cum ipso fulmine ac tonitru. Ista mecum perpendens teneri non poteram, quin riderem magniloquentiam eius. MERC. Tace: faue linguae: nam tutum haud est nec tibi loqui, nec mihi audire talia.

XXII.

Πανὸς καὶ Ἑρμοῦ.

ΠΑΝ. Χαῖρε, ὦ πάτερ Ἑρμῆ. EPM. νῆ καὶ
σύ γε. ἀλλὰ πῶς ἐγὼ σὸς πατήρ;

ΠΑΝ. ἔχ ὁ Κυλλήνιος Ἑρμῆς ἂν τυγχάνεις;
EPM. καὶ μάλα. πῶς ἂν υἱὸς ἐμὸς εἶ; ΠΑΝ.
μοιχιδιὸς εἰμι, ἐξ ἔρωτός σοι γενόμενος. EPM.
νῆ Δία; τράγῃ ἴσως τινὸς μοιχεύσαντος αἵγα.
ἐμὸς γὰρ πῶς, κέρατα ἔχων, καὶ ῥίνα τοιαύ-
την, καὶ πώγωνά λασίον, καὶ σιέλη δίχηλα,
καὶ τραγικὰ, καὶ ἄρὰν ὑπὲρ τὰς πυγὰς; ΠΑΝ.
ὅσα ἂν ἀποσκώψης εἰς ἐμὲ, τὸν σεαυτῆ υἱόν,
ὦ πάτερ, ἐπονείδισον ἀποφαίνει· μᾶλλον δὲ
σεαυ-

Panis et Mercurii.

PAN. Salve, pater Mercuri. MERC. Imo
et tu quoque: sed quomodo sum ego
tuus pater? PAN. Non tu Cyllenius et Mer-
curius: MERC. Ita sane: ut quo pacto filius
meus es? PAN. Per adulterium sum ex atho-
re tibi natus. MERC. Profecto hirco prius
aliquo adulterante capram: meus enim qui fi-
ri potest, ut sis cum cornibus, et naso tali, et
barba hirsuta, cruribusque bifidis ac hircinis,
et cauda super nates. PAN. Quicquid in
me ridiculi dixeris, tuum ipsius filium, o
pater, probris ac dedecore afficis: quin potius
temet

σεαυτὸν, δοῖτοιαῦτα γενναῖς, καὶ παιδοποιεῖς·
 ἐγὼ δὲ ἀναίτιος. E.P.M. τίνα δὲ καὶ Φῆς σε
 μητέρα; ἦπου ἔλαθον αἶγα μοιχεύσας. ἔγνωε;
 ΠΑΝ. ἐκ αἶγα μοιχεύσας, ἀλλ' ἀνάμνησόν σεαυ-
 τὸν, εἴποτε ἐν Ἀρκαδίᾳ παῖδα ἐλευθέραν ἐβιά-
 σω. τί δακρὸν τὸν δάκτυλον ζητεῖς, καὶ ἐπιπολὺ
 ἀπορεῖς; τὴν Ἰκαρίᾳ λέγω Πηνελόπην. E.P.M. εἴπα
 τί παθῶσα ἐκείνη ἀντ' ἐμῆ τράγω σε ὁμοιον ἔτεκεν;

ΠΑΝ. Αὐτῆς ἐκείνης λόγον σοι ἐρῶ· ὅτε
 γὰρ με ἐξέπεμπεν ἐπὶ τὴν Ἀρκαδίαν, ὧ παῖ,
 μήτηρ μὲν σου, ἔφη, ἐγὼ εἰμι, Πηνελόπη ἡ
 Σπαρτιατίς· τὸν πατέρα δὲ γίνωσκε θεὸν ἔχων
 Ἑρμῆν τὸν Μαΐας καὶ Διός. εἰ δὲ κερασφόρος
 καὶ

remet ipsum, qui tales gignis et procreas; ego
 vero culpa vaco. MERC. At quam tu tandem
 dicis matrem tuam? numquid imprudens in ca-
 pra stuprum commisi? PAN. Non capram qui-
 dem stuprafti; sed fac, ut in memoriam redeat,
 si forte in Arcadia puellae ingenuae vim intuli-
 sti: quid commorso digito quaeris, multumque
 haesitas? Icarii filiam inquam, Penelopen.
 MERC. Et quid tandem est rei, quod, quum
 illa mihi deberet, hirco te similem peperit?

2. PAN. Ea ipsa quae dixit, enarrabo tibi.
 Quando me ablegabat in Arcadiam, Fili, mater
 quidem tua, inquit, ego sum Penelope Sparta-
 na: at patrem scito deum habere te Mercurium
 Maiae et Iovis filium: quod autem cornutus,
 hirci-

καὶ τραγοσκελὴς εἶ, μὴ λυπεῖται σε· ὁπότε γάρ μοι συνῆν ὁ πατήρ ὁ σός, τρώγω ἑαυτὸν ἀπείκασεν, ὡς λάθοι· καὶ διὰ τῆτο ὁμοίος ἀπέβης τῷ τρώγῳ. ΕΡΜ. νῆ Δία, μέμνημαι ποιήσας τι τοιαῦτον. ἐγὼ ἂν ὁ ἐπὶ κάλλει μέγα Φροῶν, ἔτι ἀγένειος αὐτὸς ὢν, σὸς πατὴρ κεκλήσομαι, καὶ γέλωτα ὀφλήσω παρὰ πᾶσιν ἐπὶ τῇ εὐπαιδίᾳ;

ΠΑΝ. Καὶ μὴν ἔκατκισχυνῶ σε, ὦ πάτερ· μουσικός τε γάρ εἰμι, καὶ συρίζω πάνυ καπυρύν· καὶ ὁ Διόνυσος ἑδὲν ἐμᾶ ἀνευ ποιεῖν δύναται, ἀλλὰ ἐταῦρον καὶ θιασώτην πεποιήκε με· καὶ ἡγάμα αὐτῷ τῆ χορᾶ. καὶ τὰ ποσύνια δὲ εἰ θεάσαιό μιν, ὅποσα περὶ Τέγεαν καὶ ἀνὰ τὸ Παρ-
Θένιον

hircinisque pedibus es, id tibi ne dolori sit: quando enim mecum congregiebatur pater tuus, hircum se adsimulavit, ut lateret: ea est causa, cur similis euaseris hirco. ΜΕΡC. Sane commemini fecisse me tale quiddam. Ergo ego, cui forma spiritus facit, adhuc imberbis ipse, tuus pater dicar, et ludibrium debebo omnibus ob elegantiam prolis?

3. ΠΑΝ. Ἀρκεῖν pudori nec probro ero tibi, pater: musices enim peritus sum, et fistula ludo valde argutum quiddam; Bacchusque nihil me sine facere potest: imo sodalem et thiasii socium constituit me, duxque ipsi sum chori. Quod si greges meos spectes, quorumque circa Tegeam et per Parthe-

θέμιον ἔχω, πάνυ ἡσθήση. ἔρχω δὲ καὶ τῆς Ἀρκαδίας ἀπάσης. πρώην δὲ καὶ Ἀθηναίοις συμμαχήσας, ἄτως ἡρώεσσα ἐν Μαραθῶνι, ὥς καὶ ἀριεῖον ἡρέθη μοι, τὸ ὑπὸ τῇ ἀκρόπολει σπήλαιον. ἦν γὰρ ἐς Ἀθήνας ἔλθης, εἴση ὅσον ἐκεῖ τῷ Πανὸς ὄνομα.

ΕΡΜ. Εἰπὲ δέ μοι, γεγάμηκας, ὦ Πάν, ἤδη; τᾶτο γάρ, εἶμαι, καλῆσί σε. ΠΑΝ. οὐδαμῶς, ὦ πάτερ· ἐρωτικός γάρ εἰμι, καὶ ἂν ἂν ἀγαπήσαιμι συνὼν μιᾷ. ΕΡΜ. ταῦς αἰξὶ δηλαδὴ ἐπιβαίνεις. ΠΑΝ. σὺ μὲν σκώπτεις· ἐγὼ δὲ τῇ τε Ἥχοϊ καὶ τῇ Πίτυϊ σύνειμι, καὶ ἀπάσαις ταῖς τῷ Διονύσῃ Μαῖνάσι, καὶ πάνυ σπουδάζομαι πρὸς αὐτῶν. ΕΡΜ. οἶσθα οὖν
δ, τι

therium habeo, multum laetabere. Nuper etiam auxilio Atheniensibus lato tam strenue rem gessi Marathone, ut virtutis praemium, attributa sit mihi, quae sub arce est, spelunca: si ergo Athenas veneris, intelliges quantum ibi Panis sit nomen.

4. MERC. At, quaeso, dic mihi, duxistin' iam vxorem, o Pan? hoc enim, opinor, nomine te compellant. ΠΑΝ. Neutiquam, Pater: sum enim lasciuior aliquantulum; nec contentus sum una, quacum rem habeam. MERC. Capras videlicet inis. ΠΑΝ. Tu quidem irrides: ego vero et Echo et Pityn in eo, et cunctas Bacchi Maenadas, ac valde color ab ipsis atque obseruor. M-E-R-C. Scin' igitur, quid

ὅ, τι χάριση, ὦ τέκνον, ταπρῶτα αἰτᾷντί μοι;
 ΠΑΝ. πρόσταττε, ὦ πάτερ, ἡμεῖς δὲ ἴδωμεν
 ταῦτα. ΕΡΜ. καὶ σπεύδιέ μοι, καὶ Φιλο-
 Φρονῆ· πατέρα δὲ ὄρα μὴ καλέσης με, ἀκούον-
 τός γε τινός.

quid mihi gratificabere, fili, iam primum peten-
 ti a te? P A N. Impera, pater: nos autem vi-
 derimus ista. M E R C. Et accede ad me, et
 comitate blanda complectere: patrem vero vide
 ne appellaris me, audiente saltem aliquo.

XXIII.

Ἀπόλλωνος καὶ Διονύσου.

ΑΠΟΛ. Τί ἄν; λέγοιμεν ὁμομητρίας, ὦ Διό-
 νυσε, ἀδελφές εἶναι Ἑρώτα, καὶ
 Ἑρμαφρόδιτον, καὶ Πρίαπον, ἀνομοίως ὄντας
 τὰς μορφάς, καὶ τὰ ἐπιτηδεύματα; ὁ μὲν γὰρ
 πάγκαλος, καὶ τοξότης, καὶ δύναμιν ἔχει μικράν
 περι-

Apollinis et Bacchi.

ΑΠΟΛ. Quid autem dicamus? eademne matre
 natos, Bacche, fratres esse Cupidi-
 nem, Hermaphroditum et Priapum, dissimiles pla-
 ne forma, et vitae instituto? etenim hic quidem
 vndiquaque pulcer arcum tractat, et potentia non
 medio-

περιβεβλημένος, ἀπάντων ἀρχων· ὁ δὲ Θῆλυς,
καὶ ἡμίανδρος, καὶ ἀμφίβολος τὴν ὄψιν. ἐκ αὖ
διακρίναις εἴτ' ἑΦηβός ἐστιν, εἴτε καὶ παρθένος·
ὁ δὲ καὶ πέρα τᾷ εὐπρεπῆς ἀνδρικός ὁ Πρίαπος.
ΔΙΟ. μηδὲν θαυμάσης, ὦ Ἀπολλὼν· οὐ γάρ
ἡ Ἀφροδίτῃ αἰτία τέττα, ἀλλὰ οἱ πατέρες διά-
φοροι γεγεννημένοι· ὅπῃ γε καὶ ὁμοπάτριοι πολ-
λάκις ἐκ μιᾶς γαστρὸς, ὁ μὲν ἄρσην, ἡ δὲ θή-
λειαν, ὥσπερ ὑμεῖς, γίνονται. ΑΠ. ναί· ἀλλ'
ἡμεῖς ὁμοιοὶ ἐσμεν, καὶ τὰ αὐτὰ ἐπιτηδεύομεν·
τοξόταμ γὰρ ἀμφω. ΔΙΟ. μέχρι μὲν τόξου
τὰ αὐτὰ, ὦ Ἀπολλὼν· ἐκεῖνα δὲ ἐχ' ὅμοια, ὅτι
ἡ μὲν Ἀρτεμις ξενοντόνεϊ ἐν Σκύθαις· σὺ δὲ
μαντεύῃ, καὶ ἰᾷ τοὺς κάμνοντας. ΑΠ. οἶσι
γὰρ

mediocri circumdatus omnibus imperat: iste mu-
liebris, femineus, et ambigua facie; haud plane
dignoscas, ephebus sit an virgo: ille vero etiam
ultra decorum virilis, Priapus inquam. B A C.
Nihil est, quod mireris, Apollo: neque enim
Venus huius discriminis causa, sed patres inter se
disparēs: vbi fane eodem geniti patre saepius ex
vno utero hic masculus, illa femina, quemadmo-
dum vos, nascuntur. A P. Profecto: sed nos ta-
men similes, et eadem studia tractamus, quippe
ambo arcus usu periri. B A C. Usque ad arcum,
eadem utique, Apollo: sed ista iam dissident,
quod Diana hospites mactet apud Scythas: tu
autem vaticineris, et sanes aegrotos. A P. Putan-

γὰρ τὴν ἀδελφὴν χαίρειν τοῖς Σκύθαις, ἤγε καὶ παρσκευάσαι, ἣν τις Ἑλλήν ἀφίκηταί ποτε εἰς τὴν Ταυρικὴν, συνεκπλεῦσαι μετ' αὐτᾶ, μυσатτομένη τὰς σφαγὰς; ΔΙΟ. εὖγε ἐκείνη ποιῶσα.

Ὁ μὲν γάρ τοι Πρίαπος, γελοῖον γὰρ τι σοι διηγῆσομαι, πρῶτον ἐν Λαμψάκῳ γενόμενος, ἐγὼ μὲν παρήειν τὴν πόλιν, ὃ δὲ ὑποδεξάμενός με, καὶ ξενίσας παρ' αὐτῷ, ἐπειδὴ ἀνεπαυσάμεθα ἐν τῷ συμποσίῳ ἱκανῶς ὑποβεβρεγμένοι, κατ' αὐτὰς περ μέσας νύκτας ἐπαναστὰς ὁ γενναῖος αἰδῶμαι δὲ λέγειν. Α Π. ἐπεῖρα σέ; ΔΙΟ. τοιῶτόν ἐστι. Α Π. σὺ δὲ τί πρὸς ταῦτα; ΔΙΟ. τί γὰρ ἄλλο, ἢ ἐγέλασα; Α Π. εὖγε, τὸ

ne sororem delectari Scythis, quae ita se iam compararit, vt, si quis Graecus peruenerit aliquando in Tauricam, abitura sit simul cum eo naui, auersata caedes. B A C. Iure quidem illa merito.

2. Verum ad Priapum vt redeam, ridiculum enim quiddam tibi narrabo, qui nuper Lampsaeci fuerim: igitur praeteribam urbem; hic autem quum hospitio me excepisset, postquam requievimus, in conuiuio satis vino rigati, tum nocte admodum media insurgens bonus ille: sed pudor vetat dicere. Α Π. Tentabat te? B A C. Rem tenes. Α Π. Tu autem quid ad haec? B A C. Quid aliud quam risi. Α Π. Laudo, quod

τὸ μὴ 32) χαλεπῶς, μηδὲ ἀγρίως· συγγνωστὸς γάρ, εἰ καλὸν σε ἔτῳς ὄντα ἐπέιρα. ΔΙΟ. Τὰ μὲν ἔν ἐνθα καὶ ἐπὶ σὲ ἄν, ὦ Ἀπολλοι, ἀγάγοι τὴν πείραν· καλὸς γάρ σὺ, καὶ κομήτης, ὡς καὶ νήφοντα ἄν σοι τὸν Πρίαπον ἐπιχειρήσαι. ΑΠ. ἀλλ' ἐκ ἐπιχειρήσει γε, ὦ Διόνυσε· ἔχω γὰρ μετὰ τῆς κόμης καὶ τόξα.

quod nihil iracunde tu, nec ferociter: nam venia dignus est, si te tam pulcrum tentavit. BAC. Istius quidem rei causa vel tui tentandi, Apollo, faciat periculum: tu enim formosus et comatus; ut vel sobrius te Priapus adoriatur. A P. At cavebit, Bacche, ne sollicitet: habeo enim cum coma etiam arcum.

32. Εὐγε, τὸ μὴ] Scribendum est, εὐγε, ὅτι μὴ χαλεπῶς. Hemst.

XXIV.

Ἑρμοῦ καὶ Μαίας.

ΕΡΜ. Εἰ γάρ τις, ὦ μῆτερ, ἐν ἔρανῳ θεὸς ἀθλιώτερος ἐμᾶ; ΜΑΙ. μὴ λέγε, ὦ Ἑρ-

Mercurii et Maiæ.

MERC. Estne enim aliquis, mater, in coelo deus inferior me? ΜΑΙ. Ne dixeris, Mer-

ὦ Ἑρμῆ, τοιοῦτον μηδέν. ΕΡΜ. τί μὴ λέγεις;
 ὅς τοσαῦτα πράγματα ἔχω, μένος κἀμνων, καὶ
 πρὸς τοσαύτας ὑπηρεσίας δικοπώμενος; ἔωθεν
 μὲν γὰρ ἐξανκσάντα σάτρεν τὸ συμπόσιον δεῖ·
 καὶ διασρώσαντα τὴν ἐκκλησίαν, εἴτα εὐθετή-
 σάντα ἑκάσα, παρεσθάναι τῷ Δεῖ, καὶ διαφέ-
 ρειν τὰς ἀγγελίας τὰς παρ' αὐτῶ ἀνω καὶ κάτω
 ἡμεροδρομῆντα· καὶ ἐπανελθόντα ἔτι μενοινμέ-
 νον παρατιθέναι τὴν ἀμβροσίαν. πρὶν δὲ πᾶν
 νεώνητον 33) τῆτον οἰνοχόον ἤκειν, καὶ τὸ νέ-
 κταρ

Mercuri, tale quicquam. MERC. Ne dixerim,
 qui tot negotia sustineo solus, lassitudine con-
 fectus, inque tot ministeria distractus! mane
 quidem mox atque surrexi, euerrere sympo-
 sium oportet, et postquam instrani concionem,
 tum ordine disposui singula, apparere Ioui et
 perferre quoquo versus nuncios ab eo sursum
 deorsum indies ingens spatium emetientem :
 quumque rediero adhuc pulverulentus, ap-
 ponenda est ambrosia: prius vero quam re-
 cens emtus ille pincerna veniret, ego etiam ne-
 star

33. Νεώνητον] Iure vocat Ganymedem, cu-
 ius rapti pretium dederat Iupiter vel equos
 immortales; ut cum *Homer.* II. ε. 265. et
Apollod. II. p. 123. plerique tradunt; vel
 vitim auream, ut ex Cycli poetis refert
Schol. Euripid. ad *Orest.* v. 1392. *Hemst.*

παρ' ἐγὼ ἐνέχθον. τὰ δὲ πάντων δεινότατον,
ὅτι μηδὲ νυκτὸς καθύδα μόνος τῶν ἄλλων, ἀλλ'
λὰ δεῖ με καὶ τότε τῷ Πλούτωνι ψυχαγωγεῖν
καὶ νεκροπομπὴν εἶναι, καὶ παρεσθάναι τῷ δικα-
στηρίῳ. ἔ γάρ μοι τὰ τῆς ἡμέρας ἔργα
ἐν παλαίστραις εἶναι, καὶ τὰς ἐκκλησίαις κηρύτ-
τειν, καὶ ῥήτορας ἀκροάσκειν, ἀλλ' ἐτι καὶ νε-
κρικά συνδιαπράττειν μεμερισμένον.

Καίτοι τὰ μὲν τῆς Λήδας τέκνα παρ' ἡμέραν
ἐκάτθρος ἐν ἑρανῇ καὶ ἐν ἄδᾳ εἰσὶν. ἐμοὶ δὲ
καθ' ἑκάστην ἡμέραν καὶ ταῦτα κἀκείνα ποιεῖν
ἀναγκαῖον. καὶ οἱ μὲν Ἀλκμήνης καὶ Σεμέ-
λης υἱοὶ ἐκ γυναικῶν δυσήνων γενόμενοι, εὖω-
χύνται

Star infundebam. Quod autem omnium est
molestissimum, ne nocte quidem dormio solus
Deorum; sed oportet me tunc quoque Plutoni
umbras deducere, defunctosque prosequi, et
adesse ad tribunal. Mihi scilicet non satis sunt,
quae de die facio, quum in palaestris versor,
in concionibus praeconem ago, rhetoras edo-
ceo, sed praeterea quae ad mortuos spectant ad-
ministranda sunt mihi in tot partes obeundas
diuiso.

2. Atqui Ladae liberi alternis vterque in coe-
lo et apud inferos degunt: mihi autem singulis
diebus et haec et ista sunt facienda, Alcmenae et
Semelae filii, ex mulieribus misellis procreati,
Z 3 epulan-

χένται ἀφρόντιδες· ὁ δὲ Μαίας τῆς Ἀτλαντος
 διακονῶμαι αὐτοῖς. καὶ νῦν ἄρτι ἔκοντά με ἀ-
 πό Σιδῶνος 34) παρὰ τῆς Κάδμου θυγατρὸς,
 ἐφ' ἣν πέπομφέ με ὀφόμενον ὅ,τι πράττει ἡ
 πᾶς, μηδὲ ἀναπνεύσαντα, πέπομφεν αὐτὸς
 εἰς τὸ Ἄργος ἐπισκεψόμενον τὴν Δανάην· εἴτ'
 ἐκείθεν εἰς Βοιωτίαν, Φησὶν, ἐλθὼν, ἐν παρό-
 δῳ τὴν Ἀντιόπην ἰδέ. καὶ ὅλως ἀπηγόρευκα
 ἤδη. εἰ γὰρ μοι δυνατόν ἦν, ἡδέως ἂν ἠξίωσα
 πεπεῖσθαι, ὥσπερ οἱ ἐν γῇ κακῶς δελεύοντες.
 ΜΑΙ. ἔα ταῦτα, ὦ τέκνον. χρὴ γὰρ πάντας
 ὑπὴ-

epulantur curarum expertes : ego Maia Atlantis
 filia natus ministro illis. Quin imo iam modo
 venientem me Sidone a Cadmi filia, ad quam
 me miserat visurum, quid agat puella, antequam
 respirassem, legavit iterum Argos, ut visitarem
 Danaën : tum inde in Boeotiam, inquit, profe-
 ctus in transitu Antiopam vise. Iamque plane
 confectus animum despondi : atque adeo, si mihi
 facultas foret, perlibenter equidem postulauerim
 vendi, ut in terris solent, qui malam servitutem
 feruiunt. M A. Mitte ista, fili : oportet enim curi-
 sta

34. Ἀπὸ Σιδῶνος] Credo, *Lucianum* memo-
 riae vitio, dum his ludicris animum relaxat,
 parum attentum pro sorore Cadmi filiam
 posuisse. *Hemst.*

ὑπηρετεῖν τῷ πατρὶ, νεανίαν ὄντα. καὶ νῦν
ὥσπερ ἐπέμφθης, σόβει ὅς Ἄργος, εἴτα ἐς τὴν
Βοιωτίαν, μὴ καὶ πληγὰς βραδύνων λαβοῖς·
ὀξύχολοι γὰρ οἱ ἐρῶντες.

Est morigerari patri te iuuenem. Nunc igitur,
ut missus es, propera, quantum potes, Argos:
deinde in Boeotiam, ne plagas etiam tardior ac-
cipias: nam in iram et bilem proclives sunt
qui amant.

XXV.

Διὸς καὶ Ἡλίου.

ZETΣ. Οἶα πεποιήκας, ὦ Τιτάνων κἀκίσθε;
ἀπολώλεκας τὰ ἐν τῇ γῇ ἅπαντα,
μειρακίῳ ἀνοήτῳ πισεύσας τὸ ἄρμα, ὃς τὰ μὲν
κατέφλεξε, πρόσγειος ἐνεχθεὶς, τὰ δὲ ὑπὸ
κρύβας διαφθαρεῖναι ἐποίησε, πολὺ αὐτῶν ἀπο-
σπάσας τὸ πῦρ· καὶ ὅλως οὐδὲν ὅ,τι οὐ ξυνε-
τάραξε,

Iouis et Solis.

IVP. Qualia patraſti, Titanum peſſime! per-
didisti quae in terris sunt omnia,
adoleſcentulo inſipienti concedito curru; qui
haec exuſſit, prope terram larus, illa frigore
corrumpi fecit, multum inde abdueto igne: ut-
que paucis dicam, nihil eſt, quod non contur-
barit,

τάραξε, καὶ ξυνέχεε· καὶ εἰ μὴ ἐγὼ ξυνεῖς τὸ
 γιγνόμενον, κατέβαλον αὐτὸν τῷ κεραυνῷ, ἐδὲ
 λείψανον ἀνθρώπων ἐπέμεινεν ἄν, τοιᾶτον ἡμῶν
 τὸν καλὸν ἠνίοχον καὶ διΦρηδάτην ἐκπέπομε-
 Φας. ΗΛ. ἤμαρτον, ὦ Ζεῦ. ἀλλὰ μὴ χαλέ-
 παινε, εἰ ἐπέισθην υἱῷ πολλὰ ἰκετεύοντι· πό-
 θεν γὰρ ἄν καὶ ἤλπισα τηλικῶτον γενήσεσθαι
 κακόν; ΖΕΥΣ. ἐκ ἡδεις, ὅσης ἐδεῖτο ἀκρα-
 βείας τὸ πρᾶγμα, καὶ ὥς, εἰ βραχὺ τις ἐπὶ βαλὴν
 τῆς ὁδῆς, οἴχεται πάντα; ἡγνόεις δὲ καὶ τῶν
 ἵππων τὸν θυμὸν, ὥς δεῖ συνέχειν ἀνάγκη τὸν
 χαλινόν; εἰ γὰρ ἐνδοίη τις, ἀφηνιάσσεινευθύς·
 ὥσπερ ἀμέλει καὶ τῷτον ἐξήνεγκαν, ἄρτι μὲν
 ἐπὶ τὰ λαῖα, μετ' ὀλίγον δὲ ἐπὶ τὰ δεξιά,
 καὶ

barit, et confuderit: ac nisi animaduerfa re de-
 iecissem illum fulmine, ne reliquiae quidem ho-
 minum restarent: talem nobis optimum illum
 aurigam, et currus agitatore[m] emisisti. S O L.
 Peccaui, Iupiter: sed ne acerbius feras, si mo-
 rem gessi filio multum supplicanti: unde enim
 sperare potui tantum fore mali? I V P. Non tu
 sciebas, quanta indigeret accurat[i]one haec res,
 et, si quis tantillum quageretur a via, adsum esse
 de omnibus? ignorabasne porro equorum ani-
 mos, utque deceat continere summa vi fraena? si
 quis enim relaxet, habenas aspernantur statim:
 quemadmodum videlicet istum quoque distule-
 runt nunc ad sinistra, post paulo ad dextra, inter-
 dum

καὶ ἐς τὸ ἐναντίον τῷ δρόμῳ ἐνίστο, καὶ ἄνω καὶ κάτω ὅλως ἐνθα ἐβήλοντο αὐτοί· ὁ δὲ ἐκ εἶχεν ὅ, τι χησάιτο αὐτοῖς.

ΗΛ. Ταῦτα μὲν πάντα ἠπισάμην, καὶ διὰ τῷτο ἀντεῖχον ἐπιπολὺ, καὶ ἐκ ἐπίστυον αὐτῷ τὴν ἔλασιν· ἐπεὶ δὲ κατελιπαρήσε δακρύων, καὶ ἡ μήτηρ Κλυμένη μετ' αὐτῷ, ἀναβιβασάμενος 35) ἐπὶ τὸ ἄρμα ὑπαθέμην, ὅπως μὲν χησάβημένον αὐτὸν, ἐφ' ὅποσον δὲ ἐς τὸ ἄνω
ἀΦέν-

dum etiam in contrariam, quam quo cursus ferebat, partem; tum sursum et deorsum, ac plane quo vellent ipsi: hic inuerea nihil habebat, quod equis faceret.

2. SOL. Isthaec equidem omnia noram, ac propterea retinebar diu, nec committebam ipsi mei currus agitationem. Postquam tandem instando expugnauit et lacrimis, et mater Clymene vna cum eo, permisi currum ut conscenderet, et monendo docui, quomodo oporteret firmo gradu consistere, quousque sursum im-

Z 5

missis

35. Ἀναβιβασάμενος] Illud in Interpretibus reprehendere licet, quod βεβημένον dederint viae insistere, quum sit, firmo cerioque gradu nixum consistere, illum corporis statum componere, qui ab equis animosis et frenamordentibus non facile turbetur. ἐσσημένον βεβαίως. Ita non tantum εὖ βεβημένον a Graecis, verum et βεβημένον per se sumitur. Hemst.

ἀφέντα ὑπερνευθῆναι ; εἶτα ἐς τὸ κάταντες αὐθις ἐπινεύειν, καὶ ὡς ἐγκρατῆ εἶναι τῶν ἡνιωῶ, καὶ μὴ ἐφίεναι τῷ θυμῷ τῶν ἵππων· εἶπον δὲ καὶ ἡκίμος ὁ κίνδυνος, εἰ μὴ ὀρθὴν ἐλαύνοι· ὁ δὲ (παῖς γὰρ ἦν) ἐπιβάς τοσέτε πυρὸς, καὶ ἐκκύψας ἐς βάθος ἀχανές, ἐξεπλάγη, ὡς τὸ εἰκός. οἱ δὲ ἵπποι, ὡς ᾗσθοντο ἐκ ὄντα ἐμὲ τὸν ἐπιβεβηκότα, καταφρονήσαντες τᾷ μισραμίου, ἐξετράποντο τῆς ὁδοῦ, καὶ τὰ δεινὰ ταῦτα ἐποίησαν. ὁ δὲ τὰς ἡνίας ἀφείς, οἶμαι δεδιώς μὴ ἐκπέσῃ, αὐτὸς εἶχετο τῆς ἄντυγος 36).

ἀλλὰ

missis habenis in sublimē ferri, tum deorsum rursus vergere, quoque pacto compotem esse habenarum, ac minimum concedere animis equorum. Addidi porro, quantum esset discrimen, nisi per rectam viam ageret. Hic vero, quippe puer, quum conscenderat tantum ignem, et prospexerat in profundum immense patens, stupore perculsus fuit, ut par est: equi autem, ubi senserunt non adesse me, qui currum insistens regerem, contempto adolescentulo, praecipites extra viam ruerunt, et grauia ista fecerunt: at Phaëthon, habenis e manu dimissis, opinor metuens, ne excuteretur, ipse arreptam tenebat antygem.

Sed

36. Αὐτὸς εἶχετο τῆς ἄντυγος] Est ἄντυξ orbiculus summæ curuli sellæ additus eamque cingens; sed proprie tamen eius cacumen

ἀλλὰ ἐκείνός τε ἤδη ἔχει τὴν δίκην, καί μοι, ὦ Ζεῦ, ἰκανὸν τὸ πένθος.

ZETΣ. Ἰκανὸν λέγεις, τοιαῦτα τολμήσας; πῶς μὲν ἐν συγγνώμῃ ἀπονέμω σοι· ἐς δὲ τὸ λοιπὸν, ἣν τι ὅμοιον παρανομήσης, ἢ τινὰ ταιῶ-
τον σεαυτῷ διάδοχον ἀκπέμψης, αὐτίκα εἴσῃ, ὅπόσον τῷ σὺ πυρὸς ὁ κεραυνὸς πυρῶδες εἶναι.
ὥς· ἐκείνον μὲν αἱ ἀδελφαὶ θαπτεύωσαν ἐπὶ τῷ Ἡριδανῷ, ἵνα περ ἔπεσαν ἐκδιφρευθεῖς, ἤλεκτρον ἐπ' αὐτῷ δακρύσσαι, καὶ αἰγείροι γι-
γνίσθω-

Sed et ille iam, quam meruit, habet poenam, et mihi, Iupiter, satis est supplicii luctus.

3. IVP. Satis esse ais, talia qui fueris ausus? nunc tamen ignosco tibi: in posterum vero si quid simile deliqueris, aut talem aliquem successorem tibi emiseris, confestim experire, quantum igne tuo fulmen sit magis ignitum. Illum ergo sorores sepeliant ad Eridanum, ubi cecidit quadrigis excussus, electri super eo lacrimas effundentes, et populi fiant ob

men aliquod eminentius ex anteriore parte, vel, geminum ad vtrumque latus, cui, si currum consistere oporteret, habenae circumligari possent. Hinc patet, non aliam Phaethonti fuisse causam, cur ἀντυγα missis habenis apprehenderet, quam ne excuteretur: δεδιώς, inquit *Lucianus*, μὴ ἐκπέσῃ. *Hemst.*

γνέσθωσαν ἐπὶ τῷ πάθει 37)· αὐτὸ δὲ συμπα-
 ξάμενος τὸ ἄρμα (κατέαγε γὰρ καὶ ὁ ῥυμός αὐ-
 τῆς, καὶ ἄτερος τῶν τροχῶν συντέτριπται) ἔλαυ-
 νε, ὑπαγαγὼν τὰς ἵππους· ἀλλὰ μέμνησε τοῦ-
 των ἀπάντων.

ob huncce casum. At tu refecto curru (infra-
 ctus enim est temo eius, alteraque rotarum cor-
 trita) cursum redordire subiunctis equis. Ut
 tamen memor sis horum omnium.

37. Ἐπὶ τῷ πάθει] Dederant Interpretes,
præ dolore: parum accurate. Πάθος est
 ipsius Phaëthontis fulmine idē præcipitati-
 que casus. *Hemst.*

XXVI.

Ἀπόλλωνος καὶ Ἑρμοῦ.

ΑΠ. Εχεις μοι εἰπεῖν, ὦ Ἑρμῆ, πότερος ὁ
 Κάστωρ ἐστὶ τέτων, ἢ πότερος ὁ Πο-
 λυδεύκης; ἐγὼ γὰρ ἐκ αὐτῶν διακρίναιμι αὐτούς.
 ΕΡΜ.

Apollinis et Mercurii.

ΑΡ. Potin ut mihi dicas, Mercuri, vter
 Castor sit horum, aut Pollux?
 nam equidem ut discernam eos, non est.
 ΜΕΡC.

ΕΡΜ. ὁ μὲν χθρὲς ἡμῖν συγγενόμενος, ἐκαῖνος
 Κάστωρ ἦν, ἄτος δὲ Πολυδεύκης. ΑΠ. πῶς
 διαγινώσκεις; ἔμοιοι γάρ. ΕΡ. ὅτι ἄτος μὲν,
 ὦ Ἀπολλόν, ἔχει ἐπὶ τῷ προσώπῳ τὰ ἔχνη
 τῶν τραυμάτων, ἃ ἔλαβε παρὰ τῶν ἀνταγω-
 νιστῶν πυκτεύων, καὶ μάλιστα, ὅποσα ὑπὸ τοῦ
 Βέβρυκος Ἀμύκῃ ἐτρώθη, τῷ Ἰάσονι συμπλέων·
 ἄτερος δὲ ἔδὲν τοιοῦτόν ἐμφαίνει, ἀλλὰ καθα-
 ρός ἐστι, καὶ ἀπαθὲς τὸ πρόσωπον. ΑΠ. ὦνη-
 σας, διδάξας τὰ γνωρίσματα· ἐπεὶ τάγε ἄλ-
 λα πάντα ἴσα, τῷ ὧν τὸ ἡμίτομον 38), καὶ
 ἀσῆρ.

MERC. Heri qui nobiscum fuit versatus, is
 Castor erat: hic, Pollux. AP. Quo pacto di-
 gnoscis? similes enim. MERC. Eo quod hic,
 Apollo, habet in facie vestigia vulnorum, quae
 accepit ab aduersariis pugilatu certans; ea ma-
 xime, quibus est a Bebryce Amyco vulneratus,
 quando Iasoni socius nauigabat: alter autem ni-
 hil tale praefert, sed purus est atque integra
 facie. AP. Gratum inprimis fecisti, qui me
 docueris haec indicia: ceteroquin alia cuncta
 sunt paria, cui dimidium segmenrum, eique
 addita

38. Τῷ ὧν τὸ ἡμίτομον] Pileos intelligi, qui-
 bus Castores utebantur, in aperto est posi-
 tum, indeque Carullum vocasse pileatos fra-
 tres: figura sane pileorum dissectum per
 medium οὐτὶ putamen referebat. Hemst.

ἀστὴρ ὑπεράνω, καὶ ἀκόντιον ἐν τῇ χειρὶ, καὶ ἵππος ἐκατέρω λευκός· ὥς πολλαῖς ἐγὼ τὸν μὲν προσεῖπον Κάστορα, Πολυδεύκην ὄντα· τὸν δὲ τῷ τῷ Πολυδεύκης ὀνόματι· ἀτὰρ εἶπέ μοι καὶ τόδε, τί δήποτε ἐκ ἁμφω ξύνεισιν ἡμῖν, ἀλλ' ἐξ ἡμισείας ἄρτι μὲν νεκρός, ἄρτι δὲ θεός ἐστιν ἄτερος αὐτῶν.

ΕΡΜ. Ὑπὸ Φιλαδελφίας τῷτο ποιοῦσιν· ἐπεὶ γὰρ ἔδει ἓνα μὲν τεθνάναι τῶν Λήδας υἱέων, ἓνα δὲ ἀθάνατον εἶναι, ἐνείμαντο ἄτως αὐτοὶ τὴν ἀθανασίαν. ΑΠ. ἔ ξυνετήν, ὦ Ἑρμῆ, τὴν νομὴν, εἴτε ἐδ' ὄψοντα ἄτως ἀλλήλους, ὅπερ ἐπόθεν, οἶμα, μάλισα· πῶς γὰρ ὁ μὲν παρὰ θεοῖς,

addita superne stella, iaculum in manu, et equus utriusque albus: quo factum est, ut saepe hunc appellarim Castora, qui Pollux erat; illum, Pollucis nomine. Verum dic mihi etiam illud, quid tandem sit causae, cur ambo simul nobiscum non sint, sed partitis vicibus nunc mortuus, nunc Deus est alter eorum.

2. ΜΕΡC. Fraternus amor suavit, ut hoc facerent: quoniam enim oportebat unum oppetere mortem Ladae filiorum, alterum immortalē esse, inter se diuiserunt eo pacto ipsi immortalitatem. ΑΡ. Haud prudenti, Μέρcuri, partitione; siquidem ne videbunt quidem sese, quod desiderabant, ut puto, maxime: qui enim hoc fieri possit, quum hic apud Deos

θεοῖς, ὁ δὲ παρὰ τοῖς Φθιτοῖς ὢν; πλὴν ἀλλὰ, ὥσπερ ἐγὼ μαντεύομαι, ὁ δὲ Ἀσκληπιὸς ἰᾷται, σὺ δὲ παλαίειν διδάσκεις, παιδοτρίβης ἄριστος ὢν, ἡ δὲ Ἄρτεμις μαιεύεται, καὶ τῶν ἄλλων ἑκάστος ἔχει τινα τέχνην, ἡ θεοῖς ἢ ἀνθρώποις χρησίμην, ἔτοι δὲ τί ποιήσασιν ἡμῖν; ἡ ἄργοι εὐωχῆσονται, τηλικῶτοι ὄντες; ΕΡ. ὁδαμῶς, ἀλλὰ προστέτακται αὐτοῖν ὑπηρετεῖν τῷ Ποσειδῶνι, καὶ καθιππεύειν δεῖ τὸ πέλαγος, καὶ ἄν πρὸς ναύτας χειμαζομένους ἰδῶσιν, ἐπικαθίσαντας ἐπὶ τὸ πλοῖον, σώζειν τὰς ἐμπλέοντας. ΑΠ. ἀγαθὴν, ὦ Ἑρμῇ, καὶ σωτήριον λέγεις τὴν τέχνην.

Deos, iste apud defunctos per vices fit. Attamen, sicuti ego vaticinor, Aesculapius medetur, tu luctari doces exercitator in hoc genere optimus, Diana obstetricatur, ceterorumque Deorum singuli habent artem quandam aut Diis aut hominibus vtilem, quid hi nobis operis facient? an inertes epulabuntur tam grandi natu? MERC. Neutiquam, illis haec est mandata prouincia, vt ministrent Neptuno; et obequitare decet pelagus, et sicubi nautas hieme vexatos viderint, confidere in ea naui, illaque vestos seruare. AP. Bonam, Mercuri, et salutarem narras artem.

Ἑνάλιοι Διάλογοι.

I.

Δωρίδος καὶ Γαλατείας

ΔΩΡ. **Κ**αλὸν ἔρασῃν, ὦ Γαλάτεια, Φασὶ τὸν
 Σικελὸν τῆτον ποιμένα ἐπιμεμνηνέαι
 σοί (1). ΓΑ. μὴ σκῶπτε, Δωρί· Ποσειδῶνος
 γὰρ υἱὸς ἐστίν, ὁποῖος ἂν ᾗ. ΔΩ. τί ἔν, εἰ καὶ
 τῷ Διὸς αὐτῷ παῖς ὢν ἄγριος ἔτω καὶ λᾶσιος
 ἐφαίνετο, καὶ τὸ πάντων ἀμορφώτατον, μονό-
 φθαλμος, οἷει τὸ γένος ὀνῆσαι ἂν τι αὐτὸν
 πρὸς

Dialogi Marini.

Doridis et Galateae.

DOR. **P**ulcrum amatorem, o Galatea, aiunt,
 Siculum istum pastorem, insanire in
 te. G A L. Ne cauillare, Dori: Neptuni enim
 filius est, qualiscumque sit. D O R. Quid ergo?
 si vel Iouis ipsius filius ferus adeo et hirtus vi-
 deretur, quodque omnium est maxime deforme,
 vnoculus, censenne genus ipsi profuturum esse
 ad

I. Ἐπιμεμνηνέαι σοί] Commode *Lucianus*
 eam locutionem adhibuit, quae grauissimi
 amoris, furorisque proximi vim contineat.
Hemst.

πρὸς τὴν μορφήν; ΓΑ. εἰδὲ τὸ λάσιον αὐτοῦ,
καί, ὡς Φῆς, ἄγριον ἄμορφόν ἐστιν· ἀνδρῶδες
γάρ· ὅ, τε ὀφθαλμὸς ἐπιπρέπει τῷ μετώπῳ,
εἰδὲν ἐνδεέστερον ὁρῶν, ἢ εἰδὺ' ἦσαν. ΔΩ. σοί-
κας, ὦ Γαλάτεια, εἴη ἐρασὴν, ἀλλ' ἐράμενον
ἔχεν τὸν Πολύφημον, οἷα ἐπαινεῖς αὐτόν.

ΓΑ. Οὐκ ἐρώμενον· ἀλλὰ τὸ πάνυ ὀνειδισι-
κὸν ἔχτο· ἐγὼ φέρω ὑμῶν· καί μοι δοκεῖτε ὑπὸ
Φθόνῳ αὐτὸ ποιεῖν, ὅτι ποιμαίνων ποτὲ, ἀπὸ
τῆς σκοπιᾶς παιζέσας ἡμᾶς ἰδὼν ἐπὶ τῆς ἡϊόνος
ἐν τοῖς πρόποσι τῆς Αἴτνης, καθὼ μεταξὺ τῶ
ὄρεος καὶ τῆς θαλάττης αἰγιαλὸς ἀπομυκύνεται,
ὑμᾶς μὲν εἰδὲ προσέβλεψεν· ἐγὼ δ' ἐξ ἀπαστῶν
ἡ καλ-

ad formam? GAL. Neque hirtum illud eius,
et, ut ais, ferum omni plane pulcritudine desti-
tuitur, est enim virile: et oculus decorat fron-
tem, nihil deterius cernens, quam si duo essent.
DOR. Videre, Galatea, non amatorem, sed
amatum habere Polyphemum, prout quidem
laudas eum.

2. GAL. Haud certe amatum; verum illam
nimiam obprobriandi libidinem vestram non fero:
quin mihi videmini ex invidia illud facere, quia
pascens aliquando, quum a specula ludentes
nos videret in littore, ad imos pedes Aetnae, qua
parte inter montem et mare longe litus protendi-
tur, vosne adspexit quidem; ego contra ex omni-
bus

ἡ καλλίσῃ ἔδοξα· ἢ καὶ μόνη ἐμοὶ ἐπέιχε τὸν
ὀφθαλμὸν· ταῦτα ὑμᾶς ἀνιά· δεῖγμα γὰρ ὡς
ῥμείνων εἰμὶ, καὶ ἀξιέρατος· ὑμεῖς δὲ παρώφθη-
τε. ΔΩ. εἰ ποιμένοι, καὶ ἐνδεῖ τὴν ὄψιν κα-
λὴ ἔδοξας, ἐπίφθορος αἰεὶ γεγονέναι; καί ποί
τί ἄλλο ἐν σοὶ ἐπαινέσαι εἶχεν, ἢ τὸ λευκὸν
μόνον; καὶ τῷτο, οἶμαι, ὅτι ξυνήθης ἐστὶ τυ-
ρῶ καὶ γάλακτι. πάντα ἔν τὰ ὅμοια τέτοις ἡ-
γεῖται καλά.

Ἐπεὶ τάγε ἄλλα ὅπότ' ἂν ἐθελήσης μαθεῖν,
οἷα τυγχάνεις ἔσσι τὴν ὄψιν, ἀπὸ πέτρης τινὸς,
εἶποτε γαλήνῃ εἴη, ἐπικύψασα ἐς τὸ ὕδωρ, ἴδῃ
σεαυτὴν ἔδεν ἄλλο ἢ χροῶν λευκὴν ἀκριβοῶς· ἀκ
ἐπαι-

bus ipsi pulcerrima sum visa: ideoque solit etiam
mihi adiecit oculum: illa vos pungunt; indicio
enim sunt, me forma meliorem esse, et amore
dignam: at vos despectae fuistis. DOR. Tu si
pastori et lumine defecto pulcra fuisti visa, ideo
te talem putas, cui inuideamus? atqui quid
aliud in te laudare potuit, quam candorem tan-
tummodo? hanc, opinor, ob causam, quod ad-
fuerit caseo et lacti: cuncta igitur his similia
ducit pulcra.

3. Ceterum ubi volueris discere, qualis tibi sit
facies, a rupe quadam, si quando tranquillum fue-
rit mare, prona in aquam despectans, contempla-
re remot ipsam, nihil aliud, quam colore candidam
exqui-

ἐπαινέϊται δὲ τῷτο, ἣν μὴ ἐπιπρέπη αὐτῷ καὶ τὸ ἐρύθθηκα. ΓΑ. καὶ μὴν ἐγὼ μὲν ἡ ἀκράτως λευκὴ ὅμως ἐραστὴν καὶ τῷτον ἔχω· ὑμῶν δὲ ἐκ ἑσιν ἦν τινα ἢ ποιμὴν, ἢ ναύτης, ἢ πορθμεὺς ἐπαινέϊ· ὁ δὲ Πολύφημος τάτε ἄλλα καὶ μουσικός ἐστίν.

ΔΩ. Σιώπα, ὦ Γαλάτεια· ἠκέσαμεν αὐτῷ ἄδοντος, ὁπότε ἐκώμασε πρῶν ἐπὶ σέ· Ἀφροδίτῃ Φίλῃ, ὅνον ἂν τις ἐγναῖσθαι ἔδοξε. καὶ αὐτὴ δὲ ἡ πηκτὶς, οἷα! κρανίον ἐλάφῃ γυμνὸν τῶν σαρκῶν· καὶ τὰ μὲν κέρατα, πήχεις ὥσπερ ἦσαν· ζυγώσας δὲ αὐτὰ, καὶ ἐνάψας τὰ νῦρα, ἔδε κόλλοπι περιτρέψας, ἐμελῶδει ἄμυσόν τι,
καὶ

exquisite: illud autem non laudatur; nisi enitescat candori immixtus rubor. G A L. Atqui illa ego mere candida tamen amatorem vel istum habeo; at vestrum nulla est, quam seu pastor, siue nauta, seu portitor laudet. Polyphemus autem et aliis rebus excellit, et musicus est.

4. D O R. Tace, Galatea: audiuius illum canentem, quando comessatum ibat nuper ad te: ita mihi Venus sit propiria, ut asinus aliquis rudere fuit visus: tum ipsa lyra qualis! cranium cerui nudum carnibus; cornua quidem quasi manubria erant, quibus quum iugum addidisset, atque alligasset nervos, quos nulla clavicula tetenderat, modulabatur agreste quiddam

καὶ ἀπώδόν, ἄλλο μὲν αὐτὸς βοῶν, ἄλλο δὲ ἡ
λύρα ὑπήχει· ὥστε ἑδὲ κατέχειν τὸν γέλωτα
ἐδυνάμεθα ἐπὶ τῷ ἐρωτικῷ ἐκείνῳ ᾄσματι. ἡ
μὲν γὰρ Ἥχῳ ἑδ' ἀποκρίνεσθαι αὐτῷ ἠθέλησεν,
ἔτω λάλος ἔσα, βρυχωμένῳ· ἀλλ' ἡσχύνετο,
εἰ Φανείη μιμημένη τραχεῖαν ὥδην, καὶ κατα-
γέλασεν.

ἘΦερε δὲ ὁ ἐπίκρατος ἐν ταῖς ἀγχαλαῖς ἀθύρ-
ματιον ἄρκτη σκύλακα 2), καὶ τὸ λίσιον αὐτῷ
προσ-

et absonum, dum aliud ipse vociferaretur, aliud
lyra subsunaret. Itaque ne continere quidem
risum poteramus in amatorio isto cantico: nam
Echo multum aberat, ut respondere ipsi vellet,
tam garrula, rugienti; sed pudebat eam, si vi-
sa fuisset imitari asperum cantum et ridiculum.

5. Imo ferebat etiam amabilis iste in vl-
nis ludicrum, vrsae catulum, hirsutia sibi
plane

2. Ἀθύρματιον ἄρκτη σκύλακα] Ἀθύρματα
non tantum catuli Melitaei, atque eius ge-
neris animalia oblectamenti causa delicatius
habita, sed et Deorum ἀθύρματα, quibus
sibi consecratis delectari putabantur. Poly-
phemi formam vrsi decebant, ludicrum ve-
nustissimum; ingenium, quod eos non sibi,
sed dominae Galatae servaret. Vnum
vrsi catulum, quem in vlnis ferret, suffi-
cere putavit *Lucianus* suos sine dubio sectu-
tus auctores. Tum καὶ minus opportune
posi.

προσβοικία. τίς ἔκ ἀν Φθονήσεις σοι, ὦ Γαλάτεια, τοιᾶντα ἔρας; ΓΑΛ. ἔκ᾽ ἐν σὺ, Δωρί, δειξὼν ἡμῖν τὸν σεαυτῆς, καλλίω δηλονότι ὄντα, καὶ ὠδικώτερον, καὶ κιθαρίζειν ἄμεινον ἐπιστάμενον. ΔΩ. ἀλλ' ἔρας ἡς μὲν ἔδεις ἔστι μοι, οὐδὲ σεμνύνομαι ἐπέραςος εἶναι. τοιᾶντος δὲ, οἷος ὁ Κύκλωψ ἐστὶ, κινάβρας ἀπόρων ὥσπερ ὁ τράγος, ὠμοφάγος, ὡς Φασι, καὶ σιτέμενος τὰς ἐπιδημῶντας τῶν ξένων, σοὶ γένοιτο, καὶ σὺ ἀντερώης αὐτῶν.

plane similem. Quis non inuideat tibi, Galatea, talem amatorem? G A L. Quin ergo, Dori, monstra nobis tuum, formosiores scilicet, ac doctius canentem, quique cithara ludere melius sciat. D O R. At amator quidem stultus est mihi; neque me amabilem esse arroganter prae me fero: talis autem, qualis est Cyclops, foetidum alarum odorem spargens, tanquam hircus, crudiore, ut aiunt, et cibum capiens, qui eo deferuntur, hospites, tibi eueniat, tuque mutuum ames illum.

positum: scripserat *Noster* κατὰ τὸ λάσιον etc. Saepe λάσιος in hoc dialogo Polyphemus. Prope finem dialogi cur non, κινάβρας ἀπόρων, ὥσπερ οἱ τράγοι. Hemst.

II.

Κύκλωπος καὶ Ποσειδῶνος.

ΚΤΚ. **Ω** πάτερ, οἷα πέπονθα ὑπὸ τῷ κα-
 τάρκῃ ξένῃ· ὃς μεθύσας ἐξετύ-
 φλωσέ με, κοιμωμένῳ ἐπιχειρήσας. ΠΟ. τίς
 δὲ ὁ ταῦτα τολμήσας, ὦ Πολύφημε; ΚΤ. τὸ
 μὲν πρῶτον ΟΥΤΙΝ ἑαυτὸν ἀπεκάλει· ἐπεὶ δὲ
 διέφυγε, καὶ ἔξω ἦν βέλκας, Ὀδυσσεὺς ὀνομά-
 ζεσθαι ἔφη. ΠΟ. εἶδ' ὃν λέγεις, τὸν Ἰθακή-
 σιον· ἐξ Ἰλίου δ' ἀνέπλει. ἀλλὰ πῶς ταῦτ' ἐ-
 πράξεν, εἰδὲ πάνυ εὐθαρσῆς ὢν.

ΚΤ. Κατέλαβεν ἐν τῷ ἀντρώ, ἀπὸ τῆς νομῆς
 ἀναστρέψας, πολλὰς τινὰς, ἐπιβαλόντας δη-
 λοντί

Cyclopolis et Neptuni.

CYC. **P**ater, qualia sum passus ab illo scele-
 rato hospite, qui, quum inebriasset,
 excaecavit me dormientem aggressus. NEP.
 Quis ista, Polypheme, est ausus? CYC. Initio
 semet Vtin appellabat: at postquam effugit,
 extraque teli iactum erat, Vlysssem sibi nomen
 esse dixit. NEP. Noui, quem dicas, Ithacen-
 sem illum: ex Illo domum reuehebatur. Quo-
 modo tamen ista patrauit, qui haud valde forti
 fit animo?

2. CYC. Deprehendi in antro a pastu re-
 versus aliquam multos, infidiantes nimirum
 gregi-

λονότι τοῖς ποιμνίοις· ἐπεὶ γὰρ ἐπέθηκα τῇ θύ-
 ρῃ τὸ πῶμα (πέτρα δὲ ἔστι μοι παμμεγέθης)
 καὶ τὸ πῦρ ἀνέκαυσα, ἐνχυτάμενος δ' ἔφερον δέν-
 δρον ἀπὸ τῆς ὄρεως, ἐφάνησαν ἀποκρύπτειν αὐ-
 τὰς πειρώμενοι· ἐγὼ δὲ συλλαβὼν αὐτῶν τινας,
 ὥσπερ εἰκὸς ἦν, κατέφαγον ληϊὰς ὄντας· ἐν-
 ταῦθα ὁ πανηγρότῃτος ἐκείνος, εἴτε Οὔτις,
 εἴτε Ὀδυσσεὺς ἦν, δίδωσί μοι πειεῖν φάρμακόν
 τι ἐγγέας, ἡδὺ μὲν, καὶ εὖοσμον, ἐπιβελότα-
 τον δέ, καὶ τραχωδέστατον· ἅπαντα γὰρ εὐ-
 θύς ἐδόκει μοι περιφέρεισθαι πτόντι, καὶ τὸ
 σπῆλαιον αὐτὸ ἀνεξρέφετο, καὶ ἐκ ἔτι ὅλως ἐν
 ἐμαυτῷ ἤμην· τέλος δὲ ἐς ὕπνον κατεσπᾶσθην.
 ὁ δὲ, ἀποξύσας τὸν μοχλόν, καὶ πυρώσας γὰ
 προσέτε

gregibus: ubi autem opposui ianuae operculum
 (hoc saxum mihi est ingens) ignemque feci suc-
 censa, quam ferebam arbore a monte, id agere
 videbantur, ut absconderent sese. Tum ego cor-
 reptos eorum quosdam, ut aequum erat, com-
 manducaui, quippe latrones: ibi vaferrimus il-
 le siue Utis, siue Ulysses, dat mihi bibere me-
 dicamentum infusum, suaue quidem, et odoris
 boni, sed idem insidiosissimum ac turbulentissi-
 mum: etenim cuncta statim videbantur mihi cir-
 cumagi, hoc potu hausto, ipsaque spelunca sur-
 sum deorsum vertebatur, nec amplius omnino
 apud me eram; denique in somnum deuolutus
 sum. Ibi ille, raso ad acuendum veste, et ambusto
 A a 4 insuper,

πρόσέτι, ἐτύφλωσέ με καθεύδοντα· καὶ ἀπ' ἐκείνῃ τυφλὸς εἰμί σοι, ὦ Πόσειδον.

ΠΟ. Ὡς βαθὺν ἐκοιμήθης, ὦ τέκνον, ὃς καὶ ἐξέθαρες μεταξύ τυφλάμενος. ὁδ' ἔν' Ὀδυσσεὺς πῶς διέφυγεν; ἔ γάρ ἄν εὖ οἶδ' ὅτι ἐδυνήθη ἀποκινῆσαι τὴν πέτραν ἀπὸ τῆς θύρας. ΚΥ. ἀλλ' ἐγὼ ἀφείλον, ὥς μᾶλλον αὐτὸν λάβοιμι ἐξιώντα· καὶ καθίσας παρὰ τὴν θύραν ἐθήρων τὰς χεῖρας ἐκπετάσας, μόνῃ παρεῖς τὰ πρόβατα ἕς τὴν νομὴν, ἐντειλάμενος τῷ κριῶ, ὅπως αἰχρῆν πράττειν αὐτὸν ὑπὲρ ἐμῆ.

ΠΟ. Μανθάνω ὑπ' ἐκείνοις, ὅτι γε ἔλαθεν 3) ὑπεξελθὼν σε· ἀλλὰ τοὺς ἄλλους γε Κύκλω-

insuper, lumine me priuavit dormientem: ex eoque tempore caecus sum tibi, Neptune.

3. NEP. Quam tu altum obdormiuiſti, fili, qui non exſilueris, dum oculus effodiebatur. Vlyſſes autem quo pacto effugit: nam, vt mihi quidem certo perſuadeo, non potuit amouere petram a ianua. CYC. Imo ipſe abſtuli, vt magis eum caperem exeuntem: nam quum conſediſſem iuxta ianuam, venabar manibus expanſis, ſolas praetermittens oues ad paſtum, praeciſiensque arieti quaecumque par erat illum facere pro me.

4. NEP. Intelligere mihi videor ſub iſto latentem eum clam egreſſum fuiſſe. Quin tu ceteros Cyclo-

3. Μανθάνω ὑπ' ἐκείνοις, ὅτι γε ἔλ.] Haec inter-

Κύκλωπας ἔδει ἐπιβοήσασθαι ἐπ' αὐτόν. ΚΥ.
 συνεκάλεσα, ὦ πάτερ, καὶ ἦκον. ἐπεὶ δὲ ἤρον-
 το τᾷ ἐπιβελύοντος τὸ ὄνομα, καὶ γὰρ ἔφην ὅτι
 ΟΥΤΙΣ ἐστὶ, μελαγχολᾶν οἰηθέντες με, ὥχοντο
 ἐπιόντες. ἔτω κατεσοφίσάτο με ὁ κατάρ-
 τος τῷ ἐνόματι. καὶ δ' ἡ μάλισα ἠνίατέ με, ὅτι
 καὶ ὀνειδίζων ἐμοὶ τὴν συμφορὰν, ἐδ' ὁ πατήρ,
 φησιν, ὁ Ποσειδῶν ἰάσεται σε. ΠΟ. θάρσει,
 ὦ τέκνον, ἀμυνῆμαι γὰρ αὐτόν, ὡς μάθη ὅτι,
 εἰ

Cyclopas quanto poteris clamore aduocasses ad-
 versum eum. CYC. Connocavi, pater et vene-
 runt: sciscitati autem insidiatoris nomen, ubi
 ego dicebam Vtin esse, atra me bile percitum
 ducentes confestim abierunt: sic me circumuen-
 tum detestabilis ille decepit nomine: quodque
 maximo mihi fuit dolori, etiam exprobrato
 mihi oculi damno, ne pater quidem, in-
 quit, Neptunus sanabit te. NEP. Bonum
 animum habe, fili; vlciscar ipsum, ut discat,
 Λα 5 quam-

interpunctio, qua Fl. caret, a posteriori-
 bus est profecta: si quid esset in ea momen-
 ti, debuerat scribi: *μανθάνω ἀπ' ἐκείνων*,
ex iis, quae narras, intelligo. Vt *Gronovius*
voluit, ita plane V. 2. et ferri potest, ὑπ'
ἐκείνοις scilicet *προβάτοις*: sed potius habue-
 ro, ὑπ' ἐκείνω, nimirum *κρηῶ*, ut *Homero*, cu-
 ius paene verba *Lucianus* expressit, sit con-
 sentaneum: vid. Od. I, 444. *Hemst.*

εἰ καὶ πῆρώσιν μοι ὀφθαλμῶν ἰᾶσθαι ἀδύνατον,
τὰ γὰρ τῶν πλεόντων, τὸ σῶζειν αὐτὰς καὶ ἀ-
πολλύναι, ἐπ' ἐμὴν πρόσεσι· πλεῖ δὲ ἔτι.

quamvis caecitati oculorum mederi non possim,
fortunam tamen nauigantium, ut seruem eos
aut perdam, in mea esse potestate: nauigat au-
tem adhuc.

III.

Ἀλφειοῦ καὶ Ποσειδῶνος.

ΠΟΣ. Τί τῆτο, ὦ Ἀλφειέ, μόνος τῶν ἄλ-
λων ἐμπεσὼν εἰς τὸ πέλαγος οὔτε
ἀνχιμύγνυσαι τῇ ἅλμῃ, ὥς ἔθος ποταμοῖς ἅπα-
σιν, ἔτε ἀναπαύεις σεκυτὸν διαχυθεῖς, ἀλλὰ
διὰ τῆς θαλάττης ξυνεσῶς, καὶ γλυκὺ φυλάτ-
των τὸ ρεῖθρον, ἀμιγῆς ἔτι καὶ καθαρὸς ἐπεί-
γῃ, οὐκ οἶδ' ὅπου 4) βύθιος ὑπόδυσ, καθά-
περ

Alphei et Neptuni.

NEP. Quid hoc est rei, Alphee? solus aliorum
illapsus in pelagus nec commisceris sa-
lo, ut quidem mos est fluuiis omnibus, nec requie-
scis te diffusus; sed per mare concretus, ac dulci
seruato liquore, non permixtus praeterea purus-
que properas, nescio quo pacto in profundum et
demer-

4. Οὐκ οἶδ' ὅπου] Hoc Neptunum praeterire
non

περ ρί λάροι καὶ ἐρωδιοί; καὶ δοικας ἀνκύν-
 ψειν πε, καὶ αὐθις ἀναφαίνειν σεαυτόν. ΑΛ.
 ἐρωτικόν τι τὸ πρᾶγμα ἔστιν, ὦ Πύσειδον, ὥς
 μὴ ἔλθῃς. ἡράσθης δὲ καὶ αὐτὸς πολλάκις.
 ΠΟ. γυναικὸς, ὦ Ἀλφειέ, ἢ νύμφης ἐρᾶς,
 ἢ καὶ τῶν Νηρηίδων αὐτῶν μιᾶς; ΑΛ. ἔκ' ἀλ-
 λά πηγῆς, ὦ Πόσειδον. ΠΟ. ἢ δέ, ποῦ σοι
 γῆς αὕτη ῥεῖ 5). ΑΛ. νησιῶτίς ἐστι Σικελική.
 Ἀρεθυσαν αὐτὴν καλεῖσιν.

ΠΟ.

demergens, vt grauiæ solent et ardeæ: et vi-
 deris emerfurus alicubi, teque denuo in lucem
 prolaturus. ALP. Amatorium hoc quiddam est,
 o Neptune: quare ne arguas: amore captus enim
 et tu fuisti sæpius. NEP. Mulierem, Alpheæ, an
 nympham amas? anne magis Nereïdum ipsarum
 vnā? ALP. Nequaquam; sed fontem, Neptune.
 NEP. Hic tamen vbi terrarum tibi fluit? ALP.
 Insularis est Siculus: Arethusam vocitant.

2. NEP.

non poterat maris vniuersi dominum: qua-
 propter malim, ἢ οἶδ' ὅπως. Ἀναφαίνειν
 retinui: multis enim doceri potest exem-
 plis, iuncta per copulam καὶ verba non
 semper temporibus concordare. Hemst.

5. Ἡ δέ, πᾶ σοι γῆς αὕτη ῥεῖ;] Cape qua-
 si posuisset *Lucianus*, ἢ δὲ Ἀρεθυσά· sequi
 solet ἔτος in hoc structuræ genere creber-
 rime. Hemst.

ΠΟ. Οἶδα ἐκ ἄμορφον, ὧ Ἀλφειὲ, τὴν Ἀρέθουσαν, ἀλλὰ διαυγὴς τέ ἐσι, καὶ διὰ καθαρῶ ἀναβλύζει, καὶ τὸ ὕδωρ ἐπιπρέπει ταῖς ψηφίσιν, ὅλον ὑπὲρ αὐτῶν φαινόμενον ἀργυροειδές. ΑΛ. ὡς ἀληθῶς οἶσθα τὴν πηγὴν, ὧ Πόσειδον· παρ' ἐκείνην οὖν ἀπέρχομαι. ΠΟ. ἀλλ' ἄπιθι μὲν, καὶ εὐτύχει ἐν τῷ ἔρωτι. ἐκεῖνο δέ μοι εἶπε, πῶ τὴν Ἀρέθουσαν εἶδες, αὐτὸς μὲν Ἀρκὰς ὢν, ἥ δὲ ἐν Συρακούσαις ἐστίν; ΑΛ. ἐπειγόμενόν με κατέχεις, ὧ Πόσειδον, περίεργα ἐρωτῶν. ΠΟ. εὖ λέγεις· χώρει παρὰ τὴν ἀγαπωμένην· καὶ ἀναδύς ἀπὸ τῆς θαλάττης ξυκαυλῶ μίγνυσο τῇ πηγῇ, καὶ ἐν ὕδωρ γίνεσθε.

2. NEP. Noui sane non iuuenustam, Alphee, Arethufam: imo enim est pellucida, puroque solo scaturit, et aqua lapillis illudens nitet, totaque super eos apparet argentea. ALP. Vt tu vere nosti fontem Arethufam, Neptune: ad illam ipsam ergo me confero. NEP. At abi, et esto felix in amore. Imo istud etiam mihi expone; vbi Arethufam vidisti tu, qui Arcas es, quum illa sit Syracusis? ALP. Festinantem me detines, o Neptune, quae nihil ad rem faciunt sciscitando. NEP. Bene mones: quin tu perge ad dilectam; quumque emerferis a mari, mutua conspiratione miscetor fonti, et vnam in aquam coite.

IV.

ΜΕΝΕΛΑΟΥ καὶ Πρωτέως.

MEN. Ἀλλὰ ὕδαρ μὲν σε γίνεσθαι, ὦ Πρωτεῦ, ἐκ ἀπίθανον, ἐνάλιόν γε ὄντα, καὶ δένδρου ἔτι φορητόν· καὶ εἰςλέοντα ὅποτε ἀλ-
λαγείης, ὅμως ἐδὲ τῷτο ἔξω πίσεως. εἰ δὲ καὶ
πῦρ γίνεσθαι δυνατόν ἐν τῇ θαλάττῃ οἰκῆντα,
τῷτο πάνυ θαυμάζω, καὶ ἀπισῶ. **ΠΡ.** μὴ
θαυμάσης, ὦ Μενέλαε· γέγνομαι γάρ. **ΜΕ.**
εἶδαν καὶ αὐτός· ἀλλὰ μοι δοκεῖς, εἰρήσεται
γάρ πρὸς σέ, γοήτειαν τινὰ προσάγειν τῷ πρᾶγ-
ματι, καὶ τὰς ὀφθαλμὰς ἐξαπατᾶν τῶν ὀρών-
των, αὐτὰς ἐδὲν τοιῷτο γιγνόμενος.

ΠΡ.

Menelai et Protei.

MEN. At aquam te fieri, o Proteu, haud im-
probabile, quippe marinum; et
arborem, id quoque ferri potest: quin in leo-
nem quando mutaris, ne id quidem plane ex-
tra fidem est: verum, si et ignis fieri possit,
qui in mari habitet, id valde admiror, ac mi-
nime credo. **P R O.** Ne mireris, Menelae:
nam ita res est, fio. **MEN.** Vidi ipse equidem:
sed videre mihi, quod pace tua dictum velim,
praestigias quasdam admouere huic rei, oculos-
que fallere spectantium, dum ipse nihil tale fis.

2. PRO.

ΠΡ. Καὶ τίς ἂν ἡ ἀπάτη ἐπὶ τῶν ἔτῳς ἐναρ-
γῶν γένοιτο; ἢ ἀνεωγμένοις τοῖς ὀφθαλμοῖς
εἶδες, ἕς ὅσα μετεποίησα ἑμαυτόν; εἰ δὲ ἀπι-
στεις, καὶ τὸ πρῶγμα ψευδὲς εἶναι δοκεῖ, Φαν-
τασία τις πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἰσαμένη, ἔπει-
δ' ἂν πῦρ γένωμαι, προσένεγκέ μοι, ὥ γυναιό-
τατε, τὴν χεῖρα· εἴη γάρ, εἰ ὀρῶμαι μόνον,
ἢ καὶ τὸ καλεῖν τότε μοι πρόσσεν. ΜΕ. οὐκ
ἀσφαλὴς ἡ πεῖρα, ὦ Πρωτεύ. ΠΡ. σὺ δέ
μοι, Μενέλαε, δοκεῖς ἔδὲ πολὺ πένε ἑωρακέναι
πώποτε, ἔδ' ὃ πάσχει ὁ ἰχθύς ἔτος εἰδέναι.
ΜΕ. ἀλλὰ τὸν μὲν πολὺ πένε εἶδον. ἃ πάσχει
δὲ, ἠδέως ἂν μάθοιμι παρὰ σέ.

ΠΡ.

2. PRO. Et quae tandem fallacia in rebus
tam manifestis resideat? non tu apertis oculis
es contuitus, quas in formas memet ipse con-
versum fecerim? sin fidem non habes, idque
negotium falsum esse videtur, inanis scilicet
quaedam species ante oculos consistens, tum
tu, ubi ignis factus fuero, admoue mihi, vir
fortissime, manum: probe scies, videarne so-
lum talis, an facultas etiam vrendi tunc mihi
adsit. MEM. Non tutum est hoc experimen-
tum, o Proteu. PRO. Tu quidem mihi, Me-
nelae, videris polypum vidisse nunquam, quae-
que huius piscis sit natura, ignorare. MEN.
Imo polypum vidi: at naturam eius libenter di-
dicerim a te.

3. PRO.

ΠΡ. Ὅποιον ἂν πέτρα προσελθὼν ἀρμόσῃ
 τὰς κοτύλας, καὶ προσφύς ἔχηται κατὰ τὰς
 πλεκτάνας, ἐκεῖνὴ ὅμοιον ἀπεργάζεται ἑαυτὸν,
 καὶ μεταβάλλει τὴν χροάν, μιμνήμενος τὴν πέ-
 τραν, ὡς ἂν λάθῃ τὰς αἰλίας, μὴ διαλλάττων,
 μηδὲ φανερός ὢν διὰ τῆτο, ἀλλ' εἰκὼς τῷ λί-
 θῳ. ΜΕ. Φασὶ ταῦτα· τὸ δὲ σὸν πολλῷ
 παραδοξότερον, ὦ Πρωτεῦ. ΠΡ. ἔκ οἶδα, ὦ
 Μενέλαε, τίνι ἂν ἄλλῳ πισεύσεις, τοῖς σεαυ-
 τῷ ὀφθαλμοῖς ἀπιστῶν; ΜΕ. ἰδὼν εἶδον. ἀλ-
 λά τὸ πρᾶγμα τεράσιον, τὸν αὐτὸν πῦρ καὶ ὕ-
 δωρ γίνεσθαι.

3. PRO. Ad quamcumque petram accesserit,
 aptaueritque acetabula, et adglutinatis haeserit
 cirris, illi similem se reddit, mutatoque colore
 scopulum imitatur, ut fallat piscatores nihil di-
 versus, proptereaque nec conspicuus, sed pla-
 ne similis isti lapidi. MEN. Ista narrant;
 tum autem illud multo est incredibilius, Pro-
 ten. PRO. Nescio profecto, Menelae, cui
 sis alteri fidem habiturus, quam tuis ipsius ocu-
 lis denegas. MEN. Videndo sane vidi: sed
 res est portentosa, idem ut ignis et aqua fiat.

V.

Πανόπης καὶ Γαλήνης.

ΠΑΝ. Εἶδες, ὦ Γαλήνη, χθὲς, οἷα ἐποίησεν ἡ Ἔρις παρὰ τὸ δεῖπνον ἐν Θετταλίᾳ, διότι μὴ καὶ αὐτὴ ἐκλήθη εἰς τὸ συμπόσιον; ΓΑ. ἃ ξυνεισιώμην ὑμῖν ἐγωγε· ὁ γὰρ Ποσειδῶν ἐκέλευσέ με, ὦ Πανόπη, ἀκόμεντον ἐν τοσάτῳ φυλάττειν τὸ πέλαγος. τί δ' ἐν ἐπαίῳ σεν ἡ Ἔρις μὴ παρᾶσα; ΠΑ. ἡ Θέτις καὶ ὁ Πηλεὺς ἀπεληλύθεισαν εἰς τὸν θάλαμον, ὑπὸ τῆς Ἀμφιτρίτης καὶ τῆ Ποσειδῶνος παρακεμφθέντες. ἡ Ἔρις δ' ἐν τοσάτῳ λαθῶσα πάντας, ἐδυήθη δὲ ῥαδίως, τῶν μὲν πινόντων, εἰτών δὲ κροτέν-

Panopes et Galenes.

PAN. Vidistin', Galene, heri, qualia designar' Eris inter coenam in Thessalia, quod non et ipsa fuerit vocata ad convivium? GAL. Equidem haud vna vobiscum fui: Neptunus enim iussit me, Panope, nullis fluctibus agitatam ac tranquillam interea servare pelagus. Quid ergo fecit Eris, quae non aderat? PAN. Thetis et Peleus abierant in thalamum ab Amphitrite et Neptuno deducti. Eris interim clam omnibus (poterat autem facillime, dum hi quidem biberent, illi saltarent, alii vel

κροτάντων, ἢ τῷ Ἀπόλλωνι κιθαρίζοντι, ἢ ταῖς Μούσαις ἀδύσαις προσεχόντων τὸν νῆν, ἐνέβαλεν εἰς τὸ συμπόσιον μῆλόν τι πάγκαλον, χρυσῶν ὅλοι, ὧ Γαλήνη· ἐπεγέγραπτο δὲ, Η ΚΑΛΗ ΛΑΒΕΤΩ. Κυλινδούμενον δὲ τῷτο, ὥσπερ ἐξεπίτηδες, ἦκε ἐνθα Ἦρα τε, καὶ Ἀφροδίτη, καὶ Ἀθηνᾶ κατεκλίνοντο.

Καίπειθ ὁ Ἑρμῆς ἀνελόμενος ἐπελέξατο τὰ γεγραμμένα, αἱ μὲν Νηρηίδες ἡμεῖς ἀπεσιωπήσαμεν· τί γὰρ ἔδει ποιεῖν, ἐκείνων παρσῶν; αἱ δὲ ἀντεποιῶντο ἐκάζη, καὶ αὐτῆς εἶναι τὸ μῆλον ἤξιεν. καὶ εἰ μὴ γε ὁ Ζεὺς διέσκησεν αὐτοὺς, καὶ ἄχρη χειρῶν πρᾶχῶρησε τὸ πρᾶγμα. ἀλλ' ἐκεῖνος, αὐτὸς μὲν οὐ κρινῶ, Φησι, περὶ τῶτε

vel Apollini citharam pulsanti, vel Musis canentibus adhiberent animum, impulit in conuiuium malum quam pulcerrimum, aureum totum, Galene: erat inscriptum: PVL CRA ACCIPIAT: id autem prouolutum quasi de industria peruenit ubi Iuno, Venus et Minerua decumbebant.

2. Tum eo Mercurius sublato postquam perlegit inscripta, nos quidem Nereïdes conticimus: quid enim oportebat facere, Deabus praesentibus? at hae sibi quaeque vindicabant, suumque esse malum contendebant: quin etiam, nisi Iupiter diremisset eas, ad manus res peruenisset. Ille tamen, ipse quidem, inquit, iudicium non

τέτου (καίτοι ἐκείναι αὐτὸν δικάσαι ἤξιουν)
 ἄπιτε δὲ εἰς τὴν Ἰδην παρὰ τὸν Πριάμην παῖδα·
 ὅς οἱ δὲ τε διαγνώσκει τὴν καλλίονα, Φιλόκαλος
 ὢν, καὶ ἐκ αὐτοῦ ἐκείνος κρῖναι κακῶς. ΓΑ. τί
 αὖν αἱ θεαί, ὦ Πανόπη; ΠΑ. τήμερον, οἶμαί,
 ἀπίασι πρὸς τὴν Ἰδην. ΓΑ. καί τις ἤξει με-
 τὰ μικρὸν ἀπαγγέλλων ἡμῖν τὴν κρατῆσαν; ΠΑ.
 ἤδη σοι Φημί, ἐκ ἄλλῃ κρατήσῃ, τῆς Ἀφρο-
 δίτης ἀγωνιζομένης, ἣν μὴ τι πάνυ ὁ δαιτυνέος
 ἀμβλυώτῃ.

interponam ea de re (quanquam hoc ut faceret,
 istae magno opere laborarent) abite vero in
 Idam ad Priami filium, qui certe nouerit di-
 gnoscere pulcriorem formarum elegans specta-
 tor; neque is profecto iudicauerit male. G A L.
 Quid ergo Deae, Panope? P A N. Hodie, pu-
 to, petunt Idam; et aliquis adfuturus erit mox,
 qui nunciet nobis uictricem. G A L. Iam nunc
 tibi dico, non alia vincet, Venere quidem cer-
 tante, nisi valde sit arbiter hebeti oculorum
 acie.

VI.

Τρίτωνος, Ἀμυμώνης, καὶ Ποσειδῶνος.

ΤΡΙ. **Ε**πὶ τὴν Λέρνην, ὃ Ποσειδόν, παραγίγνεται κατ' ἐκάστην ἡμέραν ὑδρευομένη παρθένος, πάγκαλόν τι χρῆμα· ἐκ οἷδα ἔγωγς καλλίω παῦδα ἰδών. ΠΟ. ἐλευθέρην τινά, ὃ Τρίτων, λέγεις, ἢ θεράπεινά τις ὑδροφόρος ἐστίν; ΤΡΙ. ἔμενεν· ἀλλὰ τῷ Δαναῷ ἐκείνη θυγάτηρ, μία τῶν πεντήκοντα καὶ αὐτῇ, Ἀμυμώνη τῆνομα· ἐπυθόμην γὰρ, ἥτις καλοῖτο, καὶ τὸ γένος. ὁ Δαναὸς δὲ σκληραγωγεῖ τὰς θυγατέρας, καὶ αὐτὰρχειν διδάσκει, καὶ πέμπει ὕδωρ τε ἀρυσομένας, καὶ πρὸς τὰ ἄλλα παιδεύει ἀέκωνες εἶναι αὐτάς.

ΠΟ.

Tritonis, Amymones, et Neptuni.

ΤΡΙ. **A**d Lernam, Neptune, accedit quotidie aquatum virgo, res plane pulcerrima: haud equidem scio formosiores me puellam vidisse. ΝΕΡ. Ingenuamne dicis, o Triton, an famula quaedam est ad aquam ferendam? ΤΡΙ. Nequaquam: sed Danaï istius filia, una quinquagenarum et ipsa, Amymone nomine: sciscitatus enim sum et quomodo vocetur, et genus. Danaus autem durius habet filias, et ad opus suis manibus faciundum instituit, atque etiam mittit aquam hauristas: ad cetera porro ministeria conducit, ut impigrae sint.

Ββ 2

ΝΕΡ.

ΠΟ. Μόνη δὲ παραγίνεται μακρὰν ἔτω τὴν
 ὁδὸν ἐξ Ἀργος εἰς Λέρνην; ΤΡ. μόνη· πολυδί-
 ψιον δὲ τὸ Ἀργος, ὡς οἶσθα· ὥς ἀνάγκη αἰεὶ
 ὑδροφορεῖν. ΠΟ. ὦ Τρίτων, ἔμετρίως με διατά-
 ραξας εἰπὼν τὰ περὶ τῆς παιδός· ὥς ἴωμεν ἐπ'
 αὐτήν. ΤΡ. ἴωμεν· ἤδη γὰρ καιρὸς τῆς ὑδροφο-
 ρίας. καὶ σχεδὸν πεκατὰ μέσσην τὴν ὁδὸν ἔσιν ἴσα
 εἰς τὴν Λέρνην. ΠΟ. ἀκῶν ζεύξον τὸ ἄρμα· ἡ τᾷτο
 μὲν πολλὴν ἔχει τὴν διατριβὴν, ὑπάγειν τοὺς
 ἵππους τῇ ζεύγῃ, καὶ τὸ ἄρμα ἐπισκευάζειν·
 σὺ δὲ ἀλλὰ 6) δελφῖνά μοι τινὰ τῶν ὠκείων
 παρα-

NEP. Solane conficit tam longum iter Argis
 ad Lernam? TRI. Sola: valde autem fiticulo-
 sum est Argos, ut nosti: atque adeo necesse est
 semper aquam eo ferre. NEP. Non tu, Tri-
 ton, mediocriter me conturbasti, quum perse-
 cutus es, quae spectant ad puellam: quare ad-
 eamus ad eam. TRI. Eamus: iam enim tem-
 pus est auationis; et fere, ni fallor, in media
 versatur via petens Lernam. NEP. Itaque iun-
 ge currum: aut illud quidem longam habet mo-
 ram, subdere equos iugo, et currum apparare:
 quin tu potius delphinum mihi aliquem ex velo-
 cioribus

6 Σὺ δὲ ἀλλὰ] Hortandi vis atque incitandi
 in ἀλλὰ, quando imperatiuis praeponitur,
 perquam est familiaris, et in Nostro fre-
 quens. Hemst.

παράγησον· ἐφιππάσομαι γὰρ ἐπ' αὐτῇ τάχι-
σα. ΤΡ. ἰδέ σοι ἄτοσί ὁ δελφίνων ὠκύτατος.
ΠΟ. εὖγε· ἀπελαύνωμεν· σὺ δὲ παρηνήχου,
ὦ Τρίτων. καὶ πειδὴ πάρεσμεν εἰς τὴν Λέρνην,
ἐγὼ μὲν λοχήσω ἐνταῦθα περ, σὺ δ' ἀποσκοπέι
ὅπότ' ἂν αἰσθῇ· προσιᾶσαν αὐτήν. ΠΡ. αὐτὴ
σοι πλησίον.

ΠΟ. Καλὴ, ὦ Τρίτων, καὶ ὥραία παρθέ-
νος· ἀλλὰ συλληπτέα ἡμῖν ἐστίν. ΑΜ. ἀνθρω-
πε, ποῖ με ξυναρπάσας ἄγεις; ἀνδραποδισθῆς
εἶ, καὶ ἔοικας ἡμῖν ἀπ' Αἰγύπτου τῷ θεῷ ἐπι-
πεμφθῆναι· ὥστε βοήσομαι τὸν πατέρα. ΤΡ.
σιώπησον, ὦ Ἀμυμώνη, Ποσειδῶν ἐστί. ΑΜ.
τί Ποσειδῶν λέγεις; τί βιάζῃ με, ὦ ἀνθρώπε,
καὶ

cioribus adducito: equitans enim in eo proue-
har celerrime. TRI. Ecce tibi istum delphino-
rum ocyssimum. NEP. Bene: auehamur; tu
verq iuxta adnata, Triton. Postquam peruene-
rimus ad Lernam, ego insidiabor isto fere loco;
tu prospecta; quumque senseris aduentantem
illam. TRI. Haec ipsa tibi prope adest

3 NEP. Pulcra, Triton, et florens virgo:
omnino comprehendenda nobis est. AMY. Mi
homo, quo me correptam ducis? plagiarus es,
et videris in nos ab Aegypto patruo immissus ef-
fe: quare innocabo patrem. TRI. Tace, Amy-
mone: Neptunus hic est. AMY. Quid mihi
Neptunum dicis? quid vim adfers mihi, homo,

καὶ εἰς τὴν θάλατταν καθέλκεις; ἐγὼ δὲ ἀπο-
πνιγέσομαι ἢ ἀθλία καταδύσα. ΠΟ. θάρρει,
οὐδὲν δεινὸν πάθης· ἀλλὰ καὶ πηγὴν ἐπώνυμόν
σοι ἀναδοθῆναι εἰσὼ ἐνταῦθα, πατάξας τῇ
τριάκοντὴ τὴν πέτραν πλησίον τῆς κλύσματος·
καὶ σὺ εὐδαίμων ἔσῃ, καὶ μόνῃ τῶν ἀδελφῶν
ἔχῃ υδροφορήσεις ἀποθανῆσα.

inque mare detrahis? misera suffocabor demersa.
NEP. Bonum animum habe: nullum incom-
modum patieris: imo etiam fontem tui nomi-
nis emicare faciam ibi, percussa tridente hac pe-
tra, prope maris aestum: tu vero felix eris, so-
rorumque sola non feres aquam mortua.

VII.

Νότου καὶ Ζεφύρου.

NOT. Ταύτην, ὦ Ζέφυρε, τὴν δάμαλιν, ἣν
διὰ τῆς πελάγους εἰς Αἴγυπτον ὁ Ἑρ-
μῆς ἄγει, ὁ Ζεὺς διεκόρησεν ἄλλος ἔρωτι; ΖΕ.
ναί, ὦ Νότε· ἡ δάμαλις δὲ τότε, ἀλλὰ παῖς
ἦν

Noti et Zephyri.

NOT. Illam ergo, Zephyre, iuuentam, quam
per pelagus in Aegyptum Mercurius
ducit, Iupiter vitiauit amore captus? ZEP. Ita
est, Note: neque tunc tamen erat iuuenta, sed
filia

ἦν τῇ ποταμῷ Ἰνάχῃ· νῦν δὲ ἡ Ἥρα τοιαύτην
ἐποίησεν αὐτὴν ζηλοτυπήσασα, ὅτι καὶ πάντῃ
εὐώρα ἐρῶντα τὸν Δία. ΝΟ. νῦν ἔτι ἐρᾷ τῇ
βοός; ΖΕ. καὶ μάλα· καὶ διὰ τῆτο εἰς Αἴγυ-
πτον αὐτὴν ἐπέμψε· καὶ ἡμῖν προσέταξε μὴ
κυμαίνειν τὴν θάλασσαν εἰς ἃν διανήχεται, ὡς
ἀποτεκῆσα ἐκεῖ, κύει δὲ ἤδη, θεὸς γένοιτο καὶ
αὐτῇ, καὶ τὸ τεχθέν.

ΝΟ. Ἡ δάμαλις θεός; ΖΕ. καὶ μάλα, ὦ
Νότε· ἄρξει τε, ὁ Ἑρμῆς ἔφη, τῶν πλεόντων,
καὶ ἡμῶν ἑσσι δέσποινα, ὃν τινα αὖ ἡμῶν ἐθέ-
λῃ ἐκπέμψαι, ἢ κωλύσαι ἐπιπνεῖν. ΝΟ. θε-
ρασκευτέα τοιγαρῶν, ὦ Ζεφυρε, ἤδη δέσποινα
γε οὐσα· νῆ Δία εὐκχεσθαι γὰρ οὕτω γένοιτο.

ΖΕ.

filia fluvii Inachî: nunc Iuno talem fecit eam,
aemulatione feruida, quod vehementer videret
amare Iouem. ΝΟ. Igitur etiam nunc amat
istam vaccam? ΖΕΡ. Plane: ideoque in Aegy-
ptum eam misit; ac nobis praecepit, ne flucti-
bus agitaremus mare, donec transnarit, ut par-
tûm ibi enixa (vterus enim iam tumet) Dea
fiat tum ipsa, tum quod natum erit.

2. ΝΟΤ. Haec iuuenca ut Dea fiat? ΖΕΡ. Omnino, Νότε: et praeerit, ut Mercurius narrauit, nauigantibus, nosque erimus in eius potestate, ut quemcumque nostrum vo-
luerit emittat, aut prohibeat flare. ΝΟ. Co-
lenda igitur, o Zephyre, iam quippe domina.

ZE. ἀλλ' ἤδη γὰρ διεπέρασε, καὶ ἐξένευσεν ἐς τὴν γῆν, ὅρῳς ὅπως ἐκέτι μὲν τετραποδισί βαδίζει, ἀνορθώσας δ' αὐτὴν ὁ Ἑρμῆς γυναῖκα παγκάλην αὐθις ἐποίησε; NO. παράδοξα γὰρ ταῦτα, ὦ Ζέφυρε· ἐκ ἔτι τὰ κέρατα, οὐδὲ ἄρ' αὖ, καὶ διχλήσῃ τὰ σκέλη; ἀλλ' ἐπέρασος κόρη. ὁ μὲν τοι Ἑρμῆς τί παθὼν μεταβέβληκεν ἑαυτὸν, καὶ ἀντὶ νεανίε κυνοπρόσωπος ἰγυγένηται; ZE. μὴ πολυπραγμονῶμεν, ὅτε ἄμεινον ἐκείνος οἶδε τὰ πρακτέα.

ZE P. Profecto: magis enim beneuola nobis ita reddatur. At ecce iam traiecit, atque euasit in terram: viden' vt non amplius quadrupedis more incedat, sed eam erectam Mercurius mulierem pulcerrimam iterum effecerit? NOT. Mirabilia sane sunt ista, Zephyre: abierunt cornua, cauda, bifidi pedes: contra amabilis est virgo. Atqui Mercurius quid est, quod semet mutarit, et pro iuvene caninam faciem sumserit? ZE P. Ne curiosius inquiramus; quandoquidem melius ille sciuerit, quid sit faciendum.

VIII.

Ποσειδῶνος καὶ Δελφίνων

ΠΟΣ. Εὖγε, ὦ Δελφῖνες, ὅτι ἀεὶ Φιλάν-
 θρωποὶ ἐσθε· καὶ πάλα μὲν τὸ τῆς
 Ἰνῆς παιδίον ἐπὶ τὸν Ἴσθμὸν ἐκομίσατε, ὑπο-
 δεξάμενοι ἀπὸ τῶν Σκιρωνίδων μετὰ τῆς μη-
 τρὸς ἐμπεσόν· καὶ νῦν σὺ τὸν κιθαρωδὸν τῷτον
 τὸν ἐκ Μηθύμνης ἀναλαβὼν, ἐξενήξω ἐς Ταίνα-
 ρον αὐτῇ σκευῇ, καὶ κιθάρα· ἔδὲ περιεΐδες κα-
 κῶς ὑπὸ τῶν ναυτῶν ἀπολλύμενον· ΔΕΛ. μὴ
 θυμάσης, ὦ Πόσειδον, εἰ τὰς ἀνθρώπους εὖ
 ποιᾶμεν, ἐξ ἀνθρώπων γε καὶ αὐτοὶ ἰχθύες γε-
 νόμενοι. ΠΟ. καὶ μέμφομαί γε τῷ Διονύσῳ,
 ὅτι

Neptuni et Delphinum.

NEP. Recte vero, Delphines, quod semper
 amantes sitis hominum; etenim olim
 Inus filium ad Isthmum detulistis exceptum,
 quum a Scironiis saxi cum matre incideret in
 mare; tuque nunc citharoedum illum ex Me-
 thymna postquam dorso subleuasses cum ipso
 habitu citharoedico et cithara, enatasti ad Taena-
 rum, neque neglexisti male nautarum scelere per-
 euntem. DEL. Ne mireris, Neptune, si homini-
 bus benefacimus, ex hominibus quippe ipsi in pi-
 sces versi. NEP. Imo equidem accuso Bacchum,
 B b 5 qui

ὅτι ὑμᾶς καταναυμαχήσας μετέβαλε, δέον χειρῶσασθαι μόνον, ὥσπερ τὰς ἄλλας ὑπηγάγετο. πῶς δ' ἔν τὰ κατὰ τὸν Ἀρίονα τέτον ἐγένετο, ὦ Δελφίν;

ΔΕΛ. Ὁ Περιάνδρος, οἶμαι, ἔχαιρεν αὐτῷ, καὶ πολλάκις μετεπέμπετο αὐτὸν ἐπὶ τῇ τέχνῃ. ὁ δὲ πλατῆσας παρὰ τῷ τυράννου ἐπιθύμησε, πλεύσας οἴκαδε εἰς τὴν Μήθυμναν, ἐπιδείξασθαι τὸν πλῆτον· καὶ ἐπιβὰς πορθμεῖα τινὸς κακέργων ἀνδρῶν, ὡς ἔδειξε πολὺν ἄγων χρυσόν, καὶ ἄργυρον, ἐπεὶ κατὰ μέσον τὸ Αἰγαῖον ἐγένοντο, ἐπιβαλεύουσιν αὐτῷ οἱ ναῦται. ὁ δὲ (ἡκρωμένη γὰρ ἅπαντα παραινέων τῷ σκάφει) ἐπεὶ ταῦτα ὑμῖν δέδοκται, ἔφη, ἀλλὰ τὴν σκευὴν ἀναλα-

qui vobis praelio nauali victis formam mutauit, quum decuisset in potestatem redigere tantum, quo pacto alios sibi subiecit. At quomodo, quae ad Arionem istum spectant, sunt facta, Delphin?

DEL. Periander, opinor, delectabatur eo, et saepius arcessebat ob artis excellentiam: hunc autem nactum a tyranno diuitias desiderium cepit domum redeundi Methymnam ad ostentandas opes. Quare conscensa vectoria nauicula maleficorum hominum, vt prae se tulit multum ferre se auri et argenti, vbi medium Aegaeum tetigerunt, insidiantur ipsi nautae. Tum ille (auscultabam enim omnia adnatans nauigio) quandoquidem id vobis constitutum est, inquit, at ornatum sumto,

ἀναλαμβάντα με, καὶ ἄσαντα θρήνόν τινα ἐπ' ἐμαυτῷ, ἐκόντα εἰσατε ῥίψαι ἐμαυτόν. ἐπέ-
τρεψαν οἱ ναῦται, καὶ ἀνέλαβε τὴν σκευὴν, καὶ
ἤσε πάνυ λιγυρῶς· καὶ ἔπεσεν εἰς τὴν θάλατ-
ταν, ὡς αὐτίκα πάντως ἀποθανέμενος. ἐγὼ δὲ
ὑπολαβὼν, καὶ ἀναθέμενος αὐτόν, ἐξηνηξάμην
ἔχων εἰς Ταίναρον. ΠΟΣ. ἐπαινῶ τῆς Φιλομυ-
σίας· ἄξιον γὰρ τὸν μισθὸν ἀποδέδωκας αὐτῷ
τῆς ἀκροάσεως.

sumto, decantatoque leſſo ſponte ſinite me pro-
licere memet ipſum: mox citharoedi habitum
indutus cecinit admodum argute, ceciditque in
mare, quaſi ſtatim plane periturus. Ego au-
tem ſulceptum impoſitumque dorſo ferens ena-
taui ad Taenarum. NEP. Equidem laudo te
ob ſtadium illud muſices; dignam enim mer-
cedem reddidiſti ipſi auditae cantionis.

IX.

Ποσειδῶνος καὶ Νηρηίδων.

ΠΟΣ. Τὸ μὲν ξενὸν τέτο, εἰς δ' ἡ παῖς κατηνέ-
χθη, Ἑλλήσποντος ἀπ' αὐτῆς κα-
λείσθω.

Neptuni et Nereidum.

NEP. Fretum illud anguſtum, quo puel-
la delapſa eſt, Helleſpontus ab ea
voce-

λείσθω· τὸν δὲ νεκρὸν ὑμεῖς, ὦ Νηρηίδες, παραβῆσαι τῇ Τρωάδι προσενέγκατε, ὡς ταφείη ὑπὸ τῶν ἐπιχωρίων. ΝΗ. μηδαμῶς, ὦ Πόσειδον· ἀλλ' ἐνταῦθα ἐν τῷ ἐπωνύμῳ πελάγει τεθάφθω· ἐλεῖμεν γὰρ αὐτὴν οἰκτίσας ὑπὸ τῆς μητριᾶς πεπονδυῖαν. ΠΟ. τῆτο μὲν, ὦ Ἀμφιτρίτη, καὶ φίμις. καὶ ἄλλως καλὸν ἐνταῦθα περ κείσθαι ὑπὸ τῇ ψάμμῳ αὐτὴν, ἀλλ' ἔπερ ἔφην ἐν τῇ Τρωάδι ἢ ἐν τῇ Χερρόνησῳ τεθάψεται. ἐκεῖνο δὲ παραμύθιον καὶ μικρὸν ἔσαι αὐτῇ, ὅτι μετ' ὀλίγον τὰ αὐτὰ καὶ ἡ Ἰνώ πείσεται, καὶ ἐμπεσεῖται ὑπὸ τῷ Ἀθάμαντος διωκομένη εἰς τὸ πέλαγος, ἀπ' ἧκε τῷ Κιθαιρῶνος, καθόπερ καθήκει εἰς τὴν θάλασσαν, ἔχε-
σα

vocetur: cadauer autem vos, Nereides, acceptum ad Troadem deferte, ut sepeliatur a regionis incolis. NER. Neutiquam, Neptune; verum hoc ipso in pelago, cui nomen dedit, sepeliatur: miseret enim nos eius, quae miserranda fuit a nouerca passa. NEP. Id quidem, Amphitrite, fas non est; neque porro decorum isthic alicubi iacere eam sub arena: sed, quod dixi, in Troade aut Chersoneso mox sepulchrae mandabitur: id autem solatium erit ipsi non mediocre; quod post paulo eadem et Ino parietur, praicepsque cadet ab Athamante fugata in pelagus ex summo Cithaerone, qua parte protenditur ad mare, gerens praeterea fi-

σα καὶ τὸν υἱὸν ἐπὶ τῆς ἀγκάλης. ΝΗ. ἀλλὰ καί μιν σῶσαι δεήσει, χαρισαμένως τῷ Διονύσῳ· τροφὸς γὰρ αὐτῷ καὶ τίτθῃ ἡ Ἰνώ.

ΠΟ. Οὐκ ἔχρην ἔγω πονηρὰν ἔσαν· ἀλλὰ τῷ Διονύσῳ ἀχαριτεῖν, ὧ Ἀμφιτρίτῃ, ἐκ ἄξιον. ΝΗ. αὕτη δὲ ἄρα τί παθῆσα κατέπεσεν ἀπὸ τῆς κριῆς; ὁ ἀδελφὸς δὲ ὁ Φρύξος ἀσφαλῶς ἔχειται; ΠΟ. εἰκότως· νεανίας γὰρ, καὶ δύναται ἀντέχειν πρὸς τὴν Φορὰν· ἡ δὲ ὑπὸ ἀηθείας ἐπιβῆσα ὀχήματος παραδόξου, καὶ ἀπιδούσα ἐς βάθος ἀχανές, ἐκπλαγεῖσα, καὶ τῷ θάμβει ἅμα σχεθεῖσα 7), καὶ πλιγγιά-
 σασα

ea filium in vlnis. NER. Sed illam quoque servare nos oportebit gratificantes Baccho; nam nutrix prae-buit illi mammam Ino.

2. NEP. Haud oportebat tam malam; sed Baccho gratiam illam negare, Amphitrite, non aequum est. NER. Helle. vero, qui factum est, ut deciderit ab ariete, quum frater eius Phryxus absque periculo vehatur? NEP. Et merito quidem: nam iuuenis est, ac potest sustinere se aduersas motus celeritatem: illa autem prae insolentia, quum inscendisset vehiculum prorsus inasitatum, et prospectasset in profundum immense patens, obstupescit, aestuque simul aeris correpta,
 et ver-

7. Τῷ θάμβει ἅμα σχεθεῖσα] Scio recte dici θάμβει vel ἐκπλήξει ἔχουσθαι. Sed quorsum in hac lectione pertineat ἅμα, expe-

σκα 8) πρὸς τὸ σφοδρὸν τῆς πτήσεως, ἀκρω-
τὴς ἐγένετο τῶν κεράτων τῷ κριῶ, ὧν τέως
ἐπειλήπτο, καὶ κατέπεσεν ἐς τὸ πέλαγος. ΝΗ.
ἐκῶν

et vertigine ex violentia volatus, e manibus
amisit arietis cornua, quae hactenus pre-
hensa tenuerat, et defluxit in mare. NER.
Non

expedire nequeo: ista sane particula diuer-
sum quiddam postulat ab ἐκπλήξει, quod
simul cum stupore tenellam virginem corri-
puerit, praecipitemque labi fecerit in ma-
re. Quocirca, quod repudiavit Graecius,
patrocinium istius scripturae τῷ θάλπει
non subterfugio: θάλπος enim interpretari
licet *fermorem aëris*, qui spiritum delica-
tulae virginis intercepto eo facilius, quod
aries impetu volatus altioris celerissimo
proueheretur. Vt aëri aestu Solis ca-
lescente θάλπος, sic et alia pari potestate
vocabula tribuuntur, φλέγμα, καῦμα,
πνῖγος, hoc quidem ex eo dictum, quod
suffocet, et animae meatum impediat: op-
portunum ergo πνίγει, θάλπει συνέχε-
σθαι. Ita commodum erit ΤΩ θάλπει,
et ἅμα suum locum iuste tenebitur. Hemst.

8. Ἰλλυγιάσασα] Σκοτοδιῶσα. vox Syracu-
sana, ὅταν δὲ περὶ τὴν καρδίαν εὐρύφος γέ-
νηται, ἐπακολουθεῖ σκότος, καὶ τῷτο τὸ
πᾶθος καλεῖσθαι ἰλλυγον, Interp. *Aristophan.*
Acharn. Boissac.

ἐκὼν ἔχρην τὴν μητέρα τὴν Νεφέλην βοηθεῖν
πιπτέσῃ; ΠΟ. ἔχρην· ἀλλ' ἡ Μοῖρα πολλῷ
τῆς Νεφέλης δυνατωτέρα.

Non oportebat matrem Nephelen auxilium fer-
re cadenti? NEP. Oportebat: sed fatum mul-
to Nephelle potentius.

X.

Ἴριδος καὶ Ποσειδῶνος.

ΙΡΙΣ. Τὴν νῆσον τὴν πλανωμένην, ᾧ Πόσειδον,
ἀποσπασθεῖσαν τῆς Σικελίας, ὕφα-
λον ἐπινήχουσθαι συμβέβηκε. ταύτην, Φησὶν
ὁ Ζεὺς, σῆσον ἤδη, καὶ ἀνάφηνεν, καὶ πείησον
ἤδη δῆλον ἐν τῷ Αἰγαίῳ μέσῳ βεβαίως μένειν,
σηρίζας πάντῃ ἀσφαλῶς· δεῖται γάρ τι αὐτῆς.
ΠΟ. πεπραγέται τότῳ, ᾧ Ἴρι. τίνα δὲ ὁμῶς
παρέξει αὐτῷ τὴν χρεῖαν ἀναφανείσα, καὶ
μηκέτι

Iridis et Neptuni.

IRIS. Insula ista errans, Neptune, aulsa a Si-
cilia, recta fluctu adhuc natat: eam ipsam,
ait Iupiter, e vestigio constitue, inque lucem
profer, et fac iam ut conspicua in Aegaeo me-
dio stabilisque maneat, firmata immotis radici-
bus: non enim nullus erit eius usus. NEP. Iam-
iam factum erit, Iri: verumtamen quem praebe-
bit ipsi usum in lucemeducta, neque amplius
innu-

μηκέτι πλέεσα; IP. τὴν Λητώ ἐπ' αὐτῆς δεῖ ἀπο-
κυῆσαι· ἤδη γὰρ πονηρῶς ὑπὸ τῶν ὠδίνων ἔχει.

ΠΟ. τί ἔν; ἔχ ἱκανὸς ὁ ἔρανος ἐντακεῖν; εἰ δὲ
μὴ ἔτος, ἀλλὰ γε πᾶσα ἡ γῆ ἐκ ἂν ὑποδέξα-
σθαι δύναίτο τὰς αὐτῆς γονάς; IP. ἔκ, ὦ Πό-
σειδον· ἡ Ἥρα γὰρ ὄρκῳ μεγάλῳ κατέλαβε τὴν
γῆν, μὴ παρασχεῖν τῇ Λητοῖ τῶν ὠδίνων ὑπο-
δοχὴν. ἡ τοίνυν νῆσος αὐτῇ ἀνώμοτος ἔστιν·
ἀφανὴς γὰρ ἦν.

ΠΟ. Συνίημι. ἴσῃθι, ὦ νῆσε, καὶ ἀνάδυθι
αὖθις ἐκ τῆ βυθῆ, καὶ μηκέτι ὑποφέρε, ἀλλὰ
βεβαίως μένε, καὶ ὑπόδεξαι, ὦ εὐδαιμονεσά-
τη, τῆ ἀδελφῆ τὰ τέκνα δύο, τὰς καλλίσους
τῶν θεῶν. καὶ ὑμεῖς, ὦ Τρίτωνες, διαπορσθμεύ-
σα-

innatans? IR. Latonam in ea insula oportet par-
tum deponere: iam nunc enim male a dolori-
bus habet. NEP. Quid ergo? non idoneum est
coelum, in quo pariat? hoc si minus, at tota
saltem terra nonne excipere possit Latonae par-
tus? IR. Minime, Neptune: nam Iuno iureiu-
rando graui obstrinxit terram, ne praeberet La-
tonae commodam pariendo sedem: iam isthaec in-
sula iurata non est, quippe nondum conspicua.

2. NEP. Rem teneo. Consiste, insula,
atque emerge iterum ex profundo, nec por-
ro sub vndis ferare; sed fixa mane, ac su-
scipe, fortunatissima, fratris liberos binos,
pulcerrimos Deorum. Vos, Tritones, trans-
vehite

σατε τὴν Λητώ εἰς αὐτήν· καὶ γαλήνῃ ἄπαν-
τα ἔσω. τὸν δράκοντα δὲ, ὃς νῦν ἐξοίσει αὐ-
τὴν Φοβῶν, τὰ νεογνὰ, ἐπειδὴν τεχθῇ, αὐτῇ
καὶ μέτρισι, καὶ τιμωρήσει τῇ μητρὶ· σὺ δὲ
ἀπάγγελε τῷ Διὶ πάντα εἶναι εὐτρεπῆ. ἔση-
κεν ἡ Δῆλος· ἡκέτω ἡ Λητώ καὶ τικτέτω.

vehite Latonam eo; cunctaque stent tranquilla.
Draconem vero, qui nunc velut oestro exagitat
illam territans, infantes, mox atque nati fue-
rint, vlciscantur, ac poenas expetent pro matre.
Tu renuncia Ioui, omnia esse parata: constituit
Delus; veniat Latona et pariat.

XI.

Ξάνθου καὶ Θαλάσσης.

ΞΑΝ. **Δ**έχη με, ὦ θάλασσα, δεινὰ πεπον-
θότα· κατὰσβεσόν με τὰ τραύμα-
τα. ΘΑ. τί τέτο, ὦ Ξάνθε; τίς σε κατέκαυ-
σεν; ΞΑ. ἩΦαισος. ἀλλ' ἀπηνθραύκωμαι ὅπως
ὁ κακοδαίμων, καὶ ζέω. ΘΑ. διατί δὲ σοι ἐν-
βαλε

Xanthi et Maris.

ΞΑΝ. **R**ecipe me, Mare, grauia passum; re-
stingue mea vulnera. ΜΑΡ. Quid
hoc est rei, Xanthe? quis te exussit? ΞΑΝ.
Vulcanus: imo torrefactus sum plane ego mi-
ser, et ferueo. ΜΑΡ. Quam vero ob causam
C c tibi

βαλε τὸ πῦρ; Ἐ Α. διὰ τὸν υἱὸν τῆς Θέτιδος·
ἐπεὶ γὰρ Φονεύοντα τὰς Φρύγας ἰκέτευσα, ὃδ'
ἐκ ἐπαύσατο τῆς ὀργῆς, ἀλλ' ὑπὸ τῶν νεκρῶν
ἀπέφραττε μοι τὸν ῥῆν, ἐλεήσας τὰς ἀθλίαις
ἐπῆλθον, ἐπικλύσαι θέλων, ὡς φοβηθεὶς ἀπο-
σχοίτο τῶν ἀνδρῶν.

Ἐνταῦθα ὁ Ἥφαιστος, ἔτυχε γὰρ πλησίον
πρῶν, πᾶν ἄσον, οἶμαι, πῦρ εἶχε, καὶ ὅσον
ἐν τῇ Αἴτνῃ, καὶ εἶπαθι ἄλλοθι, φέρων ἐπῆλ-
θέ μοι· καὶ ἔκαστε μὲν τὰς πτελέας, καὶ μυ-
ρίκας· ὥπτησε δὲ καὶ τὰς κακοδαίμονας ἰχθύς,
καὶ τὰς ἐγγέλυας· αὐτὸν δὲ ἐμὲ ὑπερμαχλά-
σαι ποιήσας μικρᾷ δαῖν· ὅλον ξηρὸν εἰσγασαι.
ὁρᾷς δ' ἄν, ὅπως διακείμεαι ὑπὸ τῶν ἐκκαυμάτων.

Θ Α.

tibi iniecit ignem. X A N. Ob filium Thetidis:
quum enim occidentem Phrygas supplex adi-
rem, atque ille tamen iram non remitteret, quin
etiam cadaveribus obstrueret mihi flumen, mi-
seratus infelices irruī tanquam undis mergens,
quo territus abstineret se a virorum caede.

2. Ibi tum Vulcanus (forte enim propius ad-
erat) quantum, credo, habebat ignis, et quod-
cumque in Aetna, et sicubi vspiam collecto, im-
petum in me fecit, incenditque vlnos ac myricas:
tum quoque affauit infelicissimos pisces et an-
guillas: ipsum vero me quum efferuefecisset, pa-
rum abest, quin totum aridum reddiderit. Vides
igitur, quomodo sim adfectus ab istis incendii notis.

M A R.

Θ Α. θολερὸς 9), ὦ Ξάνθε, καὶ θερμὸς, ὡς εἰ-
 κός· τὸ αἷμα μὲν ἀπὸ τῶν νεκρῶν· ἡ θερμὴ δέ,
 ὡς Φῆς, ἀπὸ τῆς πυρός. καὶ εἰκότως, ὦ Ξάν-
 θε, ἐς ἐπὶ τὸν ἐμὸν υἱὸν ὠρμησας, ἀκ αἰδεσθεῖς
 ὅτι Νηρηίδος υἱὸς ἦν. Ε Α. ἐκ ἔδει ἂν ἐλεῆσαι
 γείτονας ὄντας τὰς Φρύγας; Θ Α. τὸν Ἥφαιστον
 δὲ ἐκ ἔδει ἐλεῆσαι Θέτιδος υἱὸν ὄντα τὸν Ἀχιλ-
 λέα;

MAR. Turbidus, o Xanthe, atque aestuans, ut
 par erat: sanguis a cadaveribus; aestus, ut ais,
 ab igne. Neque id immerito, Xanthe, qui in
 meum nepotem irruisti, non veritus nec cogi-
 tans Nereidis esse filium. XAN. Non decebat
 ergo misericordia tangi vicinorum meorum
 Phrygum? MAR. Et Vulcanum non decebar
 misericordia tangi Achillis, qui Thetidis esset
 filius.

9. Θολερὸς] Nihil prius in mentem veniat,
 quam θολερῶς et θερμῶς, scilicet διακεί-
 σαι. quia praecessit διάκσιμα. Mox ἐπὶ
 τὸν ἐμὸν υἱὸν stare non potest: quas enim
 manifesto discrevit Θάλατταν et Θέτιν,
 cuius incogitantiae foret, hic easdem com-
 miscere? Nihil occurrit melius, quam Co-
 γνατὶ υἱωνόν. Henst.

XII.

Δωρίδος καὶ Θέτιδος.

ΔΩΡ. **Τ**ί δακρύεις, ὦ Θέτι; ΘΕ. καλλίστην,
 ὦ Δωρι, κόρην εἶδον ἐς κιβωτὸν ὑπὸ
 τῆ πατρὸς ἐμβληθεῖσαν, αὐτὴν τε, καὶ βρέ-
 Φος αὐτῆς ἀρτιγενήτην· ἐκέλευσε δὲ ὁ πατὴρ
 τὰς ναύτας, ἀναλαβόντας τὸ κιβώτιον, ἐπει-
 δὲν πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπάσωσιν, ἀφείναν
 εἰς τὴν θάλασσαν, ὥς ἀπόλοιτο ἡ ἀθλία, καὶ
 αὐτὴ καὶ τὸ βρέφος. ΔΩ. τίνοσ δ' ἔνεκα, ὦ
 ἀδελφῇ, ἐπεὶ ἔμαθες ἀκριβῶς ἅπαντα; ΘΕ.
 Ἀκρίσιος ὁ πατὴρ αὐτῆς καλλίστην ἔσαν ἐπαρ-
 θένευσεν, εἰς χαλκῆν τινα θάλαμον ἐμβαλὼν.
 εἶτα

Doridis et Thetidis.

DOR. **Q**uid lacrimare, Theti? THE. For-
 mosissimam, Dori, vidi puellam in
 cistam a patre coniectam, tum ipsam, tum in-
 fantem eius modo natum: iussit autem pater
 nautas sublatam arcam, vbi longe a terra pro-
 cesserint, demittere in mare, vt intereat mise-
 ra et ipsa et infans. DOR. Quam ob cau-
 sam, soror, quandoquidem didicisse accu-
 rate videris omnia? THE. Acrisius pater
 eius forma praestantem seruabat virginem,
 ideoque in aereum thalamum incluserat. Tum
 potro

εἶτα τὸ μὲν ἀληθὲς ἐκ ἔχῳ εἰπεῖν· Φασὶ δ' ἐν
πὸν Δία, χρυσὸν γνόμενον, ῥυῖναι διὰ τῆ ὀρό-
Φε ἐπ' αὐτήν· δεξαμένην δ' ἐκείνην εἰς τὸν κόλ-
πον καταρρέοντα τὸν θεόν, ἐγκύμονα γενέσθαι.
τῷτο αἰσθόμενος ὁ πατήρ, ἄγριός τις καὶ ζη-
λότυπος γέρων, ἠγανῆκτεσθ' καὶ ὑπὸ τινος με-
ρορχεῦσθαι οἴηθεῖς αὐτὴν ἐμβάλλει εἰς τὴν κι-
βωτὸν ἄρτι τετοκυῖαν·

ΔΩ. Ἡ δὲ τί ἐπραττεν, ὦ Θετί, ὁπότε
καθίστο; ΘΕ. ὑπὲρ αὐτῆς μὲν εἰσίγα, ὦ Δωρί,
καὶ ἔφερε τὴν καταδίκην· τὸ βρέφος δὲ παρη-
τεῖτο μὴ ἀποθανεῖν, δακρύουσα καὶ τῷ πάππῳ
δεικνύουσα αὐτὸ, κάλλιζον ὄν· τὰ δὲ ὑπ' ἀγνοίας
παῶν κακῶν καὶ ἐμειδία πρὸς τὴν θάλασσαν.

ὑπό-

porro quid reuera fit factum, dicere non habeo:
aiunt tamen Iouem in aurum mutatum fluxisse
per tectum ad eam; quae, recepto in sinum de-
fluente Deo, grauida fit facta. Hoc quum sen-
fisset pater, ferus aliquis et aemulatione ferui-
dus senex, aegerrime tulit; et ab aliquo adul-
teratam suspicatus immittit in arcam partu modo
edito.

2. D O R. Illa vero quid faciebat, Theri, quan-
do demittebatur? T H E. Pro se quidem tacebat,
Dori, aequo animo ferens sententiam: at infan-
tem deprecabatur, ne interiret, multis cum lacri-
mis auo ostendens illum pulcerrima specie: is au-
tem ignarus malorum etiam arridebat ad mare.

ὑποπίμπλαμαι αὐθις τὰς ὀφθαλμὰς δακρύων,
μνημονεύουσα αὐτῶν. ΔΩ. καί με δακρύσαι ἐποίη-
σας. ἀλλ' ἤδη τεθνήσκουσιν; ΘΕ. ἔδαμῶς· νήχε-
ται γὰρ ἔτι ἡ κιβωτὸς ἀμφὶ τὴν Σέριφον, ζῶν-
τας αὐτὰς φυλάττεσα. ΔΩ. τί ἔν ἐχὶ σώ-
ζομεν αὐτήν, τοῖς ἀλιεῦσι τέτοις ἐμβάλλουσα ἐς
τὰ δίκτυα τοῖς Σεριφίοις; οἱ δὲ ἀνασπᾶσαντες
σώσασσι δηλονότι. ΘΕ. εὖ λέγεις, ἔτω ποικί-
μεν. μὴ γὰρ ἀπολέσθω μήτε αὐτὴ, μήτε τὸ
παιδίον ἔτως ὃν καλόν.

Complentur iterum oculi lacrimis ista repetenti.
DOR. Et me ad lacrimas prouocasti. Verum
num mortui iam sunt? THE Neutiquam:
natat enim haecenus arca circa Seriphum, vi-
vosque eos custodit. DOR. Quid itaque non
seruamus eam, et piscatoribus iniicimus in re-
tia Seriphiis istis: hi nimirum extractam serua-
bunt. THE. Recte mones: ita faciamus: ne
enim intereat nec ipsa, nec infans tam for-
mosus.

XIII.

Πρῶσιδῶνος καὶ Ἐνιπέως.

ENI. **Ο**ὐ καλὰ ταῦτα, ὦ Πόσειδον· εἰρήσε-
ται γὰρ τάληθές· ὑπελθὼν με τὴν
ἔρωμένην, εἰσαλαθεῖς ἐμοί, διακόρησας τὴν παῖδα·
ἡ δὲ ὤρετο ὑπ' ἐμῶ τὰῦτα πεπονθέναι, καὶ δια-
τῆτο παρῆχεν ἑαυτήν. ΠΟ. σὺ γὰρ, ὦ Ἐνι-
πεῦ, ὑπεροπτικὸς ἦσθα, καὶ βραδύς, ὅς κ' ὀρέης
ἄνω καλῆς Φοιτώσης ὁσημέραν παρὰ σέ, ἀπυλ-
λυμένης ὑπὸ τῷ ἔρωτος, ὑπερεώρας, καὶ ἔχαι-
ρες λυπῶν αὐτήν· ἡ δὲ παρὰ τὰς ὀχθὰς ἀλύα-
σα, καὶ ἐπεμβαίνεσσι, καὶ λεομένη ἐνίοτε, εὐ-
χέτο σοι ἐντυχεῖν· σὺ δ' ἐθρύπτεαι πρὸς αὐτήν.
EN.

Neptuni et Enipei.

ENI. **N**on bella sunt ista, Neptune: dicitur
enim veritas. Per fraudem obrepens
amicae meae, meam formam mentitus, vitiaſti
puellam: at illa putabat a me haec se fuſſe paſ-
ſam; ideoque praebebat ſeſe. NEP. Etenim,
Enipeu, faſtoſus eras et tardus, qui puellam
tam pulcram ventitantem quotidie ad te, per-
euntem amore deſpiceres, atque etiam laetare-
ris aegre faciendo. Illa interim ad ripas tuas
moeſta oberrabat, atque ingreſſa ſimo et ſe la-
vans aliquando, optabat te potiri: tu vero fa-
ſtidioſum te gerebas erga illam

ΕΝ. Τί ἔν; διὰ τῆτο ἔχρην σε προαρπάσαι τὸν ἔρωτα, καὶ καθυποκρίνεσθαι Ἐνιπέα ἀντὶ Ποσειδῶνος εἰνάμ, καὶ κατασοφίσασθαι τὴν Τυρῶ, ἀφελῇ κόρην αὔσαν. ΠΟ. ὁψὲ ζυλοτυπείς, ὦ Ἐνιπεῦ, ὑπερόπτης πρότερον ὢν. ἡ Τυρῶ δὲ ἔδεν δεινὸν πέπονθεν, οἰομένη ὑπὸ σοῦ διακτενοῦσθαι. ΕΝ. ἔμενεν· ἔφης γὰρ ἀπικιών ὅτι Ποσειδῶν ἦσθα· ὃ καὶ μάλιστα ἐλύπησεν αὐτήν· καὶ ἐγὼ τῆτο ἠδίκημαι, ὅτι τὰ ἐμὰ σὺ εὐφραίνε τότῃ, καὶ περιζήσας πορφύρεόν τι κῦμα, ὅπερ ὑμᾶς συνέκρουπτε ἅμα, συνῆσθα τῇ παιδί ἀντ' ἐμῆ. ΠΟ. σὺ γὰρ ἐκ ἔθελες, ὦ Ἐνιπεῦ.

2. ENI. Quid ergo? propterea ne oportebat te praeripere meum amorem, et simulare Enipei personam pro Neptuno, doloque circumvenire Tyro simplicem puellam? NEP. Sero nunc aemulatione tangeris, Enipeu, qui prius superbe spreuisti: nihil autem Tyro mali contigit, quum putabat virginitatem suam a te immiui. ENI. Haud ita sane: dixisti enim, quum abires, te Neptunum esse; quod et maximum in modum illam pupugit: ea quoque in me invidia redundauit, quod tu vicem meam gaudia tunc ferres; et circumiecto purpureo fluctu, qui vos contegebat vna, rem haberes cum puella pro me. NEP. Quippe tu nolebas, Enipeu.

XIV.

Τρίτωνος καὶ Νηρηίδων.

ΤΡΙ. Τὸ κῆτος ὑμῶν, ὦ Νηρηίδες, δ' ἐπὶ τὴν
 τῷ Κηφέως θυγατέρα τὴν Ἀνδρομέ-
 δαν ἐπέμψατε, ἔτε τὴν παῖδα ἠδίκησεν, ὡς
 αἶσθε, καὶ αὐτὸ ἤδη τέθνηκε. ΝΗ. ὑπὸ τί-
 νος, ὦ Τρίτων; ἢ ὁ Κηφεύς, καθάπερ δέλεαρ
 προθεῖς τὴν κόρην, ἀπέκτεινεν ἐπιὼν, λοχί-
 σας μετὰ πολλῆς δυνάμεως; ΤΡ. ἔκ' ἀλλ' ἴσθ,
 οἶμαι, ὦ Ἰφιάνασσα, τὸν Περσέα, τὸ τῆς Δα-
 νάης παιδίον, δ' μετὰ τῆς μητρὸς ἐν τῇ κιβωτῷ
 ἐμβληθέν ἐς τὴν θάλασσαν ὑπὸ τῷ μητροπά-
 τορος ἐσώσατε, οἰκτεῖρασθαι αὐτὰς. ΙΦ. οἶδα
 ὃν λέγεις. εἰκὸς δὲ ἤδη νεανίαν εἶναι, καὶ μά-
 λα

Tritonis et Nereïdum.

ΤΡΙ. Cetus ille vester Nereïdes, quem in Ce-
 pheï filiam Andromedam immisistis,
 nec puellam laetit, vt arbitramini, et ipse iam
 interiit. ΝΕΡ. Α quo, Triton? an Cepheus,
 tanquam esca proposita virgine, interemit ador-
 tus, inque insidiis locatus cum multa manu?
 ΤΡΙ. Non: at nouistis, opinor, Iphianassa,
 Perseum Danaës filium, quem cum matre in
 cista proiectum in mare ab auo materno serua-
 stis eorum misertae. ΙΡΗ. Noui, quem dicas:
 credibile est eum iam iuuenem esse, ac valde
 stren-

λα γενναῖον τε καὶ καλὸν ἰδεῖν. ΤΡ. ἔτος ἀπέκτεινε τὸ κῆτος. ΙΦ. διατί, ὦ Τρίτων; ἔ γάρ δὴ σῶσρα ἡμῖν τοιαῦτα ἐκτίνειν αὐτὸν ἐχρῆν.

ΤΡ. Ἐγὼ ὑμῖν Φράσω τὸ πᾶν, ὡς ἐγένετο. ἐξάλη μὲν ἔτος ἐπὶ τὰς Γοργόνας, ἄθλόν τινα τῆτον τῷ βασιλεῖ ἐπιτελῶν, ἐπεὶ δὲ ἀφίκετο ἐς τὴν Λιβύην, ἐνθα ἦσαν. ΙΦ. πῶς, ὦ Τρίτων, μόνος, ἢ καὶ ἄλλας συμμάχας ἦγον; ἄλλως γὰρ δύσπορος ἢ ἡδός. ΤΡ. διὰ τῆς αἰῆρος· ὑπόπτερον γὰρ αὐτὸν ἢ Ἀθηνᾶ ἔθηκεν. ἐπεὶ δ' ἔν ἦκεν, ὅπερ διητῶντο, αἱ μὲν ἐκάθευδον, οἶμαί, ὁ δὲ ἀποτεμὼν τῆς Μεδάσης τὴν κεφαλὴν ὥχετω ἀποπτάμενος. ΙΦ. πῶς ἰδὼν;
ἀδεία-

strenuum, pulcrumque adspectu. TRI. Hic interfecit cetum. IPH. Quam ob causam, Triton? haud enim sane salutis praemia nobis talia exsoluere ipsum decebat.

2. TRI. Ego vobis indicabo rem omnem, ut facta fuit. Iter hic ingressus est aduersus Gorgonas, certamen istud regi peracturus: postquam autem peruenit in Libyam, ubi erant. IPH. Quomodo, Triton, solus? an et alios secum socios duxit? ceteruquin enim difficilis est via. TRI. Per aërem; nam alis eum Minerua instruxit. Postquam ergo venit, ubi degebant, illae dormiebant, ut puto; hic, abscisso Medusae capite, volando aufugit. IPH. Quo tandem pacto conspiciens?

ἀθέατοι γὰρ εἰσιν· ἢ δὲ ἂν ἴδῃ, καὶ ἔτ' ἄλλο με-
 τὰ ταῦτα ἴδοι. TP. ἢ Ἀθηναίη τὴν ἀσπίδα
 προφαίνεσα· ταιαῦτα γὰρ ἔκλεσα διηγεμένου
 αὐτῇ πρὸς τὴν Ἀνδρομέδαν, καὶ πρὸς τὸν Κη-
 Φέα ὕσερον· ἢ Ἀθηναίη δὲ IC) ἐπὶ τῆς ἀσπίδος
 ὑποσιμβάσης, ὥσπερ ἐπὶ κατόπτρι, παρῆσθεν
 αὐτῇ ἰδεῖν τὴν εἰκόνα τῆς Μεδύσης· εἶτα λαβο-
 μένος

eas enim intueri nefas est: fin, quicumque vi-
 derit, nihil aliud amplius postea videat. TRI.
 Minerva clypeum praetendens, nam talia enar-
 rantem eum audiui Andromedae, et Cepheo
 postmodum, Minerva, inquam, in clypeo
 resplendente, velut in speculo, exhibuit ipsi
 videndam imaginem Medusae: tum Perseus, cor-
 repta

10. Ἡ Ἀθηναίη δὲ] Inferuit haec particula re-
 petendae, quae fuerat abrupta, orationi:
 eundem usum habet ἔν, γᾶν. Saepius au-
 tem tali modo dicendorum intercisa series
 ἀνακολληθίαν orationis efficit, sed decoram,
 et qualem a suis scriptis castigatissimi aucto-
 res abesse nolint: sequitur ἐπὶ τῆς ἀσπί-
 δος ὑποσιμβάσης· quod verbum vt nusquam
 reperiatur, nisi vel, paululum modo splen-
 dere, vel, inter obstantia plura radiis emi-
 care: neutrum huic loco congruit; litera
 minus est, ne integrum videatur; legen-
 dum enim ὑποσιμβάσης Nostro satis fre-
 quens. Hemst.

μενος τῇ λαῖπῃ τῆς κόμης, ἐνορῶν δὲ τὴν εἰκόνα,
τῇ δεξιᾷ τὴν ἄρπην ἔχων, ἀπέτεμε τὴν κεφα-
λὴν αὐτῆς· καὶ πρὶν ἀνέγρεσθαι τὰς ἀδελφαὶς
ἐνίπτατο.

Ἐπεὶ δὲ κατὰ τὴν παράλιον ταύτην Αἰθιο-
πίαν ἐγένετο, ἤδη πρόσγειος πετόμενος, ὄρῃ
τὴν Ἀνδρομέδαν προκειμένην ἐπὶ τινος πέτρας
προβλήτος, προσπεπατταλευμένην, καλλίστην,
ὣς θεοὶ, καθευμένην τὰς κόμας, ἡμίγυμνον πο-
λὺ ἐνερθε πῶν μαζῶν. καὶ τὸ μὲν πρῶτον,
θεκτεῖρας τὴν τύχην αὐτῆς, ἀνηρώτα τὴν αἰτίαν
τῆς καταδίκης· κατὰ μικρὸν δὲ ἄλλὰς ἔρωτι,
ἔχρην γὰρ σεσῶσθαι τὴν παῦδα, βοηθεῖν διέ-
γνω. καὶ ἐπειδὴ τὸ κῆτος ἐπῆει μάλ᾽ αὖ φοβερόν,
ὥς καταπιούμενον τὴν Ἀνδρομέδαν, ὑπεραιω-
ρηθεὶς

repta laeua manu coma, inspectans in imagi-
nem, dextraque harpen tenens defecuit eius caput,
et ante quam expergerent sorores euolauit.

3. Vbi vero ad hanc mari praetensam Aethio-
pnam accessit, iam prope terram volans Andro-
medam conspicatur expositam in petra quadam
prominente clauis adfixam, pulcerrimam Dii!
demissis capillis, feminudam multum infra mam-
mas: ille primum, miseratus fortunam eius,
sciscitabatur causam supplicii; tum sensim amore
captus (oportebat enim seruari puellam) opem
ferre constituit. Vbi vero cetus irruebat valde
terribilis, quasi deuoraturus Andromedam, su-
perne

ρηθείς ὁ νεανίσκος, πρόσωπον ἔχων τὴν ἄρπην,
τῇ μὲν καθικνεῖται· τῇ δὲ προδεικνύς τὴν Γορ-
γὸνα λίθον ἐποίει αὐτό. τὸ δὲ τέθνηκε γοῦν,
καὶ πέπηγεν αὐτῇ τὰ πολλὰ, ὅσα εἶδε τὴν Μέ-
δυσαν. ὁ δὲ λύσας τὰ δασμὰ τῆς παρθένου,
ὑποσχὼν τὴν χεῖρα, ὑπεδέξατο ἀκροποδητὴ
κατιῶσαν ἐκ τῆς πέτρας, ὀλισθηρᾶς ἄσης. καὶ
νῦν γαμει ἐν τῇ Κηφέως. καὶ ἀπάξει αὐτὴν ἐς
Ἄργος· ὥς ἀντὶ θανάτου γάμον ἔ τὸν τυχεύον-
τα εὔρετο.

NH. Ἐγὼ μὲν ἔ πάνυ τῷ γεγονότι ἄχθο-
μαι· τί γὰρ ἡ παῖς ἡδίκηει ἡμᾶς, εἴ τι ἡ μήτηρ
ἐμεγαλαύχει τότε, καὶ ἡξίου καλλίων εἶναι;
ΔΩ.

perne pendens iuuenis, capuloque promptam
habens harpen, hac manu ictus demittit, illa,
Gorgone monstrata; in lapidem vertebat: inde
cetus igitur interiit, et obstriguerunt eius plerae-
que partes, quae quidem viderant Medusam.
Perseus autem, solutis vinculis virginis, porre-
cta manu sustentavit suspenso pede degredien-
tem ex rupe lubrica; et nunc nuprias celebrat
in Cephei aedibus, abducetque illam Argos:
adeo ut pro morte Andromeda connubium non
vulgare inuenerit.

4. NER. Equidem non admodum, quod fa-
ctum est, grauiter fero: nam quid puella noce-
bat nobis, si quid mater superbius aliquando lo-
quebatur, viderique volebat forma nos anteire?

DOR.

ΔΩ. ὅτι ἄτως ἂν ἤλγησεν ἐπὶ τῇ θυγατρὶ μή-
 τηρ γε ἄσα. ΝΗ. μηκέτι μεμνήμεθα, ὦ Δω-
 ρὶ, ἐκείνων, εἴ τι βάρβαρος γυνὴ ὑπὲρ τὴν ἀξίαν
 ἐλάλησεν· ἱκανὴν γὰρ ἡμῖν τιμωρίαν ἔδωκε, Φο-
 βηθεῖτα ἐπὶ τῇ παιδί. χαίρωμεν ἔν τῳ γάμῳ.

DOR. Imo sic doluisset ob filiam amissam, quip-
 pe mater. NER. Ne ultra meminerimus, o Do-
 ri, istorum, si quid barbara mulier supra sortem
 suam effuderit: satis enim nobis poenarum de-
 dit filiae periculo consternata. Laetemur ergo
 nuptiis.

XV.

Ζεφύρου καὶ Νότου.

ΖΕΦ. **Ο**ὐ πώποτε πομπὴν ἐγὼ μεγαλοπρε-
 πεσέραν εἶδον ἐν τῇ θαλάττῃ, ἃφ'
 ἔ εἰμι, καὶ πνέω. σὺ δὲ ἐκ εἶδες, ὦ Νότε;
 ΝΟ. τίνα ταύτην λέγεις, ὦ Ζεφύρε, τὴν πομ-
 πὴν; ἢ τίνες οἱ πέμποντες ἦσαν; ΖΕ. ἡδίστου
 θεάματος ἀπελείφθης, οἶον ἐκ ἄλλο ἰδοῖς ἔτι.
 ΝΟ. παρὰ τὴν Ἐρυθρὰν γὰρ θάλασσαν εἰσγα-
 ζόμεν· ἐπέπνευσα δὲ τί καὶ μέρος τῆς Ἰνδικῆς,
 ὅσα παράλια τῆς χώρας· ἐδὲν ἔν οἶδα, ὧν λέ-
 γεις. ΖΕ. ἀλλὰ τὸν Σιδώνιον Ἀγήνορα εἶδες;
 ΝΟ. ναί· τὸν τῆς Εὐρώπης πατέρα. τί μὲν;
 ΖΕ.

Zephyri et Noti.

ZEPH. **N**unquam equidem pompam magnifi-
 centiorem vidi in mari, ex quo sum
 et flo: tu autem nonne vidisti, Note? NOT.
 Quam tu istam dicis, Zephyre; pompam? aut
 quinam erant, qui ducerent? ZEP. Iucundis-
 simo spectaculo caruisti, quale nullum videas in
 posterum. NOT. Scilicet ad Rubrum mare ope-
 ram nauabam: imo etiam flando percurri par-
 tem Indiae, quanta mari contingitur eius re-
 gionis: nihil ergo eorum noui, quae dicis. ZEP.
 At tu Sidonium Agenorem vidisti? NOT. Sa-
 ne; Europae patrem: quid tum postea? ZEP.
 De

ΖΕ. περὶ αὐτῆς ἐκείνης διηγήσομαι σοι. ΝΟ. μὲν ὅτι ὁ Ζεὺς ἐρασῆς ἐκ πολλῆ τῆς παιδός· τῷτο γὰρ καὶ πάλαι ἠπιζάμην. ΖΕ. ἔκέν τὸν μὲν ἔρωτα οἶσθαι· τὰ μετὰ ταῦτα δὲ ἤδη ἄκουσον.

Ἡ μὲν Εὐρώπη κατεληλύθει ἐπὶ τὴν ἡῖονα παίζουσα, τὰς ἡλικιώτιδας παραλαβῶσα· ὁ Ζεὺς δὲ, ταύρῳ εἰκάσας ἑαυτὸν, συνέπαιζεν αὐτῷς, κάλλιστος Φκινόμενος· λευκὸς τε γὰρ ἀκριβῶς, καὶ τὰ κέρατα εὐκαμπῆς, καὶ τὸ βλέμμα ἡμερὸς. ἐσκίρτα ἔν καὶ αὐτὸς ἐπὶ τῆς ἡῖονος, καὶ ἐμυκῶτο ἡδισον, ὥς τε τὴν Εὐρώπην τολμῆσαι καὶ ἀναβῆναι αὐτόν. ὥς δὲ τοῦτ' ἐγένετο, δρομαῖος μὲν ὁ Ζεὺς ὤρμησεν ἐπὶ τὴν θάλατ-

De illa ipsa 'narrabo tibi. NOT. Num hoc, Iouem esse amatorem iamdudum puellae? istuc equidem olim compertum habebam. ZEP. Igitur amorem nosti: quae vero sunt consecuta iam nunc audi.

2. Europa descenderat ad litus ludibunda, aequalibus adsumtis comitibus: ibi Iupiter, tauro quum se adfamilasset, vna ludebat pulcerrimusque videbatur: etenim albus erat perfecte, cornibusque scite intortis, et vultu placido: lascivius ergo subsultabat in litore, mugiebatque suavissime, sic ut Europa auderet etiam inscendere taurum. Quod ubi factum est, tum cursu citatissimo Iupiter ad mare festinavit

θάλατταν Φέρον αὐτήν, καὶ ἐνήχετο ἐμπεσών·
 ἡ δὲ πᾶν ἐκπλαγεῖσα τῷ πράγματι, τῇ λαιᾷ
 μὲν εἶχετο τῷ κέρατος, ὥς μὴ ἀπολισθάνοι II)·
 τῇ ἑτέρᾳ δὲ ἠνεμωμένον τὸν πέπλον ζυνεῖχε.

NO. Ἦδὺ τῷτο θέαμα, ὦ Ζέφυρε; εἶδες
 καὶ ἐρωτικόν, νηχόμενον τὸν Δία, Φέροντα τὴν
 ἀγαπωμένην. ZE. καὶ μὴν τὰ μετὰ ταῦτα
 ἡδίων παραπολὺ, ὦ Νότε· ἡ τε γὰρ θάλαττα
 εὐθύς ἀκύμων ἐγένετο, καὶ τὴν γαλήνην ἐπι-
 σπασαμένη λείαν παρείχεν ἑαυτήν. ἡμεῖς δὲ
 πάν-

vit ferens illam; iamque natabat illapsus. Eu-
 ropa vero mirifice perculsa eo negotio laeua ap-
 prehenderat cornu, ne deflueret; altera vento
 agitatum peplum continebat.

3. NOT. Iucundum illud spectaculum, Ze-
 phyre, vidisti, et amatorium, nantem Iouem,
 portantenique dilectam. ZEP. Imo quae post-
 ea consequuntur iucundiora multo, Note: nam
 pelagus statim fluctibus vacauit, flustroque ad
 se attracto laeue sedatumque se praebeuit: nos
 autem

II. Ἀπολισθάνοι.] Quanquam omnes edi-
 tiones seruent, neque huic verbo lex for-
 mandi aduersetur, vsus tamen poscit ἀπο-
 λισθαίνοι. Hemst.

πάντες ἡσυχίαν ἄγοντες, εἰδὲν ἄλλο ἢ θεαταὶ
μόνον τῶν γιγνομένων, παρηκολῶμεν· ὄρω-
τες δὲ παραπετώμενοι 12) μικρὸν ὑπὲρ τὴν
θάλατταν, ὥς ἐνίοτε ἄκροις τοῖς ποσὶν ἐπι-
ψάβειν τῷ ὕδατος, ἡμμένας τὰς δᾶδας φέρον-
τες, ἡδὸν ἅμα τὸν ὑμέναιον. αἱ Νηρηίδες δὲ
ἀναδύσασα παρίππευον ἐπὶ τῶν δελφίνων, ἐπι-
κροτᾶσαι, ἡμίγυμνοι αἱ πολλάί. τό, τε τῶν
Τριτώνων γένος, καὶ εἴ τι ἄλλο μὴ φοβερόν
ἰδεῖν τῶν θαλαττίων, ἅπαντα περιεχόρευε τὴν
παῖ-

autem omnes quietem agentes, nihil aliud quam
spectatores solum eorum, quae fiebant, adsectaba-
mur. Amores porro iuxta volantes paululum su-
pra mare, sic ut nonnunquam summis pedibus de-
libarent aquam, accensas faces ferentes cane-
bant simul hymenaeum: Nereïdes vero emer-
sae adequitabant in delphinis adplaudentes, se-
minudae pleraeque: tum etiam Tritonum genus,
et si quod aliud non terrificum visu marinorum,
cuncta choreas ducebant circa puellam. Ne-
ptunus

12. Παραπετώμενοι] Magno consensu Edd.
παραπετώμενοι quae quidem scribendi
ratio apud alios etiam rarius inuenitur, sed
nunquam fere, quin vel manu exarati li-
bri, vel vulgari discrepent; nam longe est
vilitatius πετόμενος, quam πετώμενος, πέ-
τεσθαι, quam πετᾶσθαι. Hemst.

παῦδα· ὁ μὲν γὰρ Ποσειδῶν ἐπιβεβηκὼς ἄρματος, παρεχμένην τε καὶ τὴν Ἀμφιτρίτην ἔχων, προῆγε γεγηθὼς, προοδοιπορῶν νηχομένῳ τῷ ἀδελφῷ. ἐπὶ πᾶσι δὲ τὴν Ἀφροδίτην δύο Τρίτωνες ἔφερον, ἐπὶ κόγχης κατακειμένην, ἀνθ' ἧς παντοῖα ἐπιπάττεσαν τῇ νύμφῃ.

Ταῦτα ἐκ Φοινίκης ἄχρι τῆς Κρήτης ἐγένετο. ἐπεὶ δὲ ἐπέβη τῇ νήσῳ, ὁ μὲν ταῦρος οὐκ ἔτι ἐφάνετο· ἐπιλαβόμενος δὲ τῆς χειρὸς ὁ Ζεὺς ἀπῆγε τὴν Εὐρώπην εἰς τὸ Δίκταιον ἄντρον, ἐρυθρίωσαν, καὶ κάτω ὀρῶσαν· ἠπίσαστο γὰρ ἤδη, ἐφ' ὅ, τι ἄγοιτο. ἡμεῖς δ' ἐμπεσόντες, ἄλλος ἄλλο τῷ πελάγῳ μέρος διεκνύμενο-

ptunus quidem consensu curru, adsidentem lateri Amphitriten habens praecedebat hilaris, viamque faciebat natanti fratri. Denique Venerem duo Tritones ferebant in concha decumbentem, flores omnigenos inspargentem spongiae.

4. Haec a Phoenicia vsque ad Cretam sunt facta. Postquam vero pedem in insula posuit, taurus non amplius extabat, sed prehensa manu Iupiter abduxit Europam in Dictaeum antrum rubore suffusam deiectisque oculis: iam enim haud ignorabat, cuius rei gratia duceretur: tum nos impetu facto alius aliam pelagi partem concita-

μαίνομεν. ΝΟ. ὦ μακάριε Ζέφυρε τῆς θεᾶς.
 ἐγὼ δὲ γρύπας, καὶ ἐλέφαντας, καὶ μέλανας
 ἀνθρώπους εἶδων.

bamus. NOT. Te beatum, Zephyre, specta-
 culo : at ego gryphas interea, et elephantos et
 nigros homines videbam.

D e somnio, seu, Vita Luciani	3
Ad eum qui dixerat, Prometheus es in verbis	29
Nigrinus, sine de moribus Philosophorum	46
Iudicium Vocalium	107
Timon, siue Misanthropos	123
Halcyon, seu de Transformatione	210
Prometheus, siue Caucasus	221

Deorum Dialogi.

Promethei et Iouis	24 ⁸
Cupidinis et Iouis	25 ¹
Iouis et Mercurii	25 ⁵
Iouis et Ganymedis	25 ⁶
Iunonis et Iouis	264
Iunonis et Iouis	27 ⁰
Apollinis et Vulcani	277
Vulcani et Iouis	28 ¹
Neptuni et Mercurii	284
Mercurii et Solis	287
Veneris et Lunae	29 ¹
Veneris et Cupidinis	294
Iouis, Aesculapii et Herculis	297
Mercurii et Apollinis	300
Mercurii et Apollinis	303
Iunonis et Latonae	306
Apollinis et Mercurii	310
Iunonis et Iouis	313
Veneris et Cupidinis	317
Deorum Iudicium	321

Martis et Mercurii	345
Panis et Mercurii	348
Apollinis et Bacchi	352
Mercurii et Maiaë	355
Ioûis et Solis	359
Apollinis et Mercurii	364

Dialogi Marini.

Doridis et Galateæ	368
Cyclopi et Neptuni	374
Alpei et Neptuni	378
Menelai et Protei	381
Panopes et Galenes	384
Tritonis, Amymones, et Neptuni	387
Noti et Zephyri	390
Neptuni et Delphinum	393
Neptuni et Nereïdum	395
Iridis et Neptuni	399
Xanthi et Maris	401
Doridis et Thetidis	404
Neptuni et Enipei	407
Tritonis et Nereïdum	409
Zephyri et Noti	415

L I P S I A E
EX OFFICINA SOMMERIA.